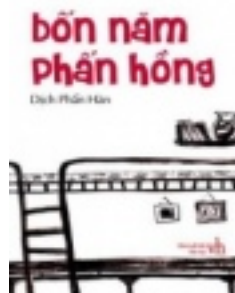

Bốn năm phần hồng

Contents

Bốn năm phần hồng	2
1. Chương 01 - 03	2
2. Chương 04 - 06	6
3. Chương 07 - 09	9
4. Chương 10 - 11	15
5. Chương 12 -14	19
6. Chương 15 - 16	23
7. Chương 17 - 18	28
8. Chương 19	32
9. Chương 20	36
10. Chương 21 - 22	39
11. Chương 23 - 25	44
12. Chương 26 - 28	49
13. Chương 29 - 30	54
14. Chương 31 - 32	57
15. Chương 33 - 35	61
16. Chương 36 - 38	67
17. Chương 39 - 41	71
18. Chương 42	75
19. Chương 43	76
20. Chương 44	78
21. Chương 45 - 46	83
22. Chương 47 - 48	87
23. Chương 49 - 51	92
24. Chương 52 - 53	95
25. Chương 54 - 55	99
26. Chương 56 - 58	103
27. Chương 59 - 60	109
28. Chương 61 - 62	113
29. Chương 63 - 64	118
30. Chương 65	121
31. Chương 66	125
32. Chương 67 - 68	128
33. Chương 69 - 71	132
34. Chương 72- 74	137
35. Chương 74- 76	141
36. Chương 77- 78	145
37. Hậu Ký	150

Bốn năm phần hồng

Giới thiệu

Bốn năm phần hồng, mặt trái của một hồi ức đẹp. Bạn sẽ tìm thấy trong hàng chục cuộc tình chớp mắt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bon-nam-phan-hong>

1. Chương 01 - 03

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Năm thứ nhất: Ngây ngô

1. Khi đọc cần biết

Khi đọc cần biết một điều, bắt luận các bạn trách cứ tôi, công kích tôi như thế nào chẳng nữa nhưng xin đừng chê bai ngôi trường của tôi. Đây chỉ là một cuốn tiểu thuyết, không nên đem nó so sánh, liên hệ với thực tế.

Đối với trường đại học, chúng tôi đã từng có những khát vọng mãnh liệt biết bao, những ước mơ tươi đẹp biết bao. Tuy nhiên, từ ngày đầu tiên bước vào đại học tôi có thể dùng bốn chữ để miêu tả cảm nhận của mình: cũng chỉ thế thôi.

Bốn năm qua đi, khi ra khỏi khuôn viên trường, tôi lại một lần nữa có cảm giác bị lừa dối. Chúng tôi đã đùa cợt với cuộc sống đại học. Nhưng cuộc sống đại học cũng lừa dối chúng tôi. Sự lừa dối từ đầu đến cuối.

Khi tôi học trung học, từng có một vở kịch truyền hình có ảnh hưởng rất lớn tới những mơ tưởng tốt đẹp của tôi về cuộc sống đại học. Đó chính là vở Yêu đến cùng. Nói hơi khoa trương một chút, vở kịch này từng là một trong những động lực cho một số người vào đại học.

Cuộc sống đại học đẹp đẽ, lãng mạn xiết bao! Tất cả mọi điều tốt đẹp đều có thể tìm thấy trong trường đại học! Tuổi xuân, lý tưởng, tình yêu.

Rất hiển nhiên. Sau khi vào đại học, tôi biết mình đã phạm một sai lầm chết người là không phân biệt được sự khác biệt và mối liên hệ giữa yếu tố văn học lãng mạn với yếu tố văn học hiện thực.

Năm đó, ảnh hưởng trực tiếp của vở kịch ấy với tôi chính là: Tôi đã lấy vẻ ngoài, cách ăn mặc, trang điểm của Văn Huyệt làm hình mẫu cho chính mình. Nguyên nhân rất đơn giản, xung quanh tôi không có một nam sinh nào là không thích vai diễn này, sự thuần khiết trong sáng luôn có sức hạ gục tất cả các nam sinh. Tuy nhiên, về bản chất tôi không thật thuần khiết trong sáng, cũng không tin tưởng rằng trong thực tế cuộc sống thật sự có những nữ sinh hoàn toàn trong trắng. Những nữ sinh trong trắng theo kiểu không màng đến nhu cầu phạm tục, không có chút ham muốn vật chất, không có bất kỳ sự tự lợi cá nhân nào và không có tình dục đã gần như không còn nữa. Cứ cho là có thì cũng vì mục đích riêng, ví dụ, muốn mê hoặc một

người đàn ông nào đó mới tạm thời tỏ ra như vậy. Trong trắng tạm thời không khó, trong trắng cả đời mới khó.

Tất nhiên, tôi không có vẻ đẹp của Văn Huệ. Hi hi...! Đó là sự thực không thể chối cãi.

Dưới đây, tôi phải viết thật chi tiết về cuộc sống đại học vô cùng tồi tệ của mình như ghi nợ.

Ở trường đại học, tôi không phải là một sinh viên tốt, cũng chẳng xấu. Cũng giống như đa số các sinh viên đại học khác, cuộc sống đại học chẳng có gì hay ho đáng nói - một cuộc sống khá là khó chịu. Khi học trung học, không thể chịu nổi những kỳ thi và xếp thứ vô cùng vô tận, mong ước vào đại học để có thể có một trời tự do. Vào đại học rồi, tự do nhiều đến nỗi có những lúc nhàn rỗi không thể chịu được cái hư không: không tiền, không người yêu, không việc làm, muốn làm cũng không có nghị lực. Thế là lại mơ ước rằng tốt nghiệp thì có thể kiếm tiền, nổi danh và sống cuộc sống như mọi người.

Không nhẫn nại, cũng không cam tâm.

Tôi đã có tâm lý này từ ngày đầu tiên bước vào đại học. Vì một chút hồ đồ, thế nào tôi lại chui vào trong ngôi trường này? Thế nào tôi lại không thi đỗ vào Đại học Bắc Kinh? Thật đen đủi, làm sao tôi lại bị cảm nắng đúng lúc thi đại học cơ chứ?

Tôi không cam chịu. Bứt rứt không yên. Tự cao tự đại. Tôi nghĩ, có lẽ mình sẽ không tìm thấy đối thủ ở ngôi trường này. Cảm thấy không gian của trường học khiến tôi phiền muộn, khiến tôi ngột ngạt không chịu được.

Xin nói rõ một chút về trường chúng tôi. Trường chúng tôi cũng không phải là ghê gớm lắm, vì ít ra thì ở tỉnh Hồ Bắc, nó cũng không được coi là một trường đại học trọng điểm phải kể đến đầu tiên. Tôi hoàn toàn không có ý chê bai ngôi trường của mình. Một chút cũng không! Đối với ngôi trường đại học của mình, tôi cũng chỉ giới thiệu như thế thôi. Cứ cho là tôi có thể trách cứ trường học của mình, nhưng các bạn thì không, bởi vì đó là trường của tôi.

Không nên đoán xem tôi học trường nào, không nên, bởi vì khi tôi viết về một số mặt tối trong trường đại học thì đã là chê bai chính ngôi trường của tôi. Cho dù nó có tồi tệ đến thế nào đi nữa thì nó cũng là trường của tôi, những ngày tháng tươi đẹp nhất tuổi thanh xuân của tôi đã trôi qua ở đó; cứ cho là những ngày tháng đó không đẹp lắm thì cũng không thể trách cứ ngôi trường, mà chỉ nên trách chính bản thân tôi.

Ở bất cứ một trường học nào, những sinh viên bình thường thì đều giống nhau, còn những sinh viên nổi trội thì mỗi người một vẻ rực rỡ huy hoàng.

Tôi chỉ là một sinh viên bình thường; chính ngôi trường của tôi đã cự mang và khuôn đúc ra tôi như thế. Không có gì đáng nói.

2. Thêm vào một nhân vật

Khuôn viên trường đại học là một sân khấu. Mỗi một sinh viên là một khán giả và cũng là một diễn viên, luôn luôn tỉnh táo trong câu chuyện của người khác nhưng lại mù quáng trong câu chuyện của chính mình.

Cuộc sống đại học là thứ quả được bọc một vỏ ngoài tươi non, nhưng rất nhiều phần thịt quả lại hỏng nát, tất cả những người con Trung Quốc đều phải dựa vào nỗ lực của chính mình để hái được thứ quả này. Khi hái được quả và bóc vỏ mới biết được phần thịt quả đã hỏng nát. Kể cả những quả nhìn có vẻ đẹp đẽ mê hồn.

Năm 2000, tôi đến trường đại học này mang theo cả sự nuối tiếc của kỳ thi đại học. Tôi không cam tâm. Người con trai tôi thích đã đến Đại học Thanh Hoa. Khi cậu ấy đi tôi không biết phải tạm biệt thế nào. Cậu ấy là người cuối cùng khép lại những tình cảm chân thành, trong sáng thời trung học của tôi, từ đó mỗi người mỗi ngả. Tôi viết về cuộc sống đại học mà từ đầu đã nhắc đến cậu ta sở dĩ là vì:

1. Nếu không vì cậu ta thì tôi đã không phải thi vào một trường đại học mà tôi không hài lòng thế này. Chắc chắn có người sẽ nói rằng tôi lấy cớ thật vô liêm sỉ. Không đâu đã đỗ một trường đại học tốt, lại còn trách người khác. Đúng vậy, tôi là kẻ thích mượn cớ cho sự thất bại, hèn yếu và hư vinh của bản thân. Những cái cớ thành hay không thành đều khiến cuộc sống của tôi trở nên nhẹ nhàng hơn một chút, gánh nặng trong lòng cũng bớt đi một chút. Kiểm cớ đã thành một trong những nguyên tắc sống của tôi. Trong

cuốn tiểu thuyết này, tôi còn có thể không ngừng kiểm soát cho những việc mình đã làm sai, nếu như bạn thấy khó chịu thì đừng đọc tiếp. Còn về việc, tại sao vì cậu ta mà tôi bị đẩy đến ngôi trường này, chương sau sẽ kể.

2. Không vì cậu ta thì tôi cũng không đến nỗi phải đợi đến năm thứ hai mới bắt đầu tình yêu thời đại học của mình. Vậy là tình yêu thuở đại học của tôi kém một tuổi so với người khác. Nói như vậy chắc bạn cũng hiểu. Cũng có nghĩa là, khi học trung học tôi thích cậu ta, đến năm thứ nhất tôi vẫn thích cậu ta, năm thứ hai thì không thích nữa. Còn tại sao lại như vậy, chương sau sẽ rõ.

Thực ra hai lý do trên đều là tôi đang mượn cớ. Cô giáo ngữ văn nói với chúng tôi rằng khi viết văn phải xoay quanh chủ đề, không được lệch khỏi trung tâm. Tôi muốn viết về cậu ta nhưng lại cảm thấy nó lệch lạc với chủ đề cuộc sống đại học này. Cho nên ở trên tôi đã nhắc đến hai lý do. Đây là cuốn sách đầu tiên của tôi, tôi đưa cậu ta vào là để hồi tưởng về một người mà tôi đã từng yêu sâu sắc, hồi tưởng về một người tôi thích nhưng lại không thích tôi.

Trong cuốn Biên thành có một đoạn như sau: “Nhà thơ có thể viết một bài thơ hay cả một tập thơ dựa trên một chuyện nhỏ, nhà điêu khắc có thể tạc một tảng đá thành tượng người sống động như thật, họa sĩ lại bằng từng nét xanh, nét hồng, nét xám vẽ ra từng bức tranh đầy màu sắc hấp dẫn, có ai mà không muốn nhớ về một hình ảnh tươi vui hay là một cái nhàu mảy ra hiệu.” Đây là câu chuyện dài đầu tiên tôi viết nên không thể không đưa cậu ta vào. Để không quá đột ngột nên tôi đã tìm ra hai cái cớ ở trên.

Tại sao cậu ta không thích tôi? Nói rõ tại đây hình như là hơi sớm.

Nhưng tôi tin rằng, có một phần mà khi mọi người đọc đến đó nhất định sẽ có sự phỏng đoán như thế, tôi, Dịch Phần Hàn cũng áy náy trong lòng lắm.

Do đó, tôi cần phải thanh minh một chút, tôi khẳng định là mình không xấu, tôi lấy tư cách cá nhân đảm bảo điều đó. Nói tôi là cô gái đẹp cũng không phải là nói quá. Hiện tại tôi và cậu ấy không ở bên nhau, tôi đã giải thích hợp lý rằng: thời trung học, tình yêu là thứ xa xỉ, rất ít người có được. Lên đại học, tình yêu là thứ bình thường, không có gì ghê gớm cả.

Bạn xem, tôi lại đang mượn cớ cho việc cậu ta không yêu tôi. Cậu ta không yêu tôi, không phải vì tôi không đủ ưu tú, mà vì thời trung học chúng tôi không có dũng khí và tiền bạc để có được thứ xa xỉ đó.

3. Sáu cô nữ sinh

Cuộc sống đại học này tính từ ngày tôi đi báo danh. Ngày ấy đã rất lâu rồi, nhưng những chuyện phía sau rất đặc sắc.

Ngày báo danh, khắp nơi trong trường toàn là người. Khi nộp phí báo danh ở phòng thể dục tôi nghĩ: nếu lúc này có một kẻ cướp giật hay một tên trộm trà trộn vào thì chúng giàu to rồi. Lúc đó suy nghĩ của tôi thật quái lạ. Ngôi trường rất đẹp. Đó luôn là một bộ mặt hào nhoáng hấp dẫn tôi. Tôi thích những khu giảng đường trong trường đại học, hoặc là rất hoành tráng hoặc là rất cổ kính. Điều đó khiến tôi cảm nhận được ngay sự khác nhau giữa đại học và trung học, cảm nhận một cách trực quan như thầy cô trung học thường nói với chúng tôi: “Đại học có một không gian rộng lớn hơn”. Quả thực là có không gian rộng lớn, chỉ về “diện tích” kiến trúc cũng đã lớn hơn nhiều so với trung học. Những khu giảng đường san sát đều là xây mới, những tấm kính màu xanh lục được gắn ngay ngắn trên những bức tường màu trắng, tôi thích cái phong cách thanh thoát mà đơn giản như thế. Phía Bắc có một số khu giảng đường đã rất cũ rồi. Gạch đỏ ngói xanh, cầu thang gỗ, đi bên trên sẽ lắc lư nhẹ. Lớp mặt bụi mờ vẩn nhẹ phía trên, không biết bao nhiêu năm đã trôi qua, không biết bao nhiêu hạt bụi mất dấu trong những kẽ hở của gạch ngói, sau đó lại bị những hạt bụi khác che lấp. Những công trình kiến trúc cổ ấy khiến tôi thích ngôi trường này hơn.

Lúc vào trường tôi phải chạy rồi lên đi nộp tiền, mua phiếu ăn, tìm phòng ở, trông đồng hồ tây, đúng thật là lố ngà lố ngớ.

Nhà trường phân đến sáu người một phòng.

Sáu người trong bốn năm có thể diễn ra rất nhiều màn kịch vui buồn.

Trước tiên, xin giới thiệu một chút về sáu người cùng phòng chúng tôi. Tất cả đều là sinh viên của khoa Văn học.

Tôi - Dịch Phấn Hàn. Không thích nói chuyện, cũng không tự giới thiệu nhiều nữa. Nếu bạn có hứng thú hãy đọc từ từ. Tôi không phải là người tốt cũng chẳng phải người xấu. Về sau trong trường đại học có một cô giáo đã nói: “Cần nguyên tính cách trong sự hình thành bi kịch chính là ở chỗ những người đó không phải là người xấu cũng chẳng phải là người tốt, không thiện không ác”. Tôi nghe được câu nói này trong lúc mơ màng ngủ, tôi khâm phục và tôn kính cô vô cùng. Ngay lập tức quyết định về sau sẽ bái cô là sư phụ, học hành chăm chỉ. Đầu ngữ khi tiết học đó kết thúc cô nói: bài học của học kỳ này đến đây là hết. Tiết sau chúng ta sẽ đưa ra giới hạn chương trình thi.

Chương Hàm Yên, người sao tên vậy, mặt mày cô tỏ rõ một sự đứng đưng lãnh đạm có đến vài phần cái chất của Lâm Đại Ngọc. Vô cùng lãng mạn, siêu tiêu tư sản, có thể gặp gió rơi lệ gặp trăng ngâm thơ, không có cái chất dung tục như người thường. Bố cô là một ông chủ lớn. Ngày đến báo danh, con BMW của bố cô khiến mọi người phải chú ý. Một cô em giàu nhất phòng.

Trịnh Thuần Ngôn, cô gái học hành chăm chỉ nhất. Trường đại học cần có một số người như thế để khích lệ sự nhiệt tình học tập của những người khác, bởi vì, với rất nhiều sinh viên mà nói, việc học tập trong trường đại học đã trở thành một việc mà lực có thừa nhưng tâm không đủ. Cô ấy không nhiều lời, là người tốt. Một cô bạn có tiền đồ nhất. Sự cần mẫn, chịu khó của cô ấy khiến tôi nhớ lại thời trung học của mình. Năm thứ nhất đại học biết bao lần tôi chiêm ngưỡng bóng dáng say sưa, hăng hái đầy quyết tâm của cô ấy. Nhưng không ngờ cô ấy lại hỏi tôi một câu kinh khủng rằng phải chăng tôi có “ý đồ” gì với cô ấy, sao lại có ánh mắt nặng sâu tình cảm đến thế.

La Nghệ Lâm, người duy nhất sau này trở thành nhân viên chính phủ trong số những người cùng phòng chúng tôi. Cô là chủ tịch hội sinh viên, từng là lớp trưởng, bí thư chi đoàn, đoàn trưởng của một đoàn nào đó, chủ tịch một hiệp hội nào đó. Nếu cấp bậc, danh hiệu cũng có trọng lượng thì thể trọng của cô ấy đã quá tiêu chuẩn rồi, như thế chúng tôi đã không phải ngày nào cũng nghe cô ấy dạy rằng: “Vóc dáng các cậu đẹp như vậy lại cứ kêu gào đòi giảm béo”. Cô gái này... thật không muốn nói với cô ấy cái gì nữa. Nhưng nói thật, ngày đầu tiên gặp cô ấy, tôi cảm thấy quả thực cô ấy cũng có vài phần xinh đẹp.

Tô Tiêu, một cô gái vô cùng xinh đẹp. Trước khi gặp Tô Tiêu, tôi thấy La Nghệ Lâm đã xinh đẹp lắm rồi. Sau khi Tô Tiêu xách hành lý vào phòng ký túc xá, tôi ngay lập tức thay đổi nhận xét ban đầu của mình. La Nghệ Lâm cũng chỉ là có vài phần xinh đẹp mà thôi. Cho nên La Nghệ Lâm hoàn toàn có lý do để so sánh và công kích Tô Tiêu. Dáng người của Tô Tiêu cực kỳ đẹp, một cô gái 18 tuổi có thể có một vóc dáng đẹp như vậy thật khiến những người bạn nhỏ bé chúng tôi không theo kịp, lúc đầu còn không tiện nói, sau quen rồi chúng tôi rất hay vuốt ve người cô ấy rồi kinh ngạc thốt lên: “Sao có thể như thế được nhỉ? Mẹ bạn làm thế nào mà sinh ra bạn đẹp thế? Đẹp đến thế là cùng!”. Thướt tha mà không gây yếu, đầy đặn mà không có một ngấn thịt nào. Nhất là khuôn mặt cô ấy, nước da hồng phấn, đôi mắt không to, nhưng các nét trên khuôn mặt cô ấy thật đẹp. Ngũ quan thanh thoát đẹp đẽ, không thể chê vào đâu được. Đã nhìn cô ấy một lần tôi không thể không nhìn lần thứ hai. Một cô gái đẹp thật sự! Thành thực mà nói, Tô Tiêu là cô gái đẹp nhất mà từ nhỏ tới lớn tôi từng gặp. Những chàng trai trẻ đều tâm nguyện cho rằng người đẹp nhìn đâu cũng thấy đẹp - tâm hồn đẹp, vóc dáng đẹp, đôi má đẹp. Thế nên tôi phải nói với những chàng trai trẻ trong trường rằng, những vẻ đẹp đó không phải bạn muốn là được, tất cả cái đẹp đều phải trả giá, đặc biệt là tiền bạc. Tôi quen gọi chung những chàng trai xung quanh mình là đàn ông. Bởi vì, nói đàn ông mới có thể tổng kết được càng nhiều những đặc tính chung. Trong cuốn tiểu thuyết này, tôi có thể nói với rất nhiều chàng trai rằng khi tìm một cô gái trong khuôn viên trường nên chú ý từng li từng tí. Hãy tin tưởng vào khả năng “nhìn trộm” của tôi. Nhưng tối hôm đầu tiên, sau khi Tô Tiêu tẩy trang xong, tôi đã trừ đi 10 điểm của cô ấy. Vừa vào trường đã trang điểm như vậy, lại càng khiến những người bạn nhỏ chúng tôi không theo kịp. Tuy nhiên, cứ cho là không trang điểm thì trong số những cô gái mà tôi từng gặp Tô Tiêu vẫn là người đứng đầu.

Diệp Ly, lần đầu gặp, cô ấy tết hai bím tóc, khuôn mặt đen đúa. Đó là cô gái duy nhất trong phòng đến từ nông thôn.

Tôi vẫn phải nói rõ lại một chút về dung mạo của tôi từ một góc độ khác. Bởi vì vấn đề dung mạo này ở một mức độ nhất định có thể ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa những nữ sinh cùng phòng với nhau. Nếu phân hoá đẳng cấp dựa vào dung mạo thì đại khái tôi và La Nghệ Lâm cùng một cấp. Giới thiệu nh vậy chỉ là để những yêu cầu cần có của tình tiết câu chuyện một lần nữa được nhấn mạnh, mọi người không nên có thái độ thất lễ.

Vào ngày đầu tiên ghi tên, còn xảy ra 1 chuyện nhỏ ngoài ý muốn. La Nghệ Lâm là người chuyển vào gần cuối cùng. Khi đó cả ba chiếc giường tầng đều bị Trương Hàm Yên, Trịnh Thuần Ngôn, Diệp Ly chiếm lĩnh rồi. La Nghệ Lâm vừa bước vào phòng nhìn thấy tấm trải giường của Diệp Ly vẫn chưa trải xong mà hời hợt một cái va li lên chiếm chỗ. Không nói đến câu thứ hai, cô bèn bỏ va li của Diệp Ly xuống, sau đó bảo mẹ nhanh chóng theo lên giúp cô ấy trải chăn gối ra. Trương Hàm Yên nói nhỏ một câu “chiếc giường ấy hình như đã có người rồi.” La Nghệ Lâm và mẹ cô giả vờ như không nghe thấy gì. Lúc đó tôi chăm chú quan sát La Nghệ Lâm một lượt, làn da trắng sạch, lông mày đậm, mắt to, đôi lông mày của cô ấy sửa cao, cái nét cao mảnh ấy không giống ở một người an phận thủ thường. Không liên quan đến tôi. Tôi vẫn tiếp tục lặng im. Diệp Ly quay về ký túc xá và ngạc nhiên khi thấy La Nghệ Lâm nằm nghỉ trên giường và va li của mình nằm yên vị dưới đất. La Nghệ Lâm lập tức ngồi dậy và nói: “Va li của cậu à? Thật ngại quá, tớ đã trải giường xong rồi, cậu xem nếu chuyển đi chuyển lại thì thật phiền phức...”

Diệp Ly không nói gì. La Nghệ Lâm vội vàng đưa qua hai chai nước uống, rồi lại sắp xếp giúp Diệp Ly trải giường.

Chuyện đó đã được thu xếp ổn thỏa như thế.

La Nghệ Lâm hành động đầu ra đấy, tư duy nhạy bén, ăn nói khéo léo. Đúng là một người tài không dễ có được. Ngày đầu tiên tôi đã nhìn ra đây không phải là người an phận thủ thường.

2. Chương 04 - 06

4. Luyện tập quân sự

Ngay cả phương hướng xuôi ngược của trường còn chưa nắm rõ, chúng tôi đã bắt đầu cuộc sống luyện tập quân sự khổ không tả xiết.

Đối với tôi mà nói, luyện tập quân sự còn đau khổ hơn cả thi đại học. Tôi có thể chịu sự giày vò về tinh thần nhưng không thể chịu đựng được sự đau đớn về thể xác. Bởi vì ý chí tôi kiên cường nhưng thân thể lại yếu đuối. Về cơ bản, tôi cũng không biết ý nghĩa của việc luyện tập quân sự là gì. Tôi không tin luyện tập một tháng có thể bồi dưỡng phẩm chất bền bỉ và khí chất của quân nhân. Nếu là đại biểu cho cái gì đó, tôi sẽ đại biểu cho đồng đảo học sinh - sinh viên đưa đơn xin huỷ bỏ luyện tập quân sự. Tôi là đại biểu gì chứ? Không phải. Cho nên các anh chị em sinh viên, các bạn vẫn phải tiếp tục chịu đựng sự giày vò của luyện tập quân sự, nhưng ở đây tôi có thể nói cho bạn ba bí quyết trốn tránh khó nhọc. Tôi đã từng sớm nói rằng tôi không phải là một sinh viên tốt, nếu bạn muốn được bình chọn là một tấm gương trong luyện tập quân sự gì đó thì ở đoạn dưới đây bạn có thể bỏ qua không xem nữa. Nếu bạn giống tôi - một sinh viên không tốt cũng chẳng xấu, thì tôi có thể dạy bạn một vài mẹo khá thực dụng.

1. Làm giấy chứng nhận rằng, bạn bị viêm da, dị ứng với ánh nắng, mà mắc bệnh này thì không thể phơi nắng. Phạm vi thích hợp: trong nhà có bác sĩ hoặc trong số người thân có người làm bác sĩ.

2. Khi nghỉ giải lao giữa giờ tập hãy nghỉ cách bơi mực đỏ dưới mũi, chú ý nhất định phải bơi cho khéo, phải giống như bị chảy máu mũi vậy. Liên tục ba lần, sau đó hãy nói với thầy giáo rằng bạn bị nóng trong, cứ phơi nắng là bị chảy máu cam, nên không thể phơi nắng được. Do đó, mỗi lần sau khi tập quân sự được mười phút, hãy nói với thầy giáo bạn sắp bị chảy máu cam rồi xin phép nghỉ. Thầy giáo nhất định sẽ cho phép. Con người là vô cùng đáng quý. Vì huấn tập quân sự mà mất mạng thì chẳng hay ho gì. Phạm vi thích hợp: người chân tay linh hoạt, nhanh nhẹn, kỹ năng diễn xuất phải đạt đến một trình độ nhất định.

3. Nếu bạn đủ gan, bạn có thể thử mùi vị trốn học từ khoá luyện tập quân sự. Yên tâm, không sao cả, cùng lắm là năm sau lại tập quân sự hoặc không có học phần luyện tập quân sự. Phạm vi thích hợp: người trơ tráo, người không lấy những học sinh ưu tú làm tấm gương.

Cả ba cách này tôi đều từng dùng qua, cho nên cả khoá luyện tập quân sự tôi chỉ đi ba buổi đầu. Ba buổi đầu dùng cách thứ hai, tổng cộng tập quân sự có ba tiếng đồng hồ. Tiếp đến ngày thứ tư dùng cách thứ ba, sau khi bị thầy phụ đạo ra lệnh cấm không được bỏ luyện tập quân sự, thì bắt đầu kêu khổ với gia đình,

dùng đến cách thứ nhất. Kết quả là gia đình gửi lên giấy chứng nhận chỉ viết là nghỉ bốn ngày. Tôi tức muốn chết. Bác sĩ kiêm cả nhà thư pháp, thảo chữ là sở trường. Tôi vẽ mất một buổi tối, vẽ hết nửa quyển vở, cuối cùng cũng bắt chước chữ bác sĩ như thật, thế là đưa bút viết thêm vào phía dưới tờ chứng nhận: Không được ra nắng, yêu cầu trong vòng một tháng chỉ hoạt động trong phòng. Hôm đó, tôi phát hiện điểm loé sáng trong chính con người mình, đó là có năng khiếu thư pháp. Tôi, một người khá là có sở trường mơ mộng, tối hôm đó đã có một giấc mơ: khi lớn tuổi nếu trở thành một nhà thư pháp nổi tiếng, tôi phải đề chữ khắp nơi trong trường Đại học Bắc Xoa. Giấc mơ đó khiến tôi vui tới mức cười tỉnh cả ngủ.

“Đại công cáo thành”. Chiến dịch đầu tiên từ khi nhập học tôi đã đánh thắng một cách thành công.

Về chuyện luyện tập quân sự còn có điều này nữa, khi luyện tập quân sự trong giới nữ sinh truyền tai nhau chuyện mấy cô gái nào đó và mấy thầy dạy quân sự có quan hệ tình cảm. Ví dụ, thầy giáo có thể quan tâm đặc biệt tới các cô ấy, hay khi nghỉ giải lao thầy giáo đến sát các cô gái nói chuyện. Muốn giữ mình trong sạch hãy bắt đầu từ lúc luyện tập quân sự, yêu đương bắt chính với thầy dạy quân sự có thể khiến bạn không cách nào thoát khỏi vết đen ấy trong bốn năm học đại học. Hơn nữa, mọi người lại vô cùng nhiệt tình trong việc truyền bá và thêm mắm thêm muối cho chuyện tình yêu bất chính ấy; trong quá trình thêm mắm thêm muối họ sử dụng rất nhiều các thủ đoạn tu từ, các biện pháp tưởng tượng, ví von... thành ra có thể bạn chỉ chụp với thầy giáo một vài kiểu ảnh hay khi chia tay bạn khóc giống như có chuyện gì đơ xảy ra thì qua những câu chuyện sau khi được thêm thắt, không chừng có tình tiết bạn đã lên giường với thầy dạy quân sự. Bước vào đại học, cuối cùng cũng có thể đường đường chính chính yêu một người, một lần yêu, nhưng đừng giống như phát dục; chưa kịp qua lại làm quen với các nam sinh đã nhanh chóng tìm một đối tượng gửi gắm tình cảm rồi yêu một thầy dạy quân sự nào đó. Đằng sau còn có một hàng dài đàn ông đang xếp hàng, hãy xem xét kỹ vài lượt đã. Cho nên nhất định không được lãng nhãng với thầy giáo khi luyện tập quân sự.

Trong đợt luyện tập quân sự, những nữ sinh thu hút sự chú ý của mọi người đều là những nữ sinh đặc biệt hoạt bát. Nếu bạn muốn theo con đường làm sĩ quan quân đội thì luyện tập quân sự là một cơ hội tốt, hãy tỏ ra tích cực một chút, mạnh dạn một chút, nói nhiều một chút, động tác chuẩn xác một chút, hát to một chút, chủ nhiệm lớp và thầy hướng dẫn sẽ để mắt đến bạn, nếu không muốn làm cuộc bầu cử dân chủ thì thường họ sẽ chỉ định những người năng động đó làm cán bộ lớp.

Tô Tiêu và La Nghệ Lâm lần lượt đại diện cho hai trường hợp mà tôi đưa ra ở trên.

Bản thân Tô Tiêu không phải là đặc biệt xuất chúng, cô ấy luôn có chỗ đứng trong đám nữ sinh, đàn ông thực ra khó mà không chú ý đến cô ấy.

Lần thứ hai tôi tham gia luyện tập quân sự, khi nghỉ giải lao, Chương Hàm Yên ngồi bên cạnh tôi đã nhảy mắt ra hiệu bảo tôi nhìn Tô Tiêu.

Mặc dù quần áo đều là một màu xanh nhưng tôi rất nhanh chóng tìm ra Tô Tiêu, có thể nói thế này, cho dù phải mặc thứ đồng phục quân sự thùng thình ấy cô ta vẫn khó mà giấu được vẻ đẹp của mình. Cô ấy đứng đó nói chuyện với một thầy dạy quân sự, ánh nắng như lửa đốt chiếu trên khuôn mặt cô ấy, thầy dạy quân sự đứng quay lưng về phía chúng tôi, ánh sáng làm Tô Tiêu rất chói mắt, nhìn thầy giáo cười tươi rói. Cô ấy đứng đấy, vừa cười nói gì đó với thầy giáo. Rất nhiều nữ sinh cứ ngó nghiêng về phía ấy.

Một lần, hai lần rồi rất nhiều lần như thế. Xem ra cô nữ sinh này đã dự tính không cam chịu làm kẻ cô đơn trong bốn năm đại học.

Sau này tôi chẳng bao giờ tham gia luyện tập quân sự nữa. Mỗi khi ở phòng kí túc xá có người về sớm là họ liền ngồi tùm tùm bàn tán về Tô Tiêu, hết bàn tán về Tô Tiêu lại bàn tán về La Nghệ Lâm. Nào là Tô Tiêu có bộ mặt lãng lợ, suốt ngày liếc mắt đưa tình với mấy thầy dạy quân sự. Nào là La Nghệ Lâm to gan thể nào, thích thể hiện bản thân thế nào, thích chủ động tìm đến thầy dạy quân sự và thầy hướng dẫn để nói chuyện phiếm thế nào.

Ở khoa Văn học của chúng tôi khoá đó, về chuyện quan hệ giữa sinh viên và thầy dạy quân sự đã có Tô Tiêu và La Nghệ Lâm đảm nhiệm hai vai diễn chính. Tôi làm chứng, hai cô gái ấy và thầy dạy quân sự chỉ là vài lần mặt đối mặt và nói nhiều hơn vài câu. Nhưng hai năm sau dân cư trong trường đơm đặt câu chuyện đó như thế nào thì không rõ.

5. Cái gì cũng có giá của nó

Sau khi đợt luyện tập quân sự kết thúc, tính nết của mọi người về căn bản đã dần dần bộc lộ, ví dụ, Chương Hàm Yên với dáng vẻ một cô con gái nhà giàu, phong thái vô cùng hấp dẫn, khi ăn cơm luôn luôn đặt sẵn một cốc nước lọc và một tấm khăn ăn lớn mới có thể động đũa; khi uống cà phê nhất định phải dùng cái cốc nhỏ màu nâu của cô ấy, khi uống nước hoa quả nhất định phải dùng chiếc cốc thủy tinh to rộng miệng. Cô ấy không nói to với người khác, đại khái mà nói, cô ấy nói chuyện với tôi rất nhiều, vì cô ấy bảo cảm giác mà tôi mang lại cho cô ấy rất giống với một người bạn trung học của cô ấy, bây giờ ở Canada. Tôi không có ác cảm với cô ấy nhưng lại có cảm giác xa cách.

Ví dụ, người bộc trực vui vẻ nhất trong phòng kí túc xá là La Nghệ Lâm, không đến một tháng chúng tôi đã nắm được cô ấy từ nhỏ tới lớn học ở đâu, đã từng làm chức gì, đạt được bao nhiêu giải thưởng, có bao nhiêu chàng trai từng thích cô ấy, vân vân. Tôi khá là ghét kiểu con gái ồn ào, ngay từ đầu tôi đã không có thiện cảm gì với cô ấy. Người nói nhiều rất dễ thành nói đại. Bởi vì tôi cảm thấy mình còn thiếu kiến thức nên tôi không thích nói. Có một nhà triết học Hy Lạp cổ nói với chúng ta rằng “Không biết tri thức còn thiếu của mình chính là thiếu tri thức gấp đôi”. Tôi đã lĩnh hội sâu sắc câu nói này.

Còn về người đẹp Tô Tiêu, cô bạn của chúng ta, là một người đẹp phải có tư thế và dáng vẻ của người đẹp. Ví dụ, khi nghe điện thoại thì giọng nói cố ý phải điệu một chút, âm cuối phải kéo dài một chút, nếu đối phương nói điều gì đó không hợp ý, cô ấy liền trầm xuống một lúc lâu. Vì vẻ đẹp của mình, cứ 10 giờ tối là cô ấy đã lên giường đi ngủ và còn không cho người khác nói chuyện. Hễ thấy bạn học mua bộ quần áo mới cô ta liền rít rít không ngớt, lại gần hỏi han tỉ mỉ, mua ở đâu rồi bao nhiêu tiền. Về vấn đề làm đẹp và trang phục, cô ấy tỏ ra sốt sắng đến kinh người. Tôi hiểu ra rằng người đẹp cũng thật khổ, bởi vì, việc làm một người đẹp không tiền tức là đã thụt lùi. Để vẻ đẹp được lâu dài thì chính mình phải luôn duy trì sự quan tâm cao độ đối với trang phục và việc làm đẹp, không thể có bất kỳ một sự lơ là nào.

Diệp Ly và tôi rõ ràng là không hiểu nhau. Cô ấy ít nói hơn tôi, lúc nào cũng tỏ ra rất khiêm nhường, ngày nào cũng quét dọn, chỉ cần bẩn một tí là cô ấy đi quét ngay. Ngoài ra, việc cô ấy hay làm nhất là đọc sách, hơn nữa điều khá nguy hiểm là cái mà cô ấy đọc chính là giáo trình của chúng tôi.

Việc mà Trịnh Thuần Ngôn hay làm nhất cũng là đọc sách, đọc Nhược điểm của tình cảm con người, đọc Đường về phương Bắc, đọc tiểu thuyết tiếng Anh nguyên bản. Sau khi lật giở những cuốn sách này tôi đã có thiện cảm lớn với cô ấy. Bất giác, tôi nói chuyện với cô ấy nhiều nhất, như là có ý lấy lòng vậy.

Tôi - Dịch Phần Hàn, một nữ sinh trầm tính, không có sở thích, mỗi ngày đều quan sát tất cả những thay đổi quanh mình, xem gió khi nào thì mát, lá cây khi nào thì vàng và chúng tôi đã trưởng thành như thế nào. Bề ngoài thì trầm lắng, nội tâm lại mãnh liệt ngang tàng. Có lẽ vì vậy mà bốn năm đó tôi đều là một sinh viên phiền muộn, tôi núp trong bóng tối nhìn trộm cuộc sống đại học của người khác. Tôi không cam tâm, tôi cảm thấy mình thông minh như một thiên tài, tôi thấy vô cùng ức chế, tôi đã ngông cuồng như thế đấy. Tôi không tìm thấy đối thủ.

Tập quân sự xong là chúng tôi bắt đầu lên lớp. Thời khoá biểu vừa phát ra làm chúng tôi mất vui. Một ngày nhiều nhất có sáu tiết học. Hơn nữa, không có tự học buổi tối! Không có tự học buổi tối! Thật là một tin làm xúc động lòng người! Lần đầu tiên lên lớp, sáu người đã phải tìm giảng đường rất lâu vì tất cả đều không biết lầu số 7 ở đâu, cuối cùng cũng mò được đến phòng học nhưng đã muộn rồi. Chúng tôi đang thương lượng xem nên đẩy ai vào trước để hô “báo cáo” rồi chúng tôi cùng bước vào thì thầy giáo đã nhìn thấy chúng tôi và giơ tay ra hiệu cho chúng tôi vào từ cửa sau. Từ đó mới biết rằng ở đại học vào lớp muộn không cần phải hô to “báo cáo”, mà hãy tìm cửa sau và lặng lẽ luồn vào là được.

Hôm đó, giáo viên chủ nhiệm xuất hiện và bảo mọi người tự giới thiệu về mình. Ở trường đại học, cái gọi là giáo viên chủ nhiệm chính là người xuất hiện trong vài ngày đầu năm học, còn những lúc khác thì chỉ thấy tiếng mà không thấy người.

Những học sinh nam trong lớp lần lượt bước lên, tỉ lệ nam nữ là 1:10. Sáu người nhận xét một lượt từng điểm một của các bạn nam trong lớp. Cuối cùng đưa ra kết luận là chúng tôi cần phải thu hút nguồn từ bên ngoài, phải phóng tâm mắt xa một chút. Con gái 18 tuổi không hề có khả năng kháng cự đối với những anh chàng đẹp trai. Do đó, ở lớp này chúng tôi đều có thể tĩnh tâm học tập vì không có học sinh nam nào có khả năng khuấy nhiễu chúng tôi. Sau khi về phòng kí túc xá, chúng tôi đã nghiên cứu mọi mặt, thảo luận

nhiều lần, thậm chí còn chưng cầu ý kiến của phòng khác rồi miễn cưỡng chọn ra một người làm “bộ mặt” cho cả lớp, và tặng cậu ta một câu quảng cáo như sau: XXXXXX (khi đăng trên mạng, không có ai đoán ra, ở đây tôi sẽ làm một kẻ ác viết ra là xong: “Thằng chột làm vua xứ mù”. Sáu chữ, một cụm từ kết cấu chính phản).

6. Lần đầu trốn học

Tôi có thể nói một câu nghiêm túc rằng, trước khi vào đại học tôi chưa bao giờ trốn một tiết học nào, thậm chí có thể nói rằng trong đầu vốn không hề có khái niệm trốn học. Khi cần đến lớp thì ngoan ngoãn, khi không cần thì cũng chăm chỉ đọc sách, làm bài tập để vào được một trường đại học tốt.

Tôi ngồi trong phòng học chăm chú nghe các giáo sư thao thao bất tuyệt với đủ mọi cung bậc cảm xúc khác nhau, nhưng tôi lại thấy rỗng tuếch, tôi rất không quen với phương pháp học không hệ thống, không tập trung như thế này. Tự mình đọc sách giáo khoa lại phát hiện rằng nó thật khô khan vô vị. Năm đó, tôi đã đau xót rút ra một kết luận vừa như đúng mà vừa không phải đúng như thế.

Lần thứ nhất trốn học là lỗi tôi vô tình phạm phải, lần thứ hai là lỗi cố ý, lần thứ ba đã không cho rằng đó là lỗi nữa: “Trốn học giống như sự tự an ủi quen thuộc, rõ ràng biết là cảm giác đó nếu đến quá nhiều lần sẽ có hại cho bản thân nhưng bạn vẫn không có cách nào chống lại được nó.”

Vì bốn buổi sáng của tuần đó không có tiết học nên tôi đến trường khác tìm bạn thời trung học của tôi để chơi. Chơi đến 1h40 mới nhớ ra buổi chiều có tiết học. Quay về trường thì chắc chắn không kịp nữa, thế nên tôi gọi điện về kí túc xá nói rằng buổi chiều hãy giúp tôi xin nghỉ, hãy nói tôi bị ốm.

Cứ như vậy tôi chơi cả buổi chiều trong sự lo lắng, thấp thỏm không yên, liệu cô giáo có giống như hồi trung học, hôm sau sẽ đến hỏi tôi mắc bệnh gì hoặc bắt tôi đưa giấy chứng nhận của bệnh viện ra. Khi về đến phòng kí túc xá, các bạn sớm đã tan học rồi. Vừa bước vào phòng, tôi liền hỏi: “Có giúp tớ xin nghỉ không? Cô giáo nói gì không?”. Trịnh Thuần Ngôn nói: “Tớ không xin phép hộ cậu vì chắc chắn không biết rằng cậu không đến lớp. Bao nhiêu người lên lớp như vậy, cô làm sao nhớ được hết chứ!”

Tôi không nói gì, trong lòng vẫn thấp thỏm không yên. Đến tận ngày hôm sau không có thầy cô nào đến tìm tôi, tôi bình an vô sự mới thấy yên tâm trở lại.

Nghĩ lại năm đó chúng tôi thật ngốc nghếch. Về sau, khi trốn học, câu đầu tiên khi gặp bạn cùng phòng sẽ không phải là: “Có giúp tớ xin nghỉ không? Thầy có nói gì không?” nữa mà là: “Có điểm danh không? Không à? Ha ha! Tốt!”, hay là “Có điểm danh không, cái gì, có à? Sao tớ lại đen đui thế chứ, cậu có giúp tớ hô “có” không?”

Việc trốn học cuối cùng cũng trở thành một thói quen, thói quen không đi học. Có cả ngàn lí do để không lên lớp, thầy cô giảng không hay, tôi ngủ không đủ, quần áo tôi chưa giặt..., chỉ cần muốn trốn học thì không lo là không tìm được một cái cớ để thuyết phục chính mình. Đến khi thi cuối kỳ thứ nhất, cả phòng, tôi là đứa trốn học nhiều nhất nhưng lại được học bổng loại một. Điều đó đã cổ vũ tinh thần một cách mạnh mẽ, trốn học, đối với tôi mà nói, đã trở thành một nhu cầu trong cuộc sống đại học. Tôi đã làm chuyện đó một cách vô vị và thiếu hiểu biết như thế, tôi muốn lên lớp ít nhất nhưng thi được điểm cao nhất, để chứng minh với mọi người rằng tôi thông minh như thế đấy, để thoả mãn chút hư vinh chẳng ra sao của mình. Sự hư vinh thiếu hiểu biết.

Trước khi trốn học cần phải chuẩn bị tốt một việc, đó là nhất định phải tìm một bạn học có quan hệ tốt giúp bạn hô “có”, nhờ chẳng may điểm danh.

3. Chương 07 - 09

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

7. Các kiểu tình yêu

Đề mục này đưa ra thật bất lịch sự. Nhưng đó là khi tôi mới vào học năm thứ nhất, mọi người như ong vỡ tổ, nháo nhào đi tìm bạn trai, bạn gái. Yêu đương một cách vội vàng với quy mô lớn như vậy giống như sự phôi giống của động vật trong thời kỳ phát dục. Năm thứ nhất, nữ sinh vội vàng tìm bạn trai là vì mới được giải phóng, muốn thử cái mới! Năm thứ hai, nữ sinh vội vàng tìm bạn trai là vì cuối cùng đã phát hiện ra rằng cuộc sống đại học trống rỗng và vô vị biết bao. Năm thứ ba, vội vàng tìm bạn trai thường xuất phát từ lòng đố kỵ, bởi vì các bạn nữ sinh xung quanh mình dường như đều đã có bạn trai. Năm thứ tư vội vàng tìm bạn trai thường thường là vì đang tìm một phiếu ăn dài hạn hay một cái cầu nhảy.

Tất nhiên, những kiểu tâm lý này không thể vơ vào tất cả các nữ sinh, cho nên các bạn cũng không phải nặng nề lên. Rồi trường trung học, lúc đầu, trường đại học có một sức hấp dẫn mãnh liệt đối với chúng tôi, một trong những nguyên nhân chính là vào đại học chúng tôi có thể yêu đương một cách công khai, có thể nắm tay ôm hôn ở nơi công cộng một cách ngang nhiên. Chú ý, tất cả đều có thể tiến hành “công khai cởi mở”, mỗi một nữ sinh trung học sắp bước vào đại học hoặc mới vào đại học đều đang có hoặc đã có những ảo tưởng đẹp đẽ và ước mơ mãnh liệt về tình yêu.

Khi mới bước vào đại học, về chủ quan, những nữ sinh năm thứ nhất chúng tôi có khát vọng và ước mơ mãnh liệt về tình yêu. Về khách quan, những sinh viên nam trong cả trường là những nữ sinh năm nhất như lửa vệt, thêm nữa là nữ sinh năm nhất thiếu kinh nghiệm yêu đương, thiếu con mắt sáng suốt để lựa chọn bạn trai. Cho nên, sau khi đợt tập quân sự kết thúc, trong lớp đã có một đám nữ sinh bắt đầu mỗi tình đầu hoặc mỗi tình thứ hai của mình.

Đợt tập quân sự kết thúc, người đẹp Tô Tiêu liền trở thành một tấm gương mẫu mực, đã yêu một cậu sinh viên năm thứ ba khoa Sinh. Tiếp theo, La Nghệ Lâm không hiểu sao cũng có bạn trai. Trên lớp những cô gái khác cũng lần lượt có bạn trai như ong vỡ tổ. Một nửa số nữ sinh trong lớp chúng tôi đã có bạn trai, khi chúng tôi mới bước vào cổng trường đại học chưa quá ba tháng. Một nửa số nữ sinh lớp chúng tôi thay bạn trai thứ nhất và có bạn trai thứ hai khi chúng tôi bước vào đại học chưa quá một năm.

Trong ấn tượng của tôi, tìm bạn trai hay tìm bạn gái dường như là nhịp điệu chính của năm học thứ nhất. Tôi sẽ hát cho mọi người nghe bài đồng dao rất quen tai có thể nói rõ điều này: “Tìm đi, tìm đi, tìm bạn trai, tìm bạn trai, tìm được một bạn trai tốt, nắm tay nhau hôn một cái, anh là bạn trai của tôi. Rồi sau đó, bai bai.”

Nói một cách khái quát thì thế. Nói về tình hình yêu đương một cách tỉ mỉ, chi tiết thì rất khó. Bởi lẽ, hầu hết các nữ sinh vừa bước vào đại học đã yêu ngay, đến năm thứ tư tốt nghiệp thì đã thay đến mấy người bạn trai rồi. Ví dụ như Tô Tiêu, tôi đếm cả buổi cũng không hết được cô ấy có tất cả bao nhiêu bạn trai. Xin cứ thông thả, đợi tôi đếm rõ ràng xong sẽ dần dần kể các bạn nghe. Trường có nhiều nữ sinh, mà đặc biệt là khoa Văn học chúng tôi. Cho nên sự cạnh tranh vô cùng quyết liệt, không, từ “quyết liệt” chưa đủ để nói rõ vấn đề đó, nên dùng từ “khốc liệt” để hình dung. Có nữ sinh năm thứ nhất đã thay đến ba người bạn trai, nhưng cũng có nữ sinh năm thứ tư cũng chưa từng có ai theo đuổi. Con gái muốn tồn tại trong đám con gái thì phải tranh giành bạn trai, giống như các loài cạnh tranh với nhau, loài nào thích ứng với tự nhiên sẽ tồn tại.

8. Ý nghĩ giết người trong điện thoại

Tôi mất thời gian bốn năm, từ năm thứ nhất đến năm thứ tư lấy thực tế để chứng minh cái lý luận nổi tiếng này. Nữ sinh năm thứ nhất là bóng rổ, cậu tranh tôi cướp. Nữ sinh năm thứ hai là bóng chuyền, phát rồi mới nhận. Nữ sinh năm thứ ba là bóng bàn, cậu đánh tôi đỡ. Nữ sinh năm thứ tư là bóng bowling, va một cái là đổ. Trên mạng còn lưu truyền một cách nói này:

Năm thứ nhất xinh đẹp

Năm thứ hai đáng yêu

Năm thứ ba ra cảnh cáo

Năm thứ tư chẳng ai cần.

Nữ sinh năm thứ nhất là hàng xuất khẩu

Nữ sinh năm thứ hai là hàng nội địa

Nữ sinh năm thứ ba là hàng ế

Nữ sinh năm thứ tư là hàng thanh lý

Nữ sinh năm thứ nhất muốn kéo dài tình yêu

Nữ sinh năm thứ hai bị mực nát

Nữ sinh năm thứ ba muốn bán tháo

Nữ sinh năm thứ tư bị quăng đi.

Điện thoại phòng kí túc xá có thể chứng minh điều này. Hết đợt luyện tập quân sự, ở phòng kí túc xá, ngoài Chương Hàm Yên ra mọi người đều không mua điện thoại di động. Thế là cái điện thoại đó ở phòng cứ đến tối lại ở vào trạng thái “đường dây nóng”. Không khi nào giữ yên lặng được 15 phút. Năm đầu ai cũng còn ngây ngô, chưa gì đã sợ mình nhận điện thoại không bằng những người khác trong phòng, còn chưa biết làm cao khi có người muốn xin số điện thoại, nên đã phân phát số điện thoại của mình đi khắp nơi như thế.

Học kì đầu tiên, về cơ bản điện thoại của phòng là gọi cho tôi, La Nghệ Lâm và Tô Tiêu. Gọi điện thoại đến có bạn học cũ, có người nhà người thân, nhưng điều khiến chúng tôi hoan hỉ hơn cả là điện thoại của những nam sinh lạ hoắc. Ví dụ, có điện thoại gọi đến, đầu bên kia có một nam sinh trẻ măng đang hỏi, xin hỏi phòng các bạn có phải có một bạn nữ sinh hay mặc áo màu phấn hồng, làn da trắng không? Còn nữa, từ 3 giờ đến 5 giờ chiều qua bạn ấy đã đến thư viện à?

Các bạn đừng cười, phòng chúng tôi thực sự là đã từng nhận một số lượng nhất định những cuộc điện thoại như thế. Cuối cùng người cần tìm ấy vẫn là Tô Tiêu với số lần nhiều nhất, tôi và La Nghệ Lâm mỗi người chỉ từng có hai lần trải qua chuyện lạ như vậy.

Cảm giác đó vô cùng tự hào, trong lòng vô cùng sung sướng. Nhưng bình thường không ai để ý. Càng để ý chúng tôi như vậy chúng tôi càng làm cao. Có chút ánh nắng là rực rỡ, ai mà chẳng vậy.

Điện thoại bận tíu tít như vậy đấy, lúc đầu tình trạng này không hề thu hút sự chú ý đặc biệt của tôi, đến khi có một lần La Nghệ Lâm nằm bò ra phía trước cái điện thoại và viết mấy con số: 28, 29 của tôi; 34, 35 của Tô Tiêu; 33, 34 của Dịch Phần Hàn. Còn lại 12 cuộc kia chia đều cho các bạn khác. Cô ấy đang thống kê số lần các cuộc điện thoại trong phòng của tuần đó (mấy có hiển thị các cuộc gọi đến). Bởi vì không tiện thống kê số lượng người theo đuổi của mỗi bạn, nên thống kê số điện thoại gọi đến. Chuyện này e là cũng chỉ có La Nghệ Lâm mới làm. Tôi chợt cảm thấy nguy cơ tiềm ẩn khắp nơi. Lòng hiếu thắng bị kích động, hôm đó ở trên mạng, một đứa từ trước tới nay không bao giờ cho bạn trên mạng số điện thoại như tôi lại truyền bá rộng rãi số điện thoại của mình. Tôi muốn gia tăng hết cỡ đội ngũ người theo đuổi trong đám người quen có hạn của mình.

Cái trò thống kê để tiêu khiển nhợt nhạt, vô nghĩa của La Nghệ Lâm biến thành một sự cạnh tranh có ý nghĩa. Một tiếng chuông vang lên cũng ẩn chứa ý nghĩ giết người. Sự cạnh tranh của con gái không nơi nào là không có, họ tận dụng mọi khả năng có thể.

Về sau, sự cạnh tranh này không chỉ thể hiện trên số lần nghe điện thoại mà thể hiện cả trên chất lượng cuộc gọi. Ví dụ, Tô Tiêu đứng đầu bảng về yêu cầu bạn trai ở đầu bên kia hát một bài để tặng thêm số thích gọi điện thoại, La Nghệ Lâm thì giận một nỗi không thể yêu cầu đối phương hát một bài tình ca. Đứng ngoài mà xét, tôi cảm thấy không thể làm những việc thiển cận như thế, bài hát nam sinh đã hát rồi, tâm hồn cũng bị tổn thương rồi, thể diện cũng chẳng còn, không tin thì tự bạn thử đi, bạn gọi điện cho một nam sinh mà bạn thích, cậu ấy yêu cầu bạn hát, lại còn mang ra làm chủ đề để mọi người trong phòng bình phẩm một lượt, vậy bạn có đau lòng không? Hãy đặt mình vào vị trí ấy xem. Thế là trong lúc gọi điện tôi đã dùng máy ghi âm giọng hát để bật cho họ nghe, những lời ca có tình có ý của tôi hát lên khiến họ mất cả tập trung chú ý, cứ như thế điện thoại của tôi càng ngày càng nhiều và hai cô bạn kia dần dần rơi vào thế yếu.

Một người con gái nếu có rất nhiều đàn ông theo đuổi thì hoặc là cô ấy có sức hấp dẫn đặc biệt, mọi mặt đều hết sức hoàn mỹ; hoặc là cô ấy quá quen với tâm lý đàn ông, có khả năng biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Đến năm thứ ba, rồi năm thứ tư, điện thoại của phòng chúng tôi cơ bản rơi vào trạng thái “tắt lửa”. Bây giờ, nhìn điện thoại phòng tôi hai ngày cũng không kêu một tiếng, lại nhớ hồi năm thứ nhất, đó là những ngày tháng nghe điện thoại điên cuồng, giờ đây chúng tôi cảm thấy mình đã già rồi.

9. Những nam sinh vô vị

Nói về năm thứ nhất, vì chuyện các nam sinh gọi điện đến đã dẫn tới sự phân tranh, tôi không thể không nhắc đến một số chuyện tôi gặp phải trong những hoàn cảnh khác. Một số chuyện liên quan đến những người theo đuổi.

Năm thứ nhất tôi từng gặp phải vài cậu nam sinh vô vị. Bây giờ tôi cũng đang cảm thấy rất vô vị nên viết về họ cũng thật nhạt nhẽo, mọi người cứ đọc tự nhiên: Không phải trả tiền.

Hồi đó trong lòng tôi vẫn còn nhớ tới cậu bạn học thời trung học. Đời tôi có những duyên nợ với trường đại học danh tiếng, bởi vì tôi đã không thi đỗ vào trường đại học danh tiếng nhất Trung Quốc, cho nên khi bước vào trường đại học này tôi đã hạ quyết tâm loại bỏ mọi khó khăn, nhất định phải tìm một người đàn ông học ở một trường danh tiếng nhất Trung Quốc làm bạn trai. Ý nghĩ này bao giờ cũng rất kiên định. Các bạn không nên cười tôi, cũng chẳng bỏ công mắng tôi ngốc nghếch. Tôi cũng biết rằng trường danh tiếng không đại diện cho tất cả. Nhưng tôi thích. Cũng giống như có người thích quần áo hàng hiệu, thực ra kiểu dáng, chất lượng của những bộ quần áo đó rất bình thường, không chắc đã hợp với một cô gái, mặc lên cũng không thay đổi được gì, nhưng cô gái thấy thích và phải tiêu bao nhiêu tiền cũng cam lòng, dù là giảm giá cũng mua. Năm thứ nhất tôi đã có tâm lý như vậy về tình yêu. Không có cách nào thoát ra khỏi vết đen của sự thất bại trong kì thi đại học, nên tôi mang niềm hi vọng của mình về một trường đại học danh tiếng từ khi học trung học đặt vào nửa kia của mình. Nghĩ lại mới thấy, hồi đó các nam sinh của trường chúng tôi không hề có địa vị gì trong lòng tôi. Nói hơi khoa trương một chút, ở trường, từ trước tới nay tôi chưa từng để ý tới bất cứ một nam sinh nào. Bởi vì hoàn toàn không cần thiết. Nam sinh của cả trường này đều không phù hợp với điều kiện tìm bạn trai mà tôi đã nêu ở trên.

Nhưng khi đó, tôi không có nhiều cơ hội quen biết các nam sinh của trường danh tiếng như trường Đại học Thanh Hoa. May thay, cậu bạn mà tôi thích trường trung học đã đến Thanh Hoa học. Thế là tôi tự nhiên cứ tiếp tục kéo dài tình cảm đó. Bây giờ tôi sẽ phân tích tình cảm của tôi với cậu ấy như thế này. Năm thứ nhất, tình cảm của tôi đối với cậu ấy không còn là thích đơn thuần nữa mà đã trở thành một kiểu gửi gắm lí tưởng.

Với trạng thái tâm lí này, nhớ lại những nam sinh từng gặp hồi năm thứ nhất tôi đều thấy buồn cười. Tôi cảm thấy, nếu tôi viết về những người từng theo đuổi tôi với thái độ như thế có thể gây ra sự bất mãn của một bộ phận bạn đọc, bởi vì có lẽ họ cũng từng làm chuyện tương tự với các nữ sinh khác. Khi đọc đến những dòng dưới đây, họ có thể sẽ lo lắng rằng những nữ sinh lúc đầu họ theo đuổi cũng đã có lúc giấu cọt họ như vậy.

Tôi do dự hết lần này đến lần khác nhưng vẫn quyết định viết ra, dù cho có làm hỏng hình ảnh của chính mình. Mục đích là để nói với những nam sinh chưa từng theo đuổi nữ sinh rằng, trong khi theo đuổi không nên mắc phải những lỗi tương tự như thế nữa. Con trai theo đuổi con gái, khó khăn như vượt đèo. Câu nói này quả không sai.

Nam sinh vô vị đầu tiên mà tôi gặp là ở thư viện.

Năm thứ nhất, theo thông lệ, tối tối tôi thường đến thư viện. Đọc sách một lúc. Đột nhiên một cuốn sách từ ghế đối diện trượt qua. Tôi đọc những dòng viết trên đó: Đáng vẻ đọc sách của bạn rất đẹp, có thể làm quen một chút không?

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu nam sinh đó, trông cũng không xấu trai lắm. Chữ viết bằng bút máy cũng rất đẹp.

Đáng tiếc là đã tìm nhầm đối tượng, thật là một cách làm quen thô thiển. Lại sao chép mấy cuốn tiểu thuyết tình yêu à? Cần thận tắc giả kiện cậu tội ăn cắp bản quyền. Tôi thích sự lãng mạn nhưng tôi ghét tất cả những sự lãng mạn sao chép, vay mượn. Lãng mạn là một loại sáng tạo. (Nghe người ta nói, rất nhiều nam sinh chạy đi mượn đọc tiểu thuyết tình yêu cũng chính là để khi tán tỉnh một em thì có thể học thêm vài chiêu. Thật quá phổ, nếu không may bị em ấy phát hiện là bạn đang bắt chước các tình tiết trong tiểu thuyết tình yêu, thì bạn đâm đầu vào miếng đậu phụ mà chết cho rồi).

Tôi cúi đầu xuống, tiếp tục đọc sách và tự trấn tĩnh bản thân.

Cậu ta đã cầm quyển vở về rồi, một lát sau, quyển vở lại trượt đến trước mặt tôi. Bên trên viết: Bạn là sinh viên khoa Ngoại ngữ phải không? Hình như tôi đã từng gặp bạn ở một buổi dạ hội nào đó.

Tôi ngẩng đầu lên lần nữa, nói một cách rõ ràng rằng: “Xin lỗi, từ trước tới nay tôi chưa từng tham gia bất kỳ một buổi dạ hội nào”. Cậu nam sinh tự tin một cách vô duyên đó nhìn tôi. Tôi vừa nhìn thấy ánh mắt đó đã ghét rồi, cũng chẳng phải là thần tình yêu, tự tin như thế làm gì chứ? Đàn ông nếu không phải làm trong ngành dịch vụ thì không nên mang bộ mặt nghiêm chỉnh đó ra làm con át chủ bài. Vô ích. Em gái nhỏ dễ tán tỉnh có phải không? Tôi chỉ coi cậu là một nam sinh nhỏ bé. Nếu trong mắt cậu có chút ngượng ngùng, có thể tôi còn cảm thấy cậu có chút thành ý, nhưng cậu lại nhìn tôi với con mắt coi mọi thứ chẳng là gì như thế, nên tôi chỉ xem cậu là đồ vô vị. (Khi tìm con gái để làm quen không nên tỏ ra quá kinh nghiệm, cái vẻ coi mọi thứ chẳng ra gì sẽ chứng tỏ không có thành ý chút nào rất dễ gây phản cảm).

Tôi đẩy quyển vở ra. Tôi không quan tâm và tiếp tục đọc sách. Tự trấn tĩnh bản thân.

Không đến một phút sau, cậu ta lại đẩy quyển sách sang. Bên trên viết: Đừng đọc sách nữa, chúng ta ra ngoài đi dạo được không?

Tôi phát chán. Tôi không thích những nam sinh như thế, một chút cũng không. Vô vị, không có năng lực, vô liêm sỉ. Tôi gấp sách lại, để nó lên giá, rồi bước đi ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, cậu nam sinh đó liền đi theo tôi ra ngoài. Tôi không quan tâm, đi xuống tầng. Ở cầu thang tôi gặp một cô bạn cùng lớp, cô ấy nhìn tôi một cái, nhìn cậu nam sinh đang đi song song với tôi một cái, rồi tùm tùm cười.

Tôi có cảm giác bị sỉ nhục, chỉ muốn nhanh chóng về phòng kí túc xá, thật là đồ vô duyên.

Vừa ra khỏi cổng thư viện cậu ta liền nói: “Đừng đi nhanh thế, làm quen một chút đi. Tôi làm sinh viên khoá 99 khoa Lịch sử, trông bạn rất quen, bạn là sinh viên Ngoại ngữ đúng không? Điện thoại của bạn là thế nào?”

Quê bạn ở đâu?”

Tôi đi đằng trước, cậu ta đi kề bên cứ liến thoắng không ngớt. Cậu ta tỏ vẻ là một tay tán gái cừ khôi. Nhưng một cao thủ tán gái thật sự không bao giờ chủ động bám lấy con gái, một cao thủ thật sự sẽ tự có con gái chủ động tìm đến sẵn sàng xin chết. Như một người đàn ông thật sự có sức hấp dẫn, có địa vị sẽ hiểu rằng con gái trên thế gian này, khối cô có thể lên giường với anh ta, dăm bảy cô có thể khiến anh ta để mắt đến, may ra chỉ có được một hai cô có thể khiến anh ta để tâm. Ba lí luận trên là của hạng đàn ông ưu tú. Những điều này, khi đã có một sự từng trải nhất định đàn ông sẽ hiểu hết.

Tôi quay đầu lại nói: “Tôi không thể nói cho cậu biết.”

Cậu ta thoát đầu ngẩn ra rồi lại cười một cách lịch sự.

Sau đó cậu ta lấy bút ra, vừa đi vừa viết cái gì đó lên quyển vở.

Tôi liếc nhìn, cậu ta viết rất nhanh.

Một lát sau cậu ta xé một mẫu giấy từ quyển vở đưa cho tôi.

Tôi do dự một lát, rất hiếu kỳ nên cầm lấy đọc, bên trên viết tám chữ số và một cái tên, còn có một câu: Hãy liên lạc với tôi.

Tôi không nói gì. Tôi cúi gằm mặt xuống, cẩn thận gấp tờ giấy đó lại. Gấp đôi, rồi gấp đôi, lại gấp đôi nữa, cậu nam sinh đó tiếp tục nói: “Bạn sống ở khu nhà nào? Bây giờ bạn về phòng à?”

Tôi không trả lời cậu ta mà tiếp tục gấp tờ giấy đó. Gấp đến khi còn 1cm thì thấy không cách nào gấp tiếp được nữa, rồi nắm chặt trong tay và rảo bước về phía trước.

Đi 10m về phía trước đến một thùng rác, tôi tiện tay vứt luôn mẫu giấy đã gấp vào.

Người ấy đứng dừng lại.

Tôi tiếp tục rảo bước về phía trước, cảm thấy hai chúng tôi đều rất bí ối. (Nếu con gái không tỏ ra thiện cảm gì với bạn, thì đừng nên tùy tiện chủ động để lại mối liên lạc, nếu k chỉ có thể có ba kết cục. Thứ nhất, mối liên lạc sẽ bị vứt bỏ ngay tại chỗ. Thứ hai, bạn chờ đợi một cách ngốc nghếch nhưng cô ấy không bao giờ liên lạc với bạn. Thứ ba, cô ấy có liên lạc với bạn, thì cũng chỉ bởi vì cô ấy rắp tâm đùa cợt bạn hoặc chỉ vì muốn bạn mời cô ấy đi ăn. Bởi vì, dù đã nhìn đến bạn, nhưng khả năng là cô ấy sẽ qua lại với bạn thì giống như là khả năng Sao Hoả gặp Trái Đất ấy. Một cô gái thực sự có chút danh giá sẽ không tùy tiện làm quen với những chàng trai trẻ trên đường. Kết luận: khi gặp một người con gái vừa ý thì không nên để lại số điện thoại của mình mà tốt nhất là tìm đối phương và xin số điện thoại).

Cậu nam sinh vô vị thứ hai mà tôi gặp là ở nhà ăn. Cậu ta hỏi mượn tôi giấy ăn, như vậy cậu ta đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Con trai không mang theo giấy ăn, khi ăn cơm khiến người ta có cảm giác dơ bẩn. Cậu ta hỏi: “Này bạn, bạn có thể cho tôi mượn tờ giấy ăn được không?” và còn ngồi đối diện tôi, nhìn tôi chăm chú, làm ra vẻ muốn cùng tôi nói chuyện lâu hơn. Tôi liên tưởng ngay đến chuyện nếu tôi để ý đến cậu ta thì chúng tôi có thể sẽ làm quen, cậu ta có thể làm bạn trai của tôi, như vậy có lẽ một ngày nào đó khi tôi và cậu ta hôn nhau... Đoạn giả thiết này khiến tôi vô cùng ghê tởm. Thế là tôi nhanh hết mức ném cho cậu ta một gói giấy ăn, và đứng dậy rời khỏi đó càng nhanh hơn nữa. (Khi bạn muốn tiếp cận một em ở nhà ăn, không nên lấy lý do là mượn giấy ăn, nếu sức tưởng tượng của em gái đó và bạn đều phong phú như nhau thì bạn sẽ không có một chút hi vọng nào, chỉ bằng hãy giúp cô ấy mua một cốc đồ uống để lấy cớ tiếp cận. Tốt cho bạn cũng tốt cho cả cô ấy. Phải không? Nhưng nếu cô ấy không nói năng gì mà chỉ lặng lẽ uống hết cốc nước rồi phải đi thì cũng đừng trách tôi. Tôi sẽ lấy cớ là: “Lòng người khó đoán”. Mà tôi nào biết được vẫn còn có những cô gái độc ác như thế chứ!).

Cậu nam sinh thứ ba mà tôi gặp là ở phòng tự học. Vào đại học, năm thứ nhất tôi từng ba lần đến phòng tự học. Trong đó có một lần đã gặp phải chuyện như thế này:

Tôi ngồi trong phòng học vô cùng buồn chán, nhìn kim đồng hồ chậm chậm quay từng vòng từng vòng, tôi lật giở cuốn sách một lèo hết trang này sang trang khác, vừa thấy vô vị lại vừa thấy sợ hãi, sợ rằng cái kiểu đọc lan man thế này sẽ không có ích gì, đến lúc thi sẽ làm thế nào. Bây giờ tôi nghĩ lại thấy hồi đó cũng thật ngây thơ làm sao, vậy mà tôi đã lầm tưởng rằng thành tích thi các môn khoa học xã hội ở đại học và việc đọc sách giáo khoa thường xuyên có mối liên hệ với nhau. Nhưng chỉ không quá ba lần lên phòng tự học khiến tôi hiểu ra rằng, ở đại học lên lớp là vô vị, tan học là vô vị, yêu đương lại càng vô vị, còn lên phòng tự học là mức độ cao nhất của sự vô vị.

Kể xa hơn một chút. Trong một buổi tự học, sau khi ra ngoài đi vệ sinh, quay lại tôi phát hiện trên quyển sách đáng mở có thêm một mẩu giấy, bên trên viết một số điện thoại và còn có một câu: Làm quen một chút được không?

Tôi nhìn quanh tứ phía, trong vòng một mét không có nam sinh nào, trong vòng hai mét có rất nhiều nam sinh nhưng đều đang vui đùa vào học, không có ai ngẫm ra hiệu cho tôi với một ánh mắt lạ lùng, cho dù chỉ là dùng ánh mắt ra hiệu cho tôi rằng mẩu giấy đó là do cậu ta viết cũng không có, chẳng có gì cả. Chỉ có một mình tôi đang ngẩn ra cầm mẩu giấy.

Tôi từng có rất nhiều kiểu phán đoán, có thể đây là do một phòng nam sinh đang đánh cược xem có hay không một cô em dễ dàng mắc câu. Có thể là khi lên phòng tự học, cái kiểu giở sách nôn nóng của tôi khiến các nữ sinh xung quanh khó chịu và họ quyết định giễu cợt tôi một chút. Có thể, mẩu giấy này là của người khác trong phòng học đặt vào nhưng đã đặt nhầm chỗ. Tôi đã tưởng tượng rất nhiều kiểu và rút ra một kết luận duy nhất là số điện thoại này không thể gọi được.

Ngay cả người đưa mẩu giấy này tôi cũng chưa từng một lần nhìn thấy, nếu hình thức cậu ta rất xấu thì tôi trốn cho mau chứ làm sao lại còn có thể gọi điện cho cậu ta. Hơn nữa, để lại số điện thoại mà không để lại họ tên, rõ ràng là không có thành ý. Không phải là không có thành ý thì ít nhất cũng là biểu hiện của sự không tự tin. Kiểu con trai như thế không quan tâm cũng đáng thôi. (Để lại số điện thoại cho một cô gái, nhất định phải viết họ tên, nếu không thì cũng nên viết một cái biểu hiện, hơn nữa nên lộ diện, đẹp xấu gì cũng nên để cô gái đó nhìn thấy dáng vẻ của bạn. Bởi nếu bạn quá xấu xí mà cứ để cô gái đó bao lần liên lạc với bạn trong tình trạng không biết chút gì, thì thật là vô nhân đạo).

Đưa ra vài ví dụ trên đây không biết tôi có giúp được gì cho những chàng trai trong trường theo đuổi các nữ sinh không? Muốn theo đuổi con gái thì đầu óc cần phải linh hoạt một chút, phải biết tùy cơ ứng biến.

Bắt mạch bốc thuốc. Vài phương án trên của tôi chỉ là gợi ra vài tác dụng của việc thả con săn sắt bắt con cá rô, muốn thực sự nắm được bản lĩnh này các nam sinh còn phải tự mình gọt giũa, tự thích ứng với mọi hoàn cảnh, học và vận dụng linh hoạt. Phương châm “còn sống còn học” là bản tính của đàn ông mà.

4. Chương 10 - 11

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

10. Xã hội là một cạm bẫy

Ít lâu sau khi năm học thứ nhất bắt đầu, trong vườn trường xuất hiện các loại “hàng quán” rất đa dạng, một cái bàn, một tấm gỗ và hai người là đã có thể đứng đó rao hàng rồi. Từ khi còn chưa bước vào đại học, tôi đã nhận được những dẫn dắt sai lầm về ngôn ngữ tiểu thuyết tình yêu, đây áp những sùng kính và hi vọng vào môi trường đại học. Cũng giống như khi mới bước vào mỗi một đoàn thể đại học xã hội, đầu tiên chắc chắn sẽ có một anh chàng đẹp trai và một tình yêu đẹp để đang chờ bạn, sau đó bạn có thể phát huy bản lĩnh khiến tất cả mọi người đều hết lòng ái mộ tài hoa của bạn.

Sự đa dạng của các đoàn thể xã hội khiến chúng ta cho rằng chỗ nào cũng có tình yêu, chỉ cần các anh chàng đẹp trai khom lưng là có thể lựa chọn. Là một người yêu thích văn chương, (tôi không bao giờ nói tôi là người yêu thích văn học vì đối với tôi, văn học là kẻ cầm quyền, văn chương là người tự do) tôi ôm ấp cả một bầu nhiệt huyết, liền một lúc đăng ký vào sáu đoàn thể xã hội, vào giây phút đăng ký đoàn thể xã hội thứ sáu, tôi đã rất tự hào nói với mình rằng: “Cuộc sống đại học của mày đã bắt đầu, đã đến lúc mày nên hăng hái thể hiện bản lĩnh rồi đấy”.

Trong số các đoàn thể xã hội, có đoàn thể phải thi vào, ví dụ như một số phòng của ban tuyên truyền Đảng uỷ.

Vào ngày thi tôi đã đến tận nơi và nhìn thấy biết bao nhiêu là người! Đặc biệt là rất nhiều nữ sinh! Xem ra cũng có không ít những thanh niên có lí tưởng cao quý và bầu nhiệt huyết, sẵn sàng hiến thân cho sự nghiệp văn chương giống như tôi.

Nói thực, lúc đó tâm hồn tôi còn bay bổng lắm. Khi còn học trung học, trong tưởng tượng của tôi thì trường đại học tương lai của mình có lẽ là nơi có nhiều người tài, là mảnh đất “ngoạ hổ tàng long”, nếu tự mình không cố gắng thì chắc chắn sẽ nhanh chóng chìm trong sự vô danh. Sau khi vào đại học tôi mới phát hiện ra rằng đa số mọi người đều chìm trong sự vô danh. Ở đại học, nếu bạn biết cách đầu tư thì kết quả bạn thu được sẽ không tồi, ví dụ, tham gia các hoạt động và các buổi họp nhiều một chút, xuất hiện nhiều hơn ở các cuộc thi đấu và học tập chăm chỉ một chút là bạn có thể nhanh chóng vượt trội hơn tất cả những người khác.

Cái sự báo đáp ấy quả cũng không tệ đối với tôi, nhưng sau khi phải vượt qua dăm ba cửa ải, cuối cùng tôi lại phải trải qua cuộc thi vẫn đáp chết người, cũng là cửa ải cuối cùng.

Ngày thi vẫn đáp, tôi vô cùng hồi hộp. Chắc hẳn rất nhiều học sinh cũng có tâm trạng giống tôi khi tham gia thi vẫn đáp vào các đoàn thể xã hội của trường đại học. Đó lại là lần thi vẫn đáp đầu tiên trong đời tôi. Tôi đã coi nó vô cùng ghê gớm, trước đó thậm chí tôi còn hay đến thư viện chỉ để lục xem những cuốn đại loại như 20 chiêu thi vẫn đáp tất thắng, nghĩ lại năm đó cũng thật là ngốc, một cuộc thi vẫn đáp xã hội nho nhỏ cũng khiến tôi rối hết cả lên. Thậm chí, tôi còn đọc qua một cuốn tiểu thuyết nói rằng: Con gái tham gia thi tuyển vào các đoàn thể xã hội, thì lũ con trai sẽ bị thu hút bởi cái bím tóc dài đen mượt và ngay lập tức, tên cô gái đó sẽ được đánh dấu rồi từ đó hình thành nên một tình yêu thật đẹp. Tôi không có cái bím tóc dài đen mượt ấy, nên năm thứ nhất tôi đã cột thêm cho cái bím tóc nho nhỏ như cái đuôi ngựa. Mặc dù tôi chưa từng nhuộm tóc và tóc vẫn còn đen mượt nhưng có lẽ cũng không có sức hấp dẫn lớn đến

thế, do đó vẫn cần phải chăm chút trang điểm nhiều hơn cho khuôn mặt. Vào lúc còn chưa biết tô son trát phấn, thì cái gọi là trang điểm chính là rửa lại một lần khuôn mặt nhỏ nhắn và bôi thêm chút nước hoa.

Trong số sáu trăm bài thi viết đã chọn được ba mươi người tham gia thi vấn đáp, và cuối cùng ban tuyển truyền chỉ tuyển mười người. Tôi đã cảm nhận được cái khốc liệt của sự cạnh tranh, kể từ khi bước vào căn phòng này tôi đã bắt đầu quan sát từng đối thủ của mình. Tôi cảm thấy họ đều rất tuyệt, cũng tuyệt vời như tôi vậy.

Phải đợi rất lâu tôi mới được gọi vào.

Cửa phòng thi vấn đáp vẫn khép chặt, đúng giây phút đưa tay mở cửa tôi chợt nhớ ra trong một bản copy nào đó có nói về việc thi vấn đáp, rằng trước khi bước vào phòng thi cho dù là cửa phòng có đóng hay không thì cũng phải gõ cửa trước, trong lúc nhất thời lo lắng tôi đã suýt quên mất.

Cốc cốc. Mời vào.

Tôi vừa nhìn vào. Choáng. Đã có hơn mười người ngồi đó với cái dáng vẻ thật khiến người ta khiếp hãi. Tôi nhìn họ một lượt với vẻ vô cùng sùng kính, lúc đó tôi cảm thấy họ thật uy phong biết bao! (Bây giờ nhớ lại những người xa lạ đó cứ làm ra vẻ ghê gớm lắm để hù dọa những cô cậu sinh viên mới thấy thật buồn cười).

Họ lần lượt hỏi tôi. Bây giờ nghĩ lại, nói khó nghe một chút, thì nó rất giống việc bị cưỡng dâm tập thể. Tất cả những cuộc thi vấn đáp đều là những cuộc cưỡng dâm tập thể trên một ý nghĩa khác. Bạn lần lượt bị từng kẻ trong một đám người hỏi qua một lượt, rồi họ sẽ quyết định xem có nên để bạn bên mình để “hưởng thụ” thêm vài lần nữa hay không, nếu “hầu hạ” tốt biết đâu lại được nâng đỡ. Lúc đó tôi không hề tự tin chút nào, bởi vì tôi không biết được rằng những người trong ngôi trường đại học này rốt cuộc là mạnh yếu hơn tôi ra sao. Tuy nhiên, tôi là đứa rất kiêu ngạo. Họ hỏi một cách trống rỗng, tôi cũng trả lời một cách sáo rỗng. Với nụ cười trên gương mặt, tôi nói kiểu thủ thủ. Năm thứ nhất ưu điểm của tôi chính là sự bình tĩnh, không hề luống cuống, những lúc càng căng thẳng, thái độ của tôi càng trở nên dịu dàng, tự nhiên.

Mãi tới khi họ nói: “Được rồi, tuần sau chúng tôi sẽ thông báo cho bạn biết bạn có được tuyển hay không.”

Tôi nói: “Dạ, cảm ơn”.

Sau khi ra khỏi cửa, tôi cứ cố gắng nghiền ngẫm xem câu nói đó có ý gì, rốt cuộc liệu nó có ám chỉ tôi được thu nhận hay là bị trượt rồi? Tôi nghĩ rất lâu mà vẫn không nghĩ ra, tôi ca cẩm, các anh các chị thật lợi hại.

Bái phục, bái phục.

Buổi tối khi trở về, mấy người trong phòng chúng tôi bắt đầu thảo luận về hành trình thi vấn đáp của mỗi người (ngày hôm đó có vài đoàn thể xã hội cùng tổ chức thi tuyển). Điều quan trọng được nhắc đến nhiều nhất là mỗi người có nhìn thấy anh chàng ý trung nhân củ mình không.

Nhớ lại năm đó, khi mới vào đại học, chúng tôi luôn khao khát hướng tới tình yêu, dường như tình yêu có thể “nhặt” được ở bất cứ nơi đâu; nó thấp thoáng như đang trang điểm rực rỡ, liếc mắt, gãi đầu làm dáng với chúng tôi. Mãi đến khi hoà vào cuộc sống đại học được nửa năm, tôi mới biết rằng tình yêu là thứ có thể “nhặt” được ở khắp nơi, thư viện, sân bóng rổ, nhà ăn, đều có thể là nơi bắt nguồn của tình yêu. Nhưng chính vì vậy nên nó mới lộ rõ cái sự rẻ mạt. Dần dần tôi cũng không còn mơ ước gì đối với ngôi trường này và cả với đám nam sinh nữa.

Về đám nam sinh, mấy người trong phòng chúng tôi đã thảo luận cả nửa học kỳ và bắt đầu đi đến nhất trí chung là nam sinh lớp tôi hơn hẳn nam sinh của cả trường.

Ngày thứ hai sau khi thi vấn đáp, tôi nhận được một cú điện thoại.

“Tôi là bạn nữ sinh mặc áo len hồng, ngày hôm qua đã ngồi đối diện bạn khi thi vấn đáp đây.”. Tôi ngỡ ra, không có phản ứng gì.

“Tôi chính là vị giám khảo hay cố ý gây khó dễ cho bạn nhất khi thi vấn đáp! Tôi là Chu Dữ!” Tôi vui mừng xen lẫn kinh ngạc khi nghe được câu nói đó!

“Bạn thể hiện rất tốt, chúc mừng bạn đã trúng tuyển!”

Tôi xúc động đến nỗi không nói thành lời.

“Bạn hãy viết một bản kế hoạch gửi cho tôi để xem khoảng khi nào thì bạn có thể bắt đầu. Ngày mai hãy đến văn phòng Ban tuyên truyền tìm tôi”.

Cô ấy nói bốn câu đó còn tôi chỉ nói một câu cảm ơn.

Đặt điện thoại xuống, tôi lộ vẻ vui mừng, cảm giác hào hùng tuyệt diệu tràn đầy trong lòng. Không kìm lòng được, tôi thông báo cho họ là tôi đã trúng tuyển! Hồi đó tôi vẫn suy nghĩ thật ngây thơ, chưa biết đoán ý thăm dò. Đối lại, nếu là bây giờ tôi nhất định sẽ chỉ vui vẻ một mình.

Quả nhiên, năm người bọn họ không hề tỏ ra quá vui mừng kinh ngạc, họ tỏ vẻ không quan tâm. Chỉ có Trịnh Thuần Ngôn và Chương Hàm Yên nói được một câu “Chúc mừng bạn nhé.” Niềm vui của chính mình đối với người khác mà nói thường không phải là điều gì vui vẻ.

Tôi chìm đắm trong sự vui sướng của bản thân và mơ mộng rằng không lâu nữa sẽ trở thành một nhân vật tầm cỡ trong trường.

Nghĩ lại năm đó thật ngốc, tôi đã coi tất cả những thứ mới lạ trong trường đại học là cái gì đó thật ghê gớm. Như các đoàn thể xã hội, như tình yêu, như việc học tập, như cuộc sống đại học tươi đẹp chẳng hạn. Dần dần, sau khi tiến sâu hơn tôi mới biết rằng tất cả cũng chỉ như thế mà thôi. Cuộc sống đại học là một trái quả được bọc lớp vỏ tươi non nhất nhưng rất nhiều phần thịt quả đã thối nát cả, chỉ sau khi bóc lớp vỏ mới biết được điều đó. Phải dựa vào sự nỗ lực của chính mình mới có thể thưởng thức được phần thịt quả giàu dinh dưỡng còn lại. Kể cả những người xem ra ưu tú tuyệt vời thì cũng không ngoại lệ.

11. Rơi vào cạm bẫy

Lần thứ hai nhìn thấy Chu Dữ, tôi đã chú ý quan sát hơn. Cô nữ sinh ấy không ưa nhìn cho lắm, vừa béo vừa lùn, lại đen, đôi mắt nhỏ híp lại, làn da thô ráp, còn xa mới chạm tới hai chữ “người đẹp”. Khi đó nghĩ lại việc cô ấy đã để ý đến tôi và tuyển tôi vào ban tuyên truyền tôi lại thấy mang ơn cô ấy. Sau này tôi mới phát hiện ra rằng thực ra ở đây không dùng người dựa vào quen biết: mới đầu, khi nhận tôi vào, họ đã coi tôi là người tài đức (trước tiên không cần xấu hổ, lại càng không cần phải che giấu thái độ). Chu Dữ rất nhanh chóng thu nạp tôi vào dưới trướng của mình. Chúng tôi phụ trách việc đưa tin, nói cho cùng, chính là ca tụng công đức của trường. Tôi nghĩ chắc chắn cô ấy cảm thấy rằng con mắt mình còn tinh hơn cả Bá Nhạc (1). Bởi vì chỉ xem những bản tin phát thanh cô ấy soạn trước đây, tôi đã thấy rằng cô ấy vừa ra tay là được ngay. Tôi còn nhớ rất rõ, trong lần họp đầu, trưởng trung tâm thời sự của chúng tôi đã biểu dương tôi như sau: “Bản tin này do Dịch Phấn Hàn viết, từng chỗ một đều không có vẻ gì là của một sinh viên mới vào năm thứ nhất, từ trước đến nay chưa một nữ sinh nào viết được một bản tin thời sự mang tính văn học như thế”. Ngay lập tức, tôi có cảm giác kiêu ngạo và nhanh chóng vạch ra kế hoạch trong đầu, cần phải viết tốt thật nhiều bản tin, phải trở thành một nhân vật thời sự nổi tiếng.

Đến tuần thứ ba, tôi nhận ra rằng việc này không thích hợp nữa. Chu Dữ không làm bất cứ việc gì, tất cả bản tin đều do tôi viết nhưng khi kí tên ghi điểm lại là cô ta. Phiền muộn, dù sao cũng là người mới mà, thôi vậy. Cho dù thế nào chăng nữa thì Chu Dữ cũng là chủ nhiệm ban biên tập. Nói rõ thêm một chút, cô ấy là chủ nhiệm ban biên tập nhưng thực chất công việc là cùng tôi soạn ra bản tin của cùng một mục.

Không lâu sau, khu vực Vũ Hán có cuộc thi phát thanh mở rộng của các trường đại học và cao đẳng thuộc khu vực với sự hợp tác của các đài truyền hình Hồ Bắc. Trung tâm tin tức của trường đã giao cho nhóm chúng tôi nhiệm vụ khó khăn và vinh quang này. Khi đó tôi đã một mình làm chương trình đó, Chu Dữ không nghe, không hỏi mà chỉ đề tên mình vào. Tôi đã mất hai buổi tối, từ khi chọn đề tài rồi viết bài, rồi ghi âm đến khi chỉnh sửa, cuối cùng cũng hoàn thành bài viết.

“Ông trời không phụ người có tâm”, tôi rất tin vào câu nói này. Vừa làm đã được ngay một giải nhất duy nhất. Nhưng khi tổ chức trao giải trên sân khấu Hàn khẩu, người được tuyên bố nhận giải là Chu Dữ!

Chu Dữ viết, Chu Dữ biên soạn, Chu Dữ làm, Chu Dữ ghi âm! Tôi vô cùng phẫn nộ! Vô sỉ, thật vô sỉ quá!

1. Bá Nhạc: Người chuyên coi tướng ngựa thời Xuân Thu Chiến Quốc, ông đã có công tìm ra con ngựa Thiên Lí cho Sở Vương. Bá Nhạc: chỉ người chuyên phát hiện và bồi dưỡng nhân tài. (Mọi chú thích đều của dịch giả).

Ngày hôm đó tôi đã cố ý mặc thật đẹp, tôi ngồi phía dưới tròn mắt nhìn Chu Dữ vui mừng hớn hở uốn éo cái thân hình béo mập lên sân khấu, ánh đèn chiếu vào khuôn mặt góc cạnh khiến nét mặt tươi cười của cô ta trông hung ác dị thường. Ngồi dưới sân khấu mà tôi có cảm giác bị cường hiếp sờ sờ trước mặt. Toàn thân khô héo, ngọn lửa phần nộ trong tôi đang bùng rực bốc lên.

Ngay lập tức, tôi hỏi một chủ nhiệm khác của trung tâm tin tức: “Đây là tác phẩm của Chu Dữ phải không?”. Tôi còn chú ý đến cả cách đặt câu hỏi. Người đàn ông đó tỏ vẻ mừng vui đắc ý nói: “Đúng rồi, khi nộp bản thảo lên người kí tên đều là cô ấy. Cô nữ sinh này thật giỏi, năm nào tham gia cuộc thi này cũng đều đoạt giải!”.

Tất cả mọi người trong trường chúng tôi đều vỗ tay nhiệt liệt ở phía dưới. Cả thế giới như đang náo động cả lên. Tôi không nói không rằng nhìn cô ta. Cảm giác khó chịu không nói được thành lời.

Tôi cũng chẳng thèm hỏi Chu Dữ một lời. Tôi là một nữ sinh trầm tính.

Tôi chợt cảm thấy kiểu cạnh tranh này hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì. Đồi bên đều như ếch ngồi đáy giếng, cứ cho là cạnh tranh đến nổi một mất một còn, một bên dồn bên kia vào chỗ chết, vậy ý nghĩa ở chỗ nào? Ý nghĩa chẳng qua là ở chỗ: Kẻ thua nhảy ra khỏi cái giếng đó hoặc là chết dưới đáy giếng, con ếch dưới đáy giếng, luôn tự cho rằng mảnh trời trên đầu là cả thiên hạ của mình.

Tôi đã chọn cách thoát khỏi trung tâm thời sự, tôi phải nhảy ra, tôi không thể nào chịu nổi cái kiểu cạnh tranh hẹp hòi và bẩn thỉu như thế, tôi không muốn trở thành con ếch xanh ngạt thở. Tôi là một cô gái cung Thần Nông mạnh mẽ, tôi sẽ nhớ lấy cô ta.

Ngày tôi nộp đơn xin rút khỏi đài, Chu Dữ kéo tay tôi, đôi mắt ánh lên sự tiếc nuối và lưu luyến vô hạn, như thể là bạn trai cô ta đưa ra lời đề nghị chia tay vậy. Tôi muốn cô ta phải thật sự tiếc nuối, cô ta sẽ không thể tìm đâu ra một người làm hộ tốt như tôi, một đối tượng để cưỡng đoạt vừa đúng giờ lại vừa mềm yếu như thế nữa.

Sự việc này đã làm tổn thương sâu sắc tới tâm hồn nhỏ bé và thuần khiết của tôi. Hình dung như thế về thời trong trắng khi mới bước vào năm thứ nhất cũng không có gì là quá đáng. Ai mà không trưởng thành trong sự tổn thương? Ai mà không học được cách tính toán sau khi bị lừa dối? Lợi hại lợi hại. Các đoàn thể xã hội khác cũng tương tự, không khác là mấy. Không tới nửa năm sau, tất cả mọi người trong phòng chúng tôi đều rút khỏi các đoàn thể xã hội, trừ La Nghệ Lâm. La Nghệ Lâm làm việc rất tốt, lúc nào cũng hợp hành hay thông báo cái gì đó. Mỗi một sinh viên khi mới bắt đầu nhập học đều rất đối mặt với vô số các đoàn thể xã hội, hầu như đều có vẻ phần chấn mừng vui và mong muốn được thử sức. Khi vừa bắt đầu năm học, các đoàn thể xã hội đã lần lượt bày đặt, sắp xếp các văn phòng quan trọng trong khuôn viên trường rồi “chiêu binh mã mã”. Các đoàn thể có thực lực hùng hậu còn có thể tìm được một phòng học thừa làm văn phòng, các đoàn thể yếu thế hơn thì đặt văn phòng ở bên đường và treo áp phích quảng cáo. Cũng có thể nói thế này, dường như mỗi một sinh viên từng có kinh nghiệm tham gia vào một đoàn thể xã hội nào đó nhưng 95% người trong số này đều lặng lẽ lặn mất tăm sau không đến một năm. Trải nghiệm sâu sắc khi sống trong các đoàn thể xã hội khiến tôi rút ra được một kết luận là: Tất cả các tổ chức đoàn thể cuối cùng cũng chỉ chìm ngập với những công cụ làm tăng học phần và lẫn lộn danh tiếng của người lãnh đạo cao nhất hoặc thứ hai ở đó. Bạn đừng mong chờ rằng, nếu bạn tham gia tổ văn học là bạn có thể truyền bá tên tuổi của những tờ báo lớn trong một đêm, cũng đừng mong chờ rằng nếu gia nhập hiệp hội nhiếp ảnh là bạn có thể cho ra những tác phẩm tuyệt diệu. Ảo tưởng, hoàn toàn là ảo tưởng! Là một thành viên bình thường trong đoàn thể, những việc mà bạn cần phải làm chính là hợp hành và tiếp tục lừa dối những cô cậu cấp dưới, từ đó cho thấy người lãnh đạo cao nhất của các đoàn thể này đều không có thành tựu gì.

Đáng tiếc, năm đó khi mới bước vào đại học, tôi không có khả năng đoán biết trước và cũng không ai nói cho tôi biết cái hiện thực tăm tối trong đoàn thể của tôi, dẫn đến việc tôi bước nhầm vào con đường lầm lạc.

Này các cô cậu sinh viên, nếu các bạn không muốn trở thành người lãnh đạo cao nhất của các đoàn thể xã

hội trong trường đại học thì không nên tham gia vào các tổ chức mập mờ này làm gì. Phí ghi tên mất 5 tệ, chỉ bằng hãy đến nhà ăn và ăn một bữa ngon lành còn hơn.

5. Chương 12 -14

12. Chương Hàm Yên và chúng tôi

Cũng không phải tất cả sinh viên đều có thể đến các đoàn thể xã hội để thử sức. Ví dụ như Chương Hàm Yên ở phòng chúng tôi, cô ấy chưa từng tham gia bất kỳ một đoàn thể xã hội nào.

Chương Hàm Yên là một nhân vật rất đặc biệt. Bởi vì cô ấy quá nhiều tiền nên cũng quá đặc biệt. Cao sang khó gần. Ở nơi cao thì khó tránh được cái lạnh. Thực ra, những gia đình nhiều tiền đưa con ra nước ngoài du học thì vẫn tốt hơn. Bởi vì học đại học trong nước, sự chênh lệch đẳng cấp quá lớn sẽ khiến người có tiền và người không có tiền đều khó thích ứng.

Trong phòng chúng tôi hầu như không có ai chủ động bắt chuyện với Chương Hàm Yên. Lấy một ví dụ, chúng tôi nói về sản phẩm bảo vệ da, khi mọi người mới bước vào đại học thì những hiểu biết về sản phẩm bảo vệ da chỉ dừng lại ở “nhãn hiệu Trung Quốc” - những sản phẩm dành cho ngày và đêm của Đại Bảo. Hay khi nói về mùa thu rất khô hanh, cần phải mua cái gì đó thật thơm, Chương Hàm Yên lập tức nói Biotherm khá là hợp cho chúng ta dùng trong năm nay, cái khoản đó của gia đình cô ấy thật...

Cuộc nói chuyện ngay lập tức buộc phải kết thúc. Chúng tôi không những chưa từng dùng qua mà khi còn năm thứ nhất cũng chưa hề nghe đến nhãn hiệu đó. Thật xa cách. “Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng.”

Tô Tiêu thích dùng sản phẩm dưỡng da của Chương Hàm Yên. Năm thứ nhất, khi mới vào học, những nữ sinh chúng tôi đều dùng Đại Bảo hoặc là “Cô y tá nhỏ”, v.v.... đến năm thứ hai mới bắt đầu đổi sang dùng các loại như Nivea, Avon và Ponds, năm thứ ba có cô đã bắt đầu dùng Vichy hay L’oreal. Về cơ bản, trong trường đại học đối với những cô gái xuất thân trong những gia đình bình thường mà nói thì những thứ đó đã là giới hạn cao nhất rồi. Nhưng Chương Hàm Yên vừa mới bước vào trường đã dùng Lae. Nói thực, lúc đó chúng tôi đều không rõ đó là nhãn hiệu gì, chỉ biết rằng trên vỏ chai đều là tiếng Anh, vỏ ngoài màu phấn hồng rất đẹp mắt. Mãi đến khi vớ được mấy cuốn tạp chí loại tư bản thời thượng tôi mới chợt nhớ tới cái mà Chương Hàm Yên dùng chính là thứ “đồ chơi” này. Tôi không dám hỏi giá tiền.

Nhưng rốt cuộc Tô Tiêu cũng là người đẹp phải thốt lên kinh ngạc khi lần đầu tiên nhìn thấy cái lọ nhỏ nhỏ đó của Chương Hàm Yên: Trời, cậu dùng Lae cơ à?

Chương Hàm Yên cười không nói gì. Chúng tôi đều nhìn về phía bàn của Chương Hàm Yên, thấy những thứ hồng hồng mới đẹp làm sao. Về lý thuyết, nói thực là ít nhất thì lúc đó tôi cũng không rõ Lae có giá trị thế nào. Một năm sau, tất cả những nhãn hiệu sản phẩm dưỡng da và mỹ phẩm cao cấp trên thế giới tôi đều thuộc như lòng bàn tay, và không thể không kinh ngạc trước cô gái thiên tài trong lĩnh vực này.

Ngày hôm đó, sau khi rửa mặt, Tô Tiêu liền nói với Chương Hàm Yên: “Có thể cho tôi thử cái thơm thơm của bạn một chút được không?” (không biết từ khi nào nữ sinh đã gọi tất cả những thứ phun sương bên ngoài là “thơm thơm”, mới nghe có cảm giác rất quái lạ nhưng sau đó chính mình cũng gọi như vậy).

Chương Hàm Yên tươi cười chuyển qua. Tôi luôn cảm thấy dù Chương Hàm Yên cười hay chau mày thì đều có phong thái của một cô gái khuê các, tôi có chút ngưỡng mộ cô ấy. Thử nghĩ mà xem, ba đời mới nuôi dưỡng được một quý tộc chân chính thì tự mình cũng đừng quá hi vọng vào điều gì. Mỗi người đều có số mệnh riêng của mình.

Tôi thấy Tô Tiêu rất chăm chú dùng ngón tay cái khoét một cái chấm nhỏ, sau đó soi gương, rồi chấm năm chấm trên mặt. Vẫn cảm thấy chưa đủ, cô ấy do dự một lát rồi lại khoét thêm một chút nữa. Sau khi đập nắp xong cô ấy liền đặt lại “cái thơm thơm” về bàn của Chương Hàm Yên. Sau đó bắt đầu bôi bôi quẹt

quẹt một cách tỉ mỉ, đến nỗi tôi thường hoài nghi rằng liệu có phải da mặt của cô ấy đã bị bôi quẹt hồng cả rồi không.

Chương Hàm Yên vẫn tiếp tục nằm trên giường nghe CD của cô ấy. Tôi thì hơi xót cho “cái thơm thơm” của cô ấy, nếu là tôi thì e là sẽ không dễ dàng che giấu được sự bất mãn một cách giỏi như thế. Tất nhiên Chương Hàm Yên có thể là chẳng có gì mà phải buồn. Dù gì thì người ta cũng là con gái nhà giàu.

Vài hôm sau, khi mọi người về phòng kí túc xá vào buổi tối, họ lần lượt thay nhau rửa mặt rồi rửa chân. Tiếng chậu va đập hoà với tiếng nước, tôi rất không thích cái cảm giác này, nó khiến tôi cảm thấy vừa hỗn loạn vừa ảm ỉ, rất dễ làm tôi căng thẳng, hoặc là ẩn sâu trong tiềm thức, tôi có thể là người thích sống một mình.

Sau khi rửa mặt xong, Chương Hàm Yên quay trở vào bên cái bàn của mình, đột nhiên cô ấy nói một câu với giọng nhỏ nhẹ hơn nhiều so với bình thường: Sao mỗi lần dùng xong “cái thơm thơm” của tôi đều không đóng nắp vào vậy?

Mọi người ngẩng đầu nhìn Chương Hàm Yên, nhìn thấy “cái thơm thơm” trong tay cô và biết được cô đã nói gì, thế là mỗi người với cái dáng vẻ không có liên quan gì tới mình lại tiếp tục bận bịu với chính mình, chỉ có Tô Tiêu là ngẩng đầu nhìn Chương Hàm Yên một cái. Rồi lại nhìn cái nữa. Sau đó tôi nghe thấy tiếng Tô Tiêu ném đồng tap chí nặng nề xuống giường.

Trong khoảnh khắc đó, có cảm giác cả phòng kí túc dường như thật yên tĩnh.

Chương Hàm Yên không nói gì thêm, yên lặng ngồi bên bàn xoa mặt.

Thực ra trong phòng kí túc xá chỉ có Tô Tiêu là đã từng dùng những sản phẩm dưỡng da đó của Chương Hàm Yên.

Tôi không biết liệu người khác có cảm thấy câu nói đó của Chương Hàm Yên nặng nề không. Tôi cảm thấy ý của cô ấy có lẽ là: Bạn dùng đồ của tôi, tôi không có ý kiến gì, nhưng bạn toàn quên đóng nắp như vậy là không tốt rồi. Có lẽ là không hề có ác ý gì. Nếu là tôi, có thể tôi cũng sẽ nói thế.

Để tránh bất cứ phiền phức, từ trước tới nay hầu như tôi không dùng bất cứ thứ gì của mọi người trong phòng kí túc, kể cả một cốc nước. Mỗi ngày tôi đều múc rất nhiều nước để đảm bảo chắc chắn rằng mình không phải đi xin nước người khác. Đó cũng có thể là một trong những nguyên tắc sống trong kí túc xá, cố gắng hết mức để không phải dùng đồ của người khác, để không làm phiền người khác. Khi những người tính cách khác nhau cùng ở chung một phòng thì “sáng suốt giữ mình” là một trong những triết lí sống mà mọi người cần phải học.

Lâu dần tôi cũng quên mất điều này. Mãi hơn một tuần sau cuộc nói chuyện của cả phòng mới khiến tôi nhớ ra.

Năm thứ nhất, sáu người cùng phòng dường như ai ai cũng ôm ấp những lí tưởng vĩ đại. Nghĩ đến mà thấy buồn cười, khi mới bước vào năm thứ nhất đại học, dường như mỗi người đều muốn tiếp tục duy trì ý trí mạnh mẽ như hồi trung học, không ngại khó ngại khổ vươn tới đỉnh cao của trí thức, nên không ai thi nghiên cứu sinh vào những trường không có tên tuổi, đến năm thứ ba rồi năm thứ tư không biết có bao nhiêu người đã bỏ lỡ cơ hội. Ban đầu, tôi cũng không biết vứt bỏ những lời thề non hẹn biển trong học tập đi đâu, từ trước đến nay những lời thề non hẹn biển đều là những thứ “yếu mạng”.

Khi đó chỉ có Chương Hàm Yên là không nói gì đến việc tham gia thi tuyển nghiên cứu sinh. Bởi vì cô ấy muốn ra nước ngoài. Hồi đó, những gia đình có tiền mà không cho con cái ra nước ngoài thì dường như không cam tâm.

Trịnh Thuần Ngôn bần khoản không hiểu liền hỏi: “Sao bạn không đi từ lúc còn học trung học?”

Chương Hàm Yên cười nhẹ nhàng nói: “Thời đại chúng ta, sống mà chưa từng trải qua kì thi đại học của Trung Quốc là đã sống một cuộc đời không trọn vẹn”.

Câu nói đó của Chương Hàm Yên đã nói trúng tâm trạng tôi.

La Nghệ Lâm hỏi: “Cậu định đi đâu?”.

Chương Hàm Yên trả lời: “Canada.”

Vừa dứt lời Tô Tiêu liền nói: “Sao không đi Mỹ đi? Hoặc là đi Anh hay Mỹ thì càng tốt? Những bạn trung học của tớ mà thật sự có tiền đều đã đi Mỹ. Nếu tớ có đủ tiền tớ cũng sẽ đi Mỹ”.

Câu nói đó tôi nghe sao thấy mỉa mai quá. Như thế chẳng phải muốn nói rằng con đường vươn tới đích của gia đình Chương Hàm Yên còn chưa đủ rộng, tiền cũng không đủ nhiều nên không thể đi Mỹ được. Chắc gì đã lấy được visa của Mỹ. Cuối cùng Tô Tiêu cũng bắn sang một câu đầy hàm ý: “Sao họ lại không đóng cho cái dấu nhỉ?”.

Chương Hàm Yên nhẹ nhàng nói: “Ừ, tớ cũng biết là xin visa của Mỹ rất khó. Có thể tớ sẽ không học hết đại học ở đây rồi lại chuyển qua Mỹ”.

Những cô gái thông minh thì phong thái cũng không giống những cô gái bình thường. Điềm tĩnh trước mọi việc là cách hiệu quả nhất để công kích lại đối phương. Tô Tiêu không phải là đối thủ của cô ấy. Tôi cười thầm trong bụng.

Cái phong thái bề ngoài ở con gái phải lấy cái nội tâm sâu kín làm cơ sở.

Khi Chương Hàm Yên không có mặt trong phòng, mọi người cũng từng bàn luận về cô ấy, Tô Tiêu nói cô ấy cố ý khoe khoang. Tôi lại không thấy thế, người thật sự có tiền thì không cần thiết phải khoe khoang trước mặt những người dân thường chúng ta. Mà Chương Hàm Yên là người thật sự có tiền, một cái đồng hồ đeo tay cũng tốn mất hơn 6 vạn tệ. Bất cứ thứ gì cô ấy mua chúng tôi đều không dám hỏi và cũng không cần thiết phải hỏi giá tiền, ngay cả một cô nữ sinh thích hỏi quần áo của người này người nọ mua ở đâu như Tô Tiêu cũng cố kiềm chế bản thân không hỏi xem Chương Hàm Yên mua quần áo ở đâu. Có hỏi cũng vô ích. Dù sao thì cũng không mua nổi.

Nhưng về gia đình và cha của cô ấy lại là một câu đố. Cô ấy không bao giờ nói cha mẹ của cô ấy làm nghề gì. Ngẫu nhiên có một lần tôi nghe thấy La Nghệ Lâm hỏi về vấn đề ấy, Chương Hàm Yên cười nhưng không nói. Mọi người cũng không ai hỏi lại nữa. Về sau, khi La Nghệ Lâm làm lớp trưởng, cô ấy đã từng được xem đơn nhập học của Chương Hàm Yên trong quá trình làm việc. Sau khi quay về cô ấy nhỏ to nói với chúng tôi một cách rất bí mật: “Cha của Chương Hàm Yên là thương gia, mẹ là viên chức nhà nước”. La Nghệ Lâm cứ nhấn mạnh vào cái sự thực mẹ của Chương Hàm Yên là viên chức nhà nước.

Khi đó tất cả mọi người dường như đều chợt hiểu ra và không nói gì. Nhưng chắc chắn trong lòng đã có những ý nghĩ riêng. Trung Quốc ngày nay luôn có những sự việc khiến dân chúng rất dễ miễn cảm như thế.

Thực ra, khách quan mà nói, Chương Hàm Yên cũng không tồi, cô ấy khá hoà nhã với mọi người, cũng không có nhiều thói xấu như kiêu ngạo, buông thả, chẳng qua là những người cùng phòng không muốn gần cô ấy. Cô ấy rất cô đơn. Trong ngôi trường này, nếu như rất nhiều nữ sinh có thể tập hợp thành một nhóm hay tìm được một nhóm thì cô ấy là một điểm nhỏ, một điểm cô đơn.

Khi mới vào đại học, Chương Hàm Yên đã từng tỏ ra rất có thiện cảm với tôi và mong muốn kết thân. Lý do là tôi rất giống một người bạn trung học của cô ấy, nhưng người bạn đó đã ra nước ngoài rồi. Cách cô ấy thể hiện thiện cảm với tôi là ở trong phòng kí túc cô ấy chủ động bắt chuyện với tôi. Như vậy vẫn còn đỡ khó chịu. Điều khiến tôi không thể chịu được là, nếu tôi ở trong phòng thì cô ấy sẽ rủ tôi cũng đến nhà ăn ăn cơm. Nếu tôi cùng cô ấy đến nhà ăn ăn cơm, cô ấy nhất định sẽ giành việc lấy phiếu ăn giúp tôi. Mỗi lần như thế tôi đều cảm thấy không thoải mái.

Sinh nhật của tôi vào đầu tháng 11. Năm 2000 là sinh nhật lần thứ mười tám của tôi. Chương Hàm Yên đã mua cho tôi một cái bánh gatô ba tầng và một con búp bê còn cao hơn cả tôi, lại còn một lọ nước hoa CD nữa. Khi đó chúng tôi quen nhau vẹn vẹn chỉ mới hai tháng.

Sự việc này đã từng gây chấn động trong toàn khoa chúng tôi. Sau sinh nhật tôi, rất nhiều người đã cho rằng mối quan hệ giữa tôi và Chương Hàm Yên cực kì tốt. Trên thực tế tôi cảm thấy cô ấy chưa bao giờ đi vào lòng tôi và trở thành bạn tôi. Nói thật, tôi không muốn ở cùng cô ấy chút nào vì có quá nhiều áp lực. Ở bên cô ấy tôi luôn sợ mọi người nói rằng chỉ vì Dịch Phấn Hàn muốn có người mua phiếu ăn hộ mà thôi.

Rồi cô ấy cũng đoán ra là tôi không muốn quá thân thiết với cô ấy nên dần dần đã lánh xa tôi. Nhưng thành thật mà nói, trong phòng kí túc xá quan hệ giữa tôi và cô ấy tốt hơn nhiều so với quan hệ giữa cô ấy

với những người khác, rõ nhất là trừ trước đến giờ tôi chưa từng nói xấu sau lưng, cũng không bao giờ nói điều gì bất lợi cho cô ấy.

Đến khi cô ấy ít hẹn tôi cùng đi ăn cơm và cùng lên lớp hơn thì tôi vẫn cảm thấy gánh nặng trong lòng, vẫn canh cánh đến sinh nhật cô ấy mình nên làm gì, phải tặng lại cái gì? Một đồng quà sinh nhật cô ấy tặng đã trở thành một vướng bận trong lòng tôi. Tuy nhiên, tôi biết rõ rằng cho dù mình tặng thứ gì thì đối với cô ấy cũng không đáng giá.

13. Chương Hàm Yên ra nước ngoài

May thay chưa đến ngày sinh nhật của mình cô ấy đã ra nước ngoài rồi. Cô ấy sinh vào tháng 4. Tháng 3 năm 2001 chúng tôi bước vào học kỳ thứ hai đại học, còn Chương Hàm Yên thì ra nước ngoài. Cô ấy chỉ ở lại trường chúng tôi có năm tháng, trong năm tháng đó dường như cô ấy chỉ qua lại chuyện trò với mình tôi.

Chương Hàm Yên ra nước ngoài rất lặng lẽ, khi mọi thủ tục đã hoàn tất cô ấy mới nói với chúng tôi rằng cô sắp đi Canada. Cho nên tôi có muốn viết một chút về chuyện ra nước ngoài của cô ấy cũng không có cách nào viết được. Bởi vì chẳng có gì để nhớ cả. Khi cô ấy đi tôi cũng đến tiễn hân, chỉ là muốn tỏ ra lịch sự mà thôi. Bởi trước khi đi cô ấy đã nói với tôi một câu rằng tôi là người bạn duy nhất của cô ấy trong suốt năm tháng học đại học trong nước. Vì thế tôi đã đi tiễn cô ấy.

Nhưng tôi lại có vài kỷ niệm sau khi cô ấy đi. Hôm đó, sau khi tạm biệt Chương Hàm Yên, vừa trở về phòng kí túc xá, các bạn đã hỏi tôi mọi thứ liên quan đến Chương Hàm Yên.

Khi nghe tôi nói Chương Hàm Yên sang Canada, Tô Tiêu liền buông một câu: “Vẫn đi Canada à, tôi tưởng cô ấy nhiều tiền lắm cơ đấy.”

La Nghệ Lâm thì nói: “Thế là đã rất có tiền rồi đó”. - Cô ấy cười như nắc nẻ - “Viên chức nhà nước thì lấy đâu ra nhiều tiền như thế”.

Tôi lạnh lùng nói chen vào một câu: “Bố người ta là doanh nhân mà, sao bạn lại cứ nhằm vào bốn chữ “viên chức nhà nước” thế?”

La Nghệ Lâm không để ý đến tôi và cũng không bàn luận gì thêm nữa.

Nhưng về sau, khi lên lớp tôi nghe thấy không chỉ một bạn nói về việc mẹ của Chương Hàm Yên là viên chức nhà nước.

Miệng lưỡi thế gian thật đáng sợ. Tôi thành thực cảm thấy Chương Hàm Yên ra đi vẫn tốt hơn Một trường đại học ở nước ngoài dù sao vẫn thích hợp hơn cho một nữ sinh có hoàn cảnh gia đình quá tốt như cô ấy. Đó quả là một người bạn mà không phải là bạn. Tôi viết lại những điều này cũng là để nhớ đến cô ấy. Không biết ở nước ngoài cô ấy có dịp nào đọc được cuốn tiểu thuyết này không?

14. Lần đầu tiên cảm thấy thất vọng

Ngay khi mới ở cùng nhau, tôi đã nhận thấy sáu người cùng phòng có những tính cách và hoàn cảnh khác nhau, tôi hiểu rằng trong bốn năm này chúng tôi sẽ không thể nào tương thân tương ái như chị em ruột được cho dù đó chỉ là cảm giác mơ hồ về sự xa cách tâm hồn. Nhưng lần đầu tiên tôi thực sự cảm thấy thất vọng với những người trong phòng này, chính là khi tận mắt chứng kiến La Nghệ Lâm đã ức hiếp Diệp Ly thế nào, đã nói năng tùy tiện ra sao, còn những người cùng phòng lại tỏ ra lạnh lùng thờ ơ thế nào. Đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận được mặt lạnh giá trong phòng này. Còn nhớ kỳ học trước của năm thứ nhất, một hôm Diệp Ly quay về ký túc xá rất muộn, phòng đun nước đã đóng cửa, cô ấy không lấy được nước sôi nên đã trút một ít nước sôi của La Nghệ Lâm. Tất nhiên là trước khi trút nước sôi của La Nghệ Lâm, cô ấy đã không hề hỏi lại trong chúng tôi xem có nước sôi hay không. Có thể là vì La Nghệ Lâm ở giường tầng trên cô ấy, còn chai nước và cô ấy cùng ở phía dưới, và vì quá thuận tiện nên mới trút nước của La Nghệ Lâm chẳng.

La Nghệ Lâm quay về và làm ầm lên một trận. Đầu tiên, với khuôn mặt không hề vui cô ấy hỏi: “Nước sôi của tôi sao lại ít thế này?”.

Mọi người đều không lên tiếng. Chỉ có D nói một câu rất nhỏ: Là tớ đã lấy đó. Tớ không có nước sôi, tớ thấy trong phòng cậu là người đun nhiều nước nhất, những ba bình, cho nên tớ đã rót một ít để rửa chân.

La Nghệ Lâm nặng nề ném cái cặp sách xuống giường đến rầm một tiếng rồi lắc lắc bình nước sôi trong tay, hai tay khoanh trước ngực, cô ta cất tiếng mắng sa sả: “Ai cho phép cậu dùng? Tự cậu không đi xách được à? Cậu đã hỏi tôi xem có thể dùng được hay không chưa? Cậu không biết rằng tối nào tôi cũng phải gọi đầu à? Còn cậu! Đừng có giả vờ sạch sẽ, rửa chân cái nỗi gì, ai chẳng biết người vùng cậu một tháng không tắm một lần!”

Đó là lần đầu tiên tôi biết được rằng, trong kí túc xá nữ nếu không may bị phân ở cùng phòng với một cô bạn hung hãn, lại không may chộc và cô ta thì đáng sợ biết bao. Tôi không biết nếu La Nghệ Lâm nói những lời đó với tôi thì tôi sẽ cho cô ta hai cái bạt tai hay là đẩy cô ta xuống giường và lấy cái đèn bàn nện cho cô ta một cái. Đó là hai cách hành động chí lí nhất.

Nhưng rốt cuộc Diệp Ly đâu phải là tôi. Tôi thấy cô ấy quay lưng bỏ đi rồi lặng lẽ trải giường. La Nghệ Lâm tiếp tục mắng chửi gì đó, nói Diệp Ly không thích vệ sinh thân thể, thậm chí ngay cả chuyện Diệp Ly không thay quần lót hằng ngày cũng bị cô ta mang ra rửa ròi. Ngôn từ vô cùng châm biếm và cay nghiệt, không một câu nào là không lộ vẻ khinh thường Diệp Ly, không một câu nào là không lăng mạ Diệp Ly, không một câu nào là không tỏ vẻ hãnh diện vì cô ta là người thành phố.

Mặc dù không có chút thiện cảm nào với La Nghệ Lâm, nhưng tôi rất muốn tin rằng hôm đó cô ấy vì có chuyện gì đó không vừa ý nên mới nói năng tùy tiện như vậy, chứ không phải sinh ra đã có tính cách như thế.

Mọi người trong phòng vẫn cứ việc ai nấy làm. Mọi người đều hiểu tính La Nghệ Lâm, nên chẳng buồn dây vào để tránh mang vạ vào thân.

La Nghệ Lâm hầu như không có ý dừng lại. Thế nên Chương Hàm Yên và Tô Tiêu liền bỏ ra ngoài. Chỉ có tôi là cứ ngồi đó nhìn La Nghệ Lâm văng nước bọt tung toé, trông thật xấu.

Khi đưa mắt nhìn Diệp Ly, tôi thấy cô ấy đang khóc. Mặc dù tôi chỉ nhìn thấy cái bóng cô ấy ngồi bên giường từ phía sau lưng, nhưng những biểu hiện của cô ấy như đôi vai giật giật, toàn thân khẽ run lên, bàn tay chùi chùi nơi đuôi mắt; tất cả đều nói cho tôi một cách rõ ràng, không thể nhầm được rằng cô ấy đang khóc. Cô ấy không mắng lại La Nghệ Lâm. Cô ấy quay lưng về phía chúng tôi và lặng lẽ rơi lệ.

Thực sự tôi không nhìn tiếp được nữa. Tôi không thể nói mình có bao nhiêu lòng chính nghĩa, không thể nói bình thường mình đã đối tốt với Diệp Ly ra sao, không thể nói mình là một người tốt, cũng không thể nói từ trước tới nay tôi chưa từng coi thường Diệp Ly. Nhưng ngày hôm đó tôi đã thực sự thất vọng và cả phần nộ nữa. Tôi cảm thấy rất khó chịu, cứ như có vật gì đang đè nặng trong lòng, những cái đập vào mắt đều không thể chịu được. Phòng kí túc xá ánh sáng không đủ, từ phía đèn chát đồng những thứ linh tinh.

Tiếng mắng mỏ của La Nghệ Lâm dường như không hề có ý muốn dừng lại.

Cuối cùng tôi phải nói với La Nghệ Lâm rằng: “Cậu có thể bớt nói vài câu đi được không? Cậu làm cái gì vậy? Người ta cũng chỉ lấy của cậu một chút nước sôi thôi mà, cậu nghĩ lại xem cậu đã nói những gì?”

6. Chương 15 - 16

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

15. La Nghệ Lâm tranh cử

Học kỳ đầu tiên gần như đã qua đi trong sự ngầy ngậy ngô ngô như thế. Tôi thậm chí không nhớ nổi dù chỉ một việc mà tôi đã từng làm trong học kỳ đầu tiên của đại học đáng để ghi lại. Tôi đã được tập quân sự. Tôi đã có rất nhiều người theo đuổi trong cùng một thời gian, với số lượng nhiều nhất từ trước tới nay. Nhưng tôi vẫn chưa có bạn trai, tôi cho rằng mình vẫn còn thích cậu bạn thời trung học. Tôi đã tham gia đoàn thể xã hội nhưng hai tháng sau đó đã rút ra. Tôi đã ba lần lên phòng tự học, đó là ba lần tự học duy

nhất trong suốt bốn năm đại học và đã hiểu tại sao lại có câu: “Lên phòng tự học là đỉnh cao của sự tẻ nhạt”. Tôi và Trịnh Thuần Ngôn đã xích lại gần nhau hơn.

Bỗng nhiên tôi thấy không đủ kiên nhẫn để viết nữa, tôi cảm thấy mình có rất nhiều điều muốn nói nhưng rất sốt ruột, bởi càng viết tôi càng tỉnh táo nhận ra rằng cuộc sống sinh viên của mình đã sắp hết rồi. Bởi vì tôi đã bắt đầu hồi tưởng lại. Giống như một người già sắp chết đang đau khổ hồi tưởng lại cuộc đời không mấy huy hoàng của chính mình. Tôi viết về cuộc đời đại học sắp trôi qua từng tí từng tí một, và có cảm giác như đang viết di chúc, có cảm giác đau đớn của sự chết chóc.

Khi học kỳ một sắp kết thúc, mối quan hệ giữa những người trong phòng càng trở nên rõ ràng hơn. Ví dụ, tôi thì có xu hướng giao lưu với Trịnh Thuần Ngôn. Nhưng hình như cô ấy đã đạt đến mức độ cao nhất của sự bàng quan, một kiểu giữ mình sáng suốt, cô ấy giữ khoảng cách với tất cả mọi người trong phòng. Chương Hàm Yên thì khiến cho ai cũng có cảm giác xa cách, nhưng cô ấy rất thích tôi, còn tôi lại cố gắng giữ khoảng cách với cô ấy, bởi vì gia đình cô ấy quá giàu có, quá thu hút sự chú ý. Điều đó không phù hợp với một người có tác phong kém cỏi như tôi. Diệp Ly thì đối với ai cũng rất tốt với một vẻ nhút nhát rụt rè. La Nghệ Lâm, tôi không nói được gì về cô ấy, cô gái này luôn khiến tôi không thể nói được câu nào, không có gì để nói, như vậy cũng coi như là cô ấy đã đạt đến một mức độ cao nhất rồi. Tô Tiêu thì khi đó vẫn có vẻ khá là ngoan ngoãn, ngoài việc cô ấy quá nũng nịu khi nói chuyện với những cậu bạn trai bị thay liên tục khiến người khác khó chịu, còn lại cũng có thể coi cô ấy là người yên phận.

Sự gặp gỡ giữa người với người cần có duyên phận, điểm dựa của trái tim với trái tim lại càng cần phải có duyên phận. Trăm năm tu hành là bạn cùng phòng, nghìn năm tu hành mới có thể thành bạn tri kỷ. Rất hiển nhiên, sáu người cùng phòng chúng tôi mới chỉ tu được trăm năm.

Khi tôi viết cuốn tiểu thuyết này, có rất nhiều bạn trên mạng đã biện bác rằng phòng kí túc ở đại học không phải như thế. Chị em cùng phòng bọn họ có thể sống với nhau hoà hợp ra sao, ra sao, không hề chảnh chọe bới móc nhau. Như vậy tôi còn có cái gì hay ho để nói đây, chỉ là các bạn may mắn đấy thôi, kĩ năng sống chung giữa người với người không phải là tôi không hiểu, không phải là bạn cùng phòng của tôi không hiểu, mà là sáu người với sự khác biệt tính cách quá lớn, muốn thực sự tốt như chị em ruột thì quả là một việc rất khó. Tôi không hề có ý nói xấu nữ sinh toàn trường một chút nào. Cảnh ngộ của mỗi người khác nhau thì thể giới mà họ nhìn thấy cũng không giống nhau.

La Nghệ Lâm, trong đợt tập quân sự, năng động hoạt bát, lại tỏ ra tích cực nên khi đợt tập quân sự kết thúc, cô ấy được thầy giáo uỷ nhiệm làm uỷ viên nữ công. Nói về chức vụ thì cái này đúng là sau khi vào đại học tôi mới nghe nói đến.

Không biết là mỗi trường đại học đều có hay là chỉ những khoa nhiều nữ sinh như khoa chúng tôi mới có. Tôi không biết chức vụ đó là làm gì, chỉ biết rằng mỗi khi cần thông báo việc gì đó cho các phòng trong kí túc xá nữ, cô ấy liền đốc sức lần lượt đến từng phòng một thông báo, khi đó cô ấy đặc biệt có phong thái lãnh đạo, cô ấy đứng ở hành lang hô to: “Các bạn năm thứ hai chú ý, các bạn năm thứ hai chú ý, có thông báo...”. Lượng hơi đủ, tiếng nói to, dư âm bay bổng, có tư chất phát biểu của lãnh đạo.

La Nghệ Lâm, mỗi lần viết đến cái tên này, tôi không thể dừng được sự cảm kích vô cùng. Thứ nhất, cảm kích cô ấy là một nhân tài, có thể xuất đầu lộ diện trong một đồng các ban ngành trong trường đại học. Thứ hai, cảm kích cô ấy thật có bản lĩnh, có thể khiến tất cả các bạn cùng phòng đều ghét. Bởi vì, khiến tất cả mọi người đều ghét cũng giống như làm cho tất cả mọi người đều thích mình, không phải là một chuyện người bình thường có thể làm được. Thứ ba, cảm kích sự kiên cường của cô ấy, cho dù bị tất cả mọi người ghét, đến cuối cùng đều bị tất cả mọi người gạt bỏ, cô ấy vẫn trước sau như một, ngày ngày vui tươi nhiệt tình. Có thể là để đạt thêm được một điểm học phần, nhận thêm được một tấm bằng khen hay thêm một chức vụ mà bạn bị đến nỗi vậy vẫn thấy vui.

La Nghệ Lâm, làm sao cô lại có được bản lĩnh như thế? Cô luôn khiến tôi không ngừng phải thốt lên kinh ngạc.

Lại nói, trong phòng kí túc La Nghệ Lâm bắt nạt Diệp Ly, ức hiếp Tô Tiêu nhưng chưa bao giờ dám ức hiếp tôi, Trịnh Thuần Ngôn và Chương Hàm Yên. Trịnh Thuần Ngôn luôn bàng quan trước tất cả mọi phân tranh trong phòng, cô luôn có cái dáng vẻ nhìn mọi thứ từ trên cao, cái vẻ thoát tục siêu phàm, La Nghệ Lâm không biết đường nào mà ra tay. Chương Hàm Yên quá giàu có nên La Nghệ Lâm cũng không dám

quá lỗ mãng, có lẽ vì sợ cha của Chương Hàm Yên thuê sát thủ xã hội đen chẳng?! Tôi thì lại quá trầm tính, gần như chẳng bao giờ tôi chủ động nói chuyện với bất cứ ai, cũng chưa từng tự giới thiệu bản thân. La Nghệ Lâm hoàn toàn không hiểu rõ ngọn ngành về tôi nên cũng không dám làm gì. Thủ đoạn giữa những cao thủ chính là khéo léo lấy tĩnh chế động, lấy nhu thắng cương.

Nhưng cứ cho là cô ấy không chọc vào tôi, tôi cũng vẫn không thích cô ấy, chỉ có điều là không tỏ rõ mà thôi. Thích một người không cần phải có lí do, ghét một người cũng vậy, không cần lí do.

Tôi sẽ kể một chút về biểu hiện của cô ấy khi tranh cử lớp trưởng hồi cuối học kỳ một năm thứ nhất, các bạn có thể phần nào thấy được con người cô ấy.

Cuối học kì, cần phải lựa chọn lại cán bộ lớp. Cô ấy đã nhắm nhe chức lớp trưởng đó từ lâu lắm rồi. Thế nên trong thời gian đó cô ấy đặc biệt đối xử tốt với mọi người trong phòng, kể cả Tô Tiêu - người thường xuyên bị cô ấy làm hại sau lưng và Diệp Ly - người luôn bị cô ấy bắt nạt. Ngày nào cô ấy cũng giành lấy việc quét nhà. Đi lấy nước về, cô ấy liền tuyên bố với mọi người trong phòng: “Các bạn không có nước thì cứ lấy của tớ mà dùng nhé”. Lúc phơi quần áo cũng không như trước đây, vô tư phơi quần áo ướt sũng của mình lên không quan tâm đến những cái phơi trước, cũng chẳng thêm áo náy vì mình đã làm ướt quần áo khô của người khác. Còn bây giờ cũng biết tự nhắc nhở, trước khi phơi đồ của mình có quần áo khô là cô ta thu vào ngay. Gặp ai cũng cười, nụ cười giống như một bông hoa loa kèn héo. Rồi cô ấy giành việc đun nước, nấu cơm, hơi một chút là mua mấy thứ quà vặt mà một đồng có thể mua được cả đồng, ví dụ như hạt dưa, rồi chia cho mọi người trong phòng cùng ăn. Ai không có nước sôi để dùng thì ngay lập tức cô ấy sẽ hô hào dùng nước sôi của cô ấy, thậm chí khi Diệp Ly cầm lấy chổi lau nhà cô ấy còn vừa giành vừa trách, nói để cô ấy làm. Nói thực, nếu cô ấy tốt như thế ngay từ khi vào trường thì có thể tôi đã yêu mến cô ấy, thế mới thấy rằng tính cách con người cũng co cũng duỗi nhiều đến thế, chỉ ít là cũng co duỗi khá nhiều trên phương diện đối nhân xử thế.

Hai chữ “kinh tởm”, tự đáy lòng tôi đã đọc thầm không biết bao nhiêu lần.

Nghĩ lại lần trước, bị Diệp Ly trút mất một ít nước sôi mà cô ấy cứ như muốn ăn thịt Diệp Ly vậy. Tôi rất muốn đặt cho cô ấy một biệt hiệu, ví dụ “Kỳ không” chẳng hạn như là một danh hiệu khẳng định vị trí cao nhất cho một người có kĩ năng diễn xuất kiểu này.

“Đã tâm của Tư Mã Chiêu, người qua đường cũng biết”. Đối với những biểu hiện này của La Nghệ Lâm chúng tôi ai chẳng nhận ra. Cô gái này bây giờ còn diễn cho ai xem đây. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Một cô gái có tham vọng quyền lực lớn như thế không thể là một cô gái lương thiện.

Ngày bầu cử, La Nghệ Lâm đã trực tiếp “ngả bài” với chúng tôi rằng: “Nếu tớ được làm lớp trưởng, chúng ta lập tức đi ăn một bữa, còn nữa, nếu tớ làm một chức vụ gì đó trong lớp thực ra là rất có lợi cho phòng chúng ta, ví dụ khi bầu chọn phòng ưu tú, tớ có thể tranh thủ một vài quan hệ để hội sinh viên bình xét làm nơ cho chúng ta thêm 0,6 điểm, như vậy tấm ảnh của phòng chúng ta có thể được dán ở bảng thông báo, quan trọng hơn là mỗi người chúng ta có thể được cộng thêm 0,3 điểm học phần. Hay ví dụ, trường tổ chức một dạ hội hay một buổi tọa đàm nào đó, tớ cũng có thể tranh thủ các mối quan hệ của mình, giúp các cậu được ngồi hàng ghế phía trước, chứ không đến nỗi chờ các cậu rửa mặt chải đầu thu dọn xong xuôi, khi chạy đến nơi thì chỉ có thể nhìn cái lưng của hàng đồng người đằng trước. Ví dụ, khi nào khoa kiểm tra phòng đột xuất, tớ cũng có thể báo trước cho các cậu một tiếng.” Nói xong những lời đó, cô ấy liền ôm mỗi người một cái thật thấm thiết, làm ra vẻ rất thân mật như những chị em gái nhỏ với nhau.

Tôi không thể không thừa nhận rằng La Nghệ Lâm có chút quan liêu, đặc biệt là có tố chất tiềm ẩn của một tham quan. Tò gan và vô sỉ như vậy có thể là một cao thủ rất có tiền đồ. Nhưng cô ấy nói cũng đúng. Cho nên khi bỏ phiếu tôi nghĩ bầu cho cô ấy thì mình cũng chẳng mất gì, hơn nữa còn có bao nhiêu cái lợi. Dù gì thì cũng không phải là tranh cử với tôi, bầu người khác lại không có lợi gì, hơn nữa bầu cô ấy cũng coi như là đã làm một người có tình. Tôi không thích cô ấy nhưng cũng không muốn đắc tội với cô ấy.

Huống hồ cứ cho là tôi bầu chọn cô ấy thì cô ấy cũng chưa chắc đã có thể được như ý, trông cô ấy bình thường cũng đức hạnh đấy chứ. Được rồi, nhìn cái dáng vẻ mồ hôi đầm đìa vừa rồi khi cô ấy lên sân khấu đọc bài diễn thuyết, tôi thấy thật đáng thương, cô ấy đã tính toán trăm phương nghìn kế như vậy, thôi thì chọn cô ấy đi. Và tôi đã bỏ vào lá phiếu thiêng liêng của mình. Khi lên bục bỏ phiếu, tôi đã cố tình đi đến trước mặt La Nghệ Lâm, cầm tấm phiếu ve vẩy trước mặt cô ấy mấy cái. Cô ấy nhìn tôi cười nịnh bợ.

Khi công bố kết quả phiếu bầu, tôi đã chú ý quan sát La Nghệ Lâm, cô ấy cứ nhìn lên bảng chăm chăm không chớp mắt, phiếu bầu của cô ấy và một nữ sinh khác ngang ngửa nhau. Hai con mắt cô ấy như muốn rơi ra ngoài. Và có lẽ vì quá kinh hoàng nên cô ấy đã gục đầu xuống bàn. Không đến mười giây lại ngẩng lên, đôi tai dựng đứng, mắt nhìn thẳng về phía trước. Cô ấy rất cuộc không phải là người rộng rãi độ lượng, mà là người có kì vọng quá lớn nên cuối cùng không thể giả vờ từ tốn lịch sự được nữa. Nếu không thì cũng uổng phí mất “đại ân đại đức” của cô ấy đối với cả phòng chúng tôi suốt một tuần trước khi bầu cử.

Cuối cùng cô ấy cũng đã được bầu. Cô chủ nhiệm dựa trên nguyện vọng chung của cả lớp để đưa ra kết quả của cuộc bầu cử này. Nhất định cả cô giáo cũng bị La Nghệ Lâm mua chuộc rồi. Tôi lại bắt đầu thấy hối hận vì đã bầu chọn cô ấy. Tôi đã đánh giá thấp khả năng lôi bè kéo phái của cô gái nhỏ nhắn này. Nhưng tôi đoán rằng những người bầu chọn cho cô ấy lúc đầu cũng có tâm lí giống tôi.

Tôi hỏi Trịnh Thuần Ngôn đã bầu chọn ai, cô ấy cười cười rồi lắc đầu. Tôi chỉ chỉ trỏ trỏ và La Nghệ Lâm với khát vọng lãnh đạo đang ngất ngỉ trầm bổng trên bục. Trịnh Thuần Ngôn không sao nhịn được cười gật gật đầu. Hoá ra, cô gái mà tôi khá là ngưỡng mộ cũng có tâm lí giống như tôi, tôi thấy hơi thất vọng.

Sau khi nhậm chức vụ, La Nghệ Lâm đã không nuốt lời, mời cả phòng chúng tôi đến một nhà hàng bên ngoài trường ăn một bữa. Sau chuyện đó chúng tôi mới biết, số tiền mà cô ấy dùng để mời chúng tôi ăn cơm là tiền quỹ lớp, nhưng như vậy là mọi tiền mồ hôi nước mắt của mọi người ư, vì chuyện này mà suýt chút nữa tan vỡ “con đường quan chức” của cô ấy. Sự việc này đã bị đối thủ cạnh tranh của cô ấy tố giác, La Nghệ Lâm rất cuộc cũng có chút bản lĩnh, mọi chuyện lại ổn thoả, cô ấy tiếp tục ngồi ở vị trí lớp trưởng. Chúng ta hãy cùng đọc một trăm lần: Cô gái này thật không đơn giản, không đơn giản...

16. Liên minh chính trị

Không lâu sau khi nhận chức lớp trưởng, La Nghệ Lâm đã lại vồ vập vào cái ghế Trưởng ban Tuyên truyền khoa Văn học.

Cùng thời gian đó, La Nghệ Lâm đã bắt đầu “tình yêu cộng sinh” của cô ấy.

Đặt tên cho phần này là “Liên minh chính trị”, tôi cũng cảm thấy đã không dùng bữa bãi cụm từ trang trọng này. Bạn trai của La Nghệ Lâm khi đó là chủ tịch hội sinh viên của khoa Văn học chúng tôi. Không lâu sau La Nghệ Lâm đã thay thế vị trí của cậu ấy, còn cậu ấy chuyển sang đảm nhiệm chức chủ tịch hội sinh viên trường.

Đối với những chức vụ trong trường học này, tôi luôn cảm thấy thật buồn cười. Bạn có thể nói rằng vì tôi “không ăn được nho nên bảo nho chua”. Nhưng tôi xin thề rằng từ trước tới nay tôi không hề muốn ăn “quả nho” đó. Đối với La Nghệ Lâm, cô gái luôn tính toán trăm phương nghìn kế để ăn được “quả nho” đó thì thật không thể hiểu nổi.

Phàm làm việc gì cũng tính toán trăm phương nghìn kế thì đều phải hi sinh một thứ gì đó của bản thân, không ít thì nhiều.

Phải trả giá thì mới có thể được báo đáp mà.

Tôi không muốn nói La Nghệ Lâm đã hi sinh tình yêu của mình để có được cả đồng chức vụ. Tôi biết nói như vậy là vô trách nhiệm. Nhưng tôi tin rằng, ai đã từng nhìn thấy bạn trai của La Nghệ Lâm đều có thể cảm thấy giữa cậu ta và La Nghệ Lâm chẳng có mối liên quan, tình yêu gì mà có liên quan đến thứ khác.

Nếu nói cậu nam sinh ấy thích La Nghệ Lâm, tôi tin. Suy cho cùng La Nghệ Lâm cũng là một cô gái xinh đẹp. Cứ cho là cô ấy chưa ngoan, ghê gớm, giả dối, không được bạn cùng phòng yêu mến, nhưng cũng không thể phủ nhận sự năng động, khéo ăn nói, tính quyết đoán của cô ấy. Tôi thừa nhận một cách rất khách quan những điểm tốt đó ở La Nghệ Lâm. Cứ cho là không có những điểm tốt đó thì ở trong trường đại học, việc một nữ sinh xinh đẹp muốn thu hút một vài nam sinh hay tìm một bạn trai hoàn toàn không thành vấn đề. Cho nên, kết luận là cậu nam sinh đó yêu La Nghệ Lâm.

Nhưng nếu nói La Nghệ Lâm thích cậu nam sinh đó, tôi không tin. Tất cả chúng ta sẽ đều không tin nổi. Bởi vì cậu nam sinh đó thực sự là trông chẳng ra sao. Một nam sinh quá xấu xí, tuổi còn trẻ mà tóc đã lơ thơ bạc, khuôn mặt lồi lõm lồi lõm, lại hay nhuộm tóc vàng tóc đỏ đủ kiểu. Tự abrn thân đã kém, về ngoài không ưa nhìn, lại không chịu tìm cách sửa đổi mà cứ lặp đi lặp lại những điểm yếu kém đó. Suốt ngày ăn

mặc loè loẹt, màu vàng choé. Nếu bạn là một anh chàng vũ công đường phố đẹp trai đã dành, nhưng bạn lại là một người bình thường hay xấu xí mà ăn mặc đồng bóng như vậy chạy ra ngoài liệu có làm người ta sợ không? Bạn chê rằng dân số thế giới quá nhiều, có dọa chết vài người cũng không đủ để chứng minh những cống hiến của bạn vì sự phát triển của thế giới chẳng? “Kể xấu xí làm nhiều việc quái lạ”, coi như tôi đã lĩnh hội câu nói này sâu sắc đến tận xương tuỷ. Cứ mỗi lần nhìn thấy hình thức của bạn trai La Nghệ Lâm là tôi lại thấy khó chịu, thấy buồn nôn không chịu được. Đến mức sau này khi đi trên đường, cứ nhìn thấy một nam sinh nào mặc áo xanh xanh đỏ đỏ đang từ đằng xa tiến lại là tôi lại cúi thấp đầu, không dám nhìn, chỉ lo đó là bạn trai của La Nghệ Lâm. Do vậy cũng làm lỡ mất biết bao cơ hội ngắm mấy anh chàng đẹp trai. Bởi vì, một nam sinh mà dám “trang điểm” như thế thì hoặc là cực kỳ đẹp, hoặc là cực kỳ xấu.

Nhưng nghe nói gia đình cậu nam sinh đó có “ô dù” ở trường học. Những tin vĩa hè như thế cứ truyền qua truyền lại trong giới nữ sinh, cũng không có cách nào chứng thực.

La Nghệ Lâm và cậu ta yêu nhau, chúng tôi quả thực không ngờ đến. Bởi vì, lúc đầu khi cậu ta theo đuổi La Nghệ Lâm đã từng xảy ra một việc như sau: La Nghệ Lâm đã lấy chuyện này làm trò cười và nói với chúng tôi, kể nói vô tình, người nghe hữu ý, chắc chắn cô ấy không ngờ rằng tôi có thể nhớ chuyện này rõ ràng như vậy, lại còn viết ra công bố cho cả thiên hạ thấy.

Khi đó La Nghệ Lâm vẫn chưa làm lớp trưởng, mà là một thành viên nữ công gì đó, lúc nào cũng thích chạy đến khu văn phòng của khoa. Mượn lời cô ấy để nói thì là: Tốt xấu gì cũng phải quen mặt đã, về sau có làm việc gì cũng thuận lợi hơn. Cứ như thế cô ấy chạy đi rồi lại chạy lại, không chỉ quen mặt mà còn vấy gọi được “ong cuồng bướm lăng”. Suy cho cùng thì khuôn mặt đó cũng tươi đẹp rạng ngời làm cảm động lòng người. Cậu chàng đó chính là một trong mấy con “ong bướm” mà La Nghệ Lâm đã vấy gọi được khi đó.

Sau đó hai người đã có lần hẹn hò đầu tiên. Hai người đi dạo trong trường học, mượn lời của La Nghệ Lâm mà nói thì đi đến nỗi chân cô ấy muốn gãy ra, cổ họng cũng muốn bốc khói, cậu chàng đó cũng không hề hỏi xem cô có khát không, có muốn uống nước không. Cuối cùng, La Nghệ Lâm không thể chịu được nữa nên khi dừng lại trước cổng siêu thị, cô đã muốn uống nước, thế là hai người vào siêu thị, mỗi người lấy một chai đồ uống.

Khi ra cửa trả tiền, cậu chàng đó ở phía trước, La Nghệ Lâm ở đằng sau cậu ta. Khi đó La Nghệ Lâm nghĩ rằng đây là lần đầu tiên hẹn hò, để gây ấn tượng tốt với cậu ta, cô ấy quyết định giả vờ làm ra vẻ tự mình muốn trả tiền. “Giả vờ”, từ này vốn là lời của La Nghệ Lâm.

Khi La Nghệ Lâm lấy ra được 5 tệ, ngẩng đầu lên thì thấy cậu ta đã trả tiền hai chai nước rồi. La Nghệ Lâm nghĩ thầm, “Mình giả vờ thật đúng lúc, nếu móc tiền ra sớm hơn một chút, nhìn thấy mình chuẩn bị trả tiền không chừng cậu ta chỉ trả tiền chai nước của bản thân, còn mình sẽ phải tự mua nước thật rồi. Không thể nào một cô gái đẹp như tôi đi cùng cậu cả nửa ngày trời mà đến một chai nước cậu cũng không cho tôi uống? Còn nếu rút tiền ra chậm chứng tỏ mình bủn xỉn, lại cứ như là lúc nào cũng muốn “chài” đàn ông. Tôi làm động tác trả tiền đúng lúc như thế chứng tỏ tôi tính toán rất giỏi phải không?” Đúng lúc La Nghệ Lâm đang tận hưởng niềm vui sướng vì sự tính toán sáng suốt và phản ứng nhanh nhẹn của chính mình thì cậu nam sinh đó đột ngột rút lấy 5 tệ từ tay của La Nghệ Lâm mà cô chưa kịp cất đi. La Nghệ Lâm kinh ngạc tới mức giơ mắt nhìn lười như cứng lại.

Ra khỏi cửa siêu thị, cậu chàng đó vẫn tỉnh bơ, thản nhiên nói chuyện trên trời dưới bể không thèm để ý đến thái độ của La Nghệ Lâm.

La Nghệ Lâm tức giận nói: “Vừa rồi chai nước đó của tôi giá 2,8 tệ cậu nên trả lại tôi 2,2 tệ”. Cậu nam sinh đó nhún nhún nói: “Cứ coi như cậu mời tớ uống đi, tớ sẽ rất vui”.

Thế mới gọi là “Siêu cao thủ”, cuối cùng thì La Nghệ Lâm cũng gặp phải kỳ phùng địch thủ.

La Nghệ Lâm đầu óc quay cuồng, trở về phòng kể lại chuyện đó cho chúng tôi mà lòng đầy cảm phẫn và dùng bao nhiêu là từ bậy bạ như “mẹ nhà nó” để tăng thêm ngữ khí. Cô còn nhiều lần sử dụng động tác như vỗ ngực, giậm chân kết hợp với tâm trạng đau lòng và cảm phẫn của mình.

Cuối cùng, cô ấy kết luận là cậu nam sinh này có thể đâm đầu vào miếng đậu phụ mà chết đi cho rồi.

Theo tôi, đối với La Nghệ Lâm mà nói thì cơ hội có một kỳ phùng địch thủ như vậy quả là ngàn năm khó gặp. Đó cũng là “Ngưu tầm ngưu mã tầm mã”. Hay gọi “Không phải người một nhà, không vào chung một

cửa”. Tôi có thể tưởng tượng ra tình huống ấy của hai người lúc đó, chắc là chứa đầy kịch tính. Giống như là hai con người xấu xí đang diễn tập một vở kịch không cần thiết vậy.

Vậy mà cuối cùng La Nghệ Lâm lại chính thức yêu cậu chàng đó. Tôi không tin La Nghệ Lâm lại yêu cậu ta. Đánh chết tôi cũng không tin. Mà dù có đánh không chết tôi cũng không tin.

Yêu chưa được bao lâu mà La Nghệ Lâm đã gặp vô số thuận lợi trên con đường công danh. Suy cho cùng, có bạn trai là chủ tịch hội sinh viên che chở thì khi bước trên con đường công danh tự nhiên cũng thuận lợi hơn nhiều.

La Nghệ Lâm nói cho cùng cũng là một người khôn ngoan, sau khi yêu cậu chàng đó không còn thấy cậu ta không tốt thế nào, xấu xa ra sao nữa. Mà chuyển sang khoe khoang cậu ta có bản lĩnh thế nào, có thể hạ gục, bóp chết đối thủ ra sao. Mỗi lần nói đến thành tích của bạn trai, cô ấy đều có vẻ rất đắc ý, thần sắc rạng lên. Cậu ta chẳng qua cũng chỉ là chủ tịch hội sinh viên. Vậy mà cô ấy lại cứ làm như mình là “mẫu nghi thiên hạ” không bằng.

La Nghệ Lâm và cậu chàng đó yêu nhau được hai năm, cho đến khi cậu ta tốt nghiệp thì cao chạy xa bay (cậu ta hơn chúng tôi hai lớp). Khi đó “đôi cánh” của La Nghệ Lâm cơ bản đã cứng cáp rồi, các bạn bè trong trường đều có mặt cô ấy. Sau đó cũng không thấy cô ấy yêu đương gì nữa. Tôi cảm thấy không yêu đương là chuyện bình thường. Một nữ sinh cao ngạo có máu thẳng tiến như La Nghệ Lâm, tôi không tin cô ấy có thể yêu ai trong một ngôi trường như thế này. Tình yêu, chẳng qua chỉ được coi là công cụ mà thôi.

Cùng là những cô gái đẹp nhưng La Nghệ Lâm chỉ có một bạn trai trong suốt bốn năm đại học, còn Tô Tiêu đã thay hàng loạt bạn trai, điều đó khiến La Nghệ Lâm không yên trong lòng. Cho nên mới loạn lên một chuyện. Tôi dám chắc là La Nghệ Lâm cảm thấy rằng: La Nghệ Lâm này cũng xinh đẹp ngồi ngồi, cũng có “năng khiếu” nũng nịu phóng túng, vậy mà lại không được như cậu sao, Tô Tiêu! Bởi vì chính tớ có cái “năng khiếu” đó mà không dùng nên cũng không cho phép người khác dùng. Tớ có thể buông thả nhưng không buông thả như kiểu Tô Tiêu cậu. Cho nên tớ sẽ cho cậu biết mặt.

7. Chương 17 - 18

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

17. Thôi đừng có lằng lơ nữa đi!

“Đừng có lằng lơ nữa!” là câu La Nghệ Lâm dùng để khuyên ngăn Tô Tiêu nghe điện thoại lúc nửa đêm canh ba.

Tôi sẽ luôn luôn nhớ câu nói này cho đến khi tốt nghiệp. Bởi vì sau này, trong nhiều trường hợp tôi đều muốn trích dẫn câu nói này đối với Tô Tiêu. Nhưng rốt cuộc tôi cũng không phải là La Nghệ Lâm, không có cái ngang ngược dám nói thẳng, dám đối trên lừa dưới như cô ấy. Cho nên ý nghĩ nói câu này trước mặt Tô Tiêu không bao giờ thành hiện thực mà đã thành nguyện vọng âm thầm bấy lâu nay của tôi. Và tôi đọc thầm trong lòng đến cả ngàn lần câu nói đó.

Tô Tiêu vốn đã rất xinh đẹp dễ thương, vóc dáng thuột tha, đôi mắt lá liễu, chiếc cằm nhỏ gầy. Điều nguy hiểm nhất là lúc nào cũng diễn cho chúng tôi xem cái gọi là “nháy mắt đưa tình”, cái gọi là “mặt mày sinh động”, cái gọi là: “Một cười khêu gợi trăm mê luyện. Xoá mắt hồng nhan ở sáu cung”(1).

Điều nguy hiểm nhất là không thể chịu nổi giọng điệu khi cô ấy nói chuyện. Nếu người đàn ông nào không có khả năng kháng cự thì e rằng sẽ bủn rủn ngã gục tức thì trước ánh mắt của cô ấy. Những lời này là không hề khoác lác, trên thế giới này có một kiểu đàn bà như vậy, trời sinh ra đã là khắc tinh của đàn ông, vô số đàn ông đặc biệt tôn sùng một cách ngoan ngoãn dưới gấu vảy loại đàn bà này.

Nếu một người con gái thật xinh tươi, trông vô cùng dễ thương, lại có sở trường làm nũng thì đối với đàn ông hay đàn bà cô ấy đều rất có khả năng “sát thương”. Đàn ông không chịu nổi, đàn bà lại càng không chịu nổi. Tất nhiên hàm ý của hai kiểu “không chịu nổi” này không giống nhau. Cho nên, xinh đẹp dễ thương tốt nhất là thứ bản lĩnh có thể thu nạp cũng có thể bỏ qua nhưng không cần khiến nó trở thành một phẩm chất đặc biệt của bạn.

Người đẹp chia làm hai loại. Một loại khiến đàn ông thích, phụ nữ cũng yêu mến. Một loại khiến đàn ông yêu mến nhưng phụ nữ lại không thích.

Những cô gái đẹp mà cả đàn ông mà phụ nữ đều thích không nhiều. Những cô gái như thế hoặc là tính cách thật thà, thuần khiết, lương thiện, hoặc là loại cực kỳ thủ đoạn, không đắc tội với bất kỳ một ai.

Những cô gái đẹp mà đàn ông yêu mến còn phụ nữ lại không thích thì có rất nhiều. Bởi vì đối với một người đẹp chinh phục một người phụ nữ còn khó hơn chinh phục một người đàn ông gấp nhiều lần.

Từ xưa, hồng nhan thì bạc mệnh, đa số những hồng nhan đó đều thuộc loại người đẹp thứ hai, dẫn đến vận mệnh có nhiều điều đen đủi.

Khi đó, vì điện thoại trong phòng lúc nào cũng ở vào trạng thái đường dây nóng nên điện thoại tìm Tô Tiêu đa số là lúc nửa đêm, sau mười hai giờ. Trong giấc ngủ mơ màng, chúng tôi không ngừng nghe thấy Tô Tiêu ỏn ẻn đường mật với rất nhiều đàn ông, rất nhiều đêm tôi ngủ mà toàn thân nổi da gà. Mới đầu còn tưởng mình mắc phải bệnh gì đó, tại sao khi ngủ không lạnh mà lại cứ rét run. Sau này, có một lần Tô Tiêu không nghe điện vào ban đêm, tôi mới phát hiện ra rằng, đêm ấy mình bình yên đi vào giấc ngủ mà không hề run lấy bầy cũng không nổi da gà nữa. Lúc đó, tôi mới hiểu đôi tai mình đã phải chống chọi với giọng nói của Tô Tiêu đến mức độ nào, mới hiểu tất cả các cơ quan trên cơ thể đã bắt đầu đồng tâm hiệp lực kháng cự lại tiếng cười nói lả lơi phóng túng của Tô Tiêu mỗi đêm. Tôi dùng cụm từ “tiếng cười nói lả lơi phóng túng” để miêu tả cái cảnh Tô Tiêu gọi điện thoại, mặc dù có hơi quá một chút nhưng tôi nghĩ, một người con gái nếu nghe một người con gái đêm nào cũng nũng nịu với những người con trai khác nhau, với một giọng thì như khác hẳn lúc bình thường, không ngừng nói “mà, ái chà, trời ơi, đầu mà, được mà, thật đó, được rồi mà, đừng vậy mà” thì có lẽ sẽ dùng một cụm từ khó nghe hơn cả cụm từ “tiếng cười nói lả lơi phóng túng” để hình dung.

Lại một đêm không trăng gió lạnh, cũng là lúc đêm sâu tĩnh mịch, Tô Tiêu lại một lần nữa nũng nịu qua điện thoại với một anh chàng mà cô ấy không hề thích, khi cô ấy phát ra những âm thanh khác thường, trong khi tôi đang trần trọc không ngủ được, bỗng nghe thấy tiếng La Nghệ Lâm vang lên như tiếng chuông lớn: “Đừng có lẳng lơ nữa! Nếu muốn thì cuốn gói ra ngoài mà lẳng lơ!”. Câu nói đầy phẫn nộ mà chính đáng đó đã nói hộ cho tiếng lòng của tất cả mọi người bị hại trong phòng. Chương Hàm Yên cũng lên tiếng với vẻ rất mất bình tĩnh: “Được rồi, được rồi, cậu hãy ngừng hai ngày cho chúng tôi ngủ một giấc yên ổn đi”. Những người khác đều biểu lộ sự ủng hộ đối với lí lẽ xác đáng “đừng có lẳng lơ nữa” của La Nghệ Lâm. Tôi vẫn giữ im lặng.

“Đại cục đã định”, cho dù tôi có nói hay không thì cũng không thể thay đổi được việc Tô Tiêu bị tập thể khiển trách. Nếu tôi cũng nói Tô Tiêu vài câu thì chính là tự mình đã chuốc lấy phiền phức rồi, không cần thiết phải gây thù chuốc oán đắc tội với Tô Tiêu. Hơn nữa tôi cũng đã không ít lần nghe điện thoại lúc nửa đêm. Cho nên tôi vẫn giữ im lặng. Tuy nhiên, từ tận đáy lòng, tôi phải công nhận rằng câu nói đó của La Nghệ Lâm rất hay, rất tuyệt, nghe thật chất chúa.

Tô Tiêu im lặng được hai phút, nói “tạm biệt” với ngữ điệu bình thường rồi gác điện thoại xuống. Cũng không cãi nhau với La Nghệ Lâm.

Vì lúc đó cũng đã tắt đèn nên tôi không nhìn thấy thái độ của Tô Tiêu, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra sự phẫn nộ mà bất lực của cô ta.

1. Câu thơ trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị.

Sau này chỉ cần thấy Tô Tiêu nũng nịu, tôi lại nhớ đến câu nói kinh điển của La Nghệ Lâm. Dần dần chỉ cần thấy Tô Tiêu thay bạn trai là tôi lại muốn nói với cô ấy rằng: “Lại lẳng lơ hả?” Nhưng nghĩ là một chuyện còn làm lại là chuyện khác. Về khoản mắng mỏ bạn cùng phòng, từ trước đến nay tôi vẫn là một “người khổng lồ” trong tư tưởng nhưng lại là một “kẻ lùn” trong hành động.

Hồi còn học năm thứ nhất Tô Tiêu vẫn khá ngoan. Khi đó tôi đã cho rằng, rất có thể trong phòng còn có một người đẹp La Nghệ Lâm nữa có thể trấn áp cô ấy. Sau này tôi mới biết, không chỉ vì nguyên nhân này mà còn vì một nguyên nhân nữa là khi học trung học năm thứ hai, bố mẹ cô ấy ly hôn, chẳng ai trong họ quan tâm đến cô, hai năm đó cô phải sống cùng bà nội đã cao tuổi. Có lẽ người bà ấy đối xử với cô không

tốt lắm cho nên cô đã từng rất buồn khổ. Cho đến khi bước vào đại học cô ấy vẫn còn giữ cái vẻ khép nép như cô con dâu mới về nhà chồng.

Nhưng khi có bạn trai và được họ chăm sóc thì mọi chuyện đã khác. Kể từ khi vào đại học Tô Tiêu đã được rất nhiều nam sinh để ý, số nam sinh theo đuổi cô ngày càng nhiều và việc thay bạn trai cũng ngày một tăng, tính cách thì cô ta ngày càng kiêu ngạo buông thả. Bốn năm cùng ở một phòng với cô ấy, tôi đã tận mắt chứng kiến hàng loạt những thay đổi của cô ấy khiến người khác phải kinh ngạc.

Những cô gái đẹp được đàn ông cưng chiều lắm lắm.

Nhưng những cô gái đẹp lại đặc biệt dễ dàng có được sự ưu ái, cưng chiều của đàn ông.

Đàn ông theo đuổi ngày càng nhiều, sự cưng chiều cũng ngày càng nhiều lên sẽ khiến người đẹp ngày càng kiêu ngạo, ngày càng hư hỏng. Tính xấu cứ lặp đi lặp lại. Rất nhiều nơi trên thế giới này đã bị một số người đẹp làm rối loạn hết cả lên.

18. Kỷ niệm làm gia sư

Khi về nhà vào kì nghỉ đông năm thứ nhất, tôi mới biết rằng ở nhà mẹ tôi đã thôi việc, hơn nữa bệnh bước cổ của mẹ vẫn chưa trị khỏi. Cả nhà sợ tôi lo lắng nên không nói cho tôi biết, tiền đưa cho tôi cũng không ít hơn một đồng. Tôi biết cha mẹ đã phải góp nhặt từng xu từng hào nuôi tôi ăn học. Cứ nghĩ đến việc cha mẹ đã gần hết đời người rồi mà vẫn chưa được hưởng một ngày an nhàn thoải mái, lúc nào cũng lao tâm khổ tứ vì tôi, tôi áy náy mãi không yên. Cứ nghĩ mình đã lớn thế này rồi mà suốt ngày chỉ biết đến mình thôi, còn bản thân mình ngay đến một hào cũng chưa kiếm được, tôi cảm thấy mình thật vô sỉ, thật đáng xấu hổ, nhục nhã. Học kì hai của năm nhất, tôi hạ quyết tâm tự mình kiếm tiền. Có lẽ, mỗi một sinh viên đại học có hoàn cảnh không khá lắm đều từng có kinh nghiệm làm gia sư. Trước đây, khi chưa biết rằng việc văn có thể bán lấy tiền, tôi cũng từng làm gia sư trong một thời gian tương đối dài. Nội tình bên trong, một lời khó có thể nói hết.

Tôi thích làm cô giáo, vì tôi thực sự thích nghề giáo viên, mê mẩn với việc truyền đạt tri thức và cực kì yêu thích những đứa trẻ đang trưởng thành. Sự trưởng thành lành mạnh của một đứa trẻ có quan hệ mật thiết với người thầy. Tôi đã từng thấy rất nhiều những đứa trẻ bị giáo viên huỷ hoại lòng tự tôn, sự tự tin, thậm chí là cả tương lai cuộc đời. Mọi người có thể cho là tôi đã nói quá, cũng không sao. Đó là nghề nghiệp lí tưởng của tôi, một kiểu tín ngưỡng.

Khi mới bắt đầu tìm việc gia sư thật là cực khổ. Không quen biết ai nên đành bỏ 50 tệ cho trung tâm giới thiệu việc làm, rồi mỗi mắt ngón trông, mong bọn họ có thể mang đến cho mình một công việc. Những ai đã từng đến trung tâm giới thiệu tìm việc đều biết bọn họ rất đen tối, những thủ đoạn được sử dụng là lôi kéo, lừa bịp. Ví dụ, chỉ có một thông tin nhưng họ bán cho đến mấy sinh viên, sau đó để cho các bạn tự cạnh tranh với nhau.

Đã có một buổi tối, tôi đáp xe từ Vũ Xương đến Hàn m dạy thử hai tiếng đồng hồ, vậy mà đến một ngụm nước cũng không được uống. Cuối cùng người ta nói buổi chiều cũng có một sinh viên đến dạy thử rồi và họ còn phải suy nghĩ đã. Một mình đi khắp nơi trong đêm tìm bến xe, nhìn những chiếc xe chạy qua chạy lại trên con phố vắng vẻ, tôi cảm thấy mình giống như một ngọn cỏ trong cánh đồng bát ngát giữa đêm khuya, đơn độc lẻ loi. Vào cái đêm xa lạ ấy, trên góc phố xa lạ, trong cái gió mùa đông lạnh thấu xương, tôi giống như một con vật bị bỏ rơi, muốn khóc mà không ra nước mắt.

Cũng có lần tôi gặp được người tốt, đó là một gia đình ở khu bệnh viện Hiệp Hoà, học trò là một cậu bé rất lanh lợi, mẹ cậu nói rằng cậu không nghe lời nhưng tôi cảm thấy tôi và cậu bé rất hợp nhau, cậu bé đó và cha của cậu rất mến tôi, tôi nghĩ lần này công việc của mình nhất định là có bến đậu rồi. Nhưng cuối cùng, mẹ cậu bé tỏ ra kiên quyết không cần tôi. Ngay lúc đó tim tôi như rơi xuống đáy vực, bỗng nhiên nước mắt vòng quanh nơi khóe mắt. Tôi không rõ tại sao mình lại kém cỏi như thế nhưng cũng hiểu rằng đồng tiền thật khó kiếm biết bao. Tôi cố giấu nước mắt và ngẩng đầu lên, trong mắt mẹ cậu bé tôi hoàn toàn không đáng tin nhiệm. Tôi lặng lẽ đứng dậy, xỏ đôi giày thể thao nhem nhuốc của mình vào rồi ra mở cửa. Lúc đó cha cậu bé đột nhiên đứng dậy mở cửa cho tôi và kiên quyết muốn tiễn tôi. Mẹ cậu bé ngay lập tức nói: “Ồ kìa, thật ngại quá, nào lại đây, lại đây, Quả Quả, hãy cùng bố tiễn chị đi con”.

Tôi biết tại sao cô ấy không cần tôi. Cô ấy không yên tâm. Nhận thức được điều này tôi bỗng nhiên muốn

cười. Khi tiễn tôi ra xe cha của Quả Quả nhất thiết dúi cho tôi 30 tệ và nói: “Đây là tiền dạy thử, hơn nữa, xa như vậy, cháu đi cũng không dễ dàng, rất xin lỗi cháu!”. Tôi nhất định không lấy tiền. Tôi không nghèo khổ đến mức như vậy.

Khi xe bắt đầu chuyển bánh, Quả Quả hét to lên với tôi rằng: “Chị, em rất thích chị”.

Tôi cười, thực sự rất thích thú và yên lòng. Tôi biết tôi có thể làm rất tốt.

Tôi không muốn kể tường tận những kinh nghiệm như thế. Tôi thấy dừng dừng. Khi đó, có lẽ tôi cảm thấy xót xa trong lòng, tuyệt vọng, đau khổ. Sau chuyện đó tôi mới hiểu, tất cả chẳng qua là sự từng trải, trải qua càng nhiều thì sẽ có nhiều “của cải” hơn những người bằng tuổi, chỉ cần mình giỏi tổng kết và suy xét, giỏi lựa chọn và sàng lọc. Không có gì là đáng oán trách cũng không có gì là đáng thương cả. Những điều đó chỉ có thể càng khiến tôi thêm tự tin, thêm dày dặn, kiên cường và giỏi giang.

Tôi thừa nhận ông trời đã cho tôi tất cả. Vì có niềm tin nên cuối cùng ông trời cũng không xử tệ với tôi.

Sau vài lần tìm việc làm gia sư không thành, trung tâm giới thiệu việc làm lại giới thiệu cho tôi mấy gia đình. Nhưng khi tôi gọi điện thoại đến hỏi thì được biết người ta vốn không cần gia sư hoặc bảo rằng họ sớm đã tìm được gia sư rồi.

Tôi hiểu rằng mình bị lừa. Bọn họ chủ yếu là lấy tiền của bạn nhưng không làm việc vì bạn.

Tôi nhớ đến Chu Dữ, người đã đánh cắp thành quả lao động của tôi. Ai mà không trưởng thành trong sự tổn thương? Ai mà không học được cách tính toán sau khi bị lừa dối? Lợi hại, lợi hại.

Tôi cố lấy dũng khí đến trung tâm giới thiệu việc làm. Khi đó tôi vẫn là một đứa rất nhát gan. Tôi nói: “Lúc đầu các anh đã hứa sẽ tìm cho tôi một công việc gia sư, nhưng cuối cùng tại sao lại thành thế này?”.

Cô gái tiếp đón tôi miệng lưỡi khéo léo, linh hoạt vô cùng, cô ấy nói một hồi, cuối cùng lại khơi mào trò chơi đẩy bóng da, cô nói: “Thế này nhé, ở đây chị có vài thông tin làm thêm, công việc là bán hàng, hay là em thử làm nhân viên bán hàng đi.”

Tôi vốn đã không có sự lựa chọn. Vì tôi biết thông tin việc làm gia sư của cô ta về cơ bản đều là lừa bịp, để mời chào khách hàng, bởi lẽ đa số những sinh viên tới đây tìm việc đều muốn làm gia sư.

Thế là tôi miễn cưỡng đồng ý.

Tôi bán hàng trong một siêu thị ở Đường Gia Thôn, bây giờ ở gần Quốc Mỹ. Vì ở nơi Hàn Khẩu xa xôi như vậy nên tôi đã phải chuyển xe mấy lần. Tôi đã từng vô cùng sợ hãi đối với những chiếc xe buýt chạy nhanh như bay ở Vũ Hán, nhưng buổi chiều hôm đó tôi đã phải đổi từng chuyến xe, đi qua từng con đường như thế, nhìn những chiếc xe chạy nhanh như bay cứ đi đi về về như con thoi, tôi không ngừng cảm thấy kinh hoàng và vô cùng nguy hiểm, giống như ngọn cỏ trong đêm vậy.

Ngày đầu tiên đi bán hàng là một ngày thứ Sáu, thời tiết tháng Năm ở Vũ Hán đã rất nóng nực. Tôi đứng trước cửa siêu thị bán một loại đồ uống mới, lại còn lúc nào cũng phải réo lên: “Sản phẩm mới tung ra thị trường, mua một tặng một đây!”.

Người đi qua đi lại, tiến đến gần rồi lại bỏ đi, cầm chai đồ uống lên rồi lại đặt xuống. Có người nhìn mặt chúng tôi, có người thì chỉ cúi xuống nhìn đồ uống. Tôi cảm thấy cực kỳ, cực kỳ ức chế. Tôi là một đứa không thích nói chuyện, tôi không biết mình làm thế nào để đối diện với nhiều ánh mắt như thế. Trong mắt họ, tôi cũng giống như bất kỳ một nhân viên bán hàng nào khác trên thương trường chứ không là một sinh viên đại học, cũng không phải là một cô bé 18 tuổi.

Đến trưa, mặt trời đã chiếu thẳng trên đỉnh đầu. Tôi luôn sợ phơi nắng, bởi vì cứ phơi nắng là tôi sẽ rất dễ bị dị ứng và còn chóng mặt nữa.

Thế nên tôi đã nói với một cô gái bán hàng khác xem chúng tôi có thể đổi vị trí không: “Tôi thực sự thấy rất chóng mặt, bên chỗ cậu hình như mặt trời cũng đỡ gắt hơn một chút, tôi đứng bên đó một lát rồi sẽ đổi lại ngay”. Cô ấy lạnh lùng nói: “Cậu là lá ngọc cành vàng chắc, không làm nổi thì đừng có làm nữa”.

Tôi cúi đầu xuống và thu lại ánh mắt mong ngóng.

Đến chiều cổ họng cũng bắt đầu nóng lên. Bao nhiêu là đồ uống xếp đầy trước mặt, vậy mà cổ họng tôi thì đang phát khóc lên.

Đột nhiên tôi nhớ tới cha mẹ phải làm việc vất vả.

Đột nhiên tôi hiểu ra rằng xưa nay đồng tiền thật không dễ kiếm.

Tôi cảm thấy thật chua xót.

Hôm đó, mãi đến bảy giờ tối, chúng tôi nhận tiền công, tôi cầm lấy 30 tệ, trừ đi tiền đi xe mất 4,8 tệ và phí giới thiệu 50 tệ, tôi vẫn lỗ 24,8 tệ.

Về sau tôi không bao giờ làm những công việc như thế nữa. Bởi vì tôi phát hiện ra rằng tâm hồn tôi kiên cường hơn thân thể của tôi rất nhiều. Tôi không thể chịu đựng được, môi trường tồi tệ đã huỷ hoại thân thể tôi như cái buổi đứng dưới ánh mặt trời với cái cổ họng bỏng rát, một buổi chiều mà đã khiến một làn da trắng trẻo bị phơi nắng tới mức vừa đen vừa đỏ.

Tôi cũng không thể chịu đựng được sự áp bức, lăng nhục và ánh mắt coi thường của người khác. Tôi là một đứa yếu đuối, lại quá đa cảm, cho nên đã trở thành một đứa kiêu ngạo, tự mãn mà lại mềm yếu, không tự lo liệu được mà lại chưa sẵn sàng.

Tối hôm đó, chân của tôi đau một trận thấu tim, cứ nghĩ đến việc đôi chân cả ngày phải chịu đựng trọng lượng cơ thể là tôi lại không thể chịu được, tôi thực sự cảm thấy trong lòng tôi phải kiên cường hơn rất nhiều. Phải chịu đựng bao nhiêu ức chế như vậy mà vẫn có thể mỉm cười và nói tôi chấp nhận những gì vận mệnh đã sắp đặt cho tôi.

Tất cả, không có cái gì là không lớn lên được.

8. Chương 19

Normal 0 false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

19. Hàng hoá

Vừa khéo thời gian đó Diệp Ly không được làm công việc gia sư đầu tiên của mình, nguyên nhân là vì gia đình người ta đã tìm được một sinh viên của một trường khác tốt hơn.

Tôi hỏi cô còn muốn tìm việc gia sư nữa không? Cô ấy nói: “Không tìm nữa thì sinh hoạt phí phải làm thế nào.”

Tôi lấy hết dũng khí nói với cô ấy: “Tớ và cậu cùng đi tìm nhé!”

Cô ấy nhìn tôi hồi lâu với vẻ ngạc nhiên. Mặt tôi nóng bừng lên. Tôi cố gắng mỉm cười với cô ấy.

Từ trước đến nay tôi vốn là đứa rất nhạy cảm và tự tôn, việc tôi làm gia sư và đi làm thêm không một ai biết. Tôi không cho các bạn cùng phòng biết vì sợ họ khinh thường tôi. Bởi lẽ, trong lớp và khoa chúng tôi, con gái đều rất được chiều chuộng, trừ khi điều kiện gia đình đặc biệt khó khăn, nếu không sẽ không phải ra ngoài làm việc gì cả. Tuy nhiên, tôi cũng hiểu bầu không khí kiêu ngạo như vậy, sự hư vinh như vậy của một tập thể quả thật là không bình thường. Tôi thừa nhận tôi chịu ảnh hưởng rất lớn của môi trường xung quanh. Bản thân tôi vốn rất thích hư vinh và lười biếng. Trong môi trường như thế, những phẩm chất của bản thân tôi như sự hư vinh cố làm ra vẻ được nuông chiều từ nhỏ đều có điều kiện phát triển nhanh chóng. Tôi trở thành một con bé bất trị.

Việc làm gia sư và đi làm thêm tôi cũng không nói cho cha mẹ biết. Tôi không cho cha mẹ biết vì sợ cha mẹ đau lòng.

Tôi đã bế tắc, tôi không muốn “đứt gánh giữa đường” không muốn làm một kẻ làm việc gì cũng không thành, không bỏ công sức một cách vô ích. Cho nên tôi quyết định đi tìm việc gia sư cùng Diệp Ly. Bất luận thế nào, nhất định phải tìm cho kỳ được, nhất định phải kiếm được đồng tiền đầu tiên của chính mình.

Lại là một buổi chiều thứ Sáu. Chúng tôi đến trước cửa hàng sách Tân Hoa Tư Môn Khẩu.

Ở đó đã có rất nhiều sinh viên rồi, một đám hai ba người, cũng có người đứng đó một mình, có người đang tán gẫu với bạn đi cùng, có người đang cầm một cuốn sách dày cộp để đọc. Trước mặt họ đều đặt một tờ giấy rộng nửa mét vuông, bên trên viết hai chữ rất to bằng bút lông “Gia sư”, bên dưới chú thích Văn, Toán, Anh hoặc Lí, Hoá các loại. Nếu là Đại học Vũ Hán hay Đại học Công nghiệp và Thương mại Hoa Nam còn có thể viết tên trường khá to trên tờ giấy.

Tôi và Diệp Ly cũng rút từ cặp sách ra tờ giấy trắng viết hai chữ “Gia sư” đã được chúng tôi chuẩn bị trước rồi đứng đó.

Chúng tôi đã trở thành một loại hàng hoá như thế đấy, một loại hàng hoá rẻ tiền bên đường, để mặc cho người ta lựa chọn, họ mua hay không mua chúng tôi đều không thể oán trách được lời nào. Lại còn phải chịu đựng sự kì thị của những “nhân hiệu hàng hoá” khác nữa.

Tôi tự nói với mình rằng nhất định không thể lúc nào cũng miễn cảm như thế. Tôi không ngừng nói với bản thân rằng đây không phải là việc gì đáng xấu hổ, chẳng qua là tôi muốn tự mình làm tự mình hưởng mà thôi, tôi không muốn tăng thêm gánh nặng cho cha mẹ nữa, họ chu cấp cho tôi học đại học đã không dễ dàng gì. Tôi không ngừng nói với mình rằng không được tự ti, hãy nhìn xem, còn có biết bao sinh viên giống như mình, chẳng phải bọn họ đều vẫn rất tốt sao? Có người còn cười nói rất vui vẻ nữa cơ. Tôi tự nói với mình rằng, dùng những kiến thức mình đã được học để kiếm tiền nuôi thân là việc vẻ vang, cha mẹ có biết nhất định cũng sẽ rất vui.

Nhưng mặt tôi vẫn đỏ bừng lên. Tôi có cảm giác nhiệt độ của đôi tai mình đã vượt quá 100 độ. Tôi không dám ngẩng đầu nhìn ai. Tôi sợ gặp người quen. Tôi lớn lên ở thành phố này, tôi đã biến mình thành thứ hàng hoá để bày bán ở chốn phồn hoa của thành phố, tôi căng thẳng gấp trăm vạn lần Diệp Ly. Qua lại trên những con phố này, lúc nào tôi cũng có thể đụng phải người quen. Họ có thể là bạn học tiểu học, bạn học trung học, bạn học đại học, họ hàng, người thân, đồng nghiệp của cha mẹ tôi. Chưa có ngày nào như ngày hôm đó, chưa bao giờ tôi cảm thấy cuộc sống của mình lại liên can đến nhiều người như thế, lại phải hạn chế mối “nhân duyên” với nhiều người đến thế. Nếu họ trông thấy tôi ở đây, chỉ cần một ánh mắt khinh thường của họ cũng đủ để giết chết lòng tự tôn của tôi, hay cái ánh mắt trịnh thượng của họ cũng có thể khiến tâm hồn nhạy cảm của tôi tan nát. Cho dù tôi có tự khuyên nhủ mình rằng đây không phải là việc gì đáng xấu hổ, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy bao năm qua chưa bao giờ mình bị mất mặt như vậy. Bạn có thể phê bình nhân sinh quan của tôi không đúng, bạn có thể cười nhạo tính hư vinh nực cười của tôi, bao nhiêu năm sống trong trường học, sự thông minh và xinh đẹp đã khiến tôi lúc nào cũng “rạng ngời”. Nhưng ngày hôm đó tôi không thể không vứt bỏ tất cả sự tôn nghiêm và hư vinh, tôi đã biến mình thành một thứ hàng hoá vô nghĩa, lặng lẽ trưng bày ra đó để mặc người ta lựa chọn mua bán, tôi đã phải dẹp bỏ tất cả sự tự tôn... Tôi mang máng nhớ lại những cảm giác của mình lúc đó: hơi thở nhọc nhằn, toàn thân khô héo, khó chịu như là bị sốt cao vậy, cảm giác như có thể ngất đi ngay lập tức. Tâm hồn mỏng manh của tôi đã bị chọc thủng, chỉ còn sót lại một lớp vỏ bọc tinh thần. Trong những lúc như thế tôi muốn mình là một kẻ không có linh hồn, nếu có, chắc nó nhảy ra khỏi thân xác tôi rồi ôm hận mà tự sát mất.

Ở cửa hàng sách Tân Hoa Tư Môn Khẩu có rất nhiều bậc phụ huynh đưa con đi mua sách tham khảo dịp cuối tuần, ai ai cũng mong con cái thành đạt. Thật đáng thương cho nỗi lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Có phụ huynh vừa dắt đứa con đi qua vừa cúi thấp đầu nhìn từng chữ một viết trên những tờ giấy ở dưới đất. Khi bắt gặp sinh viên của Đại học Vũ Hán hay Đại học Công nghiệp và Thương mại Hoa Nam thì sẽ dừng lại bắt chuyện.

Tôi nhìn vào tờ giấy của mình, trên đó viết hai chữ “Gia sư” sát vào nhau trông thật tội nghiệp. Tôi cảm thấy mình thật vô liêm sỉ. Một trường học chẳng ra sao như thế thì liệu có người đến mời chúng tôi làm gia sư không?

Cuối cùng cũng có một người đàn ông khoảng 40 tuổi dắt theo một đứa trẻ 10 tuổi đi qua đi lại rồi dừng trước mặt chúng tôi. Ngay lập tức tôi lấy lại tinh thần, gượng đôi chân đang mệt mỏi rã rời đứng thẳng dậy.

Ông ấy nhìn một lát rồi hỏi: “Các cháu có thể dạy Toán, Lí, Hoá không?” Tôi và Diệp Ly nhìn nhau trong chốc lát, tôi không có kinh nghiệm, thế là Diệp Ly nói: “Chú ạ, cháu phải nói với chú thế này, chúng cháu là sinh viên ngành khoa học xã hội, phải xem con chú học lớp mấy, nếu là học sinh trung học thì chúng cháu dạy Toán, Lí, Hoá cho cậu ấy e rằng sẽ có vấn đề”.

Người đàn ông đó nhìn chúng tôi lắc đầu không đáp rồi đi mất.

Tờ giấy trắng chữ đen im lìm nằm trước mặt chúng tôi dường như cũng đang nhìn chúng tôi một cách chăm biếm.

Buổi chiều hôm đó tôi và Diệp Ly đã đứng đứng năm tiếng đồng hồ, chỉ có hai người đến hỏi chúng tôi nhưng vừa nghe chúng tôi là sinh viên ngành khoa học xã hội liền lắc đầu rồi đi mất. Tôi và Diệp Ly mỗi người đều suy nghĩ chuyện của riêng mình nên rất ít nói chuyện với nhau. Đứng mệt rồi tôi liền ngồi gần ra trên bậc thang của cửa hàng sách, ngắm nghía đôi chân mọi người đi qua đi lại, người đi giày da, người đi dép, người đi giày cao gót, người xỏ giày lười, nam có, nữ có, người lớn có, trẻ em có, bao nhiêu những đôi chân như vậy, không ai giống ai, cứ đi đi lại lại như dòng nước chảy mãi không ngừng, nhìn rồi lại ngắm, trong lòng bỗng dần thấy thanh thản lại. Trên con phố đầy người qua lại, những người đi bộ bước đi vội vàng đã cho tôi thấy rõ sự nhỏ bé của bản thân mình. Có ai thêm để ý đến tôi cơ chứ? Mọi người chẳng qua chỉ là khách qua đường mà thôi. Tôi là khách qua đường của bạn, bạn là khách qua đường của tôi, chúng ta đều là khách qua đường của số mệnh. Số mệnh giống như trần ai, là khách qua đường của thời gian và không gian, hàng ngàn hàng vạn năm như dòng nước chảy mãi không ngừng.

Có cái gì mà không lớn lên được. Có cái gì mà không phải là thoáng qua như mây khói.

Cuối cùng nhìn ngắm tới mức buồn ngủ díu mắt, tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Khi trời bắt đầu tối dần, học sinh của các trường khác cũng lần lượt thu dọn ra về. Tôi nói với Diệp Ly: “Về thôi, chúng ta về thôi.” Diệp Ly nói: “Từ từ đã, còn có một vài phụ huynh và con của họ vẫn chưa ra mà, những người như vậy luôn có sự kì vọng vào con cái cao hơn hết.”

Tôi đành đứng lại đó. Tôi cảm thấy mình giống như một con cóc bán khoai vậy.

Khi trời đã tối hẳn, Diệp Ly mới chịu thu dọn đồ đạc ra về.

Không thu hoạch được gì. Tôi uể oải nói: “Lần trước làm thế nào cậu tìm được công việc gia sư?”

“Cũng tìm như thế này thôi. Chắc cậu vẫn chưa quen? Những đứa trẻ thành phố đều như vậy cả. Không sao.”

Tôi sợ cô ấy sẽ tiếp tục nói, tôi không muốn người khác đề cập đến những chuyện này rồi an ủi hay tỏ ra thông cảm với tôi nên nói: “Nói linh tinh. Tổ biết rồi”. Sau đó tôi nhìn ra chỗ khác, tỏ ý không muốn cô ấy nói nhiều thêm nữa.

Chiếc xe buýt chạy nhanh như bay trên những con đường của Vũ Hán, tôi mơ hồ không hiểu gì, một thành phố lớn như vậy, trống trải như vậy, ham muốn thì nhiều mà dường như trong lòng lại không hề hay biết.

Về đến kí túc xá, không biết phải làm thế nào đây, mọi người trong phòng đều đã biết tôi và Diệp Ly đến chỗ đó tìm việc gia sư. Đó cũng là cái tài trời phú cho con gái.

Vừa bước vào cửa phòng, La Nghệ Lâm đã liến thoắng lên: “Ồ đã về rồi đấy à, thế nào, có tìm được việc làm gia sư nào không? Tìm được rồi thì khoe đi chứ”.

Tôi chẳng thêm để ý đến cô ta, chỉ cảm thấy trong câu nói của cô ta có ý châm biếm. Mặt tôi lại nóng bừng lên. Thực ra cho dù trong lòng tôi có tự an ủi mình như thế nào chăng nữa thì tôi vẫn cảm thấy đứng trên phố rồi chờ người ta đến “mua” như thế là một việc rất mất thể diện. Tôi không mang nổi bộ mặt như vậy. Từ xưa tới nay, nghèo khổ vốn không phải là việc gì vẻ vang. Ít nhất thì trong lòng tôi cho là như vậy.

Diệp Ly lạnh lùng nói một câu: “Không tìm được”. La Nghệ Lâm xấu hổ, ngượng ngùng chạy sang phòng các nữ sinh khác.

Tôi nằm trên giường, thở dài nặng nề, nghĩ rằng có lẽ con người đã trưởng thành và kiên cường lên như thế chẳng. Tôi lại cảm thấy, thực ra những đứa con trong những gia đình thiếu thốn ở thành phố thường lúng

túng hơn nhiều so với những đứa con từ nông thôn ra. Bởi vì tuy rằng hoàn cảnh gia đình chúng không tốt nhưng thông thường từ nhỏ chúng đã không phải chịu khổ quá nhiều, mà thành phố lại ban cho chúng tôi lòng tự tôn rất nhạy cảm và tính hư vinh rất lớn. Chúng tôi muốn trốn tránh nhưng lại phát hiện ra rằng không thể nào trốn được, dù sao thì cũng không thể đối mặt một cách thản nhiên như những người con gái phải chịu khổ từ nhỏ.

Trước khi ngủ Diệp Ly hỏi tôi: “Ngày mai đi nữa không?”

Tôi do dự không biết phải trả lời thế nào, đành nói: “Ngày mai hăng hay”.

Sáng hôm sau, khi Diệp Ly thức dậy thì tôi đã tỉnh rồi, tôi vẫn để mắt đến cô ấy. Tôi nói: “Tớ cũng dậy rồi, hôm nay tớ vẫn sẽ đi cùng cậu.”

Diệp Ly mỉm cười nói: “Được thôi”.

Ngày hôm đó có lẽ vì chúng tôi đến khá sớm nên vào lúc mười giờ sáng tôi đã tìm được một chỗ làm gia sư.

Một phụ nữ dắt theo một cậu bé khoảng 10 tuổi đến nói muốn tìm một gia sư tiếng Anh. Bà ta hỏi về trường học, về chuyên ngành và hỏi chúng tôi học năm thứ mấy, thậm chí còn hỏi điểm thi đại học môn tiếng Anh của chúng tôi, Diệp Ly soi được 138 điểm, tôi 138 điểm, thực ra cả hai chúng tôi đều nói dối bà ta, tôi chỉ được có 119 điểm mà thôi. Cuối cùng bà ta đòi xem thẻ sinh viên của chúng tôi. Sau khi đã vừa ý bà ta lại làm khó chúng tôi: “Vậy ai trong hai cháu sẽ dạy đây?”.

Tôi bỗng phần chấn hẫng lên. Khi đó tôi rất hi vọng bà ta sẽ chọn tôi, bởi vì tìm được công việc sớm chừng nào tôi cũng yên tâm sớm chừng ấy, nếu không cứ đứng đây cả ngày trời lại không tìm được việc, cái cảm giác khó chịu trong lòng đó thật không thể biểu đạt ra bằng ngôn ngữ.

Tôi nhìn Diệp Ly, cô ấy cười với vẻ rất khó xử, cười một cách miễn cưỡng. Tôi biết, cách nghĩ của cô ấy cũng giống tôi. Chúng tôi đều không nói gì, đợi chờ người phụ nữ đó đưa ra quyết định cuối cùng. Không biết bao nhiêu lần tôi nghĩ tới những hàng hoá bày trong tủ kính trên thị trường, cho dù hai thứ giống hệt nhau cũng luôn có những vị khách hay soi mói sẽ cầm chúng trên tay để so đi sánh lại.

Người phụ nữ nói với con trai: “Con thích chị nào?”

Đứa bé nhìn tôi, tôi vội vàng mỉm cười với nó. Tôi cảm thấy đau đớn thấu xương, máu trong người cũng lạnh toát, trong ngày hè vô cùng nóng nực mà hơi lạnh cứ tuôn ra ào ạt. Vì sự sinh tồn mà ngay đến một đứa bé cũng phải ra sức lấy lòng. Không có tiền khiến lòng tự tôn của con người thật rẻ mạt.

Đứa bé lại nhìn Diệp Ly, Diệp Ly cũng mỉm cười với nó. Cuối cùng nó chỉ tay vào tôi và nói: “Chị này”.

Tôi cười, lần này là nụ cười vui mừng nhẹ nhõm như trút được một gánh nặng chứ không phải để lấy lòng ai cả. Tôi quay đầu nhìn Diệp Ly, cô ấy vẫn cười nhưng rõ ràng nụ cười của cô ấy đã đánh lại. Bỗng nhiên tôi cảm thấy hơi áy náy.

Bắt đầu nói đến một vấn đề nhạy cảm là giá cả. Người phụ nữ nói: “Bình thường các cháu dạy ở ngoài bao nhiêu tiền một giờ?” Tôi nghĩ một lát rồi nói: “25 tệ hai tiếng ạ”.

Bà ta nói: “Đó là ở bên Hàn Khẩu, còn ở Vũ Xương này thông thường đều là 20 tệ thôi chứ? Hơn nữa nhà chúng tôi cũng gần trường các cháu”.

Bà ta vừa dứt lời, tôi đã nhanh chóng nhắm tính, ngoài tiền xe đi đi về về mất 2,4 tệ, tôi dạy hai tiếng đồng hồ mà chỉ kiếm được có 17,6 tệ, đi trên đường ít nhất cũng mất một tiếng. Tôi hơi do dự, cảm thấy tiền dạy thấp quá nhưng không biết phải làm sao để thương lượng giá cả với bà ta.

Tôi lắp ba lắp bắp nói: “Điều này, điều này...”

Diệp Ly nói chen vào một câu: “Mình thấy 20 tệ được đó.”

Ánh mắt của người phụ nữ đó ngay lập tức hướng về cô ấy. Tôi hiểu rằng mình phải đưa ra quyết sách ngay lập tức. Thế là tôi nói: “Được, 20 tệ cũng được ạ”.

Diệp Ly không nói gì thêm nữa, chỉ nhìn tôi. Người phụ nữ đó ghi lại địa chỉ liên lạc, hẹn giờ học. Và cuối cùng là tạm biệt.

Nhìn bóng dáng người phụ nữ đó cứ đi xa dần, tận đáy lòng tôi lại trào dâng một kiểu tâm trạng không hiểu ra sao nữa. Nghĩ tới sau này mỗi tháng đều có thu nhập 200 tệ, như vậy có thể giảm bớt một nửa gánh nặng cho cha mẹ, trong lòng cũng dần thấy vui lên.

Lại một lần nữa tôi đối đầu với Diệp Ly một cách thâm lặng. Tôi cùng cô ấy chờ người tiếp theo đến. Hôm đó thật may mắn, khoảng hơn mười một giờ có một người đàn ông dắt theo một cô bé đến nhờ Diệp Ly làm gia sư.

Tôi thầm cảm thấy mình đã bị thiệt, đáng nhẽ không nên nghe lời Diệp Ly, 20 tệ mà đã vội vàng đồng ý rồi.

9. Chương 20

20. Lần đầu làm thầy

Cậu bé tên là Hứa Phàm, 11 tuổi, học lớp Sáu. Nghĩ lại ầm đó lên cấp hai chúng tôi mới bắt đầu học ngoại ngữ, bây giờ trẻ con học ngoại ngữ từ lúc 3 tuổi nhưng đến đầu năm 11 tuổi cũng chỉ biết nói đại loại như “Thank you”, thật khiến cha mẹ buồn lòng. Cha mẹ cậu bé vẫn một lòng mong muốn cậu có thể thi được vào một trường đại học danh tiếng.

Cậu bé đó không thuộc loại quá nghịch ngợm, nhưng khi học, nó rất dễ lơ đãng, thường mỗi khi giảng xong một mục tôi mới phát hiện ra thằng bé vẫn đang nghịch cây bút trong tay hoặc là cầm con dao nhỏ khắc lên mặt bàn. Tôi nhẹ nhàng nhắc: “Hứa Phàm”. Thằng bé liền dừng lại và ngồi yên ở đó.

Tôi tiếp tục giảng, giảng được năm phút rồi bảo thằng bé nhắc lại những gì tôi đã nói, nó ngẩng đầu lên nhìn tôi với vẻ rất vô tội và nói: “Em nghe không hiểu”. Xem ra thằng bé này đã chuẩn bị sẵn một đối sách chống lại gia sư. Không hiểu thì đành phải giảng lại, giảng đến nổi mồm miệng khô không khốc.

Có những buổi học tôi đã mất cả buổi chiều ngồi trong phòng kí túc chuẩn bị bài, cố gắng để giảng bài cho sinh động, nhưng giảng rất lâu mà thằng bé vẫn tỏ ra không chút động lòng, cũng không tỏ ra là thích nghe hay không thích nghe, nhìn thằng bé uể oải tôi giận một nỗi là không đánh cho nó hai phát, vừa đánh sẽ vừa trách mắng như thế này: “Bảo em nghe giảng cho nghiêm túc em lại không chịu, em có biết chị giảng bài rất vất vả không. Không nghe lời nữa là chị đánh đấy! Nhóc con!”.

Nhưng sự ra uy như thế với thằng bé tôi chỉ dám nghĩ ở trong lòng, còn ở ngoài thì vẫn phải kiên nhẫn tiếp tục nói với nó một cách khách sáo, nhã nhặn và thân thiết cả đồng tiếng Anh mà nó không thể hiểu, cứ như là gảy đàn cho một con trâu nhỏ dễ thương nghe vậy. “Gảy” hết hai tiếng đồng hồ là có 20 tệ rồi, ở nhà ăn tiết kiệm một chút cũng đủ ăn ba ngày. Tôi không ngừng tự an ủi mình: “Đừng tức giận, đừng tức giận, cũng chẳng phải con mình, mình làm hết sức là được rồi, nó không chăm học mình cũng đâu có cách gì được”.

Thỉnh thoảng, mẹ của Hứa Phàm ghé vào phòng xem xét. Tôi không biết có cái gì đáng xem, có nghe bà ta cũng không hiểu tôi nói gì, còn con trai bà ta mới 11 tuổi, nhỏ như vậy thì không thể mê mẩn tôi, tôi cũng không thể dụ dỗ nó. Tôi có cảm giác bà ta giống như một lão cai thường xuyên vào nhìn nhìn ngó ngó, còn tôi chính là một công nhân bị áp bức.

Đúng, chưa từng có ai thúc ép tôi như vậy. Tự mình lựa chọn thì tự mình phải chấp nhận. Nhưng trước sau gì cũng rất dễ chán nản nên dần dần tôi cũng chỉ làm qua loa cho xong chuyện, chỉ mong nhanh nhanh dạy cho xong, sau đó ra vài bài tập cho Hứa Phàm làm trong bốn mươi phút, nó có nghịch bút tôi cũng chẳng buồn nhắc nhở nữa, nó nghịch bút của nó, tôi làm việc của tôi, không ai làm phiền ai. Nó chơi nhiều bao nhiêu thì tôi có thể nghỉ ngơi nhiều bấy nhiêu.

Như vậy, hai cô trò chúng tôi đều qua quýt cho xong và ai cũng vui vẻ. Cuối cùng cũng qua quýt cho đến sát kỳ thi cuối kỳ.

Hôm thi tôi giả bộ gọi điện thoại đến khách lệ Hứa Phàm thi tốt, kiểu đối trá như: “Cô tin em có thể thi tốt”, cũng là để duy trì cái vẻ ngoài hoà hợp giữa chúng tôi, gác điện thoại rồi tôi nghĩ: “2,2 tệ cho cuộc điện thoại này nhất định là lãng phí rồi”.

Sau khi Hứa Phàm thi xong, tôi tới nhà nó như đã hẹn, thái độ của mẹ Hứa Phàm hoàn toàn không giống như trước nữa, cũng không cho tôi vào phòng của thằng bé, trong nhà chỉ có hai người chúng tôi ngồi ở phòng khách, tôi hỏi một cách nghiêm túc và cẩn trọng: “Hứa Phàm hôm nay không học ạ?”

Mẹ Hứa Phàm đứng dậy rót cho tôi một cốc nước rồi nói: “Đã có kết quả thi của Hứa Phàm rồi. Môn tiếng Anh chỉ đạt 15 điểm. Bây giờ cô đang nhốt nó trong phòng để nó tự kiểm điểm”.

Vừa nghe xong mặt tôi liền đỏ ửng. Tuy nhiên tôi biết chắc chắn Hứa Phàm chẳng phải đang kiểm điểm gì, lúc này chắc lại đang nghịch cây bút chì của nó. 15 điểm, thật khiến cho một người làm cô giáo như tôi cũng phải toát mồ hôi vì xấu hổ. Tôi không thể không tự bào chữa cho bản thân, nếu không tôi sẽ chết ngay tại chỗ chết ngay tại chỗ, chết trong phòng khách nhà người ta vì xấu hổ và cảm thấy có lỗi mất Tôi không ngừng nói với bản thân mình rằng: “Không liên quan đến tôi, đây là tại thằng bé không chịu nghe tôi giảng bài, vậy tôi có cách gì đây, tôi lại không thể đập một lỗ thủng trên đầu của thằng bé để nhét một đồng kiến thức vào. Nó đã ngốc lại không chăm chỉ, thật là gỗ mục thì không thể khắc”.

Mẹ thằng bé không dừng lại mà tiếp tục nói: “Cô Dịch, cứ cho là trước đây tôi không mời gia sư thì Hứa Phàm cũng thi được 14 điểm, cô dạy cả một học kỳ mà điểm thi chỉ được 15? Sinh viên bây giờ thế à?”

Bà ấy chưa nói hết đã thở dài và ra vẻ cực kỳ đau xót về sinh viên thời nay.

Tôi ngồi đó mà trong lòng không yên, mặt mày nóng bừng đỏ ửng lên. Dưới chân tôi như có dòng điện chạy qua, lúc nào cũng sẵn sàng giật tung lên. Không hiểu nếu mẹ tôi mà biết tôi ngồi đây và bị một người mẹ khác mắng nhiếc cay nghiệt như thế liệu mẹ tôi sẽ đau lòng và buồn bã đến đâu.

Hôm đó, trong phòng khách nhà Hứa Phàm, mẹ thằng bé nói lải nhải một hồi rồi cuối cùng bà nói, vì hoàn cảnh kinh tế nên không muốn mời gia sư cho Hứa Phàm nữa.

Tôi biết rõ cuộc bà ấy cũng chỉ muốn tìm “lối thoát” cho tôi một cách nhân từ.

Tôi đã bị sa thải như thế đó.

Phải đợi đến khi ra cửa, khi mẹ của Hứa Phàm đã đóng cánh cổng một cách nặng nề tôi mới dám rơi nước mắt. Giống như một con chó bị quét ra khỏi cửa vậy. Thập hèn, nhu nhược, không có chút sức lực, một tâm hồn đã chết.

Bước trên con đường xe cộ qua lại nườm nượp, tôi nhớ có một lần, khi đang trên đường tới nhà Hứa Phàm đột nhiên trời đổ mưa xối xả, tôi xuống xe buýt và chạy thục mạng, suýt chút nữa thì bị một chiếc ô tô đang chạy như bay đâm phải, người tài xế thò đầu ra và mắng: “Mẹ kiếp, chú ý nhìn đường đi, đi đường mà đâm lung tung vậy hả?”

Lần đó, cơn mưa lớn làm tôi ướt sũng, cũng không kịp bao biện được điều gì, tôi tiếp tục chạy, chạy một mạch tới nhà Hứa Phàm. Tôi gõ cửa rất lâu mà không thấy ai! Trong nhà không có người, nhưng trên cửa cũng không có bất cứ mẩu giấy nhắn nào.

Quần áo lạnh giá hoà trộn nước mưa và nước mắt dính chặt trên tấm thân mỏng manh của tôi.

Tôi đã ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà, run lên cầm cập, từng sợi tóc xoà xuống khuôn mặt đã hoà quyện cùng với nước mắt.

Tôi mãi mãi không bao giờ quên ngày hôm đó và cả cảm giác tuyệt vọng trong cái giây phút lạnh lẽo thê lương ấy. Tôi chưa bao giờ cảm thấy lạnh lẽo đến thế, chưa bao giờ thấy lạc lõng đến thế Tôi cảm thấy mình giống như một chú chó lang thang không nhà, ai cũng có thể khinh thường tôi, ai cũng có thể coi tôi chẳng ra gì, lúc đó ai đi qua đều có thể nhìn tôi với vẻ coi thường hoặc thông cảm hoặc châm biếm, nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu nhất và khó chịu nhất. Tôi chẳng phải là cái gì hết, chỉ là một chú chó con không chốn nương thân bị mưa ướt mà thôi.

Nghèo khổ khiến người ta không còn sự tôn nghiêm. Nghèo khổ khiến người ta dễ dàng rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng.

Tất cả lòng tự tôn và thương cảm đều đã vỡ vụn trong ngày hôm đó Tôi đã nhìn rõ mình, một kẻ luôn luôn rêu rao rằng mình là một sinh viên đại học nhưng có nhiều lúc cũng thấp hèn như vậy đó.

Nhớ lại hồi trước, vì không muốn để lỡ mất cơ hội được dạy Hứa Phàm và cũng không muốn để lỡ kì thi cuối kì của mình nên trong những ngày cuối tuần, mỗi lần về kí túc xá tôi đều đọc giáo trình đến hai giờ sáng. Tại sao cùng là con người, cùng là sinh viên của trường mà tôi lại phải vì công việc gia sư 20 tệ một buổi, vì khoản sinh hoạt phí, đã không hề do dự bán sức mình, đến nỗi lâm vào cảnh cùng đường như vậy.

Cho đến tận bây giờ, cứ nghĩ tới những chuyện đó là mắt tôi lại ướt nhoè

Đó là vụ tìm việc đầu tiên và cũng là vụ mất việc đầu tiên của tôi. Tôi chạy đến hàng Internet việc lại chuyện rồi đăng lên diễn đàn. Hôm đó, trong hàng Internet tôi vừa đánh máy vừa khóc, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống và biến mất trong những khe bàn phím máy tính, không để lại dấu vết gì.

Sau đó, bài viết đó của tôi may mắn được biên tập của một tờ tạp chí đọc được và đăng lên báo. Kì nghỉ hè năm thứ nhất tôi mang theo tờ tạp chí đó về nhà cho cha mẹ xem, tôi chỉ muốn làm cha mẹ vui lòng, tôi muốn cho họ thấy bài viết của con gái mình cũng có thể được đăng trên tạp chí. Thế là tôi dương dương tự đắc nói: “Cha mẹ ngồi yên nhé, con đọc cho cha mẹ nghe”.

Khi đọc đến câu: “Không hiểu nếu mẹ tôi mà biết tôi ngồi đây và bị một người mẹ khác mắng nhiếc cay nghiệt như thế liệu mẹ tôi sẽ đau lòng và buồn bã ra sao?”, mẹ tôi đột nhiên khóc lên thành tiếng, lúc đó tôi ngẩng đầu lên mới phát hiện ra rằng cha mẹ đều đang chảy nước mắt.

Tôi lặng lẽ gấp quyển tạp chí lại. “Thật vậy, con đã trưởng thành rồi”. Tôi vuốt ve gương mặt mẹ và nói: “Mẹ, không sao đâu, mẹ đừng khóc nữa. Bây giờ con không làm gia sư nữa, sau này con sẽ viết, bài này con được 200 tệ tiền nhuận bút đấy. Con chỉ mất một tiếng đồng hồ để viết. Một tiếng mà con có thể kiếm được nhiều tiền như vậy. Mẹ đừng khóc nữa mà”.

Mẹ ôm tôi vào lòng thật chặt. Đó là lần đầu tiên mẹ ôm tôi từ sau khi tôi lên đại học. Trong đó có cả nước mắt và nụ cười.

Tôi đã lớn rồi. Nhất định phải lớn lên. Quá trình của sự trưởng thành chính là quá tình “ngài hoá bướm” lột xác cõi bỏ tất cả những thứ sần sùi thô ráp và xấu xí để mọc ra đôi cánh mềm mại, xinh đẹp rung rinh dưới ánh nắng mặt trời, nó rập rờn lấp lánh, bé nhỏ, và hạnh phúc.

Cuối cùng, Trịnh Thuần Ngôn nói với tôi rằng cô ấy có một người họ hàng đang cần tìm gia sư và bảo tôi có thể đi thử xem sao. Tôi tự kiểm điểm lại sự thất bại lần đầu làm cô giáo và rút ra một điều rằng làm việc gì cũng cần phải có tinh thần trách nhiệm. Chính sự qua loa, vô trách nhiệm và không kiên trì của tôi đối với Hứa Phàm đã đẩy tôi đến chỗ thất bại. Khi muốn làm thầy của người khác thì chính mình phải tự khắc phục sự lười biếng và mất tập trung của bản thân. Bởi vì mình là thầy giáo, mình phải truyền đạt tri thức và giải đáp thắc mắc của học sinh. Không có tinh thần trách nhiệm thì sẽ không làm tốt bất cứ việc gì. Những lời nghiêm túc và đứng đắn này thật là chí lí.

Cuối cùng tôi đã làm gia sư tại nhà người họ hàng của Trịnh Thuần Ngôn trong hơn 3 năm với tình cảm rất tốt. Vì tôi đã trót hứa với cô học sinh của mình rằng khi viết tiểu thuyết sẽ viết về nó, cho nên mặc dù con bé không phải là sinh viên đại học nhưng tôi vẫn phải viết về nó.

Cô bé tên Thiên Thiên. Một cô bé xinh đẹp. Thực sự rất xinh đẹp, đáng để so sánh với Tô Tiêu. Có một lần tôi dẫn cô bé lên lớp chúng tôi học, cô bé vừa xuất hiện tôi lập tức trở nên lu mờ, trong cái giây phút cô bé bước vào lớp, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào nó. Đúng thật là: “Hậu sinh khả ư”.

Tôi tới dự bữa tiệc sinh nhật của con bé, nó nói dối mọi người rằng tôi là chị gái nó nhưng không ai tin, họ đều cho rằng tôi là em gái của con bé.

Bởi vì nó thực sự có gan ăn mặc, một cô bé 15 tuổi rất bạo dạn trong ăn mặc, thể hệ này mới thực sự là một thế hệ mới. 12 tuổi biết yêu, 13 tuổi có nụ hôn đầu, mặc áo hở lưng, xỏ khuyên rốn, nhuộm tóc, trang điểm đậm. Đi cùng với con bé tôi luôn luôn có cảm giác mình càng già càng xấu, cảm giác ngày tháng cũng không còn nhiều nữa.

Trên phố bị kẻ cắp rạch túi, cô bé liền vứt cái túi vào thùng rác kèm theo câu chửi tục “mẹ kiếp” rồi tiếp tục đi không thèm để ý.

Bị một tên lưu manh trêu ghẹo, con bé liền hai tay chống nạnh lên giọng: “Đúng là đồ đĩ đẽ, còn muốn chơi nữa không?”

Tôi lên lớp với con bé, nó nhất định phải nói với tôi bằng giọng Vũ Hán, nếu không nó sẽ rất khó chịu.

Khi lên lớp tôi bị sốt, con bé đã lục tung các ngăn tủ tìm thuốc cho tôi uống. Lúc ăn cơm, có món gì ngon nó đều chia cho tôi. Có lúc chúng tôi cùng trang điểm, có lúc cùng thay quần áo.

Quả thật là một cô bé “hư” thông minh, hoạt bát, đáng yêu, với sự hết lòng dạy dỗ của tôi năm ấy cô bé đã học lên trung học. Đó là một trong những việc có vẻ là thành công nhất mà tôi đã từng làm. Tình cảm giữa chúng tôi chỉ có tăng mà không có giảm. Có một đợt ngày nào tôi cũng đến nhà con bé ăn cơm. Tôi thích ăn nhất là món cá om cay mà ba của Thiên Thiên làm.

Tôi viết rất sơ sài. Cô bé có thể sẽ tức giận. Ha ha. Thực ra cô bé là một kiểu nữ sinh rất đáng để miêu tả. Một thế hệ mới ra đời vào cuối những năm 1980.

10. Chương 21 - 22

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

21. Sự điều chỉnh trong phòng kí túc

Năm thứ nhất đại học đã qua đi như thế. Hai mươi mục bên trên đã cơ bản khái quát được những sự việc đáng nhớ mà tôi từng trải qua trong năm thứ nhất. Những tủi thân, phần nộ, kiêu ngạo, nhạy cảm hồi đó bây giờ đều đã nhạt dần. Có ai mà chưa từng trải qua những lúc như thế! Tôi không bao giờ quên được. Trưởng thành - có nghĩa là dần dần trở nên dừng dừng, thậm chí vô cảm đối với tất cả những gì mình đã từng khắc cốt ghi tâm.

Năm thứ nhất, sau khi đợt thi học kì hai kết thúc, nhà trường quyết định điều chỉnh lại các phòng kí túc. Bởi vì nhà trường đã xây thêm một khu chung cư mới, đồng thời phải phá bỏ hơn một nửa khu kí túc xá. Do đó yêu cầu mỗi lớp điều chỉnh một bộ phận sinh viên đến ở khu chung cư mới, còn lại một số ít vẫn ở kí túc xá.

Thực ra đây là một việc hết sức bình thường. Nhưng không hiểu tại sao có thể dấy lên một “làn sóng” mạnh mẽ như vậy. Nói cụ thể một chút về sự khác biệt giữa chung cư và kí túc xá. Chung cư là khu nhà mới xây với bốn người một phòng, mỗi người chiếm một góc phòng, bên trên là giường, bên dưới là bàn máy tính, có cả ban công và phòng vệ sinh, bên trong bài trí rất đẹp, còn có radio và truyền hình cáp. Tiền phòng một năm ở khu chung cư là 1.200 tệ. Còn kí túc xá là khu nhà cũ trước đây với sáu đến tám người cùng ở trong một phòng, lộn xộn không thể chịu được, phòng vệ sinh thì cả khu nhà dùng chung, nửa đêm tuyệt đối không dám đi đến tận cuối hành lang để đi vệ sinh. Tứ phía xung quanh là những chiếc giường cao thấp, ở giữa toàn bàn là bàn, chật chội tới mức không thể đi lại dễ dàng. Tiền phòng một năm ở kí túc xá là 500 tệ.

Quan hệ giữa giá cả và giá trị đã thể hiện rất rõ ràng.

Tôi tin rằng nếu không xét đến vấn đề tiền bạc thì không có bất cứ ai lại đồng ý ở khu kí túc xá cũ kĩ mà không ở khu chung cư mới rộng rãi sáng sủa.

Một bên 1.200 tệ, một bên 500 tệ, cái khoảng cách 700 tệ ấy khiến chúng tôi cảm thấy khó xử.

Nói thực, khi nhà trường mới tuyên bố điều chỉnh các phòng kí túc thì nhất định những vị lãnh đạo anh minh này không ngờ rằng có nhiều phiền toái như vậy. Đương nhiên chúng tôi cho rằng điều kiện gia đình tốt một chút thì đến ở khu chung cư mới, nhà nghèo một chút thì cứ tiếp tục ở trong khu kí túc xá ảm đạm, ẩm ướt, chật chội, khó chịu này là được rồi. Nhưng làm sao để phân chia ranh giới giữa sự nghèo túng và

giàu có này đây? Trẻ con bây giờ, sinh viên bây giờ đã không đơn giản như những gì mà các vị lãnh đạo tiền bối tưởng tượng.

Buổi tối hôm nhà trường công bố thông tin, cả phòng kí túc không có ai thể hiện rõ ràng là muốn tiếp tục ở lại kí túc xá. La Nghệ Lâm và Tô Tiêu lại kiên quyết nói rằng: “Nhất định là phải ở khu chung cư rồi”.

Trịnh Thuần Ngôn nói ở đâu cũng được. Chương Hàm Yên lúc đó thì đã ra nước ngoài.

La Nghệ Lâm hỏi tôi, tôi cũng giả vờ nói một câu: “Thế nào cũng được”.

Không có ai hỏi Diệp Ly.

Ngày hôm sau chủ nhiệm lớp đến ghi danh sách những người tiếp tục ở kí túc xá, vì lớp tôi chỉ yêu cầu để lại năm người nghĩa là 1/20 nữ sinh phải ở trong khu nhà đổ nát này, còn lại đều phải chuyển đến khu nhà chung cư mới tốt hơn.

Kết quả là chủ nhiệm lớp đã nổi cáu ngay ở hành lang kí túc xá nữ. Ông ấy rất tức giận nói: “Ai cũng muốn đến ở khu chung cư hết, lớp chúng ta có một trăm nữ sinh nhưng nhà trường chỉ phân cho lớp chúng ta chín mươi nhăm giường trong chung cư, vậy các em nói xem phải làm thế nào đây?!”.

Không có một ai chủ động nói sẽ tiếp tục ở lại trong kí túc xá!

Điều này khiến chủ nhiệm lớp vô cùng tức giận, nhưng tôi hiểu thực ra mọi người đều đang có một tâm sự chung.

Đúng thế, sao lại phải vì 700 tệ mà hạ thấp giá trị bản thân cơ chứ? Chủ động ở lại kí túc xá, bỏ qua khu chung cư chẳng phải là hạ thấp giá trị bản thân và nói cho các bạn học biết rằng tôi nghèo hơn các bạn, tôi không thể cùng các bạn ở trong khu chung cư được ư? Đúng thế, lòng tự tôn và thể diện không phải là thứ có thể vứt bỏ dễ dàng như vậy. 700 tệ chia bình quân mỗi tháng chẳng qua cũng chưa tới 60 tệ mà thôi. Mỗi tháng bỏ ra 60 tệ là đã có thể khiến chỗ ở của mình cơ bản được cải thiện, điều quan trọng hơn là 60 tệ đó có thể chứng minh mình và các bạn có cùng một đẳng cấp, cùng một trình độ. 60 tệ có thể mua được lòng tự tôn của bốn năm đại học. 60 tệ này cũng thật là đáng giá biết bao. Nếu như bản thân tự nguyện chủ động xin ở lại kí túc xá thì sự phân hoá tầng lớp giai cấp trở nên quá rõ ràng, cũng có nghĩa là tự nói mình và đa số các bạn học không cùng một đẳng cấp. Sau này gặp các bạn trong khu chung cư liệu còn có thể tự nhiên, bình tĩnh chào hỏi như trước được không? Cứ cho là bạn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng những người chuyển đến khu chung cư sẽ bàn luận sau lưng bạn thế nào đây? Từ nay về sau họ có thể đối xử với bạn - con bé không cùng tầng lớp với họ ra sao đây?

Một đám nữ sinh đang thì thầm bàn luận ở hành lang. Bàn tới bàn lui. Khu hành lang tăm tối, mịt mù với những tâm sự không ai giống ai.

Cuối cùng thầy chủ nhiệm lớp phải lên tiếng: “Tốt nhất các em nên có người chủ động xin ở lại kí túc xá, xem là năm người nào. Nếu không ngày mai sẽ không xong đâu, tôi có thể sẽ dựa vào tình hình cụ thể để chỉ định một số người ở lại kí túc xá, ngày kia phải nộp danh sách lên trường rồi”.

Mọi người đều thở dài rồi tản đi hết. Chỉ có vài nữ sinh vẫn đứng dưới ngọn đèn tối om của hành lang và tiếp tục nói gì đó.

Quay về phòng, La Nghệ Lâm một lần nữa nhấn mạnh rằng cô ấy nhất quyết không thể ở trong kí túc xá: “Tôi chịu đựng đủ rồi, từ lúc mới chuyển nhà tới đây đã không chịu được rồi, các cậu nghĩ mà xem đang ở nhà rộng rãi, sạch sẽ như thế lại phải chuyển đến nơi ”ổ chuột” này, đến đánh răng cũng phải xếp hàng lại còn làm cho ống quần bám đầy nước bẩn. Ôi! mau mau chuyển đi, mau mau chuyển đi! Các cậu cũng ở chung cư hết đi, như vậy mấy người chúng ta lại có thể được ở cùng nhau! Thật vui biết mấy!”.

Hai chữ “ghê tởm”, từ tận đáy lòng tôi đã đọc thầm vô số lần. Thật là hết cách với loại con gái này, thật ghê tởm.

Tôi nghĩ nếu có nhiều người chủ động xin ở lại kí túc xá thì tôi cũng xin ở lại cho xong, khoảng một nửa số nữ sinh chẳng hạn?

Quay về phòng kí túc tôi liền gọi điện nói cho cha mẹ biết chuyện này. Khi vừa trình bày xong đầu đuôi sự việc mẹ liền nói: “Vậy con cứ ở chung cư đi! Con vốn nhất gan, ở kí túc xá thì buổi tối không bao giờ dám

uống nước vì sợ nửa đêm phải đi vệ sinh, ở chung cư rồi thì không phải sợ nữa. Nghe lời mẹ nhé, con cứ ở chung cư đi! Đóng hơn 700 tệ thì có sao”.

Tôi run run nắm điện thoại trong tay, nước mắt vòng quanh. Chỉ có bản thân tôi mới biết rằng gọi điện thoại báo cho cha mẹ biết chẳng qua chỉ là làm cho xong chuyện mà thôi, chẳng qua cũng chỉ là vì bản thân muốn ở lại khu chung cư nên tìm một cái cớ chính đáng, rằng cha mẹ bắt mình ở đó, cái cớ khiến bản thân không còn thấy áy náy. Còn bản thân thì sớm đã quyết định không thể để mất đi lòng tự tôn và cái sĩ diện đáng thương chỉ vì 700 tệ. Và tôi cũng biết trước rằng cha mẹ sẽ đồng ý cho tôi chuyển đến ở khu chung cư. Vậy là tôi phải thừa nhận rằng, hư vinh của bản thân cũng phải tìm một cái cớ.

Thật đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Khi chuẩn bị đi ngủ, Trịnh Thuần Ngôn đột nhiên nói: “Tớ gọi điện cho thầy chủ nhiệm nhé, tớ ở kí túc xá được, chuyển đi chuyển lại phiền phức lắm”.

Lại là La Nghệ Lâm kêu lên đầu tiên: “Không phải chứ! Cha mẹ cậu cứng cậu như vậy làm sao có thể để cậu sống ở kí túc xá được? Hơn nữa gia đình cậu cũng không phải là không có tiền mà”.

Trịnh Thuần Ngôn không nói gì thêm, cũng không giải thích gì với mọi người.

Đột nhiên Diệp Ly cũng lên tiếng: “Trịnh Thuần Ngôn, tớ cũng muốn ở lại kí túc xá, cậu không đùa đấy chứ?”

Trịnh Thuần Ngôn nói: “Tớ vẫn chưa suy nghĩ kĩ”.

Căn phòng thật yên tĩnh, tôi nghe thấy cả tiếng thở dài khe khẽ. Không biết là của ai.

22. Phiền phức lớn

Ngày hôm sau, vừa sáng sớm thầy chủ nhiệm đã đến khi kí túc xá tuyên bố đồng ý: “Từ hôm qua đến bây giờ chỉ có tất cả hai sinh viên nói với tôi rằng họ xin ở lại kí túc xá. Nhưng tôi đã nói rồi, nhà trường chỉ cho lớp chúng ta chín mươi nhăm chỗ trong chung cư, do đó rất xin lỗi, tôi đành phải áp dụng biện pháp cưỡng chế vậy. Tôi đã nghiên cứu bản điều tra liên quan đến tình hình kinh tế gia đình mà các em viết khi nhập trường, và có bàn bạc với mấy cán bộ lớp, chúng tôi quyết định xếp năm người sau ở lại kí túc xá. Hi vọng mọi người phối hợp thực hiện. Bây giờ tôi sẽ công bố danh sách những bạn dưới đây”.

Đám nữ sinh ồn ào bỗng trở nên im phăng phắc trong nháy mắt.

Xxx, xxx,

Từng cái tên quen thuộc vang vang bên tai Những nữ sinh bị đọc đến tên lần lượt nhanh chóng cúi đầu xuống, tim tôi cũng đập loạn lên thành thịch, thịch thịch; có tôi, không có tôi, không có tôi, có tôi; tim tôi lúc thì như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lúc lại như muốn chết lặng cùng cái ý nghĩ đó. Hình như trong cái giây phút ấy ngoài hai ý nghĩ chọn lựa đó trong đầu tôi không còn ý nghĩ nào khác. Mà đã quên tất cả ý nghĩa thực tế là gì, chỉ chăm chăm trốn tránh những cái tên, tim tôi như đang bị treo lên cao và lắc lư ở đó.

Có rất nhiều thứ giống như những đốm lửa nhỏ đang đâm hết chỗ này lại đụng phải chỗ kia trong đầu óc tôi mà vẫn không tìm được phương hướng. Tôi không có cách nào viện ra một lí do để thông cảm và thuyết phục chính mình. Chỉ cảm thấy có một đồng hồ độn trong đầu, “có tôi” và “không có tôi” đều là có thể, đúng vậy đáng ra nên có tôi. Cha mẹ đã vất vả như vậy, bây giờ mà nhà trường lại sắp xếp cho tôi ở lại kí túc xá thì tôi có thể tiết kiệm cho cha mẹ 700 tệ. Với 700 tệ cha mẹ có thể sống trong một tháng còn có thể mua được những thứ ngon lành, với 700 tệ mẹ có thể mua được một dụng cụ điều trị bệnh viêm khớp của bà, 700 tệ đã khiến cha phải vất vả trong hơn nửa tháng trời... Nhưng làm sao có thể có tôi được? Làm sao có thể nói ra sự nghèo khổ, bối rối, xấu hổ và mất thể diện của mình trước biết bao cái nhìn chăm chú của mọi người đây? Các bạn học sẽ nhìn tôi ra sao? Có thể họ sẽ coi thường tôi, có thể họ sẽ nói sau lưng tôi rằng hoá ra hoàn cảnh gia đình Dịch Phấn Hàn lại khó khăn như vậy, nhưng hình như bình thường cô ta ăn mặc cũng được lắm mà! Rồi ch Rồi chẳng bao lâu tất cả các bạn học trong lớp sẽ đều biết tôi là kẻ bị đào thải trong cuộc cạnh tranh ở lớp này, mà cuộc cạnh tranh ấy dựa trên nguyên tắc hoàn cảnh kinh tế gia đình. Những ai quen tôi trong khu nhà này đều biết, từ nay về sau họ đều phải chuyển vào khu chung cư còn tôi sẽ không thể được như họ nữa. Những ai quen biết tôi đều sẽ coi thường tôi, sau này các phòng kí túc đều sẽ bàn tán xôn xao, họ sẽ nói về tôi, sẽ đoán già đoán non về hoàn cảnh cụ thể của gia đình tôi,

họ sẽ phân tích tại sao tôi cũng bị ở lại kí túc xá, tôi sẽ trở thành đề tài trong những cuộc nói chuyện của họ, sau này khi nhìn thấy tôi họ sẽ đều có một nụ cười gượng gạo... Lòng tôi đang rối như tơ vò, hàng ngàn hàng vạn ý nghĩ cứ trào dâng rồi lại tiêu tan mất, nó cứ mơ mơ hồ hồ, xua không tan, cắt không đứt mà tâm vẫn loạn.

“Diệp Ly”, thầy chủ nhiệm lớp đọc đến tên Diệp Ly. Tôi liếc nhìn Diệp Ly thì thấy cô ấy đã cúi gầm mặt xuống. Tôi nghĩ, thật đáng thương, với cái nhìn chằm chằm của mọi người cô ấy sẽ bị tẩy chay vì mang tiếng nghèo khổ.

Mãi đến khi ý thức hồi tỉnh tôi mới phát hiện ra rằng danh sách năm người phải ở lại kí túc xá đã được đọc lên. Không có tôi. Mỗi người trong số nữ sinh của lớp đang chen chúc nơi hành lang đều thể hiện những thái độ khác nhau, đau khổ hoặc vui vẻ. Những bạn không bị đọc đến tên thì đang hò hét nhảy múa vui mừng, họ đã bắt đầu bàn nhau kiểu “Tớ nhất định phải ở cùng phòng với cậu chứ không chịu ở cùng với một ai khác”. Số còn lại đều đang ủ ê cúi đầu, có người thì đang nói gì đó với thầy chủ nhiệm.

Từ xưa đến nay, thể sự luôn luôn là “kẻ khóc người cười”.

Tôi thần thờ đứng đó, nhớ lại mới thấy trong hàng ngàn ý nghĩ vừa rồi, tôi đã không hề xét đến vấn đề điều kiện sống ở chung cư mới tốt hơn nhiều so với khu kí túc xá đổ nát. Đường như với lòng tự tôn thì sự tồi tệ của hoàn cảnh cũng không đáng gì so với những tổn thương mà ta phải chịu. Tôi cảm thấy tính hư vinh của mình thật đáng sợ.

Trong đám người đi lại ồn ào đột nhiên vang lên tiếng khóc không biết là của ai, vừa khóc vừa nói: “Thưa thầy, em cảm thấy như thế là không công bằng! Tại sao cứ nhất định phải là mấy người chúng em ở kí túc xá, thầy có từng nghĩ tới cảm giác của chúng em không? Thầy đã hỏi xem có phải chúng em có thực sự muốn ở lại kí túc xá hay có phải không thể ở nổi khu chung cư chưa?”.

Trong chốc lát đám đông huyền não bỗng trở nên im phăng phắc.

Tiếng khóc của bạn nữ sinh ấy càng lúc càng lớn, bỗng nhiên tôi cảm thấy rất khó chịu và vô cùng buồn bã, những cảm nhận phức tạp bị kìm nén trong lòng như đang bắn loạn trong cơ thể để tìm lối thoát. Tôi cũng bắt đầu rưng rưng nước mắt.

Những nữ sinh bị đọc tên vừa rồi lần lượt khóc lên thành tiếng. Những nữ sinh ban nãy còn hò hét nhảy múa vui mừng cũng không cười đùa nữa mà chỉ đứng đó nhỏ tiếng bàn luận, cũng không biết là họ đang nói gì.

Tôi tìm kiếm bóng dáng của Diệp Ly qua đôi mắt đẫm lệ, nhưng phát hiện ra rằng đã không thấy cô ấy đâu cả.

Thầy chủ nhiệm thấy ý kiến của mình bị nhiều người phản đối và gây ồn ào tới mức một đám con gái đã khóc trước mặt mình như vậy thì rất bối rối, nhưng cũng không có cách gì mà chỉ đứng đó kể khổ: “Vậy các em bảo tôi phải làm sao, không thể nào một trăm người lại ở trên chín mươi nhăm cái giường được!” Chắc hẳn ông ấy không hiểu được trẻ con bây giờ ra sao, một việc đơn giản như vậy mà cũng khóc và còn gây ra phiền phức lớn đến thế.

Có người đề nghị bốc thăm.

Lại khiến “Kẻ khóc người cười” rồi đây. Vai diễn bắt đầu đảo ngược. Những nữ sinh vừa rồi còn khóc lóc bây giờ giống như vớ được cơ hội sống lại vậy, nước mắt trên mặt dần khô hết, tâm trạng cũng trở lại bình thường. Còn những nữ sinh vừa rồi cười cười nói nói bàn bạc đủ thứ xem sẽ sống ở khu chung cư ra sao thì bây giờ lại lộ ra vẻ lo lắng sầu muộn.

Đối với chuyện này thầy chủ nhiệm già nhất định cảm thấy rất buồn phiền. Nên xem đây là một chuyện vô cùng đơn giản, có tiền thì ở chung cư, không có tiền thì ở kí túc xá.

Nhưng lòng người so với vật chất thì phức tạp hơn nhiều, phân chia cao thấp, nghèo hèn đâu có thể dễ dàng như vậy?

Việc bốc thăm được tổ chức ngay tại chỗ. Một trăm mẫu giấy thì có chín mươi nhăm mẫu viết “chung cư”, năm mẫu viết “kí túc xá”. Bốc thăm lần lượt theo số thứ tự của phòng kí túc.

Mỗi khi có người bốc thăm, tất cả mọi người không ai bảo ai đều giữ trật tự, tạo ra một bầu không khí yên lặng và nghiêm túc. Rồi sau khi người đó mở mẫu giấy ra, bất luận bốc được hai chữ “chung cư” hay là “kí túc xá” thì cũng chỉ cùng thở dài một lượt.

Bốn cái thăm “kí túc xá” đều đã có người bốc phải. Đúng lúc đó không biết Diệp Ly đã xuất hiện ở hành lang từ lúc nào, cô ấy nói: “Không cần bốc thăm tiếp nữa, cái thăm ”kí túc xá” còn lại để cho tôi đi”.

Tất cả mọi ánh mắt đều dồn vào cô ấy.

Cô ấy vô cùng bình tĩnh. Dưới ánh đèn tù mù của hành lang, bóng dáng cô ấy trông không được rõ nhưng tôi vẫn nhận thấy sự bình tĩnh trong mắt cô. Một thứ ánh sáng lãnh đạm. Ánh đèn tối như vậy còn bóng dáng cô ấy trông thật gầy yếu nhưng cái thần sắc lại được ánh đèn ảm đạm ấy tô vẽ trở nên đoan trang hơn.

Hoá ra cô gái này thật dũng cảm. Định nghĩa của cái gọi là “dũng cảm” vào thời điểm đó chính là có thể chiến thắng tính hư vinh và sự nhút nhát của bản thân.

Điều kì lạ là những người bốc thăm trúng “kí túc xá” dường như cũng không có phản ứng bất mãn quá lớn. Mặc dù trong đó có cô nữ sinh vừa rồi đã khóc rất to khi bị chỉ định buộc phải ở lại kí túc xá.

Đúng là “phục trời không phục người”. Nếu là ông trời an bài thì người ta chấp nhận, nếu là con người sắp đặt thì người ta chống đối.

Trong giây phút đó dường như tôi không có bất kì một ý nghĩ nào, hàng ngàn tâm tư trước đó đã bị quét sạch. Danh sách những người ở kí túc xá đã được ấn định nhưng việc chuyển nhà cũng đủ để khiến tất cả các nữ sinh đau đầu. Khi vào đại học mọi người đều mang theo kha khá “gia sản”, đó là một ít quần áo, sách vở và cả mấy thứ đồ dùng vặt vãnh của con gái. Một năm qua đi, sự khác biệt đã trở nên rõ ràng hơn. Có cô gái với đồng quần áo dùng đến hai vali to cũng không chứa hết. Có cô gái lại chỉ toàn sách, phải đến một mét khối sách. Nhưng có cô gái với tất cả đồng tài sản chỉ dùng hai va li có thể thu dọn gọn gàng.

Buổi tối đầu tiên chuyển nhà, tất cả các phòng kí túc đều giống như vừa bị cướp vậy, một đồng bừa bộn. Trên mặt đất toàn là sách, từng bó sách, từng đồng quần áo, hỗn tạp đủ thứ lung tung lộn xộn. Giấy má và xiêm áo đủ màu cùng bay lên, rác rưởi và những thứ linh tinh cùng một loại. Con búp bê nhỏ này đã cùng mình đi ngủ một năm trời mình không nỡ vứt nó đi, cái cốc nước này có thể dùng làm ống cắm bút nên cũng không nỡ tâm ném bỏ. Những thứ vụn vặt của con gái biểu hiện ra thật tinh tế sâu sắc. Tôi thì thanh lí một cách không thương tiếc, tôi đã vứt đi một nửa “tài sản”, hể là thứ chưa từng đụng tới trong vòng nửa năm tôi đều vứt hết. Dứt khoát.

Thanh lí “tài sản” là một việc khó nhưng chuyển “tài sản” từ khu phía đông trường sang khu phía tây còn phiền phức hơn nhiều. Thực ra cũng đơn giản nếu bạn tìm được một nam sinh giúp đỡ, nhưng cũng không đơn giản ở chỗ, nếu hôm chuyển nhà bạn có thể tìm được bao nhiêu nam sinh đến lao động không công cho bạn thì cũng có nghĩa là sẽ có từng ấy nam sinh có ý định theo đuổi bạn và có quan hệ “mờ ám” với bạn. Số lượng nam sinh tìm được có quan hệ trực tiếp với chỉ số hấp dẫn của nữ sinh. Những tâm tư nhỏ nhất này của con gái nếu con trai không thấy thì cũng phải đoán ra.

Hôm chuyển nhà, tôi nhìn thấy vô số các nam sinh đang chạy ra chạy vào trong khu kí túc xá, vác các túi lớn túi bé trông dững mãnh khác thường. Những nữ sinh bình thường đối xử với họ chẳng ra sao bây giờ cũng dịu dàng ân cần hỏi han vài câu “vô thưởng vô phạt”, đại loại như: “Có mệt không?” - Rõ ràng là câu hỏi vô duyên, nếu không mệt thì tại sao các nữ sinh không tự mình mang vác đi. Nam sinh cũng vui, nữ sinh cũng mừng, thật đúng là nam nữ phối hợp thì làm gì cũng không mệt.

Với tình hình này thì việc chuyển nhà sẽ hoàn tất rất nhanh. Ngày hôm đó, khắp mọi nơi trong trường học đều thấy những người vác túi to túi nhỏ chạy như bay, giống như là đang đi sơ tán vậy, các vị lãnh đạo và giáo viên thì ngồi dưới bóng cây hóng mát đôn đốc, “chỉ huy tác chiến”, khích lệ học sinh. Giáo viên và học sinh, một bên tĩnh, một bên động nhưng lại là sự kết hợp hoàn hảo, sinh động thú vị, sống động vô cùng.

11. Chương 23 - 25

23. La Nghệ Lâm bị tập thể xua đuổi

Mỗi phòng ở khu chung cư có thể dành cho bốn người. Trong số sáu người của phòng kí túc chúng tôi thì có Chương Hàm Yên đã ra nước ngoài, Diệp Ly ở lại khu kí túc xá. Theo lí mà nói thì bốn người còn lại là: tôi, Trịnh Thuần Ngôn, Tô Tiêu và La Nghệ Lâm chuyển vào cùng một phòng ở chung cư là ổn rồi.

Đáng tiếc, Trung Quốc có một câu tục ngữ “Làm nhiều điều bất nghĩa tất tự đẩy mình vào chỗ chết”. Lời của các bậc tiền bối quả không sai, giờ đây tôi có thể tìm thấy một ví dụ điển hình ngay bên cạnh mình, một người có thể minh hoạ cho từng chữ mà các bậc tiền bối đã tạo ra. Trong mấy năm đại học này, kiến thức của tôi về rất nhiều câu tục ngữ và thành ngữ của Trung Quốc đã từng bước được nâng cao.

La Nghệ Lâm bị tập thể chúng tôi xua đuổi. Chúng tôi đều không muốn lại cùng sống với La Nghệ Lâm một lần nữa.

Thử nghĩ một chút, nếu sống cùng phòng với một cô gái nói phét không ngưng mồm, nịnh bợ không cần suy nghĩ, mềm nắn rắn buông, nịnh trên nạt dưới, bạn sẽ phải hít thở một phần không khí mà cô ta thải ra, chiếc giường của bạn có thể bị cái mông cô ta ngồi lên, tất cả những thứ sạch sẽ của bạn đều sẽ in dấu cô ta, vậy bạn có thể tiếp tục chịu đựng một cuộc sống ô nhiễm, ngột ngạt như vậy không?

Thực ra lúc đó cả phòng kí túc cũ của chúng tôi đã không ai nói chuyện với La Nghệ Lâm nữa. Tuy cô ta bị nhiều người ghét bỏ nhưng cũng phải công nhận cô ta có những điểm hơn người, cô ta là một cô gái tinh ranh xảo hoạt. Cô ta biết chúng tôi đều không ưa gì cô ta nhưng bề ngoài vẫn tỉnh bơ như không, và còn ngấm ngấm vươn bộ “móng quỳ” ra xa hơn. Trước khi chuyển phòng cô ta đã bắt đầu lôi kéo các nữ sinh phòng khác. Tôi dùng từ “lôi kéo” là vì tôi không tin La Nghệ Lâm có thể thật lòng muốn kết bạn với ai đó, tôi không tin cô ta có thể đối đãi với người khác một cách hữu hảo thuận hoà.

Bởi vì “lôi kéo” có tính đối đầu và phương châm chỉ đạo rõ ràng, do đó so với việc muốn kết bạn với ai đó một cách hữu nghị thì “lôi kéo” sẽ dễ dàng đạt được cái bề ngoài hoà hợp và thống nhất hơn nhiều.

Trước khi đổi phòng, La Nghệ Lâm đã bắt đầu ra ra vào vào hai phòng kí túc nữ khác rất thường xuyên, họ cười nói rôm rả rồi cùng ăn quà vặt, thậm chí đến mức cùng ăn, cùng ngủ, cùng đi lấy nước. Phải công nhận rằng sự nhiệt tình của La Nghệ Lâm đối với người khác luôn có sức hấp dẫn kì lạ khiến người ta không có cách gì ngăn cản được, sự nhiệt tình của cô rất dễ khiến người khác cảm thấy cô là người bạn cùng phòng tuyệt vời, đó là người có phẩm chất tốt biết lấy việc giúp đỡ người khác làm vui, bạn học thường bị mê hoặc bởi sự nhiệt tình và rộng rãi của cô khi mới tiếp xúc. Thế là cô và mấy người phòng khác cứ sum vầy tít tít, đầy vẻ sôi nổi. Tôi chợt nghĩ tới một câu cũng có thể rất hợp với cô ấy, đó là: “Bị tai trộm chuông”.

Buổi tối hôm đầu tiên chuyển nhà, một buổi tối sáng đèn, mọi người trong phòng kí túc họp lần cuối. Chủ đề của buổi nói chuyện là: “Làm thế nào để điều phối thành viên trong phòng”. Mục đích cần đạt được của buổi nói chuyện chính là mọi người cùng đuổi La Nghệ Lâm ra khỏi phòng.

Đầu tiên tôi đưa ra câu hỏi: “Ngày mai bốn người chúng ta còn ở chung một phòng không?” (Tôi biết câu hỏi này nhất thiết phải có người nêu ra, nếu không La Nghệ Lâm sẽ chuyển sang đối diện giường tôi một cách mặt dày mày dạn vô liêm sỉ. Như vậy tôi sẽ lên cơn động kinh mất. Nếu như quan hệ của bốn người đều tốt thì câu hỏi này căn bản không cần nêu ra, nêu ra có nghĩa là chiến tranh chính thức bắt đầu rồi).

Bốn người còn lại lặng đi một chút.

Tôi rất bồn chồn, không thể nào, rõ ràng là mọi người đều ghét bỏ La Nghệ Lâm. Không phải nói đâu xa mà chính Tô Tiêu, cô ấy đã bị La Nghệ Lâm chơi xỏ không biết bao nhiêu lần rồi. Trước mặt mọi người La Nghệ Lâm nói mỗi lần Tô Tiêu gọi điện thoại đều giống như là đang đóng đờn ông vậy, cô ấy không nhớ nữa ư? Không muốn “rửa hận” nữa ư? Làm sao mọi người có thể cẩn trọng giữ mình, không tỏ thái độ như thế? Đó há chẳng phải là tôi đã làm một người xấu ư! Rõ ràng mọi người đã bí mật bàn bạc với nhau rồi và đều không muốn sống cùng với La Nghệ Lâm, vậy sao không nói gì!

Tôi nhìn sang Trịnh Thuần Ngôn, trông cô ấy có vẻ như đang ngủ. Rồi tôi lại nhìn sang Tô Tiêu, cô ấy cũng nhìn lại tôi nhưng tôi không thấy một tia hi vọng nào trong ánh mắt cô ấy.

Là tôi đã tính sai. La Nghệ Lâm cố nhiên đã làm người ta ghét bỏ nhưng mọi người đều không phải ngốc, “ruột cũng có nhiều chỗ cong” mà, liệu có ai dám nói thẳng: “La Nghệ Lâm, chúng tôi đều ghét cô, mau xéo đi!”

Vậy nên, tôi đang suy nghĩ xem có nên kết thúc như thế này hay không: “Mọi người đều đã không nói gì, vậy ngày mai bốn người chúng ta vẫn ở chung một phòng nhé”.

Tôi cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn vô cùng và chuẩn bị nói vài lời thì đúng cái thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy Trịnh Thuần Ngôn đã lên tiếng. Cô ấy nói: “Dịch Phấn Hàn, Tô Tiêu, ngày mai khi chuyển nhà tớ và các cậu sẽ ở cùng nhau nhé”.

Tôi mừng đến phát điên lên nhưng vẫn ép bản thân kìm nén sự vui mừng quá đỗi ấy trong lòng. Tôi tự nói với mình rằng không thể để lộ sự vui mừng ra mặt được, không thể để La Nghệ Lâm thấy tôi là người mong cô ta chuyển đi nhất.

Tô Tiêu tiếp tục nói: “Được, Dịch Phấn Hàn, Trịnh Thuần Ngôn, ngày mai chúng ta cùng chuyển nhé”.

Tôi lạnh lùng nói một tiếng: “Ừ!”

Vừa dứt lời, La Nghệ Lâm liền nói: “Ngày mai tớ sẽ cùng sống với... ở phòng đối diện và cả... ở phòng bên cạnh”.

Tôi như trút được gánh nặng. “Ồ, thế à, hoá ra các cậu đã bàn bạc xong xuôi rồi à!”

La Nghệ Lâm khoác áo lên, vừa đi ra phía cửa vừa nói: “Tôi biết các cậu sẽ không chịu ở cùng tôi mà!” Nói xong, cô ấy liền quay gót bỏ đi.

Khi cô ta nói câu cuối cùng, tôi cảm nhận được rõ ràng sự nắc nhen trong giọng nói của cô, tận đáy lòng tôi bỗng thấy sợ hãi.

Không có một ai đáp trả. Cô đóng cửa một cách nặng nề, còn lại ba người chúng tôi neho neho mắt nhìn nhau.

Cô ta mà cũng có lúc nhen hòng cơ đấy. Trong giây phút cô ta nhen hòng, tôi bỗng nghi ngờ rằng liệu mình có hơi tàn nhẫn không? Mặc dù tính cách của La Nghệ Lâm luôn làm người ta ghét nhưng cô ta và chúng tôi cũng không có thù oán gì lớn, cứ cho cô ta là kẻ mềm nắn rắn buông đi chẳng nữa thì cũng chỉ dám ức hiếp Tô Tiêu và Diệp Ly mà thôi. Chúng tôi cũng đau cần phải khiến cô ta xấu hổ như vậy. Mặc dù tôi hiểu rõ cô ta thực sự là người tinh ranh, đã kịp lôi kéo bạn mới trước khi phân phòng để tính sẵn đường rút cho mình, nhưng lại không thấy rằng thực ra cô ta cũng rất yếu đuối. Cô ta biết chúng tôi đều không thích cô ta và cũng đoán được rằng chúng tôi sẽ dùng một cách nào đó để đuổi cô ta đi, nhưng cô ta không dám chủ động đối mặt. Có thể cô ta cảm thấy tủ thân, cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, có thể cô ta muốn khóc. Nữ sinh. Một cô nữ sinh “ngựa non háu đá” rốt cục vẫn chỉ là một cô nữ sinh 19 tuổi mà thôi.

La Nghệ Lâm không khóc. Nhưng từ buổi tối hôm đó trở đi, La Nghệ Lâm không còn nói chuyện với mấy người chúng tôi nữa. Tình trạng ấy cứ kéo dài mãi cho đến khi tốt nghiệp.

Ba người chúng tôi là tôi, Trịnh Thuần Ngôn và Tô Tiêu vẫn ở cùng một phòng như trước kia. Trần Thuỷ chuyển đến phòng chúng tôi thay thế La Nghệ Lâm. Còn về việc tại sao cô ấy không ở lại cùng phòng kí túc trước đây, là vì có bóng đen của La Nghệ Lâm, cho nên chúng tôi không bao giờ hỏi chuyện đó. Mà cũng không kịp hỏi bởi khi chuyển đến phòng mới cũng chính là lúc được nghỉ hè.

24. Người tôi yêu có người yêu ở trường đại học

Trở về nhà vào dịp nghỉ hè, tôi đã gặp lại cô bạn trung học, cô ấy hỏi tôi ở trường đại học nào, tôi nói tên trường. Cô ấy lại bảo: “Ồ, trường đó hả, nghe nói nề nếp của trường đó rất tồi”. Tôi tức lộn ruột ồ lên mắng thăm trong bụng. “Cứ cho là nề nếp của trường chúng tôi không tốt đi chẳng nữa thì cũng là ngôi trường của tôi, dựa vào cái gì mà tới lượt cậu chỉ trích”. Cái cảm giác đó giống như là một đứa trẻ hiếu thắng đang bao che cho chính mình. Mặt tôi hiện rõ vẻ không vui.

Cô ấy hình như vẫn chưa thấy thoải mái, còn nói tiếp: “Nghe nói Giang có bạn gái rồi, cậu biết chưa?”

Tôi ngần nà te. Tôi cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng tôi phát hiện ra rằng tay mình đang run lên.

Tôi đã nén chịu mấy hôm rồi nhưng vẫn không thể không lưu lại lời nhắn trên mạng cho cậu ấy: “Cậu có bạn gái rồi à?” Tôi chỉ dám gửi tin nhắn khi cậu ấy không có trên mạng.

Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không có cách gì để thả nhiên đối mặt với chuyện đó.

Rồi cậu ấy gửi lại lời nhắn: “Đúng vậy”.

Chỉ có vắn vắn 2 chữ đơn giản như thế.

Rất cục thì cậu ấy vẫn yêu đương khi còn đi học.

Cậu ấy là người đầu tiên tôi yêu, là người đã thầm yêu bốn năm trời. Cậu ấy không yêu tôi. Bởi vì cậu ấy nói không muốn yêu đương khi còn đi học, bản thân cũng tự thấy không có tư cách để nói lời yêu hay không yêu với một người con gái. Đó là lời cậu ấy nói với tôi khi mới 15 tuổi. Một cậu bé 15 tuổi có thể nói ra những lời như vậy khiến tôi luôn luôn cảm thấy tự hào vì con mắt nhìn người của bản thân.

Nhưng cuối cùng, cậu ấy cũng không thể không chế được bản thân, rồi cuộc cậu ấy vẫn yêu đương trong trường đại học.

Tôi muốn biết đó là cô gái như thế nào mà có thể cướp đi người con trai tôi yêu suốt bốn năm một cách dễ dàng và may mắn đến thế.

Năm đó tôi là một cô bé 14 tuổi bắt đầu biết yêu, tôi mang tâm sự trong lòng viết vào một mẩu giấy rồi ném lên bàn cậu ấy, chỗ ngồi của chúng tôi chỉ cách nhau một lối đi. Cậu ấy đọc rồi vò mẩu giấy trong tay, tiếp tục làm toán và không thèm để ý đến tôi nữa. Tôi giờ tay ra cướp lấy cuốn vở của cậu ấy, dùng cây bút máy viết nguệch ngoạc mấy chữ to đùng: Tớ thích cậu! Cậu có nghe thấy không! Cậu ấy không nhìn tôi mà thay một cuốn vở khác rồi tiếp tục làm bài tập.

Tôi chăm chú nhìn cậu ấy. Một phút, hai phút... mười phút, cậu ấy vẫn không thèm để ý đến tôi. Tôi cầm quyển vở bài tập của cậu ấy xé ra từng mảnh, không hề khóc. Cậu ấy nhìn tôi một cách cực kì tiếc nuối nhưng vẫn như trước đây, không thêm giải thích gì với tôi.

Kì nghỉ hè năm đó chúng tôi đã tốt nghiệp cấp hai, tôi chạy đến dưới tầng nhà cậu ấy, trông thấy tôi từ phía trên cậu ấy liền đi ra. Chúng tôi đã nhìn nhau rất lâu, cậu ấy bảo tôi vào nhà. Tôi nói: “Không cần đâu, tôi đến là để hỏi cậu xem, cậu sẽ học trường nào. Cậu đi đâu tớ đi đó.”

Kì thi cấp ba năm đó cậu ấy đã thi không tốt nên không được vào trường trung học tốt nhất của thành phố, còn tôi lại vượt xa mức điểm của trường trung học đó.

Cậu ấy nói: “Cậu hà tất phải như thế, đừng như thế nữa.”

Tôi nói: “Tớ muốn biết tại sao cậu lại không thích tớ?”

Cậu ấy nói: “Cậu mạnh mẽ quá. Con gái như vậy không tốt. Cậu khiến tớ cảm thấy rất không thoải mái”.

Tôi không để ý đến cậu ấy, đi thẳng đến gõ cửa nhà cậu ấy. Cậu ấy đứng sau tôi mà không biết phải làm sao. Ngay từ lúc biết tôi là Dịch Phần Hàn, mẹ cậu ấy đã rất thích tôi. Bởi vì mỗi lần họp phụ huynh, thầy chủ nhiệm đều nói với tất cả các bác phụ huynh rằng “Lần này người đứng đầu lại là Dịch Phần Hàn”.

Mẹ cậu ấy trông thấy tôi thì rất vui rồi quay sang phê bình cậu ấy: “Sao con không học hành cho tốt, không thi được vào trường trung học tốt nhất mà chỉ có thể vào trường chuyên trung học.” Tất cả các bác phụ huynh đều thích mang con mình ra so sánh với con người khác, và kết quả của sự so sánh ấy luôn luôn là con mình không có chí tiến thủ như con người ta.

Ngày hôm sau, tôi chạy đến trường chuyên trung học ghi danh, tôi không dám nói với cả nhà và cũng chẳng mang theo đồng nào với cái điệu bộ “nghe con mới sinh không sợ hổ”. Khi tôi đưa ra tờ điểm số của mình đồng thời rất bình tĩnh nói: “Em không mang tiền”. Thầy giáo cầm lấy tờ điểm số của tôi, vừa nhìn thấy

nó thầy lập tức nói với tôi: “Em học sinh này, vào đây, bên trong có điều hoà, bên ngoài nhiều người chen chúc như vậy rất nóng nực”.

Đúng thế, bên ngoài có rất nhiều người lớn cùng trẻ con đang chen chúc, dưới cái nắng chói chang đa số phụ huynh đều nói một câu như nhau: “Không có chí tiến thủ, không học hành tử tế, lên trung học cũng bắt cha phải móc ra mấy vạn đồng”.

Vậy là ở trung học chúng tôi lại được ở bên nhau.

Suốt hai mươi năm qua, đây là một việc có lỗi với cha mẹ nhất mà tôi từng làm. Nếu lúc đó không quá bốc đồng thì tôi đã không chạy tới trường chuyên trung học. Nếu lúc đó không quá si tình thì tôi sẽ không bỏ qua trường trung học tốt nhất để cùng cậu ta đến một trường trung học bình thường thế này. Nếu không phải vì trường chuyên trung học không đủ tốt, cho dù ở đó tôi là học sinh xuất sắc nhất đi chăng nữa, và cứ cho là tôi không gặp may trong kì thi đại học cũng không đến nỗi phải vào một trường như bây giờ, khiến tất cả những ai quen biết tôi trước khi tôi 15 tuổi đều tôi than thở tiếc nuối.

Đó là câu chuyện thực của tôi.

Yêu, là bài học khổ đau bi thảm.

Tôi đã hi sinh tiền đồ của mình để nhận ra sự tàn nhẫn của tình yêu.

Vậy mà năm 18 tuổi, khi tốt nghiệp trung học tôi vẫn hỏi cậu ấy câu hỏi đó: “Tại sao cậu không thích tôi?”

Và cậu ấy vẫn nói rằng: “Tớ thật sự không hiểu tớ có điểm gì tốt mà cậu phải như thế? Tớ cũng không hiểu tại sao lại không thích cậu? Có lẽ là cậu đã quá mạnh mẽ. Đối với cậu tớ luôn có cảm giác kém cỏi, mặc dù tớ cảm thấy rất có lỗi với cậu.”

Vừa nghe xong tôi bật khóc, những giọt nước mắt khiến tất cả mọi hi vọng, tủi thân và nhục nhã của bốn năm yêu thương đều nhẹ nhàng tuôn trào ra. Năm đó cũng là một mùa hè chói chang gay gắt. Chúng tôi từ biệt nhau ở sân vận động, mồ hôi, nước mắt hoà lẫn mùi vị chua chát của tuổi thanh xuân. Chúng tôi không nói “Hẹn gặp lại”, và cũng không hề gặp lại thật.

Tình yêu thật là tàn khốc. Yêu một người không yêu mình là sự tàn khốc ghê gớm nhất. Yêu một người mãi mãi không thể yêu mình thì tình yêu đó có thể sẽ cháy hết trong một lần và tức thì bạn sẽ trở nên rạn vỡ hơn.

Tất cả những cảm nhận và hiểu biết về tình yêu của tôi đều do cậu ấy nói cho tôi biết. Bỗng chốc tôi trưởng thành lên. Trong chớp mắt tôi trở nên già đi. Năm tháng đã qua đi không trở lại, cỏ cây thì vẫn xanh tốt.

Tôi yêu cậu ấy thật lòng. Trong tất cả những năm tháng thơ ngây tươi đẹp nhất với tình cảm trong sáng nhất, tất cả tình yêu dồi dào nhất và chân thành nhất tôi đều dành cho cậu ấy. Vậy mà, tôi không hề nhận lại được điều gì.

Một lần yêu thực sự sâu sắc có thể khiến một người trưởng thành lên rất nhiều.

Tôi bắt đầu tổng kết lại, tôi đã viết ra rất nhiều những lí luận, cảm nhận và hiểu biết về tình yêu. Tôi cho rằng trái tim mình đã đánh cứng thành đá. Tôi cho rằng mình sẽ mãi mãi không thể yêu ai nữa. Nhưng khi gặp một người con trai khác thì tất cả những cứng cõi đó đều sụp đổ, tất cả những gượng gạo và tự tôn một lần nữa lại bị bỏ qua, trước tình yêu tôi vẫn phải gờ cao cờ trắng, lại một lần nữa đầu hàng trước một người con trai và nói: “Em yêu anh, đời này kiếp này, đến chết vẫn không thay đổi”.

Giang đã đến học tại trường Đại học Bắc Kinh. Dịp lễ Giáng sinh năm thứ nhất cậu ấy có gửi cho tôi một bức thư nói rằng cậu ấy đã làm tôi bị tổn thương, cả đời này cậu ấy nợ tôi. Cậu ấy cảm thấy rất áy náy. Xin lỗi.

Khi đọc đến những dòng này tôi không thể kìm được nước mắt. Tại sao, tại sao những người như thế, những chuyện như thế luôn khiến tôi không ngừng nhớ nhung, không ngừng rơi lệ? Lê nào thực sự có chuyện đời đời kiếp kiếp bất tận như vậy ư? Tôi đã từng trải qua giấc mộng đại học, đã từng bỏ ra biết bao công sức để đi qua con đường tình yêu gặp ghềnh, thế rồi chỉ đổi lấy một câu xin lỗi, một câu xin lỗi muộn màng. Có tác dụng gì đâu?

Tình yêu là một ván bài. Chỉ cần lơ là, thì ai ai cũng thua hết.

25. Không thể phục hồi hoàn toàn

Bây giờ cậu ấy đã có bạn gái rồi.

Chẳng phải cậu ấy đã nói muốn học cho tốt, muốn tiếp tục thi cử và nghiên cứu ư?

Chẳng phải cậu ấy đã nói không thể yêu đương khi còn đi học làm phụ sự kì vọng của cha mẹ ư?

Chẳng phải cậu ấy đã nói không thể anh anh em em em yêu đương trong trường đại học khi vẫn còn lấy tiền của cha mẹ?

Chẳng phải cậu ấy đã nói...

Trước đây, tất cả những giải thích của cậu ấy đều chuyển đến tôi một thông tin sai lầm, cậu ấy không yêu tôi chỉ vì cậu ấy chưa muốn yêu. Thế nhưng bây giờ khi cậu ấy đã muốn yêu thì người cậu ấy yêu vẫn không phải là tôi.

Tôi hận cậu ấy. Hận thêm lần nữa. Cậu ấy cso thể không yêu tôi, thế nên cũng không được đi yêu người khác! Tôi phải hỏi thẳng cậu ấy! Tôi hận cậu.

Tôi đã đến nhà cậu ấy.

Hai chúng tôi ngồi trong phòng, ngồi đối diện nhau không nói gì, bầu không khí nặng nề tới mức chỉ muốn nổ tung ra.

Tôi không cam tâm hỏi cậu ấy: “Từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ thích tớ, đúng không? E là một chút thiện cảm, một giây xao động cũng chưa từng có, đúng không?”

Tôi giống như một kẻ đang ăn mày tình yêu, liên tục nhắc đi nhắc lại: “Cho tôi một chút đi, làm ơn, cho tôi một chút đi”.

Nhưng có tác dụng gì chứ? Tôi đang phải đối mặt với một kẻ keo kiệt đối với tình yêu.

Cậu ấy nói: “Cho tớ ôm cậu một cái nhé, được không, thật sự xin lỗi cậu.”

Đó là lúc chợt tối một ngày mùa hè, phía bên ngoài cửa sổ là một đám mây lớn màu hồng, đám mây đau đớn tuyệt vọng sắp nhỏ những giọt nước, sắp rơi lệ, những hạt lệ nặng trĩu rơi thẳng từ không trung xuống, nó rơi đến gần tôi hơn, như muốn đổ ụp xuống tôi vậy. Cả bầu trời bị nhuộm một màu đỏ đen lẫn lộn, đều là sắc màu của câu chuyện tình thê lương, từng đám từng đám mây như muốn biểu lộ, giải bày, cứ vùn vụt quần tụ áp sát xuống, giống như là đang bị ức chế bị thương vậy, tất cả mọi đám mây đều trĩu nặng một nỗi niềm khôn tả.

Tôi nghĩ dù càn khôn có đảo ngược thì bầu trời cũng sẽ có một trạng thái như thế. Thê lương nhưng cứng cỏi.

Tôi tự bảo mình rằng không thể khóc trước mặt cậu ấy, không thể để cậu ấy biết mình vẫn yêu cậu ấy.

Cậu ấy đứng dậy, rất nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng. Toàn thân tôi run lên. Tôi đứng đờ ra như một cây gỗ, cứ để cậu ấy ôm tôi như thế, để mặc sự quấy rầy và chảy ngược của thời gian. Để mặc mọi thứ, trong giây phút đó tất cả đều trở thành phong nền, chỉ có tôi và cậu ấy. Tôi cảm nhận cái ôm của cậu ấy, từng khắc vạch nhiệt độ đều như đang nói xin lỗi, đều như sắp đốt cháy những sắc mây, đốt cháy sự đau đớn trong lòng, đốt thành tro bụi. Tình yêu đã thành tro, vĩnh viễn không thể trở lại như cũ.

Cánh tay cậu ấy càng lúc càng siết chặt hơn, thân nhiệt của cậu ấy càng lúc càng nóng rực lên giống như cái nóng của lòng bàn tay khi tôi ném mẩu giấy năm đó.

Cánh tay cậu ấy trượt đến phần eo của tôi, cánh tay nhỏ mảnh và mềm yếu. Tôi đứng đờ ra như khúc gỗ. Tôi không có bất cứ một ý nghĩ nào cả. Cực điểm của sự đau đớn thực sự chính là không thể cảm thấy đau đớn nữa.

Tay cậu ấy không ngừng di chuyển. Mãi cho tới khi cái ôm ấy đi quá đà. Cái ôm với ý xin lỗi mang tới cho tôi sự ấm áp ấy đã đi quá giới hạn, hai bàn tay tràn đầy sắc thái tình dục. Sự mềm mại của một chàng thanh niên với một cô gái trẻ không bao giờ có thể ngăn được sắc thái tình dục.

Tôi đã nhận ra rằng cái ôm của cậu ấy đã chệch khỏi “đường ray”.

Tôi không có bất cứ ý nghĩ nào. Tôi biết hoặc không biết cậu ấy muốn gì. Tôi hi vọng hoặc không hi vọng cậu ấy làm gì. Trong cái giây phút ấy tôi thấy tuyệt vọng đến thấu xương đối với tình yêu, tất cả những cảm nhận đẹp đẽ như cùng đổ ụp xuống từ vách núi cao vạn trượng, nát tan, không thể trở lại, không thể phục hồi hoàn toàn. Một người con trai có thể cự tuyệt tình cảm sâu sắc của bạn nhưng không thể cự tuyệt thân thể của bạn.

Nước mắt tôi giống như nước sông vỡ đê. Nước mắt rơi như mưa. Tôi ngửi thấy mùi máu tanh trong nước mắt của chính mình, một thứ nước mắt đậm đặc. Với một tâm tư nặng trĩu như thế, nước mắt cũng thật có sắc màu.

Cậu ấy đã buông tay ra. Cậu ấy nhận ra thái độ khác thường của mình và bỗng nhiên bình tĩnh, cậu ấy không nói và lặng lẽ đi sang một phòng khác.

Tôi lau khô nước mắt. Chúng tôi vẫn là bạn bè.

Lối thoát duy nhất chính là tìm một chàng trai khác để kết thúc một câu chuyện tình.

Chúng tôi bắt đầu từ tận đáy lòng và kết thúc bằng sự cọ xát thân thể. Chúng tôi đã trao nhau nhiệt độ cơ thể của mình để đặt một dấu chấm hoàn chỉnh.

Tôi không hối hận vì đã yêu cậu ấy. Cứ mỗi lần tôi yêu một chàng trai, bất luận là cuối cùng có bị trăm nghìn vết thương đi chăng nữa, tôi cũng không bao giờ hối hận về tình yêu của mình. Không bao giờ. Yêu, thì nên yêu hết mình như thế.

Mùa hè năm đó quả dài bất tận. Bỗng nhiên tôi bắt đầu thấy nhớ vườn trường, nhớ ngôi trường đại học của tôi. Có lẽ tôi nên bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Hãy cảm tưởng rằng, ta đang có một tình yêu, yêu một người và thử mở lòng ra một chút.

Sau khi quay về trường khai giảng, tôi bắt đầu lên mạng rất nhiều, trò chuyện với các bạn trên mạng. Tình yêu của tôi đã một đi không trở lại, tôi thấy lòng mình trống rỗng, trong tim đã thiếu đi một người cho nên rất cần phải có một ít tình cảm hỗn tạp và những người chẳng hề quan trọng để lấp đầy.

12. Chương 26 - 28

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:10.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”;}

26. Người bạn cùng phòng mới

Kì nghỉ hè kết thúc, sau khi quay về trường học tôi mới quan sát kĩ Trần Thuỷ, người bạn cùng phòng mới của chúng tôi. Trước khi nghỉ hè mọi người vội đi quá. Chuyển đến khu chung cư xong thì mọi người cũng tản đi hết rồi. Thậm chí còn không kịp nói chuyện với Trần Thuỷ vài câu.

So với La Nghệ Lâm, Trần Thuỷ cũng cao như thế, vóc dáng cũng như thế nhưng phong thái và khí sắc kém hơn La Nghệ Lâm vài phần. Khi mới bước vào phòng chúng tôi, vì cô ấy là người đến sau nên vẫn bị coi là người lạ. Không lâu sau, thấy tôi, Trịnh Thuần Ngôn và Tô Tiêu đều khá trầm lắng, không giống kiểu người hay cậ thể ức hiếp người khác nên cô ấy bắt đầu nói nhiều hơn. Nói để nghe một chút thì đó là một cô gái hoạt bát vui tươi, nói khó nghe một chút thì là chủ nhân của “đài phát thanh vỉa hè”... Nhưng chẳng qua là cô ấy chỉ quá sướng mồm mà thôi, cô ấy nói chuyện này chuyện nọ, chuyện bên lề của một vài nhân vật có tầm ảnh hưởng trong trường hay chuyện con mèo nhà ông Trương làm con chó nhà ông Vương ểnh bụng ra... Nhưn gko đáng ngại lắm, so với sự đơm đặt đưa chuyện và cậ thể ức hiếp người khác của La Nghệ Lâm thì cô ấy vẫn còn hiền chán. Tôi đã thắp hương khấn Phật rồi, A Di Đà Phật.

Nhưng không quá hai tuần sau, tôi phát hiện ra rằng việc lên mạng khiến Trần Thuỷ mê mẩn đến điên cuồng. Hơn nữa cô ấy lại cực kì thích gặp các bạn trên mạng. Điều nguy hiểm hơn là cô ấy thường xuyên dẫn bạn trên mạng về phòng. Lần đầu tiên cô ấy dẫn bạn trên mạng về phòng là vào tháng Chín, khi cô ấy mới chuyển đến phòng chúng tôi chưa đến một tháng.

Chiều hôm đó không phải đi học, sau khi ngủ trưa dậy mọi người đều ai làm việc người nấy. Kết quả là cô ấy chẳng thèm hỏi han lấy một tiếng đã dẫn một người con trai lạ hoắc vào phòng.

Khi cô ấy kéo tay chúng tôi một cách thân thiết và giới thiệu với cậu bạn trai, cả ba người chúng tôi đều như sắp phát điên lên. Chúng tôi vẫn đang mặc áo ngủ hai dây! Hơn nữa, để cho thoải mái chúng tôi đều không mặc áo lót! Thế nên sắc mặt của cậu ta như bị mê hoặc vậy. Nếu không phải vì nể mặt Trần Thuỷ là người mới ở cùng chúng tôi thì chúng tôi đã đuổi cậu ta đi ngay lập tức, và còn dè Trần Thuỷ ra đánh cho một trận.

Đợi Trần Thuỷ tiễn cậu bạn đó về, phòng chúng tôi đã nổ ra cuộc chiến đầu tiên từ khi chuyển vào chung cư. Trần Thuỷ đã nhận được những lời khiển trách nghiêm khắc. Ban đầu Trần Thuỷ còn thờ ơ như không và biện minh cho bản thân rằng không biết chúng tôi lại có thể mặc áo ngủ như thế. Cho đến khi Tô Tiêu bắt đầu nghiêm giọng trách mắng, hình như đại mĩ nhân bị người ta nhìn miễn phí như vậy thì cảm thấy bản thân bị thiệt vô cùng, cho nên cũng vô cùng tức giận và phẫn nộ.

Cô ấy mắng: “Bản thân cậu không cần thể diện, có thể kết giao với những người không ra gì nhưng chúng tôi cần! Tôi nói cho cậu biết, thấy cậu là người mới nên giữ thể diện cho cậu. Cậu đừng cho rằng ba người chúng tôi dễ ức hiếp nhé!”

Phải chăng con người bẩm sinh đã thích kết bè kéo phái để thể hiện sức mạnh to lớn của bản thân. “Cậu đừng cho rằng ba người chúng tôi dễ ức hiếp nhé!” Câu nói đó của Tô Tiêu rõ ràng đã đẩy Trần Thuỷ thành phe đối lập với chúng tôi. Ý của câu nói đó chính là: “Vì ba người chúng tôi là bạn cùng phòng trước đây, cho nên Trần Thuỷ cậu hãy cẩn thận một chút, chúng tôi có thể kết thành một chiến tuyến thống nhất để đối phó với cậu đấy”.

Thấy Tô Tiêu nổi giận đùng đùng như vậy, lúc đó Trần Thuỷ mới cúi gầm mặt xuống không hé răng nửa lời.

Tôi và Trịnh Thuần Ngôn đều không nói điều gì khó nghe chính là để sau này cô ấy phải chú ý hơn.

Sự việc này là mâu thuẫn đầu tiên ở phòng mới, đồng thời cũng thiết lập nên “địa vị” và mối kết giao của bốn người.

27. Trần Thuỷ và ba người chúng tôi

Qua chuyện này, dường như Trần Thuỷ đã đoán được, rằng Tô Tiêu là một người không dễ chơi, hình như lời nói của Tô Tiêu rất có trọng lượng trong phòng. Dịch Phấn Hàn và Trịnh Thuần Ngôn thì xem ra có vẻ khá là mềm yếu. Sau này đối với Tô Tiêu phải nịnh bợ hơn nữa, phải tít tít hơn nữa, tốt nhất là lôi kéo được Tô Tiêu cùng đe nẹt Trịnh Thuần Ngôn và Dịch Phấn Hàn. Cứ cho rằng tôi là một con cá bé thì cũng phải tìm được hai con tôm nhỏ làm mồi.

Hiển nhiên lí lẽ đó là sai lầm. Thế nhưng, trên thực tế Trần Thuỷ lại không ngừng quán triệt cái lí lẽ sai lầm đó. Dẫn đến kết cục, chính là cô ấy đã không thu được thành quả gì tốt đẹp.

Ở trường đại học, những cô gái như Trần Thuỷ có lẽ chiếm tuyệt đại đa số. Nhan sắc bình thường, vóc

đáng bình thường, học thức và gia cảnh bình thường, nhân duyên và năng lực bình thường, quá nhiều cái bình thường tạo nên cái tầm thường. Tôi muốn viết về cô ấy nhưng không thể nghĩ ra chuyện gì hay ho đáng nói. Cô ấy là điển hình của cái gọi là một sinh viên đại học bình thường, không có nơi gửi gắm tình thân. Trong trường đại học có rất nhiều người như vậy, những người không hề xuất chúng khi học trung học. Chỉ tiêu của các trường nhiều có hết không? Ai cũng vào được đại học, nhưng than thì làm sao tránh được đen, vôi thì làm sao khỏi trắng. Dù có lấy được mảnh bằng thì...

Năm thứ tư đại học, không đạt được học bổng, không có bạn trai, không gặp được tình yêu, cái này không có, cái kia không có, không tạo ra được khoảng trời riêng. Đường như tất cả những tình cảm mãnh liệt cô ấy đều gửi vào mạng, dường như cuộc sống đại học của cô ấy trong một khoảng thời gian tương đối dài là sống trên mạng. Từ năm thứ hai khi chúng tôi chuyển đến khu chung cư, điện thoại tìm La Nghệ Lâm đã ít đi, nhưng lại rất nhiều cuộc điện thoại tìm Ti Ti, Mạnh Khiên Khiên hay Lục Oánh Oánh... tất cả đều là tìm Trần Thủy. Khi nhận điện thoại, chỉ cần nghe đầu dây bên kia nói một cái tên lạ hoắc thì chúng tôi không cần hỏi xem có phải cậu ta đã gọi nhầm hay không mà đều rất tự giác đưa điện thoại cho Trần Thủy.

Tôi đã từng cho rằng Internet là một phần cuộc sống của tôi, tôi đã từng mê mẩn nó. Nhưng gặp Trần Thủy tôi mới biết thế nào gọi là “người tài còn có người tài hơn”. Từ trước tới nay, tôi không bao giờ ngắt lời cô ấy như những bạn học khác khi cô ấy thao thao bất tuyệt về những người bạn trên mạng của mình, tôi biết đó là nơi gửi gắm tình thân duy nhất của cô ấy. Mỗi người có một mơ ước riêng của mình, cô ấy thì mơ ước trở thành một người được vạn người trên mạng mê. Hai chữ “mơ ước” được tạo ra thật hay, “mơ ước” chính là ước nguyện trong mơ. Khi mọi người cười nhạo sau lưng cô ấy, cho là cô ấy không biết tự lượng sức mình, tôi cũng chẳng bao giờ nói ý kiến của mình. Bởi vì tôi biết đó chỉ là mơ ước của cô ấy, thực sự cô ấy không hề nghĩ phải biến nó trở thành lí tưởng của mình. Với một người cái gì cũng không có thì cũng phải để cho cô ấy có mơ ước chứ. Một ước nguyện trong mơ.

Nói thực, tôi khá là coi thường cô ấy. Mọi người cũng coi cô ấy chẳng ra sao. Nhưng sự coi thường của tôi được chôn vùi trong lòng vì tôi vốn là một nữ sinh trầm tính, còn sự coi thường của Tô Tiêu lúc nào cũng chực nói ra thành lời, lúc thì sai cô ấy đi rót nước, lúc lại sai cô ấy tắt đèn cứ như sai bảo một tiểu nha đầu vậy. Vậy mà cô ấy chịu làm theo răm rắp, không kêu nửa lời. Thật đúng là, có người trời sinh ra đã là hồng hoa nhưng cũng có người chỉ là lá xanh mà thôi.

Cô ấy lúc nào cũng đối tốt với Tô Tiêu, đã có vài lần mua quà vặt cho một mình Tô Tiêu mà không thèm đếm xỉa đến chúng tôi. Đó rõ ràng là công khai làm nhục người ta. Đáng tiếc là Tô Tiêu lại chưa bao giờ giữ thể diện cho cô ấy. Tô Tiêu, tôi và Trịnh Thuần Ngôn đã sống với nhau hơn một năm nên cô ấy cũng biết tôi và Trịnh Thuần Ngôn đều là những người có “sức mạnh tiềm ẩn” trong chính sự trầm lặng, không phải là những người dễ ức hiếp. Chẳng qua là trong phòng có thêm Trần Thủy nên Tô Tiêu cuối cùng cũng có thể “đổi đời”, cũng có thêm oai phong như La Nghệ Lâm hồi nào. Thế là Tô Tiêu lúc nào cũng sai bảo Trần Thủy, sai cô ấy rót nước, mua cơm, thậm chí còn sai Trần Thủy giặt quần áo cho mình. Ngay cả quần lót cũng bắt cô ấy giặt, thật khiến tôi được mở rộng tầm mắt. Trần Thủy bận tối mắt tối mũi. Bây giờ Tô Tiêu nghiêm nhiên trở thành đại tiểu thư còn Trần Thủy sống như một con tiểu nha đầu.

Một cô gái có thái độ đối nhân xử thế đúng mực, có chiều sâu như Trịnh Thuần Ngôn dần dần cũng không thể chịu nổi và đã bắt đầu phản đối Trần Thủy. Ví dụ như thường xuyên châm biếm cô ta không có học thức, không có năng lực. Số sách đã đọc không tới mười cuốn, còn dám bàn luận về triết học, về Nietzsche trước mặt Trịnh Thuần Ngôn. Theo như Trịnh Thuần Ngôn nói, Trần Thủy ngoài cái tên Nietzsche ra, thì còn không biết thêm gì khác nữa. Thậm chí có khi người đó là nam hay nữ cũng không hay.

Tôi thì lúc nào cũng trầm lặng. Mặc dù coi thường Trần Thủy nhưng tôi đã quen giữ im lặng. Con người và sự việc chường mắt có nhiều như vậy, nếu chuyện gì cũng để ý tính toán thì tôi còn sống sao được nữa. Đối với những người tôi ghét, nguyên tắc của tôi chính là: Không động đến tôi là được. Không động đến tôi, tôi sẽ im lặng mãi mãi. Coi như cô ta không tồn tại.

Thế nhưng đầu óc Trần Thủy lại không thông minh cho lắm. Tôi càng im lặng, càng giữ thể trung lập thì cô ta lại càng cảm thấy Dịch Phần Hàn có thể dễ bắt nạt hơn một chút. Thế là hết lần này đến lần khác cô ta nói năng đụng chạm tới tôi. Tôi phát hiện ra một điều lạ lùng là tôi càng che giấu sự coi thường của mình đối với cô ta thì cô ta lại càng muốn đổ nước tiểu lên đầu tôi. Cá nhỏ cũng muốn ăn tôm. Tôi ngộ ra, đối với loại người này bạn không cần phải giữ thể diện cho cô ta, trong quá trình trưởng thành lòng tự tôn

và sự tự tin của cô ta sớm đã phai mờ tới mức chẳng còn gì nữa, nhân cách cũng đã dị dạng rồi.

28. Mâu thuẫn trực tiếp

Lần đầu tiên tôi trực tiếp mâu thuẫn với bạn cùng phòng chính là với Trần Thuỷ. Đối với sự “ức hiếp” của Trần Thuỷ, nhiều lúc tôi đã nhẫn nại lắm rồi. Có thể cô ta không hiểu rằng những lúc im lặng chính là để tích trữ năng lượng. Thế nên đã xảy ra một chuyện thế này.

Vì Trần Thuỷ quen rất nhiều bạn trên mạng, hơn nữa lại quen khá nhiều bạn nữ nên cô thường gặp mặt và ăn cơm với những cô bạn này, một dạng như kiểu “tứ hải giai huynh đệ” vậy. Bạn nói thử xem, một cô gái quen mấy cậu con trai, gặp mặt rồi lợi dụng ăn bữa cơm đã đành, đằng này bạn lại còn gọi nhiều cô bạn trên mạng không rõ lai lịch đến làm gì? Có lẽ đó chính là sự cô đơn cùng cực. Có thể trong trường Trần Thuỷ không được lòng người cho lắm, nếu như ở phòng kí túc trước đây thì cô cũng sẽ là người như La Nghiê Lâm, bị cả phòng xua đuổi.

Trần Thuỷ quen biết các cô bạn trên mạng cũng được, nhiều lần gặp gỡ họ cũng chẳng sao, cùng họ ra ngoài chơi thâu đêm cũng chẳng liên quan gì đến tôi, cô ấy dẫn bọn họ đến phòng tôi cũng không thể nói gì, mặc dù tôi rất không hài lòng. Nhưng đã dẫn họ về phòng lại còn cho họ ở lại, và còn cho họ ngủ trên giường của tôi, điều đó khiến tôi không thể chịu được. Riêng việc ngủ trên giường của tôi hết lần này đến lần khác, không hỏi han tôi một tiếng đã cho thấy rõ ràng cô ta cho tôi là người dễ ức hiếp.

Tôi thường về nhà ngày cuối tuần, còn những cô bạn trên mạng không rõ lai lịch của Trần Thuỷ, sau khi chơi xong thường ngủ lại phòng chúng tôi. Ngủ lại phòng chúng tôi thì bọn họ có ba lựa chọn: hoặc là ngủ cùng Trần Thuỷ, hoặc là ngủ trên giường của Trịnh Thuần Ngôn (cuối tuần cô ấy cũng về nhà), hoặc là ngủ trên giường tôi. Lần đầu tiên bọn họ chọn giường của Trịnh Thuần Ngôn, tôi đoán là vì chăn đệm trên giường của Trịnh Thuần Ngôn dày hơn của tôi nên ngủ sẽ thoải mái hơn chẳng. Sau khi Trịnh Thuần Ngôn quay về, cô ấy đã nổi cơn thịnh nộ, cô ấy nói mình có thói quen cực kì sạch sẽ và ghét nhất là người khác nhảy lên giường của cô ấy.

Sau chuyện đó, không còn ai dám ngủ trên giường của Trịnh Thuần Ngôn nữa mà chuyển sang ngủ trên giường tôi. Mặc dù tôi cũng tỏ ra không vui nhưng tôi là một người không dễ nổi cáu, tôi luôn cảm thấy rằng những người cùng sống với nhau thì dễ va chạm cho nên cần phải rộng lượng với nhau, nếu chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt này mà tổn hại đến hoà khí thì không hay chút nào. May mà Trần Thuỷ đều đánh tiếng hỏi tôi trước, còn ngon ngọt cầu xin tôi, tôi cũng không nỡ làm mất mặt cô ta.

Rồi sự việc bị đẩy đến cao trào khi cô ta dẫn về phòng chúng tôi một cô bạn hôi nách, lại còn ngủ trên giường của tôi.

Tối hôm đó trở về phòng tôi phát hiện ngay ra rằng giường của mình đã bị đảo lộn. Khi tôi trèo lên giường để chuẩn bị ngủ thì lập tức bị ngạt đến không thở được.

Trời ơi là trời, cô ta không thèm hỏi han tôi đã cho một người hôi nách ngủ trên giường tôi suốt một đêm! Tôi sắp phát điên mất rồi.

Tôi bịt mũi tháo tung toàn bộ ga trải giường vỏ chăn ra. Kết quả là tôi chưa kịp nói năng gì Trần Thuỷ đã quở trách tôi.

Cô ta nói: “Cậu cần gì phải phản ứng mạnh như vậy chứ? Đến mức thế cơ à? Không phải là giường ngủ của cậu sao? Cậu còn chê người ta bẩn à? Không phải chính cậu thường xuyên không gấp chăn sao, còn nói gì nữa...”.

Cô ta cứ đứng đó lải nhải. Tôi thật không thể chịu nổi, liền tiện tay nện thẳng đồng ga trải giường cùng vỏ chăn vào mặt cô ta: “Cậu ngủ đi! Tôi không gấp chăn thì làm sao nào? Bởi vì buổi trưa còn phải ngủ, buổi tối còn phải ngủ! Tôi không gấp chăn thì cản trở chuyện gì của cậu à? Cậu không thèm hỏi han tôi lấy một tiếng đã cho một kẻ thối hoắc lên giường của tôi, cậu còn lí sự ư?”

Có lẽ cô ta chưa bao giờ thấy tôi nổi giận đến thế. Thấy tôi nói liền một mạch như vậy, không e dè nề nang gì hết, cô ta liền núp vào một bên và không hé răng nữa. Một điển hình của câu “miễn nấn rần buông”.

Tôi vẫn âm ức trong lòng, hiềm một nỗi không thể đâm đạp cô ta cho bõ tức, hả giận.

Tô Tiêu nói: “Trần Thuỷ, trong chuyện này chính cậu là người sai, đây là chưa nói đến chuyện trước đây, có những lúc đến điện thoại cậu còn không thèm gọi cho Dịch Phần Hàn một cú đã cho phép người khác ngủ trên giường của cô ấy”.

Tôi không hiểu câu nói đó của Tô Tiêu là đang giúp tôi, hay là đang chọc giận tôi, hay là đang đổ thêm dầu vào lửa nữa, hay là cô ấy chê chúng tôi cãi nhau chưa đủ kịch liệt, chê chúng tôi kết thúc phân tranh nhanh như vậy thì cô ta xem còn chưa đã, thế nên mới bắt đầu nói cho tôi biết rằng: “Dịch Phần Hàn, cậu xem Trần Thuỷ đã làm bao nhiêu chuyện có lỗi sau lưng cậu, hôm nay cậu hãy mau mắn cô ta một trận cho bỏ đi”.

Tôi đoán được dụng ý của cô ta nên không tiếp nhận lời kêu gọi ấy.

Vẫn là Trịnh Thuần Ngôn cho thấy lập trường của mình một cách rõ ràng chuẩn xác đồng thời còn đưa ra phương án giải quyết vấn đề. Cô nói: “Trần Thuỷ, cậu nên mua đèn Dịch Phần Hàn vỏ chẵn và ga trải giường mới, nếu không những thứ này làm sao có thể dùng được nữa?”

Trần Thuỷ thấy những người khác đều đứng về phía tôi, còn tôi lại có vẻ hùng hùng hổ hổ như vậy nên cô ta không nói nữa lời, ngoan ngoãn đứng một xó, cứ như là ba người chúng tôi ức hiếp cô ta còn cô ta phải chịu oan ức vậy.

Tôi vốn rất muốn nói: “Cậu bớt giả bộ đáng thương đi, giả bộ cho ai xem cơ chứ? Những kẻ ”mềm nắn rắn buông” như cậu tôi đã thấy nhiều rồi!”. Thế nhưng lời nói đến miệng rồi lại nuốt vào trong. Dựa trên nguyên tắc ”Chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không có”, tôi cũng không nói gì thêm cô ta nữa. Chỉ có điều trong lòng đã ”thăm hỏi” một lượt từ cha mẹ cô ta cho đến những người bạn chẳng ra gì của cô ta.

Ngày hôm sau, cô ta đã mua đèn tôi vỏ chẵn và ga trải giường thật. Cô len lén để chúng lên giường tôi, tôi nhìn chiếc ga trải giường mới toanh đang toả ra mùi thơm của vải bông mới, trong lòng lại có chút áy náy. Mấy ngày đó, hai người chúng tôi không làm sao nói chuyện được với nhau. Trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu, cứ trông thấy cô ta là cảm thấy khó chịu. Khó chịu nhưng không muốn giãi đáp lên cô ta.

Hoá ra cãi nhau với bạn cùng phòng thực chẳng hay ho gì. Hai người vốn dĩ lại không hề có mâu thuẫn và xung đột về lợi ích, nhưng chính sự khác biệt về tính cách và thói quen sinh hoạt đã dẫn đến mâu thuẫn này mâu thuẫn nọ. Và rồi dẫn đến phân tranh, cãi lộn. Sống chung một phòng, nào có ai thực sự chịu lép vế trước kẻ thù không đội trời chung mà mình muốn loại bỏ đâu? Chẳng qua cũng chỉ là một vài xích mích nhỏ mà thôi. Theo kinh nghiệm của bản thân tôi, sống chung dưới một mái nhà có cãi nhau xong cũng không có cảm giác của kẻ thắng cuộc. Mà ngược lại càng cảm thấy khó chịu hơn nhiều. Sau khi cãi lộn xong, bất luận là bạn chiếm thế thắng hay bị lép vế thì ngày hôm sau chỉ có thể có cùng một cảm giác là khó xử.

Tôi vốn không quen với việc cãi lộn tới mức sỉ vả không thèm nể nang những người bên cạnh mình như thế. Tôi đã quen với sự nín lặng.

Tôi và Trần Thuỷ đã rơi vào tình cảnh bế tắc. Hai bên đều không nói chuyện với nhau. Mãi một tuần sau, vào một buổi sáng, khi hai người chúng tôi cùng ngồi đánh răng bên bể nước, bàn chải đánh răng của tôi bỗng rơi xuống cống mất tiêu. Đang lúc rầu rĩ, Trần Thuỷ liền nhẹ nhàng lên tiếng: “Chỗ đó còn một cái bàn chải chưa dùng đến, cậu cầm lấy mà dùng. Mới tinh đó, vẫn chưa bóc vỏ đâu”.

Tôi nhìn cô ấy. Đó là lần đầu tiên chúng tôi giao tiếp bằng ánh mắt sau khi cãi nhau. Đôi mắt của con người quả là một thứ thần kì. Tôi nhìn vào mắt cô ấy, đôi mắt ánh lên sự tinh khiết, ấm áp và trong sáng. Trong giây phút đó tôi cảm thấy mình không ghét cô ấy đến vậy, cũng không coi thường cô ấy như thế nữa.

Tôi nói: “Ừ, cảm ơn”.

Tôi đã hoà hợp với Trần Thuỷ như thế đó. Cô ấy đã bớt dẫn bạn trên mạng về phòng hơn, nói chuyện với tôi cũng ôn hoà hơn. “Mềm nắn rắn buông”, cũng coi như tôi đã hiểu câu nói này. Thực ra chỉ cần cô ấy không động chạm đến tôi trước thì tôi và cô ấy cũng sẽ không xay ra mâu thuẫn. Chẳng qua tôi chỉ không thực coi trọng cô ấy lắm, nhưng tôi không bao giờ chủ động đối đầu với cô ấy. Mọi người chung sống hoà thuận tốt biết bao.

13. Chương 29 - 30

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

29. Các nữ sinh đại học trong và ngoài mạng

Trần Thủy kết giao với nhiều bạn trên mạng như vậy, khiến tôi buộc phải tổng kết một chút về cuộc sống trên mạng của nữ sinh đại học.

Không có thống kê nào cho thấy tỉ lệ các nữ sinh đại học yêu qua mạng là bao nhiêu. Tôi nghĩ đối với rất nhiều chàng trai muốn lên mạng tìm kiếm mà nói, có lẽ tìm một nữ sinh đại học làm bạn trên mạng là một chọn lựa không tồi. Tại sao? Bởi vì có quá nhiều chàng trai cứ một mực cohen rằng nữ sinh đại học có lẽ sẽ thuần khiết, thông minh, xinh đẹp, trẻ trung, có khí chất. Kismet may mắn thì có thể gặp được người con gái như vậy, mà nếu gặp được thật thì, ha ha..., lại sẽ bắt đầu một cuộc đấu, một cuộc thi theo đuổi mãnh liệt. Cho dù là theo đuổi mãnh liệt ở đâu thì những thí sinh đều phải là người có tinh lực, tài lực, nhân lực, nghị lực, chịu lực, nếu thực lực không đủ hùng hậu thì luôn luôn có thể bị đào thải khỏi cuộc chơi bất cứ lúc nào một cách tàn khốc. Một mãnh liệt tuyệt vời giống như một đồ vật tinh xảo, đẹp đẽ và cao giá bày trong tủ kính: ai ai cũng có thể xem, có người chỉ dám đứng ngoài xem, có người dám đến gần để xem, có người còn yêu cầu lấy ra để xem, tuy nhiên có mấy ai mua? Cách ví von ấy ấy thật khó nghe nhưng nghĩ kĩ thì sự thực cũng đơn giản như thế. Nếu trong một thời gian dài “mãnh liệt” không tìm thấy “người mua” thì “hàng mới” sẽ lên giá còn bản thân như viên ngọc mất đi sắc sáng bóng, trở thành một món hàng cũ, chỉ còn cách bán hạ giá.

Thằng thần mà nói, Dịch Phần Hàn tôi đã từng gặp rất nhiều bạn trên mạng. Nhưng chỉ có một người là mãi mãi. Chuyện đầu tiên mà tôi và Trần Thủy hợp tác với nhau chính là gặp bạn trên mạng.

Chàng trai ấy là sinh viên một trường đại học bên Sa Hồ. Vì không phải là bạn trên mạng của tôi nên tôi rất thần nhiên. Chọn một ngày, tôi và Trần Thủy đến ngôi trường của bọn họ với khí thế hùng dũng hiên ngang. Kết quả là cậu nam sinh đó đến cơm cũng không mời chúng tôi ăn được một bữa. Lúc đó tôi không hề biết một “quy tắc bất thành văn” nhất thiết phải có khi gặp mặt bạn trên mạng, là nếu như không được mời ăn cơm có nghĩa là hai người đã không lọt vào tầm ngắm. Cho nên cũng không cảm thấy nhục nhã gì, tôi và Trần Thủy lại trở về với khí thế hùng dũng hiên ngang.

Vừa về đến phòng tôi liền nhận được điện thoại của cậu bạn đó, nói một hồi rất lâu hoá ra là muốn mời tôi đi ăn. Tôi nghi hoặc, tại sao vừa nãy lại không mời? Cậu ấy lại nói rất lâu, tôi chợt nhận ra là vì cậu ấy không muốn mời Trần Thủy, người cậu ấy muốn mời là tôi! Không thể nào, chẳng lẽ hai người ăn cơm lại tiết kiệm được nhiều tiền hơn so với ba người sao? Tôi cầm điện thoại và cố nhớ xem mặt mũi cậu ta ra sao nhưng không thể nhớ nổi. Vừa đặt điện thoại xuống, cậu ta lại gọi, tôi không nghe. Sau này cậu ta còn gọi tới vài lần nữa hẹn tôi đi chơi nhưng tôi đều từ chối. Thực sự tôi nghĩ không ra lí do gì mà cậu ta muốn hẹn hò với tôi. Làm người yêu ư, cậu ta còn chưa chạm tới được ranh giới đó, làm bạn bè bình thường ư, xin lỗi, tôi là một nữ sinh trầm lặng, tôi vốn không thích kết bạn.

Cậu ta lại nói hãy bắt đầu từ bạn bè bình thường, thật là một cái cố vụng về kém cỏi. Nền đàn ông không thích bạn thì sẽ không muốn làm bạn với bạn, nhưng nếu đã thích bạn thì không phải chỉ muốn làm bạn bình thường với bạn.

Sau lần đó tôi hiểu rằng, gặp bạn trên mạng thực tế chính là sự thân thiết biến tướng. Nếu vừa ý thì có qua có lại, nếu không thì coi như từ trước đến nay chưa bao giờ biết bạn, họ sẽ gạt bỏ bạn không cần suy nghĩ.

Chỉ có điều, lần đó cậu nam sinh ấy đã để ý đến tôi mà không để ý đến Trần Thủy khiến tôi cảm thấy thật có lỗi với cô ấy. Nhưng Trần Thủy lại tỏ vẻ như không có gì, không may ghen tuông hay đổ kị. Cô nữ sinh này thực sự thuộc tuýp người có đầu óc khá đơn giản. Ngốc nghếch cũng có cái hay của ngốc nghếch.

Lần cùng Trần Thủy đi gặp bạn trên mạng đã mang lại cho tôi sự khích lệ cực lớn. Thế là tôi bắt đầu chìm đắm, mê mẩn với việc gặp gỡ bạn trên mạng. Trên mạng tôi nói nhiều hơn ở ngoài rất nhiều. Internet cho tôi cảm giác an toàn, Internet từng mang lại cho tôi sự ấm áp thực sự. Internet là hư ảo viễn vông nhưng

cảm giác mà nó đem đến cho chúng tôi là sự chân thực, vui vẻ hoặc đau khổ, thậm chí cảm giác yêu một người cũng vô cùng chân thực.

Khi đã gặp gỡ nhiều bạn trên mạng rồi thì sẽ thay đổi quan điểm của chính bản thân mình trước đây. Gặp gỡ bạn trên mạng kì thực không thể nói đến hai chữ “thân thiết”, chẳng qua chỉ là sự cô đơn mà thôi.

Mỗi lần gặp bạn trên mạng tôi đều rất thản nhiên, tôi biết rằng mình không thể dọa người ta sợ đến nỗi chạy mất. Tôi cũng không sợ gặp phải “con ếch xanh”. Chẳng qua cũng chỉ vì tôi quá cô đơn. Nói chuyện với người lạ cho tôi cảm giác an toàn. Về sau, tôi gặp bạn trên mạng như gặp bạn cũ, một chút căng thẳng lo lắng cũng không có.

Ngoài cậu bạn trai trước đây - mối tình đầu của tôi, thì chàng trai duy nhất trên mạng tôi từng yêu thật lòng là sau khi tôi vào đại học. Tôi như con thiêu thân bay vào lửa trong vô số đêm đen, tôi dùng tình yêu lớn lao của mình để thắp sáng trái tim vẫn mãi cô đơn của tôi.

Kiểu tình yêu đó, tôi biết rõ rằng không thể “uống” thì cũng phải “say” một cách liều lĩnh.

Những cô bạn học khác của tôi cũng gặp gỡ bạn trên mạng, có người rất thường xuyên. Tôi thì xuất phát từ sự cô đơn, còn mục đích của họ rất rõ ràng là tìm bạn trai. Bởi vì số lượng nam sinh của ngôi trường này thực sự không nhiều, “chất lượng” cũng không tốt. Về cơ bản, khi còn năm thứ nhất thứ hai các nữ sinh rất thích tìm người yêu trong số nam sinh còn đang ngồi trên ghế nhà trường. Ở Vũ Hán, việc học ở trường Đại học Khoa học Kỹ thuật Hoa Trung, ngôi trường tốt nhất, hay học tại Đại học Công nghiệp và Thương mại Hoa Nam khiến các nam sinh ở đó trở thành thần tượng của chúng tôi. Tại sao hồi đó tất cả chúng tôi đều thích những cậu nam sinh học giỏi? Là vì học giỏi, học khá có nghĩa là cậu nam sinh đó có thể sẽ rất có tiền đồ, có tiền đồ cũng có nghĩa là sau này có thể cậy nhờ được. Hơn nữa, những nam sinh chăm chỉ học hành thì thói trăng hoa và cơ hội “tìm hoa hỏi liễu” cũng có thể ít hơn một chút. Dựa trên nguyên tắc đó, có cô bạn chỉ kết bạn trên mạng với những người của trường Đại học Công nghiệp và Thương mại Hoa Nam. Sau này có một lần tôi tới trường Hoa Nam họp và quen được một đồng các anh chàng tình hoa của trường, tôi bạo dạn xin địa chỉ QQ(1) của họ, rồi quay về phòng và trở thành người cung cấp số “hàng hiếm” này. Vốn dĩ hạn lượng ấy được chuẩn bị để bán ra hoặc bán hạ giá nhưng nghĩ tới tình nghĩa bạn học chung trường nên tôi đã tặng miễn phí cho một vài em gái. Chuyện này khiến mấy em rất cảm kích, đến khi tốt nghiệp họ vẫn nhắc tới chuyện muốn mời tôi ăn cơm.

Năm thứ ba, thứ tư, những nữ sinh suốt ngày chìm đắm với việc tán gẫu qua mạng đã giảm đi nhiều, một mặt vì hầu hết mọi người đều đã có người yêu, những cô mà đến năm thứ ba, thứ tư vẫn chưa tìm được người yêu, cũng đã có khả năng tự biết mình, dù có gặp gỡ bên ngoài mạng cũng chẳng khác gì gặp phải bạn trong trường, đều trở thành bóng bần, anh đẩy tôi đỡ. Mặt khác, mọi người đều hiểu rằng dù có tìm được một chàng trai tài hoa thì người ta mới tốt nghiệp cũng không có bao nhiêu tiền để có thể nhờ cậy, muốn tìm thì dứt khoát phải tìm một người đàn ông đã thành công sẵn, bởi vấn đề “tiềm lực” có quá nhiều nhân tố không thể xác định, đợi đến khi anh ta “cao giá” rồi thì nói chung cũng là lúc con gái trở nên “mất giá”.

Do đó, đến năm thứ ba, thứ tư, người yêu của rất nhiều bạn nữ gần như đều không phải là sinh viên còn đang đi học nữa. Khi ở cùng nhau mọi người cũng rất ít khi nhắc đến chuyện bạn trên mạng. Thời kì yêu qua mạng trong trường đại học đến năm thứ ba, thứ tư đã trở thành một đường giới hạn mong manh. Hoặc là tình yêu qua mạng ấy sẽ đi đến dùng, hoặc là “biển mạng vô biên, quay đầu là bờ”.

(1) Công cụ để tán gẫu, nói chuyện trên mạng, giống như Yahoo Messenger.

30. Tình yêu trên mạng của Trần Thuỷ.

Trên mạng không có mi nhân, về cơ bản điều này là đúng, ít nhất cũng đúng trong trường đại học. Nếu một mi nhân ngày ngày chìm đắm trên mạng thì có thể thuộc vào loại tâm lí không bình thường, hoặc thói quen sinh hoạt không bình thường. Loại đầu tiên là Trần Thuỷ. Loại thứ hai là tôi (ha ha..., lại không cần sĩ diện rồi). Cho nên cả hai chúng tôi đều yêu qua mạng. Đối với một sinh viên ngày ngày chìm đắm trên mạng mà nói, lên mạng mà chưa từng yêu qua mạng còn khó hơn nhiều so với việc không hề nợ môn trong suốt bốn năm đại học.

Người yêu trên mạng của Trần Thủy là sinh viên năm thứ tư của một trường nào đó ở Quảng Đông. Nếu như bỗng nhiên liên tục có điện thoại lạ gọi tới tìm một nữ sinh không lấy gì làm xinh đẹp, thì có lẽ đó là dấu hiệu ban đầu cho tình yêu qua mạng của nữ sinh đó. Nếu bạn là chị em của cô ấy, hãy nói với cô ấy rằng: “Biển mạng vô biên, quay đầu là bờ”. Một người cực kì ít nói như tôi mà cũng có lúc yêu một người con trai, yêu đến chết đi sống lại, huống hồ là Trần Thủy. Nghe tôi, hãy từ từ.

Bình thường Trần Thủy rất tự nhiên, nhưng mỗi tối vào lúc chín giờ khi tiếng điện thoại vang lên, nét mặt cô ấy dần dần giãn ra, trong nháy mắt mặt mày trở nên rạng rỡ. Nhìn thái độ của cô ấy tôi hiểu rằng cô bé này thế là xong rồi. Gọi là gì nhỉ, “người phụ nữ khi yêu là người phụ nữ đẹp nhất”, câu nói đó thật vô cùng chuẩn xác.

Rồi nghe giọng nói của cô ấy, như dòng nước chảy róc rách, như gió xuân luồn qua khe hở, trong nháy mắt giọng nói bỗng đẹp như một bông hoa đang độ khoe sắc. Mỗi lần cô ấy nghe điện thoại, tôi đều nghĩ nếu cô ấy tới đài phát thanh Sở Thiên thì người dẫn chương trình Cát Tường Điếu cũng phải thôi việc sớm.

Ngày nào hai người đó cũng ríu ra ríu rít anh anh em em, còn giọng nói thì quá dỗi nồng nàn say đắm. Cậu bạn đó thường là người gọi điện thoại đến. Về điểm này thì tôi thể hiện rõ tinh thần chia sẻ cao thượng. Tôi đã dạy Trần Thủy rằng với tình yêu qua mạng thì khi còn chưa gặp mặt nhất định không được chủ động gọi điện cho đối phương. Thứ nhất, chi phí gọi điện thoại đường dài rất đắt đỏ, những sinh viên nghèo như chúng ta không thể nào kham được. Thứ hai, nếu một người đàn ông thực sự yêu bạn mà đến tiền gọi điện thoại cho bạn anh ta cũng tiếc rẻ thì còn mất thời gian với anh ta làm gì. Thứ ba, tại sao cứ phải quá nhấn mạnh chữ “yêu thực sự” một cách nghiêm trọng như vậy? Bởi vì còn chưa gặp mặt mà anh ta đã không yêu bạn thì bạn cũng đừng hi vọng sau khi gặp mặt anh ta sẽ ngay lập tức yêu bạn chân thành. Anh ta không yêu bạn nhưng bạn yêu anh ta, tại sao anh ta lại không gặp bạn? Đối với đàn ông mà nói, đây quả là một người tình ban đêm tuyệt vời! Cuối cùng, nếu ngày nào bạn cũng gọi điện cho anh ta, nhất định anh ta sẽ cho rằng bạn là kẻ chẳng ai thiết, cho nên ngay cả với người đàn ông trên mạng chưa từng gặp cũng phải chai lì như vậy. Do vậy, con gái đừng nên ngốc nghếch, đối với người yêu trên mạng chưa từng gặp mặt thì có thể thả sức mà giày vò anh ta. Sau khi đem những chân lí và kinh nghiệm này phân tích cho Trần Thủy nghe, cô ấy liền gật đầu tán thành. Thế là hằng ngày vào lúc chín giờ cô ấy đều đợi điện thoại của chàng trai đó, đã mấy lần cô ấy đợi lâu nôn nóng không yêu, cứ rục rịch chuẩn bị gọi điện thoại cho chàng ta đều được tôi trấn an: “Trần Thủy, cậu không thể dao động sớm như vậy được! Là con gái, chịu đựng 1 chút thì có sao!”. Tại sao chỉ có như vậy mà đã cho tôi là người có tinh thần chia sẻ? Nếu Trần Thủy gọi điện thoại cho cậu kia thì thời gian cô ấy gọi sẽ không cố định, còn cậu kia thì luôn luôn chọn giờ hoàng đạo để gọi cho cô ấy. Như vậy, những người bạn trên mạng của tôi đều không thể gọi đến. Chuyện này khiến tôi mất đi khá nhiều những người bạn tuyệt vời trên mạng, bao gồm cả một số người có khả năng đi đến một mối quan hệ thân mật.

Hôm Trần Thủy và chàng trai đó gặp mặt, xuất phát từ nguyên nhân mà mọi người đều biết, ba người chúng tôi trừ cô ấy đã làm thành một bồi thẩm đoàn cùng nhau tới chỗ cậu ta. Với kinh nghiệm thực tiễn phong phú và trình độ lí luận tuyệt vời, tôi được bổ nhiệm làm đoàn trưởng.

Thật quá thất vọng, đó lại là một người đàn ông khá thấp kém. Không phải loại tôi thích, anh ta không có cái phong độ, lịch sự, nho nhã. Từ cái nhìn đầu tiên tôi đã bỏ phiếu phủ quyết cho anh ta. Chúng tôi đi dạo, đi ăn rồi sau đó đi hát. Chúng tôi đã hát hơn ba tiếng đồng hồ trong một phòng Karaoke ở bên ngoài trường học. Chính trong ba tiếng đó chúng tôi đã đặt một kết cục đầy kịch tính cho phần sau.

Càng nhìn càng thấy anh ta là kẻ chẳng ra sao, nhưng thật không ngờ, anh ta lại có khả năng ca hát. Anh ta hát giọng của ai cũng giống, hơn nữa biểu hiện tình cảm lại phong phú: anh ta vừa cất tiếng, cả bốn người chúng tôi ngay lập tức đều “ngâm tằm” bởi không muốn lộ ra sự yếu kém của bản thân. Sau khi biểu diễn xong hơn hai mươi bản tình cả một cách đắm thắm, anh ta gần như đã thấm tẩm được trái tim vốn đã có đôi chút rung động của Trần Thủy. Đặc biệt là sau khi anh chàng đó hát xong bài Duy nhất rồi nhìn về phía Trần Thủy và nói “Tặng em” với tình cảm dịu dàng chan chứa, Trần Thủy suýt chút nữa ngất ngay tại chỗ. Mặc dù ánh đèn trong phòng rất mờ ảo nhưng tôi vẫn nhìn rõ ngấn lệ long lanh trong mắt Trần Thủy. Trong khoảnh khắc đó tôi biết cô gái này thế là xong rồi. Vậy là toàn bộ bí quyết yêu đương tôi dạy cô ấy đều vô dụng. Tất cả những gì tôi có thể làm là cầu khẩn ông trời, mong cho cái tội tệ nhất của chàng trai trước mắt chúng tôi đây cũng chỉ là vẻ ngoài của anh ta.

14. Chương 31 - 32

31. Người bạn cùng phòng đầu tiên không còn là gái trinh

Cậu nam sinh, tình yêu qua mạng của Trần Thủy đã ở lại Vũ Hán bốn ngày. Tối ngày thứ nhất, cậu ta ở khách sạn một mình, bốn chúng tôi ở phòng kí túc. Ngày thứ hai, hai người ở khách sạn, còn lại ba người chúng tôi ở phòng kí túc. Hai ngày cuối cùng cũng như vậy. Đó là mùa đông năm thứ hai. Bài hát Duy nhất của Vương Lập Hằng có câu: “Cả ngày anh hét to lên rằng người anh yêu chính là em, em là duy nhất của anh”. Thật là lời tình tứ điển hình cho sự lừa phỉnh mà con trai dành cho con gái. Tất nhiên, nếu biết vận dụng tốt thì con gái cũng có thể dùng những lời đó để lừa phỉnh con trai.

Buổi tối hôm đó Trần Thủy gọi điện về nói là sẽ không về phòng kí túc ngủ, cô ấy đang ở cùng chàng trai đó và bảo chúng tôi đừng lo lắng. Tôi là người nhận điện thoại. Tôi không hỏi xem cô ấy sẽ ngủ ở đâu nếu không về phòng kí túc. Tôi cảm thấy không cần thiết phải hỏi. Tôi cũng không có cái tính tọc mạch.

Khi sắp tắt đèn, Trịnh Thuần Ngôn hỏi tại sao Trần Thủy vẫn chưa quay về. Tôi ngập ngừng một lát nhưng vẫn nói: “Cú điện thoại lúc này là của Trần Thủy. Tối nay cô ấy không về”.

Tô Tiêu ngay lập tức nhảy dựng lên: “Không về?! Trời! Cô ấy ngủ cùng chàng trai đó à!”

Tôi và Trịnh Thuần Ngôn đều không tiếp nối chủ đề của Tô Tiêu.

Mãi cho đến khi đèn tắt hẳn, mọi người đã nằm trên giường. Tô Tiêu đột nhiên hỏi một câu: “Các cậu nói xem liệu hai người bọn họ có làm chuyện ấy không nhỉ?”

Tôi thở dài: “Ai mà biết được”.

Trịnh Thuần Ngôn nói: “Cái đó cũng chưa chắc. Cứ ngủ cùng nhau là nhất định phải có quan hệ sao? Tổ thấy cũng chưa chắc”.

Tô Tiêu bắt đầu tỏ ra dày dạn kinh nghiệm. Cô lấy tư cách là người đã “từng trải trăm trận” để cười nhạo cái thứ tình yêu ngây ngô của Trịnh Thuần Ngôn. Cô ấy ngạo nghễ nói: “Làm sao có thể không nảy sinh quan hệ được. Các cậu nghĩ mà xem! Hai người cởi bỏ quần áo cùng nằm bên nhau. Cậu cho rằng nằm bên nhau là nằm hàng ngang chắc? Cậu không biết là đàn ông đều có tính háo sắc à? Cùng nằm với nhau thì nhất định họ sẽ ôm hôn. Cậu nói xem, khi hôn thì tay của họ để ở đâu? Nhất định là sờ sờ mó mó trên người con gái rồi...”

Cô ấy còn chưa nói hết tôi đã thấy nghe không lọt tai rồi. Tôi nói: “Cũng không chắc đâu. Những chuyện này làm gì có cái gì là chắc chắn”. Tôi vốn dĩ còn muốn nói thêm một câu: “Tô Tiêu, bản thân cậu đối với người không tốt đẹp gì thì cũng sẽ gặp phải toàn loại bạn trai rác rưởi thể thôi, nên đừng có ”vơ đũa cả nắm” về đàn ông như thế”.

Tô Tiêu dừng lại một chút rồi nói: “Cậu không biết rằng con trai từ 20 đến 23 tuổi là giai đoạn tình dục phát triển mãnh liệt nhất à? Bây giờ có được mấy người không xem ảnh sex chứ. Tối nay Trần Thủy có đến chín phần mười là không thể giữ được trinh tiết, thật đúng là ”dê rơi miệng cọp”.

Phim ảnh sex rất cuộc là loại phim ảnh như thế nào? Phải chăng là có một vài cảnh hở hang trần trụi, ví dụ như cảnh cô gái không một mảnh áo che thân chẳng hạn. Đường như Trịnh Thuần Ngôn rất hiểu kì với vấn đề này, liền tiếp tục chuyển sang đề tài phim ảnh sex.

Nói thực, tôi cũng rất tò mò. Rất cuộc, đến mức độ thế nào mới bị coi là phim ảnh sex.

Tô Tiêu thở dài, dường như cô ấy đang cười nhạo chúng tôi không hiểu gì. Sau đó, cô ấy nói với chúng tôi: “Làm gì có sự trong trắng đến thế, phim ảnh sex có thể có rất nhiều cảnh ”ấy ấy“... nghe nói còn phải dùng cả bao cao su nữa”.

Trời! OH, MY GOD! Đáp án này khiến tôi và Trịnh Thuần Ngôn giật nảy mình. Tôi cảm thấy không sao hiểu nổi lại càng không sao chấp nhận được, sao có thể như thế được? Khi hai người làm “chuyện ấy” còn có một đồng người xung quanh nhìn và quay phim, chụp ảnh nữa? Lại còn cho cả thế giới xem! Trời ơi! Thật “siêu hiện thực” quá! Tôi và Trịnh Thuần Ngôn cùng đồng thanh nói: “Không thể nào!”

Tô Tiêu nói tiếp: “Đó là tớ nghe người yêu cũ của tớ nói vậy. Cậu ấy nói nam sinh không có ai là người chưa từng xem cái đó. Hơn nữa đều là từng nhóm từng nhóm cùng nhau xem.”

Điều đó lại khiến tôi và Trịnh Thuần Ngôn không ngớt kinh ngạc, một lần nữa chúng tôi lại cảm thấy bộ não của mình bị quá tải, cảm thấy tâm hồn no nớt và trong trắng của mình bị chấn động mạnh. Hai chúng tôi đều nhất quyết không tin rằng nam sinh nào cũng xem thứ đó, lại càng không thể chấp nhận rằng một nhóm nam sinh lại cùng xem thứ đó. Trịnh Thuần Ngôn ngay lập tức đưa ra tên của một vài nam sinh cực kì hiền lành trong lớp và nói rằng c ko tin mấy cậu nam sinh hiền lành tới mức nói chuyện với con gái cũng đỏ mặt, cả ngày chỉ biết học và lên phòng tự học lại có thể xem thứ đó.

Trong đầu tôi cũng mau chóng liệt kê ra một vài nam sinh mà tôi cho là rất hiền lành, rất yên phận và tuyệt đối không thể xem loại phim ảnh sex đó để phản bác lại luận điệu sai trái của Tô Tiêu.

Sau cùng, khi thấy chúng tôi đều không đồng ý với quan điểm “tất cả các nam sinh đều xem phim ảnh sex, hơn nữa còn xem theo nhóm”, Tô Tiêu không biết làm thế nào bèn nói: “Vậy, có lẽ những cậu nam sinh hiền lành đó vì xấu hổ nên xem một mình, xem trộm, xem lén lút, không cho người khác biết”.

Đó mới tạm thời là lời thuyết phục tôi và Trịnh Thuần Ngôn. Nhưng tôi vẫn cảm thấy không thể nào tưởng tượng và lí giải nổi. Lúc đó, đối với tôi mà nói, những thông tin này ghê đến mức nghe mà rợn cả người.

Rất rất lâu sau đó tôi mới biết rằng, thực ra những điều Tô Tiêu nói đa phần đều đúng. Hơn nữa, tôi đã băn khoăn rất lâu về điều này, những hiểu biết về giới tính của nam sinh đó được là dựa vào việc xem loại phim ảnh đó, vậy nữ sinh thì phải dựa vào con đường nào để biết được những kiến thức đó? Đó là một câu hỏi mà đã từ rất lâu, rất lâu rồi tôi vẫn không hiểu nổi.

Tối hôm đó, chúng tôi đã thảo luận đủ thứ, từ chuyện liệu Trần Thuỷ và chàng trai đó có “quan hệ” với nhau không? đến chuyện nam sinh xem phim ảnh sex và cả chuyện khi hôn tay nam sinh đặt ở đâu... Những kết luận của Tô Tiêu luôn khiến chúng tôi vô cùng kinh hãi, cô ấy không ngừng reo rắc một số ngôn từ không có lợi cho sự trưởng thành của chúng tôi, làm thương tổn tâm hồn non nớt, trong sáng của tôi và Trịnh Thuần Ngôn. Còn phản ứng của tôi và Trịnh Thuần Ngôn lại là không ngừng nói: “Không phải chứ? Không thể nào! Nói phét quá!”

Nói thực, đây là lần đầu tiên phòng chúng tôi thảo luận về vấn đề ấy. Nếu so với các phòng nữ sinh khác thì không biết có phải mỗi người trong chúng tôi đều đã tỏ ra là mình “dậy thì” muộn hơn một chút không? Cuối cùng chúng tôi lại quay về chủ đề Trần Thuỷ, chúng tôi đoán rằng Trần Thuỷ là nữ sinh đầu tiên không còn là gái trinh trong căn phòng này.

Với kết luận này, Tô Tiêu lại càng khẳng định chắc chắn, tôi và Trịnh Thuần Ngôn thì vẫn còn mơ tưởng về chuyện Trần Thuỷ sẽ nguyên vẹn trở về.

Phản ứng của Trần Thuỷ sau khi quay về đã chứng thực suy đoán của chúng tôi, bởi vì vào buổi tối đầu tiên sau khi quay về cô ấy đã hỏi chúng tôi “kì an toàn” là thế nào, rốt cuộc là nó chỉ những ngày nào.

Sau khi Trần Thuỷ nêu ra câu hỏi, ba người chúng tôi đã im lặng rất lâu. Tôi không dám nhìn Trần Thuỷ bởi ánh mắt của tôi nhất định rất lạ lùng. Tôi cảm thấy đầu óc của cô nữ sinh này hơi ngốc nghếch, sao lại có thể tùy tiện làm chuyện ấy với một người đàn ông chẳng ra gì như thế? Mặc dù mọi người đều đoán được Trần Thuỷ và anh ta đã làm chuyện ấy, nhưng khi chứng kiến chính người trong cuộc đề cập đến chuyện này, chúng tôi cảm thấy rất buồn, thất vọng như chính mình mất đi cái gì đó vậy. Trong giây phút đó tôi cảm thấy lòng mình trống rỗng, thật mờ mịt, và hơi hơi thương cảm.

Vẫn là Tô Tiêu đưa ra đáp án. Cô ấy nói, “kì an toàn” không phải chính là cách nói của “bảy trước tám sau” sao?

Ba người chúng tôi đều tỏ ra ngỡ ngàng chẳng hiểu gì. Tô Tiêu rất nhẫn nại giảng giải cho chúng tôi, đại khái là bảy ngày trước kinh nguyệt và tám ngày sau kinh nguyệt là kì an toàn.

Không biết hai cô bạn kia nghe xong trong lòng nghĩ thế nào. Dù sao thì khi nghe được điều đó tôi đã tức khắc ghi nhớ trong lòng. Khi đó tôi cho rằng lúc cần có thể mang ra áp dụng. Sau này tôi mới biết Tô Tiêu cũng chỉ là biết một chút trên bề mặt mà thôi, ít nhất thì cái “bảy trước tám sau” chỉ là cách nói ngược, thực chất đó là kì không an toàn nhất.

Những nữ sinh cùng trang lứa muốn có được kiến thức về “sự an toàn” một cách chính xác, tốt nhất lên học hỏi từ những sách khoa học thường thức phổ thông. Với những tin đồn thổi, mọi người trong phòng cùng nhau thảo luận và kết luận rút ra thường là “không an toàn”.

Sau khi nghe xong suy luận của Tô Tiêu, Trần Thuỷ bắt đầu bấm đốt ngón tay đếm đếm. Đếm rất lâu mà vẫn chưa đếm ra liền áp mặt vào bàn cầm cây bút khoanh khoanh chấm chấm lên cuốn lịch để bàn.

Ba người chúng tôi đưa mắt nhìn nhau không nói không rằng.

Một lần nữa tôi lại cảm thấy Trần Thuỷ thật ngốc nghếch, đầu óc cô ấy quá đơn giản, làm chuyện gì cũng thiếu suy nghĩ. Cô ấy không những vô trách nhiệm với chính sức khoẻ của bản thân mà còn rất tùy tiện, lại không biết che giấu những chuyện không phải là vẻ vang gì. Thực ra lên năm thứ hai đại học, suy cho cùng thì những nữ sinh như vậy cũng không phải ít nhưng mọi người vẫn chưa thể thản nhiên tiếp nhận chuyện đó. Cô ấy cũng không sợ chúng tôi loan truyền chuyện đó ra ngoài. Nếu như La Nghiê Lâm vẫn ở phòng này thì Trần Thuỷ đã “thân bại danh liệt” ở trong khoa chúng tôi từ lâu rồi. Tôi không biết trên thế giới này có bao nhiêu người hồ đồ hiểm thấy như Trần Thuỷ, cô nữ sinh lần đầu tiên dâng hiến mình. Lúc đó, tôi cho rằng sự hoà trộn hai thân thể vào nhau lần đầu tiên là rất thiêng liêng, rất nghiêm túc, là lời hứa của tình yêu, là dùng thân thể để thừa nhận tình yêu của hai bên. Tôi tin rằng rất nhiều nữ sinh khác lúc đầu cũng nghĩ như vậy. Vậy mà rốt cuộc lại hoàn toàn trái ngược.

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

```
/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:14.0pt; mso-bidi-font-size:12.0pt; font-family:“Times New Roman”,“serif”;}

```

32. Cậu nam sinh vay tiền

Không đến một tuần sau khi chia tay, cậu bạn qua mạng của Trần Thuỷ đã gọi điện thoại hỏi vay cô ấy 1.000 tệ.

Buổi tối hôm đó, khi anh ta gọi điện tới tôi đã nghe loáng thoáng thấy tiền nong gì đó. Lúc gác máy trông Trần Thuỷ có vẻ phân vân do dự.

Quả nhiên, cô ấy ngồi yên lặng một lúc rồi nói: “Bây giờ các cậu có tiền không? Anh ấy nhờ tớ vay giúp 1.000 tệ, anh ấy nói lần trước số tiền dùng để từ Quảng Đông đến thăm tớ vốn là tiền để đóng học phí. Anh ấy đã tiêu lạm vào số tiền ấy, bây giờ không đủ tiền đóng học. Cho nên nhờ tớ vay trước cho anh ấy 1.000tệ”.

Trần Thuỷ nói ra những lời này với một giọng vô cùng rụt rè và thảm hại.

Tôi thực sự không hiểu cái đó có gì hay ho mà nói ra. Yêu phải một thằng đàn ông “bẩn thỉu” như vậy giấu đi còn không kịp, sao còn nói ra mà không biết ngượng như thế? Qua việc này có thể dễ dàng nhận thấy cậu nam sinh đó không phải là người tốt. Khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ, nếu không đến nỗi bất đắc dĩ thì anh ta không thể mở mồm vay tiền bạn gái được. Huống hồ chàng trai đó cũng biết rằng Trần Thuỷ vốn không có khả năng để ngay lập tức cho anh ta vay 1.000tệ. Lòng dạ của anh ta thể ai ai cũng biết. Thằng cha đó chẳng qua là muốn lấy lại số tiền mà trước đây hắn đã đầu tư.

Thương thay, người trong cuộc thì mù mẫm, người ngoài cuộc thì sáng suốt.

Trần Thuỷ nói xong, cả ba chúng tôi đều không lên tiếng.

Trần Thuỷ thấy chúng tôi không ai tỏ thái độ gì bèn chuyển sang nói kiểu thương lượng bàn bạc: “Các cậu thấy tớ có nên cho mượn tiền không?”

Ba người chúng tôi vẫn lặng thinh. Tôi tin chắc rằng lúc đó ai ai cũng ngậm cười nhạo Trần Thuỷ. Sự khinh rẻ đó là điều tất nhiên. Chỉ có điều là chúng tôi chọn cách trốn tránh mà thôi.

Thấy chúng tôi không ai lên tiếng Trần Thuỷ bèn thở vắn than dài: “Ái dà, thật chán quá!”

Tô Tiêu cuối cùng không kìm nén được, liền nói: “Chán cái gì chứ, nếu cậu có tiền lại tình nguyện cho anh ta vay thì cứ cho vay đi. Không có tiền thì nói là không có. Đơn giản thế thôi. Cậu có 1.000 tệ không?” “Không có”. “Được, vậy thì đừng cho vay”.

Nghe xong những lời đó của Tô Tiêu, Trần Thuỷ lặng thinh không nói nửa lời.

Tôi biết chắc chắn cô ấy vẫn muốn cho anh ta vay tiền. Con gái khi yêu đều như con bạc khát nước, mê muội dốc hết cho canh bạc cuối cùng, cứ cho là họ biết được kết cục sẽ thua nhưng họ vẫn dốc hết tất cả, dù cho không thể thu lại vốn ban đầu.

Bi kịch lớn nhất của người phụ nữ là gặp phải người không tử tế, gặp phải người không tử tế mà lại yêu sâu sắc người đó thì quả là đã rơi xuống địa ngục, muôn kiếp không thể ngoi lên.

Trịnh Thuấn Ngôn nói lạnh băng: “Đừng nói là không có tiền, có tiền cũng không cho vay”.

Tôi liền nói: “Tớ đồng ý với quan điểm của Trịnh Thuấn Ngôn. Cậu xem, cú điện thoại đầu tiên anh ta gọi cho cậu sau khi đi đã nhắc ngay đến chuyện vay tiền, cứ cho là anh ta muốn chiếm phần hơn, thì bất luận thế nào cũng phải bỏ vốn trước chứ?”

Có thể tôi đã quá nặng lời. Nhưng, xưa nay đối với những người đàn ông như thế tôi luôn nói rất khó nghe.

Nghe xong những lời tôi nói, Trần Thuỷ liền đứng dậy đi ra ngoài.

Chú ý của tôi là chê bai cậu nam sinh đó, nhưng thực sự cũng đã làm tổn thương Trần Thuỷ. Nhận thức được điều này, tôi liền gọi cô ấy lại.

“Cậu ra ngoài làm gì? Đi vay tiền các phòng khác à? Cậu đừng ngốc nghếch thế! Tớ nói những lời khó nghe như vậy cũng là vì muốn tốt cho cậu.”

Lúc đó Trần Thuỷ mới dừng bước và hỏi tôi: “Sao cậu biết tớ sắp đi vay tiền phòng khác? Dịch Phấn Hàn, cậu đoán việc thật chuẩn đấy. Vậy cậu nói xem tớ nên làm thế nào bây giờ?” Được coi là quân sư tình yêu của phòng, thậm chí là của khoa chúng tôi, xuất phát từ tình nghĩa bạn học, tôi phải có trách nhiệm và nghĩa vụ dìu Trần Thuỷ vượt qua lặn lội này.

Tôi nói: “Thực ra tớ cũng biết cậu đang phân vân do dự và cũng đang lo lắng nữa.

Thứ nhất, bây giờ trong tay cậu không có 1000 tệ.

Thứ hai, cậu cũng sợ rằng cho anh ta vay tiền mà anh ta sẽ không trả, có đúng không?

Thứ ba, kì thực có lẽ là cậu chưa nhận ra, có thể anh ta không hề yêu cậu. Chẳng qua là chính cậu đã rung động mà thôi. Tớ nói ba điều này có đúng không? Nếu đúng, tớ sẽ tiếp tục giảng giải cho cậu thấy”.

Trần Thuỷ đóng cửa lại, ngồi xuống bên tôi và xin tôi nói tiếp.

Tôi biết đã nói trúng tâm tư cô ấy. Nếu không xem cô ấy là bạn cùng phòng tôi đã không nói những lời này. Tuy lời nói thẳng thừng chướng tai, nhưng tôi việc gì phải nói những lời vừa đắc tội với người khác như thế này lại vừa không có lợi gì cho tôi?

Trần Thuỷ nói: “Vậy cậu bảo nên làm thế nào? cậu chỉ cho tớ với”.

Tôi cởi mở thẳng thắn, nói: “Nếu cậu không muốn tiếp tục với anh ta nữa thì hãy nói thẳng là không có tiền. Nếu cậu vẫn còn chút xao động với anh ta và muốn tiếp tục xem thế nào, thì cậu hãy nói với anh ta rằng cậu đã mượn được tiền rồi nhưng trên đường đi gửi tiền cho anh ta đã bị kẻ trộm lấy mất. Cậu hãy khóc lóc kể lể cho anh ta đã bị anh ta phản ứng thế nào? Làm như vậy, về tình về lí anh ta đều không thể nói gì được. Cứ cho là anh ta biết cậu không muốn cho vay, nhưng cũng coi là đã giữ thể diện cho anh ta rồi, hãy bịt miệng anh ta trước khiến anh ta không thể nói gì được”.

Tôi vừa dứt lời, ba người trong phòng cùng lúc ồ lên, rồi xì xào bàn tán.

Về sau, cách này được phát triển rộng ra, hễ cứ có ai tìm chúng tôi mượn tiền mà chúng tôi không muốn cho mượn nhưng cũng không tiện từ chối thì đều có thể dùng cách này. Phải linh hoạt ứng phó, học một biết mười.

Trần Thủy làm theo cách tôi bày ra. Trưa ngày hôm sau, cô ấy gọi điện cho anh ta khóc lóc và kể cho anh ta hay chuyện không may, cô ấy nói một cách rất xúc động đến nỗi trong mắt cô lấp lánh những giọt lệ. Nhưng điều mà chúng tôi không thể ngờ tới là sau khi nghe Trần Thủy khóc lóc kể lể, anh ta lại có thể nói ra câu này: “Tái ông thất mã, họa phúc khôn lường.” Vậy rồi cuộc 1.000 tệ đó của em có thể chuyển qua cho anh không?”

15. Chương 33 - 35

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

33. Em yêu anh

Nếu tình cảm đối với Giang, là sự miễn cưỡng duy trì thời trung học thì gặp được Dương chính là gặp được một tình yêu thuần túy thực sự. Tôi không bao giờ quên được sự nghiêm túc và chân thành của lòng mình khi tôi nói “Em yêu anh”. Trong giây phút đó, tôi đã thực sự hiểu ba chữ “Em yêu anh” thật thiêng liêng, trang nghiêm và đẹp đẽ xiết bao. Khi bạn thực sự yêu một người, thì ba chữ này sẽ khiến bạn run lên một cách hạnh phúc.

Lần đầu tiên đọc được bài văn của Dương là trên diễn đàn văn học, từng chữ từng chữ đẹp đẽ như hoa xuân rực rỡ, như âm thanh trong vắt từ nơi xa xôi, nhưng không hề có cảm giác tự tạo ra vẻ khác người. Tôi yêu anh ngay khi được đọc lời văn của anh, tình yêu - nó đã nảy nở với một trạng thái không thể ngăn cản được. Và tôi đã nghe thấy âm thanh của thứ tình yêu đang nở rộ.

Chính tôi cũng từng mê mẩn với Internet trong một thời gian dài, cũng đã xem qua không ít những trang viết trên mạng. Nhưng tại sao chỉ có lời văn của anh ấy mới khiến tim tôi có cảm giác bị bắn trúng? Chỉ có lời văn của anh ấy mới khiến tôi thành tâm thành ý tán thưởng khâm phục.

Chúng tôi đã quen nhau trên diễn đàn văn học như thế đấy. Năm đó tôi 19 tuổi. Tôi chưa từng hỏi tuổi tác và quá khứ của anh, cũng chưa từng hỏi anh đã có bạn gái hay chưa. Tôi không hề hỏi bất cứ điều gì, mà chỉ toàn tâm chìm đắm trong thế giới văn học mà anh gây dựng nên, tôi gắng sức nắm bắt từng chút từng chút về anh thông qua lời văn của anh. Bị anh ấy thu hút, tôi cứ ngốc nghếch ngóng trông, chờ đợi anh trên mạng như một đứa trẻ nhút nhát và ngượng ngùng: như một thiếu niên ngây ngô thời trung học, cứ “trồng cây si” trên lối về của cô nữ sinh mà mình thích.

Rất lâu sau, tôi cũng không nói với anh rằng tôi yêu anh. Mặc dù trong thế giới Internet, ba chữ “Em yêu anh” có thể là một cụm từ được nói tràn lan nhất. Vậy mà tôi chưa bao giờ nói với anh. Tôi đắm chìm trong niềm vui sướng của tình yêu thầm kín. Tình yêu thầm kín ấy được cất giấu trên mạng Internet. Tôi thấy tình cảm của mình là nghiêm túc và thiêng liêng, tôi không muốn chỉ vì nó có từ trên mạng mà tình cảm của mình trở nên hời hợt.

Trong thời gian đó, tôi gần như phát điên trên mạng. Năm thứ hai đại học tôi vẫn chưa có điện thoại riêng nên ngày nào cũng chạy ra quán net để lên mạng. Tôi giấu mình, ẩn nấp chờ anh lên. Khi thấy anh hiện trên mạng, ngay lập tức tôi cũng hiện lên, giống như người đi săn rình được con mồi vậy. Có những lúc tôi hiện trên mạng nhưng lại không chủ động nói chuyện với anh, bởi vì tôi muốn xem liệu anh ấy có chủ động chào hỏi tôi trước hay không, xem là sau mấy phút hiện trên mạng anh ấy mới nhận ra sự tồn tại của tôi. Qua đó để đoán xem tôi có vị trí thế nào trong số bạn bè trên mạng của anh, và để thăm dò xem phải chăng tôi cũng có chút địa vị trong lòng anh.

Tôi chìm đắm trong niềm vui sướng được yêu một người. Tôi chợt nhớ lại một câu nói: “Yêu thâm là kiểu tình yêu đẹp đẽ nhất”. Cho dù chỉ là trên mạng. Trần Thuỷ là người đầu tiên phát hiện ra tình trạng bất thường ủa tôi, cô ấy nói với tôi một cách chân thành “Đừng nên sa vào quá sâu”. Khi đó một con bé “hết thuốc chữa” như tôi sao có thể nghe thấu.

34. Anh ấy đã kết hôn

Tôi đắm chìm trong tình yêu của chính mình, tôi đã yêu anh say đắm. Nhưng tôi không dám nói với anh, bởi vì tôi cảm thấy mình đã thực sự rung động. Tôi sợ bị anh cự tuyệt. Tôi sợ mình không đủ xinh đẹp để khiến anh động lòng. Tôi sợ nhìn thấy sự thất bại. Tôi thăm dò ý anh ấy, trong lòng anh liệu có thể có tôi không?

”Nếu không phải vì yêu anh, làm sao em lại có thể chẳng ngon giấc lúc đêm thâu, mỗi một ý nghĩ đều là về anh, em nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh lắm lắm.

Nếu không phải vì yêu anh, làm sao em lại có thể than thở từng ngày: “Em yêu anh, yêu anh, yêu anh vô cùng”.

Những điều thực sự có thể đe dọa tình cảm của tôi lại không phải những điều trên, mà là từ trước đến giờ tôi chưa từng hỏi xem phải chăng anh đã có bạn gái rồi? Chúng tôi cũng chưa từng nói đến chủ đề này.

Cho đến một ngày, anh ấy nói với tôi trên mạng rằng anh sắp kết hôn.

Tôi như tỉnh giấc mộng. Có lẽ là tôi đã yêu anh quá sâu đậm, thế nên một người rất cẩn thận như tôi lại có thể quên mất việc phân tích tình hình một cách chu toàn.

Anh ấy sắp kết hôn.

Anh ấy sắp kết hôn.

Hoá ra anh ấy là người đã có tình yêu, hơn nữa lại sắp có vợ.

Chúng tôi vẫn chưa bắt đầu một tình yêu mà đã phải kết thúc như thế. Khó khăn lắm tôi mới gặp được một người đàn ông khiến tôi rung động, vậy mà ngay lập tức anh đã nhanh chóng trở thành chồng của người khác. Tôi muốn có một câu chuyện với anh, nhưng khi câu chuyện của chúng tôi vẫn chưa có màn khởi động thì đã có màn kết thúc, chỉ vì sự thay đổi đột ngột của tình tiết. Tình tiết câu chuyện của tôi đã kết thúc ngay trong giây phút ánh đèn bùng sáng, ngay trong thời khắc tiếng nhạc vang lên, tôi buộc phải vội vàng lui vào sau sân khấu. Tôi giấu mặt và khóc không thành tiếng.

Tôi còn chưa kịp nói với anh rằng tôi thích anh, cũng chưa kịp nói với anh rằng tôi yêu anh, tôi còn chưa từng được nghe tiếng anh, lại càng chưa từng được nhìn thấy dáng vẻ của anh. Tất cả những lời thoại nên có ấy đã không thể thực hiện. Sau khi anh ấy kết hôn, tôi càng không có cơ hội nói với anh ấy những lời này nữa. Nếu tôi nói, tôi sẽ là một kẻ vô đạo đức, nếu tôi không từ bỏ, tôi sẽ rơi xuống vực thẳm.

Ngày anh kết hôn, tôi gọi cho anh lúc đã rất muộn. Tôi biết giọng mình không đẹp như hoa. Nhưng tôi muốn nghe giọng anh.

Tôi chúc anh cùng vợ sống đến đầu bạc răng long. Tôi chúc cuộc hôn nhân của anh hạnh phúc.

Thực quá nhiều tình tiết châm biếm. Về sau, chính tay tôi đã huỷ hoại hạnh phúc mà tôi cầu chúc cho họ. Tôi là một người chúc phúc có âm mưu.

Một sự sai lầm.

Một khoảng thời gian sau khi anh kết hôn, chúng tôi không liên lạc với nhau.

Yêu thâm, chẳng qua chính là một quá trình tự sinh, tự diệt của tình yêu.

Trong trường, Tô Tiêu vẫn như xưa, luôn cùng bạn trai, không biết có phải là người yêu thứ chín của cô ấy không, tay trong tay ra ra vào vào. Trịnh Thuấn Ngôn thì vẫn đọc các loại sách uyên thâm khó hiểu, vẫn tham gia đủ các cuộc thi và luôn giành được giải lớn, vẫn tham gia vào các cuộc thi tư cách nghề nghiệp và lấy được chứng chỉ. Trần Thuỷ thì vẫn mê muội tán gẫu trên mạng và tìm hiểu những tin tức vỉa hè. Không một ai biết tôi yêu một người đã có vợ. Tôi không thể để mọi người trong trường biết chuyện. Nhưng tôi

muốn để anh ấy biết. Mặc dù, kết cục của câu chuyện đã viết xong nhưng trước khi hạ màn xin phép cho em được nói với anh rằng: “Em yêu anh”. Xin phép cho em thêm một tình tiết, để anh biết rằng “Em yêu anh”.

Khi ở trên mạng, tôi đã nói với anh rằng tôi yêu anh.

Anh đã trốn tránh. Anh nói anh đã không còn tư cách nói lời yêu.

Tôi là một đứa con gái ương ngạnh bướng bỉnh. Tuổi còn trẻ như vậy, nếu yêu một người mà còn phải trông trước ngó sau, vậy đến khi già tôi lấy gì ra làm hồi ức?

Bỗng nhiên tôi cảm thấy tình yêu của mình trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Cứ để tình cảm, để con tim của mình tự do, tôi muốn yêu một lần thật mãnh liệt. Dù chỉ một lần thôi cũng đã đủ rồi.

Tôi bắt đầu quấy phá, đeo bám dai dẳng. Tôi không có kinh nghiệm theo đuổi đàn ông, một lần theo đuổi duy nhất đã thất bại, nguyên nhân thất bại là ở chỗ thái độ của tôi mạnh mẽ quá. Từ lần đó, tôi vẫn chưa rút ra được bài học. Những cô gái cung Thần Nông luôn luôn yêu mà không hề do dự. Khi nhớ anh, tôi liền gọi điện thoại, nhắn tin cho anh, không cần biết có phải anh đang ở cùng vợ không, liệu anh có thể nhận điện thoại của tôi không.

Tôi đã hành động bừa bãi như vậy chỉ vì tôi biết thực ra anh cũng yêu tôi. Anh có thể bao dung tôi, tha thứ cho tôi.

Một khi tình yêu thâm kín đã trở thành tình yêu công khai, nếu một bên tiếp tục thì nhất định bên kia cũng có một vài ám hiệu và ứng hộ. Đó chính là tình yêu mê muội. Tình yêu mê muội là thứ sắc màu tình cảm dễ khiến con người say đắm nhất.

Tôi không muốn phân tích tâm lí anh ấy. Những tâm tư của đàn ông đã kết hôn, không phải là tôi không hiểu, nhưng thà tôi cứ tin tưởng chắc chắn anh ấy yêu tôi, chỉ ít thì cũng thích tôi. Cho dù tôi yêu anh nhiều hơn anh yêu tôi.

Xa nhau vạn vật đổi thay, có gặp lại được nhau thì tình đã cạn, đã hết như đám mây trôi dạt bến bờ nào.

Đáng thương thay cho những con người tựa như mây, tựa như dòng nước bất định, trong những ngày đoàn tụ lại càng khó gặp nhau. Nghĩ lại chuyện xưa mà đau lòng...

Cho nên, cả hai sẽ rơi vào tình trạng không thể dừng được.

35. Những tháng ngày đã qua

Tôi quyết định gặp anh. Chúng tôi đều là người bình thường, không phải thần tiên, chung quy cũng khó thoát khỏi những điều trần tục. Nếu không, tôi lấy gì để nhớ về tình yêu của mình. Tôi biết rõ kết cục. Tôi thấy rất rõ, kết cục của con thiêu thân bay vào lửa, kết cục của tình yêu chẳng qua chỉ là tàn tro.

Trước anh, tôi đã gặp rất nhiều bạn trên mạng, hầu hết tôi đã quên sạch sành sanh. Sau anh, tôi không gặp thêm bất kì một bạn trên mạng nào nữa. Bởi vì, tôi đã không còn mong đợi sự gặp gỡ giữa hai người xa lạ sẽ mang lại cho tôi một cảm nhận tươi mới nào nữa.

Lúc quyết định đi gặp anh cũng là lúc chúng tôi đang thi cuối kỳ. Kết quả là hai ngày tôi làm hai môn thi tốt nhất từ khi lên đại học. Bởi vì anh đã nhắc đi nhắc lại với tôi rằng, không được phép thi hỏng, không được để ảnh hưởng đến thành tích, anh muốn xem bảng thành tích của tôi. Tôi yêu anh và chúng ta không thể để người mình yêu thất vọng. Đúng không nào?

Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ căng thẳng đến thế, chưa bao giờ tôi cảm thấy mình không đủ xinh đẹp như vậy. Quả đúng là vẻ đẹp đến lúc cần vẫn luôn thấy thiếu. Khi một người con gái gặp được người mà mình yêu, bất luận là cô ấy xinh đẹp đến thế nào chẳng nữa, cô ấy vẫn luôn hi vọng mình xinh đẹp hơn chút nữa, để mong sao người yêu sẽ yêu cô sâu đậm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tôi cũng không phải là ngoại lệ.

Buổi chiều hôm đó, sau khi thi xong, tôi đã đi dạo phố mua quần áo. Hết đường lớn sang ngõ nhỏ, qua rất nhiều tủ kính trưng bày những thứ sang trọng quý giá, nhìn thấy không biết bao nhiêu là quần áo đẹp, tôi

chỉ muốn mua tất chúng về, rồi thử từng chiếc một, mặc từng chiếc với nhau, tôi muốn xem mình có thể bỗng nhiên trở nên xinh đẹp như một nàng tiên không.

Khi nhìn thấy mỗi một bộ quần áo, tôi đều nghĩ liệu anh ấy có thích nó không? Liệu anh ấy có thích tôi ăn mặc đứng đắn như vậy không? Mặc bộ quần áo này, liệu anh ấy có cảm thấy tôi khác xa so với tưởng tượng của anh ấy không?

Đi cả buổi chiều, cuối cùng tôi cũng mua được một bộ váy liền rất nhẹ nhàng. Khi đó đã là mùa đông. Mặc dù biết mặc bộ váy này có thể sẽ rất lạnh nhưng tôi vẫn cứ mua, cho dù có chết cóng. Nhìn bầu trời âm u tôi chợt nhớ đến một câu trong bài hát Cái chết của trăm con chim: “Hãy để tôi chết dưới mũi tên của anh, điều đó cũng tựa như chết trong lòng anh vậy”.

Tôi bắt đầu quan tâm đến mái tóc của mình. Thật có muôn vàn sự phiền não.

Sau khi làm tóc xong, tôi trở về phòng ký túc và bắt đầu thử quần áo. Tôi mang từng chiếc từ trong tủ quần áo ra, ướm thử lên người rồi chạy đến trước gương, quay trái quay phải ngắm ngắm nghía nghía, bộ này mặc lên trông trẻ con quá, bộ kia mặc lên trông lại già quá. Chưa vừa ý tôi lại thay ra rồi mặc một bộ khác.

Tôi lục tung cả tủ quần áo của mình lên. Tô Tiêu nói: “Cậu có cần thay cả nội y không?”

“Thay nội y làm gì?”, tôi nhất thời không kịp phản ứng nên đã hỏi lại một câu với vẻ rất phiền muộn.

Mọi người trong phòng đều cười phá lên. Tôi cũng cười một cách thật ngốc nghếch. Hôm nay tâm trạng “bản cô nương” rất tốt nên không tính toán với cậu.

Nhưng tôi cảm thấy không nhất thiết phải thay nội y. Lẽ nào muốn thể hiện bản thân thì nhất thiết phải có bước phơi bày nội y ra sao?

Cuối cùng tôi tự trang điểm cho đến khi mình khá vừa ý mới thôi.

Nhìn hình ảnh mình trong gương, đang mặc một chiếc váy khá ngắn, nhớ đến những câu nói của anh, tôi lại cảm thấy nản lòng, anh nói trong tưởng tượng của anh tôi có khuôn mặt tròn rạng ngời như trăng mười sáu, có cái lưng thon thả và có trái tim bay bổng lãng mạn. Tôi biết, tôi không đẹp như vậy. Trong giây phút đó, tôi thành tâm thành ý nguyện mười năm tuổi thọ để đổi lấy vẻ đẹp rực rỡ chỉ trong một ngày. Để tôi xuất hiện trước mặt anh với dáng vẻ xinh đẹp nhất, để anh mãi mãi không thể quên được dung nhan tuyệt vời của tôi.

Chẳng mấy chốc đã đến sáu giờ tối. Trước khi ra khỏi cửa, tôi lại đứng trước gương ngắm đi ngắm lại. Trình Thuần Ngôn nói: “Được rồi, còn soi nữa là thành yêu tinh bây giờ.”

Tô Tiêu chắc là thấy hành động của tôi hôm đó ngớ ngẩn quá nên cũng lạnh nhạt nói đôi câu làm tổn thương tôi: “Đã đẹp lắm rồi, có soi nữa cũng không thể đẹp hơn được đâu”.

Tôi không thèm để ý đến cô ấy, chạy đi gõ cửa các phòng khác, rồi lần lượt thể hiện hình ảnh mới nhất của mình, cho đến khi nhận được lời khen ngợi mới vội vàng chạy xuống tầng.

Chỗ hẹn cách trường rất xa, đến nơi, tôi nhìn thấy một người đàn ông rất cao đang đứng đó, trông có vẻ như đang đợi ai.

Trực giác mách cho tôi hay, có lẽ là người đàn ông đó. Tôi rụt rè chạy đến trước mặt anh ta.

Bốn mắt nhìn nhau, chúng tôi không có quá nhiều cảm giác kinh ngạc, mà dường như là đã quen nhau lâu lắm rồi.

Tôi nói: “Là anh phải không?”

Anh ấy cười cười.

Chúng tôi qua đường và lên một chiếc taxi. Khi qua đường, anh đã đi bên cạnh tôi chặn hướng xe lao đến. Mặc dù biết đàn ông có kinh nghiệm đều sẽ làm như vậy, nhưng tôi vẫn tự nguyện ngốc nghếch cho rằng đó là biểu hiện của việc anh yêu tôi.

Khi xuống xe, chúng tôi lại phải qua đường lần nữa. Những chiếc xe chạy rất nhanh, bắt giắc tôi kéo anh lại, vì tôi rất sợ qua đường, tôi sợ những chiếc xe chạy nhanh như bay cứ vùn vụt ngược xuôi.

Chúng tôi cùng dắt tay nhau không rời. Chúng tôi đến một cửa hàng McDonald"s. Ngày hôm đó hình như có rất nhiều người.

Tôi nhớ tới Bĩ Tử Thái và Khinh Vũ Phi Dương (1), hình như lần đầu tiên họ gặp nhau cũng là ở một cửa hàng McDonald"s đi ra, người trên đường đã thưa thớt dần. Mùa đông năm ấy không hề lạnh giá, có luồng gió ấm không biết từ đâu thổi đến mà sao có thể thổi vào con tim người ta sự mềm yếu đến thế. Hai bên đường là hàng đèn đường mờ ảo, đang lặng lẽ nhìn chúng tôi chăm chú. Đó là những khán giả duy nhất, không reo hò khen hay cũng không than thở, chỉ có ánh đèn và cơn gió ấm áp. Chỉ có một buổi tối ngắn ngủi như thế đã khiến chúng tôi có thêm một chút đối thoại, thêm một chút tình tiết, để sau khi hạ màn còn có cái để mà hồi tưởng lại.

1. Bĩ Tử Thái, Khinh Vũ Phi Thương: Hai nhân vật trong cuốn tiểu thuyết Lần đầu tiên là của nhau, rất nổi tiếng trên mạng Trung Quốc

Tôi không biết tại sao lại viết về khoảng thời gian đã qua này tỉ mỉ đến thế, tỉ mỉ đến nỗi có chút lan man.

Bởi tôi nghĩ, đối với tôi, tôi chưa bao giờ phải nhớ tới nhưng mãi mãi cũng không thể nào quên được buổi tối ấy.

Tại quán cà phê có phòng cho thuê. Khi người phục vụ giới thiệu phòng thuê, tôi thấy anh do dự rất lâu trước cửa căn phòng. Về sau tôi mới biết anh đang do dự cái gì. Không gian riêng tư, ánh đèn ấm áp, đôi nam nữ vốn không thể yêu nhau lại khẳng khái đòi yêu, như muốn trút bỏ trách nhiệm và chiếc gông cùm nặng trĩu trong lòng. Tất cả đang đan dệt vào nhau, đan dệt thành một buổi tối tuyệt diệu.

Anh nhẹ nhàng ôm tôi và nói chuyện.

Anh nói: "Em thật ngốc, tại sao em lại yêu anh? Anh có là gì đâu, một loài chim di cư cũng không phải. Có lẽ sau lần gặp mặt này, đời này kiếp này sẽ mãi mãi mỗi người một phương"

Tôi nói: "Em cũng không biết tại sao lại yêu anh. Nhưng em cảm thấy em yêu anh".

Anh nói: "Trông em thật nhỏ bé, không giống một sinh viên đại học mà giống một học sinh trung học".

Vừa nghe anh nói vậy, tôi đã biết ngay rằng mình ăn mặc non nớt quá mức, mặc dù đàn ông đều thích con gái trẻ nhưng không có người đàn ông nào muốn yêu một người con gái trông giống như một thiếu nữ vị thành niên. Tôi hối hận vì đã không mặc cái áo màu đen. Màu đen luôn khiến người mặc trở nên già dặn hơn một chút.

Thế là tôi đành phải nói: "Vậy em hi vọng em mãi mãi trẻ trung".

Có những lúc, cả hai chúng tôi bỗng im lặng. Tôi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt anh. Con tim tôi đang loạn nhịp, chưa bao giờ nó loạn nhịp như thế. Anh ôm chặt lấy tôi, tôi giống như một đứa trẻ ngượng ngập trong lòng anh.

Một nụ hôn.

Khi tình yêu thăng hoa thì không có gì có thể so sánh được.

Trạng sự dịu dàng của anh, tôi tan chảy thành một dòng nước xuân. Tôi không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, chỉ cảm nhận được một mùi hương đậm từ thân thể tỏa ra, mềm mại, mơ màng, say đắm, sự lấp lọi của hình và bóng, sự đan xem giữa yêu và hận, sự tan chảy của tình và dục, bối cảnh mờ nhạt những kí ức là vĩnh viễn, nó lần lượt chảy qua thân thể tôi trong cái đêm đông ấm áp đó.

Tận hưởng ảo giác của hạnh phúc, hiểu nhầm ý nghĩa của niềm vui.

Khi anh hôn tôi, anh luôn nắm tay tôi, tôi thích cảm giác đó. Anh ấy hôn thật nhẹ nhàng, như hôn một đứa trẻ đang chìm trong giấc ngủ vậy. Anh hôn trán tôi, một cái hôn thuần khiết.

Tôi biết anh thực sự yêu tôi, cho nên mới không muốn làm tổn thương tôi, cho nên mới hôn tôi nhẹ nhàng như vậy. Cuối cùng, tôi cũng đã biết tình yêu của một người đàn ông có thể làm thế nào để khiến một người con gái trở nên dịu dàng như làn nước.

Anh nói: “Anh không thể làm tổn thương em, em vẫn còn trẻ quá. Anh không thể biến em thành một người khác, chỉ mong em mau trưởng thành, hiểu biết hơn, sẽ có người đàn ông tốt hơn anh yêu em”.

Anh nói: “Anh yêu em”.

Anh nói: “Em nên hiểu cho lòng anh”.

Anh nói: “Chúng ta không nên gặp nhau nữa”.

Anh nói: “Em nên sống thật tốt và hãy quên anh đi”.

Anh nói: “Em có cuộc sống của em, anh không thích hợp làm người đàn ông của em, anh không thể cho em thứ mà em muốn. Em có bao giờ nghĩ rằng, đối với một người đàn ông, không có cách nào mang đến cho người con gái mà họ yêu thứ cô ấy muốn nhất chính là một việc vô cùng tàn nhẫn”.

Anh ấy đã nói rất nhiều...

Chúng tôi hôn nhau nhẹ nhàng và không làm sao nói nên lời.

Những điều anh nói, tôi đều hiểu. Nhưng tôi không hiểu tình yêu. Khi tôi gặp được tình yêu của mình tôi liền biến thành một đứa trẻ ngây ngô, tôi không hiểu tình yêu.

Từ đó tôi rất thích bài hát Mối tình Hiroshima.

Em nên cự tuyệt anh sớm hơn, em không nên để mặc sự theo đuổi của anh.

Em đã cho anh những điều mình khao khát, để lại trong anh cái tên không thể mất đi.

Thời gian khó quay lại, không gian dễ vỡ tan.

Hai mươi tư tiếng yêu là hồi ức đẹp nhất mà cả đời này em cũng không thể quên.

Vượt quá biên giới của đạo đức, chúng ta bước trong vùng cấm của tình yêu.

Tận hưởng ảo giác của hạnh phúc, hiểu nhầm ý nghĩa của niềm vui.

Là ai đã quá dũng cảm nói rằng thích biệt ly.

Là ai chỉ cần hôm nay không cần ngày mai, là ai đã giương mắt nhìn tình yêu vượt mắt khỏi tầm tay, lại còn nói tạm biệt.

Anh đã không có đủ thời gian để yêu em, thì chúng ta nên sớm dừng lại trò chơi ái tính.

Em nguyện để anh vứt bỏ, coi như em đã hiểu rõ con người anh để mà chia tay.

Không muốn kết cục của tình yêu không có đáp án.

Không đủ thời gian để hận anh, cuối cùng em cũng hiểu rằng hận một người thật không dễ.

Trước khi yêu và hận dần mất đi, hãy dùng đôi tay làm ấm khuôn mặt em.

Hãy chứng minh cho em thấy em đã từng yêu anh thật lòng, từng yêu anh, từng yêu anh.

Tình yêu trong hồi ức mới là tình yêu vĩnh viễn, là thứ tình yêu đẹp nhất.

Tình yêu đẹp nhất thì đều sớm trở thành thứ tình yêu “chết yếu”. Tình yêu lâu năm, suy cho cùng cũng biến dị thành tình thân để tình yêu có thể được lâu dài.

Cho nên, những điều về anh chỉ còn là hồi ức. Dù cho chỉ có một lần cũng đã đủ rồi.

Tạm biệt.

Những tháng ngày đã qua có lẽ chỉ là một giấc mơ đẹp. Dù có hàng nghìn tâm tư tình cảm nhưng biết nói với ai?

Mỗi lần hồi tưởng lại, đều thấy cảm thương vô hạn.

16. Chương 36 - 38

36. Nữ sinh đại học cặp bồ

Tôi luôn luôn giữ kín chuyện này. Các bạn trong trường biết tôi đã yêu 1 người, nhưng không ai từng nhìn thấy anh ấy, càng không có ai biết rằng tôi yêu một người đàn ông đã có vợ. Tôi cũng sợ những lời đồn đại nhảm nhí. Tôi cũng biết rằng trong bản chất con người có nhược điểm ấy. Ai ai cũng hi vọng dùng câu chuyện của người khác để làm phong phú thêm hương vị cuộc sống của mình. Tôi không muốn trở thành câu chuyện “trà dư tửu hậu” của họ. Tôi không muốn sự việc âm ỉ loan truyền khắp nơi để bị người ta chê cười khinh bỉ. Tôi vốn dĩ không thể có được anh trọn vẹn, thì sao lại phải khổ sở để bản thân bị bức vào tình cảnh tuyệt vọng không lối thoát, bị thua sạch, bị mất cả chì lẫn chài, lại còn bị mang tiếng xấu.

So với nỗi sợ hủy hoại cuộc hôn nhân của anh thì sự hủy hoại thanh danh và cuộc sống của chính mình là điều tôi sợ hơn cả. Tôi ích kỉ như vậy đấy, làm sao có thể để mình rơi vào tình cảnh tuyệt vọng không lối thoát được.

Kì thực, các nữ sinh trong trường đại học rất dễ rơi vào một tình cảnh như thế. Nếu nói đây là ngoại tình thì tôi biết mình đã yêu chưa hết lòng, tôi đã nhảy khỏi thuyền khi nó còn chưa lật nhào và bắt đầu lộ trình mới của mình. Tôi chỉ xin được cùng anh ngắm phong cảnh trong biển người mênh mông. Và tôi đã thấy được một vài nữ sinh khác, họ cũng yêu phải người đàn ông đã kết hôn. Bất luận là yêu chân thành hay là vì tiền, thì cuối cùng cũng có rất ít các cô gái “tu thành chính quả”. Hơn nữa, chuyện còn âm ỉ tới mức ai ai cũng biết, các cô bị người đời chê cười khinh bỉ, trở thành trò cười mà chẳng được cái gì. Sao lại phải khổ như vậy? Khi yêu phải một người đàn ông như vậy, bạn hãy xác định rõ địa vị của mình, nhìn cho rõ kết cục của mình. Nếu bạn không chắc chắn sẽ thành vợ anh ta, thì hãy biết dừng đúng lúc. Lúc đó tình cảm có thể bị tổn thương nhưng cuộc sống sau này sẽ không thể bị hủy hoại.

Còn những người đàn ông đã kết hôn kia, sẽ bị cuộc sống nhặt nhẻo giày vò. Chán cơm thèm phở. Cuộc sống của họ chỉ cần có con gái trẻ để làm phong phú thêm, chứ không thể để các cô lật đổ cuộc sống ấy. Họ kiên nhẫn phục trên trận địa của chính mình để chờ đợi những cô gái trẻ đi qua. Họ tham lam và ích kỉ như nhau.

Những cô gái trong trường đại học mới 20 tuổi đầu, lại chưa được tiếp xúc nhiều với đàn ông trong xã hội. Cho nên, thường thường rất dễ bị hấp dẫn bởi một vài người đàn ông trưởng thành có sức cuốn hút, mà không thể tự thoát ra. Thực ra, tình yêu chính là sự kết hợp của tình và dục. Đã là hai người một nam một nữ thì phải vừa có tình, vừa có dục, vậy mới có thể duy trì được sự cân bằng. Nếu đều là dục, vậy có thể chơi trò ái tình một đêm hoặc nhiều hơn. Nếu đều là tình, thì chẳng khác nào trò chơi của trẻ vị thành niên. Cho nên, nhìn từ mọi góc độ thì sự chênh lệch tuổi tác khá nhiều giữa nam và nữ cũng có cái lợi. Nam 20, nữ 30. Hoặc nữ 20, nam 30. Phụ nữ sợ sự ăn mòn của thời gian, còn đàn ông lại muốn có sự gột giũa của tuổi tác. Nhưng nếu thật sự có những cặp chênh lệch tuổi tác như vậy thì có được mấy cặp không phải là thứ tình yêu bồ bịch.

Một cô gái 20 tuổi, nếu may mắn gặp được một người đàn ông tốt, thì anh ta có thể kiên nhẫn đưa bạn trở về đúng con đường của mình. Nếu không may gặp phải một người đàn ông không tốt, thì anh ta sẽ lôi bạn xuống vực sâu. Yêu một người không sai, yêu một người không nên yêu cũng không sai, nhưng yêu một người không nên yêu mà bất chấp tất cả là sai. Khi còn trẻ bạn có thể phạm lỗi, nhưng hãy cố gắng hết sức mình để không phạm phải lỗi lầm mà không thể xoay chuyển được.

Viết đến đây, tôi mới phát hiện ra rằng mình còn là một cô gái rất sáng suốt, biết yêu bản thân và biết điều gì là tốt cho bản thân. Cho dù tôi yêu anh ấy như vậy, nhưng tôi cũng biết không thể yêu đến điên cuồng, đến mất hết tất cả.

Nếu anh ấy thấy được điều này, anh ấy nhất định sẽ rất thất vọng, anh ấy không thể ngờ rằng, tôi còn non nớt thế mà đã có những trù tính như vậy. Tôi không thể suy tính được tình yêu nhưng tôi cần chuẩn bị tốt cho cuộc sống của mình, cần đặt sẵn lối thoát cho mình. Bởi vì tôi biết chồng của người khác chẳng liên quan gì đến mình.

Tôi đã yêu anh thật lòng, rất yêu. Nhưng tôi còn yêu bản thân mình hơn, rất rất yêu.

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:14.0pt; mso-bidi-font-size:12.0pt; font-family:"Times New Roman","serif"; mso-fareast-font-family:Calibri; mso-fareast-theme-font:minor-latin;}

37. Về Tô Tiêu

Mối tình giữa tôi và người đàn ông đã có gia đình đó dần dần phai nhạt đi như thế. Biết dừng đúng lúc mới có thể giữ được hồi ức mãi tươi đẹp và ngát hương. Gây chuyện âm ỉ tới mức thành chuyện thị phi đồn đại khắp chốn, tới mức vỡ vụn tan tành, tới mức mất hết tất cả, đó không phải là phong cách của tôi. Cuộc sống của tôi dần dần lấy lại cân bằng. Cho đến khi tôi lại yêu một người khác, anh ấy là người yêu hiện giờ của tôi. Chuyện chúng tôi quen nhau như thế nào không quan trọng, quan trọng là chúng tôi yêu thương nhau, hơn nữa hai năm sau chúng tôi sẽ sống chung với nhau.

Cuộc sống cứ xoay tròn đều đều và cuối cùng tôi vẫn không có cách nào thoát khỏi cuộc sống kí túc của mình. Luôn có những cảm xúc thế này thế kia, luôn có những phiền não thế này thế kia.

Sau khi cãi nhau với Trần Thủy, tôi có thể nhanh chóng làm lành. Vậy tại sao với Tô Tiêu lại luôn có sự xa cách ghê gớm đến thế? Nếu nói, sự nảy sinh xung đột trực tiếp với Trần Thủy là phương thức kết thúc một mâu thuẫn, thì sự nảy sinh xung đột trực tiếp với Tô Tiêu là phương thức để mâu thuẫn hiện hình, là dây dẫn lửa để mâu thuẫn chính thức nổ ra.

Kì thực, mối quan hệ giữa tôi và Tô Tiêu bao giờ cũng rất xa cách.

Năm thứ nhất đại học, cô ấy rất ngoan. Khi đó, trong phòng kí túc cô ấy luôn bị La Nghệ Lâm ức hiếp. Xem một người đẹp ức hiếp một người đẹp khác quả thật là một việc rất thú vị. Nhất là khi bạn thấy cả hai người đẹp đều chường mắt. Chẳng có lí do gì cả, đó là bản tính tự nhiên của con người. Thậm chí cũng không liên quan gì đến sự đổ kị. Tôi không cho rằng mình đổ kị với Tô Tiêu. Nhiều nhất tôi cũng chỉ công nhận rằng tôi ngưỡng mộ cô ấy, ngưỡng mộ vẻ xinh đẹp của cô ấy.

Bởi đổ kị với một người chính là đã thừa nhận người ta mạnh hơn mình.

Tôi cho rằng, ngoài dung mạo ra Tô Tiêu không còn điểm gì mạnh hơn tôi. Cô ấy không đáng để tôi phải đổ kị. Huống hồ khuôn mặt đẹp để ấy nếu không thể đổi lấy hạnh phúc, không thể đổi lấy sự ái mộ hết lòng và sự chiều chuộng của người đàn ông mà mình yêu, nếu không thể khiến cuộc sống của mình hạnh phúc hơn, tốt đẹp hơn của người khác, thì hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì, thậm chí còn chuốc thêm phiền não. Nếu ưu thế của khuôn mặt đẹp không được con gái sử dụng tốt, thì thường thường nó sẽ mang lại cho cô ấy sự phiền não gấp bội. Con gái có sự xinh đẹp làm vốn liếng, kinh doanh không tốt sẽ khiến mình bị phá sản. Bốn năm đại học, những điều mà tôi thấy là khuôn mặt đẹp của Tô Tiêu đối với cuộc sống, chưa bao giờ khiến cô ấy hạnh phúc hơn những nữ sinh bình thường khác. Vì khuôn mặt đẹp của cô ấy mà ngay từ khi vào trường cô ấy đã có rất nhiều người theo đuổi, nhưng mà yêu một người thì hãy nên yêu tâm hồn của người ấy. Tô Tiêu đã lạc trong số biết bao nhiêu người theo đuổi, cô ấy không ngừng yêu, không ngừng chia tay, chia tay rồi lại yêu: sự tấy đỏ bạn trai quá nhiều lần khiến cô ấy trở thành một cô gái mang tiếng bừa bãi. Quá nhiều đàn ông khiến tình yêu của cô ấy trở nên rẻ mạt, chẳng ai muốn tổn sức đối tốt với cô. Tôi đã tận mắt chứng kiến từng cuộc tình của cô, chẳng qua cũng chỉ là những cuộc chơi để chạy trốn sự cô đơn mà thôi. Trên người cô có vân tay của những người đàn ông khác nhau nhưng trái tim cô hoàn toàn là sự hoang vắng và trống rỗng. Tôi biết cô ấy rất cô đơn.

Không đổ kị, chỉ ngưỡng mộ. Bởi vì, tôi thường nghĩ nếu tôi xinh đẹp như cô ấy thì cuộc sống của tôi sẽ càng đặc sắc hơn. Ha ha... Sự xinh đẹp thì chẳng ai chê nhiều bao giờ. Cô ấy có một vẻ đẹp trời phú, còn tôi nhiều lắm cũng chỉ là một sản phẩm kha khá của tạo hoá. Tôi không xinh đẹp như cô ấy. Tôi vô cùng thành khẩn thừa nhận sự thật này. Nhưng tôi thông minh hơn cô ấy, so với cô ấy tôi có sự hiểu biết, nhạy bén và có khí chất hơn. Nếu lấy khuôn mặt đẹp ra để đổi với tôi thì xin lỗi, tôi không đổi đâu. Bởi khuôn mặt đẹp chỉ có thể dùng để lừa đàn ông, còn sự thông minh thì có thể dùng để lừa cả loài người.

Hồi năm thứ nhất tôi không ưa cô ấy lắm. Bởi vì, một nữ sinh xinh đẹp lại không biết rút ra bài học cuộc sống, vài ba hôm đã thay người yêu, rồi lẳng lơ ngay trước mặt các nữ sinh và cả những người đàn ông khác, thì ở bất cứ phòng nào cũng có người không ưa cô ấy. Nhưng khi đó vì La Nghệ Lâm luôn bắt nạt cô ấy, hơn nữa bản thân La Nghệ Lâm cũng không phải loại tốt đẹp gì. Cho nên, nói một cách thẳng thắn, tôi càng không thích La Nghệ Lâm. Khi đó đối với La Nghệ Lâm, tôi rất ghét, còn đối với Tô Tiêu thì chỉ là không ưa lắm mà thôi. Mâu thuẫn chính được giải quyết, mâu thuẫn phụ lại nảy sinh. Khi bên cạnh mình đã bớt đi một kẻ mà mình không ưa nhất thì thường thường sẽ có ngay một kẻ khác bổ sung vào chỗ trống đó. Con người là như vậy, lúc nào cũng có thể phát hiện ra một kẻ chướng mắt bên cạnh mình. Kẻ chướng mắt thứ nhất đã đi thì sẽ có kẻ chướng mắt thứ hai.

Ví dụ như trước đây, khi Tô Tiêu gọi điện thoại lúc nửa đêm và La Nghệ Lâm mắng cô ấy lẳng lơ một cách chua ngoa, tôi đã rất khó chịu với sự ngang ngược đó của La Nghệ Lâm. La Nghệ Lâm đi rồi, Tô Tiêu lại vẫn nũng nịu lúc nửa đêm, vì thấy chướng mắt với sự khoe khoang lẳng lơ của cô ấy, khiến tôi đã nhớ lại những ngày La Nghệ Lâm mắng cô. Sự căm ghét càng giữ trong lòng không nói ra thì càng tích tụ, càng sâu sắc.

Nhìn cô ấy lẳng lơ với đàn ông thật chướng mắt, nhìn cô ấy kiêu gì cũng thấy chướng mắt. Nhưng sau khi La Nghệ Lâm đi rồi, cái vẻ mặt của một người dân bị bức hại được giải phóng của cô càng khiến tôi thấy chướng mắt. Nếu một người đẹp mà không biết sống hướng nội một chút, thì thường thường sẽ bị người khác căm ghét vô cùng. Dựa vào vẻ đẹp mà kiêu ngạo, tự cao tự đại, coi thường người khác thì lại càng không được. Sống hướng nội là nguyên tắc sinh tồn đầu tiên của người đẹp trong đám con gái.

Cô ấy quả là một người đẹp. Người đẹp thì luôn có chuyện, có thể rất nhiều bạn đọc đang chờ đợi tôi nói gì đó về việc “nhìn trộm” cuộc sống của người đẹp chẳng. Nội dung chủ yếu khi kể về năm thứ nhất là La Nghệ Lâm. Cô đã không ngừng phơi bày bản thân nên tôi không cần “nhìn trộm” cũng có thể thấy được rất nhiều nội dung. Nhưng đến năm thứ hai, trong phòng kí túc lại là Tô Tiêu bắt đầu đóng vai chính. Tôi và Trịnh Thuần Ngôn là những người sống hướng nội nên không có quá nhiều chuyện sóng gió. Còn Tô Tiêu, sau khi thoát khỏi sự ức hiếp của La Nghệ Lâm liền “đổi đời” thành chủ nhân, ngày ngày đều phơi bày thói nịnh trên nạt dưới của mình, khiến tôi đành phải để mắt đến cô ấy, tôi đã tận mắt chứng kiến sự thay đổi và trưởng thành của cô gái này. Có quá nhiều chuyện muốn nói. Thậm chí, trong quá trình kể chuyện tôi buộc phải nhớ lại thời gian năm thứ nhất, thời điểm cô ấy rất được yêu quý, để mong mang tới cho mọi người một câu chuyện hoàn chỉnh về cô gái vô cùng xinh đẹp này.

Tôi phải công nhận rằng Thượng đế rất không công bằng. Người có thể khiến những đứa con của Người xinh đẹp như vậy, thậm chí có thể gọi là mỹ nhân. Thế nhưng, trong trường đại học có rất nhiều chàng trai trẻ không thể phân biệt sự khác nhau giữa xinh đẹp và mỹ nhân. Những chàng trai tinh lực dồi dào thích những cô gái xinh đẹp, ánh mắt của tất cả bọn họ đều dồn vào số ít các cô gái này. Trường chúng tôi vốn là “âm thịnh dương suy”, thế nên rất nhiều nữ sinh có dung mạo tầm tầm trung bình đều độc thân. Họ độc thân từ khi bước vào trường cho đến khi ra trường, tất nhiên độc thân nhưng chưa chắc qua bốn năm vẫn là gái trinh. Như tôi thấy rất nhiều nam sinh cũng độc thân, họ nhờ cậy tôi giúp họ giới thiệu bạn gái. Tôi giới thiệu qua vài lần đều không thành. Bởi vì, thực sự, quá nhiều nam sinh đại học có tiêu chuẩn chọn bạn gái là xinh đẹp. Ít nhiều gì cũng phải xinh đẹp vào bậc nhất, nhưng có mấy ai thật sự tìm được một nữ sinh xinh đẹp cùng sống cuộc sống hạnh phúc. Nữ sinh xinh đẹp không phải là thứ các anh mua là được. Xin thứ lỗi cho sự thẳng thắn của tôi. Đương nhiên, nếu anh có một người cha có tiền thì có thể là ngoại lệ. Bởi vì thời nay, người đẹp cũng bị thị trường hoá mất rồi.

Chúng ta hãy cùng xem cuộc sống của người đẹp Tô Tiêu. Buổi sáng thường ngủ đến chín, mười giờ mới dậy.

Đúng là “trao ăn, gái ngủ”. Sau đó cô ấy rửa mặt trang điểm mất khoảng một tiếng. Ăn cơm trưa xong,

ngủ trưa, buổi chiều trang điểm xong xuôi rồi lên lớp, đi trên đường tự nhiên trở thành tiêu điểm, đi đến đâu cũng xinh đẹp rạng rỡ nào trong khuôn viên trường đều không thể là lúc quá sớm, ví dụ như vào lúc tập thể dục buổi sáng chẳng hạn, bạn có phát hiện ra quy luật này không? Nếu bạn muốn nhìn người đẹp thì tôi khuyên hãy bắt đầu hành động từ sau hai giờ chiều.

Một lần, sau khi Tô Tiêu mua về quần áo hoặc mỹ phẩm thì câu mà cô hay nói nhất là: “Sau này, nhất định phải tìm một người có tiền để mình muốn mua gì thì mua. Quần áo mình thích, mỗi kiểu hai chiếc, một chiếc để mặc trên người, một chiếc để lau bàn. Nước hoa mà mình thích cũng vậy, mỗi loại mua hai lọ, một lọ xịt lên người, một lọ xịt toilet. Ferali cũng phải mua hai chiếc, một chiếc cho mình, một chiếc cho chú cún cưng của mình”. Người đẹp thông thường đều có mong muốn khác người. Các bạn đã nhìn ra chưa?

Ở đại học, nếu trong phòng bạn có một mỹ nhân xuất chúng, thì đối với các bạn cùng phòng khác mà nói thì đó thật sự là nỗi khổ không thể nói thành lời, là sự giày vò cả về thể xác lẫn tinh thần. Bạn sẽ phải chịu đựng việc có người gọi điện thoại lúc ba giờ đêm, trong lúc đang mơ màng thì bên tai văng vẳng tiếng cười nói lả lơi. Từ này có thể như hơi quá đáng. Nhưng khi một cô gái nghe một cô gái khác nũng nịu đang đưa vớ đàn ông vào lúc nửa đêm canh ba thì bạn có thể sẽ được nghe những lời đánh giá còn khó nghe hơn cả từ “lả lơi”. Bạn còn phải chịu đựng sự uy hiếp và sự trả thù của những kẻ theo đuổi người đẹp không thành đối với cả phòng. Một chàng trai nào đó trong trường, đã điên cuồng theo đuổi sau khi những tưởng nhận được ám hiệu từ người đẹp, nhưng người đẹp không đồng ý. Nếu dùng một lời kinh điển để xử lý tình tiết này thì đại khái là “kỹ nữ và tấm biển trình tiết” hay “Chu Du và Hoàng Cái”. Chàng trai ấy cuối cùng cũng đã ngộ ra rồi sau đó là nổi nóng, rồi tiếp tục văng những lời kinh khủng về phía đối phương và vô tình bạn bị liên lụy. Phòng chúng tôi từng bị không ít những chàng trai đe dọa cho nổ. Không biết cái trò đang đưa ấy có bị đá kích hay không, nhưng năm đó nó đã trở thành một thú vui như vậy đấy.

38. Gây oán thù

Nếu mâu thuẫn giữa tôi và Trần Thủy là bề nổi thì mâu thuẫn giữa tôi và Tô Tiêu chính là bề chìm. Hồi năm thứ nhất, hai chúng tôi đã rất ít nói chuyện với nhau. Trong cuộc tranh đấu giữa cô ta và La Nghiê Lâm, tôi là người trung lập tuyệt đối. Tôi không giúp cô ta, cũng không tham dự vào đội ngũ “giậu đổ bìm leo”. Tôi bao giờ cũng cố gắng giữ khoảng cách với cô ta, cũng giống như trước kia, dù Chương Hàm Yên nhiệt thành với tôi như vậy nhưng tôi vẫn luôn giữ khoảng cách với cô ấy. Hai người bọn họ đều là những nhân vật quá chói sáng. Ở bên cạnh họ, tôi sẽ không còn tự do tự tại. Tôi không muốn là vật làm nền cho ai cả, rất tôi có cuộc sống lạnh nhạt và trầm lắng của mình. Tôi và bọn họ đều không phải người thuộc cùng một thế giới.

Nói về chuyện gây oán thù, cần phải đi ngược dòng thời gian về năm thứ hai. Sau khi đợt thi cuối kì kết thúc, kết quả thi tiếng Anh được gửi đến mỗi sinh viên bằng một tờ giấy được niêm phong. Khi đó Tô Tiêu là người đi lấy giấy báo điểm. Khi đưa giấy báo điểm cho tôi, cô ta đột nhiên muốn bóc tờ điểm của tôi ra xem. Hoặc là cô ta tò mò hoặc là cô ta không phục tôi. Giống như việc một cô gái không xinh đẹp thích nhìn và miêu tả tỉ mỉ một mỹ nữ khi không trang điểm, hay như việc một cô gái không thông minh thích thấy điểm không thông minh của một cô gái cực thông minh trong truyền thuyết. Trong môn tiếng Anh, khả năng của tôi vốn không tốt nhưng cũng miễn cưỡng qua được cấp bốn, cấp sáu (1). Tôi không biết mình thi được bao nhiêu điểm, điểm số này nếu cùng lúc lộ ra trước mặt hai chúng tôi thì ai sẽ cười vui, còn ai sẽ sầu não đây? Tôi nắm tờ giấy trong lòng bàn tay không cho cô ta xem, cô ta liền giơ tay ra cướp từ tay tôi. Cô ta càng làm như vậy tôi lại càng cố sống cố chết nắm tay lại. Kết quả là cô ta đã giơ tay ra đánh mạnh vào tay tôi một cái.

Người đẹp đã được chiều quá hoá hư như thế. Khóc lóc om sòm trước mặt đàn ông thì được gọi là nũng nịu, còn lu loa trước mặt phụ nữ thì sẽ khó tránh khỏi bị gán một cái tên không mấy đẹp đẽ là chua ngoa đánh đá. Tôi cảm thấy mình bị sỉ nhục ghê gớm. Mặt đỏ gay gắt vì tức giận. Tôi không còn kiêu chảnh chẳng buồn nói như trước kia nữa, tôi cũng sấn sổ lên: “Cậu muốn làm cái quái gì thế?”

Cô ta buông tay. Tôi đoán rằng, bàn tay ấy trong một giây phút nào đó đã từng có ý nghĩ cho tôi một cái bạt tai. Nhưng cô ta không dám, chắc chắn là không dám, càng là người trầm tính thì lại càng có sức mạnh tiềm ẩn trong tinh thần hoặc thể chất.

Về sau, quan hệ của chúng tôi càng thêm xa cách. Có lúc cô ta ức hiếp những bạn học khác nhưng chưa bao giờ dám mạo phạm đến tôi. Chúng tôi rất ít nói chuyện với nhau, đã không vừa mắt nhau thì cũng chẳng

có gì để nói. Khi trong phòng chỉ có hai người chúng tôi, chúng tôi có thể không nói một câu nào trong vòng bảy mươi hai tiếng, cứ coi như người kia không tồn tại. Đương nhiên cũng không thể đối đầu ra mặt.

Ở các phòng kí túc trong trường đại học, tiêu chí đánh giá quan hệ không tốt giữa hai người chính là đôi bên không thèm ngó ngang đến nhau. Nếu dùng tiêu chí này để phán đoán mối quan hệ giữa các nữ sinh ở mỗi phòng thì tuyệt đối không thể sai, đó là một công thức vạn năng. Suy cho cùng mọi người đều là người có học, nên việc thấy ai chướng mắt liền đánh, liền mắng, phỉ báng người ta rồi đặt điều công kích người ta là một việc rất mất nhân cách. Cứ coi như muốn công kích, trả thù thì cũng phải làm sao cho không gây âm ỉ, phải tri thức hoá nó, phải nữ tính hoá nó. Tôi và Trần Thuỷ sau khi đã xung đột xong thì có thể bỏ qua hiềm khích cũ. Nhưng tôi với Tô Tiêu sau khi xung đột xong sẽ giữ chiến tranh lạnh đến cùng. Mỗi sự việc đều có nguyên do của nó, nếu không suy xét kĩ thì không thể hiểu nổi. Quan hệ và tâm tư của nữ sinh mãi mãi là một điều khó hiểu sâu xa. Mối quan hệ giữa người với người sợ nhất là sự xa cách của con tim, chứ không phải là sự khác biệt về tính cách hay hoàn cảnh. Đó là lí do tại sao, ở những phòng kí túc nữ, hai người trong bốn năm đã cãi nhau không biết bao nhiêu lần nhưng khi tốt nghiệp vẫn ôm nhau khóc, còn có những người không bao giờ xảy ra mâu thuẫn trực tiếp nhưng sau khi tốt nghiệp xong, cả đời cũng không có bất cứ liên lạc gì với nhau.

1. Tương đương với bằng B, bằng C tiếng Anh.

17. Chương 39 - 41

39. Tranh giành, đấu đá nhau

Thực lòng mà nói, Tô Tiêu thắng tôi một phần dung nhan thì tôi thắng cô ta ba phần tài trí. Về nhan sắc, nếu tôi thua kém cô ta quá xa thì có lẽ đôi bên sẽ không phải âm ỷ trong lòng như thế này. Sự khác biệt không lớn lắm lại rất dễ dẫn đến chuyện xét nét nhau từng tí một.

Có lẽ là do căn nguyên. Tôi thừa nhận, phần miêu tả bên trên có mang chút sắc thái tình cảm cá nhân. Và ở đây đã có lời giải. Không biết mọi người có vừa ý không. Sự kiện giấy báo điểm là dây dẫn lửa cho mọi oán thù, căn nguyên là ở chỗ hai cô gái không ai nhường ai.

Nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy mình xinh đẹp. Tôi khó có vẻ mặt tươi cười như hoa. Xinh đẹp, đấy là do bọn họ nói thế.

Họ nói cô ta có đôi mắt đẹp nhưng tôi có ánh mắt đẹp. Đây là sự khác biệt giữa những người đẹp, bạn cần phải thưởng thức từng chút từng chút một.

Chúng tôi đều đã từng gác điện thoại của những nam sinh gọi đến tìm đối phương: chúng tôi đều viết những dòng chữ rửa đối phương trong nhật kí của mình: chúng tôi đã làm những việc vụng trộm như dòm ngó nhãn hiệu đồ dưỡng da và nhãn hiệu quần áo của nhau. Nhưng bề ngoài vẫn gió yên sóng lặng. Chúng tôi không bao giờ nói chuyện tốt xấu của nhau trước mặt người thứ ba, ngoài sự việc giấy báo điểm ra thì chúng tôi không có bất cứ một mâu thuẫn nào khác. Chỉ rất ít nói chuyện với nhau mà thôi.

m thăm lặng lẽ, chúng tôi so bì với nhau rất nhiều thứ.

Một hôm, khi tôi bước vào phòng thì Tô Tiêu đang thu quần áo ngoài ban công. Nhìn thấy tôi bước vào, cô ta liền vội vàng treo quần áo lên. Trong lúc hốt hoảng chiếc gậy phơi quần áo bị lệch đi, phần áo trên móc suýt chút nữa rơi xuống đất. Tôi nhìn thấy chiếc áo lót của mình. Tôi không lên tiếng. Tôi giả vờ như không nhìn gì bởi vì tôi không muốn lại xảy ra xung đột với cô ta. Yên ổn vô sự. Tôi không sợ cô ta nhìn thấy nội y của tôi bởi nó là hiệu Triumph. Thế là đã giống phụ nữ thực thụ chưa! Nếu đó là chiếc áo với nhãn hiệu không tên tuổi mua ở một cửa hàng nhỏ nào đó, thì có lẽ tôi sẽ không thể ung dung như vậy. Quả thực vật chất mang lại cho người ta cảm giác an toàn.

Nội y là do người yêu tôi mua. Tôi chỉ muốn nói cho mọi người biết, sau chuyện tôi yêu người trên mạng, học kì hai của năm thứ hai cũng là lúc tôi gặp được một người đàn ông rất yêu thương mình. Tôi rất không muốn anh ấy xuất hiện sớm thế này. Hơn nữa tôi cũng không muốn viết về anh. Tôi tự biết ngôn từ của mình khá cay nghiệt và lạnh nhạt, tôi không muốn đem tình yêu của mình ra mổ xẻ phanh phui rồi cười đùa một trận. Tôi yêu anh ấy, tôi không muốn làm tổn thương người yêu tôi và người tôi yêu. Cho nên tôi đã thâm hạ quyết tâm, không thể viết về anh. Tình yêu luôn có một mặt rất tàn nhẫn. Viết ra chính là đã làm tổn thương nó. Tôi chỉ nói thế này, tình yêu của chúng tôi rất tuyệt, rất hoàn mỹ. Bởi vì tôi biết, trong tình yêu lúc nào nên tiến lúc nào nên thoái, lúc nào nên trối lúc nào nên thả. Còn anh ấy lại rất đơn giản. Giống như trong tiểu thuyết của Kim Dung vậy, phàm là một mối tình đẹp đều có một người thông minh, một người ngốc. Tôi lấy một ví dụ, tình yêu như chiếc cầu bập bênh, nếu hai người ngang sức trên cầu tình yêu thì cả hai đều sẽ muốn không chế cục diện, và thường chỉ có thể giữ thế giằng co, không có gì vui đáng nói. Một người lợi hại một chút, một người yếu thế một chút, cục diện phải do một người không chế, như vậy mới có thể bập bênh vui vẻ, anh vui, tôi cũng vui.

Tôi sẽ không viết về bạn trai mình.

```
Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:14.0pt; mso-bidi-font-size:12.0pt; font-family:"Times New Roman","serif"; mso-fareast-font-family:Calibri; mso-fareast-theme-font:minor-latin;}
```

40. Có bao nhiêu người từng ái mộ nhan sắc thời trẻ của bạn

Khi mới vào đại học, sau khi trang điểm xong, Tô Tiêu thường ẩn hiện ở những lớp học của các khoa khác. Tại sao lại như vậy? Bắt đầu nói rõ về tình hình của lớp chúng tôi, lớp khoa Văn. Tỷ lệ nam nữ là 1:10. Mà người đẹp cũng nhiều, “ếch xanh” cũng lắm, gần như có thể chiếm 60% đối với mỗi giới tính. Kì thực nếu nam sinh bị gọi là ếch xanh thì đa phần nên xem lại cách ăn mặc của mình. Nữ sinh khen nam sinh đẹp trai thường chỉ vì nam sinh đó có vẻ hào nhoáng mà thôi. Đẹp tựa Phan Nhạc (1) từ cổ chí kim có được mấy người? Đàn ông được gọi là đẹp trai phải là người có khí chất, tôi cảm thấy cái phong độ khoáng đạt, lịch sự ưu tú của đàn ông chủ yếu là đẹp ở khí chất. Không nên mặc u phục, đặc biệt là loại kém chất lượng, nhần nhần nhúm nhúm, bên trong còn mặc bộ đồ thu xanh xanh đỏ đỏ, dưới chân là đôi giày da rơm hoặc giày thể thao. Nếu không bạn sẽ bị các nữ sinh âm thầm hoặc công khai chê cười một cách cay nghiệt. Các nam sinh thực tình là không có tiền, mặc đồng phục hay mặc hãng Lining, Nike giả cũng được. Nhưng đừng có mặc kiểu nửa dơi nửa chuột. Không nên đánh giá thấp mức độ cay nghiệt của nữ sinh khi cười nhạo nam sinh. Nếu một nam sinh chưa cao đến 1m60 thì chúng tôi gọi cậu ta là “bán tàn phế”, còn nữ sinh bên cạnh cậu ta, chúng tôi gọi cô ta là “chủ tịch hội tàn phế”. Nếu một nam sinh cực kì keo kiệt bủn xỉn, chúng tôi sẽ gọi là “ông gà sắt”, còn nữ sinh bên cạnh cậu ta chúng tôi sẽ gọi là “nhân viên dọn chuồng gà”. Nếu một nam sinh thường mượn gió bẻ măng, chúng tôi sẽ gọi cậu ta là “thổ phỉ”, còn nữ sinh bên cạnh cậu ta chúng tôi gọi là “áp trại phu nhân”.

Dưới nghịch cảnh ngang trái như vậy, các người đẹp chỉ còn cách mở cửa ra bên ngoài. Thông thường các nữ sinh khoa Văn không muốn tìm các nam sinh cùng khoa Văn. Họ hiểu mình là mặt hàng gì, nên không muốn tìm hàng cùng loại. Dưới cái nhìn của nữ sinh khoa Văn thì nam sinh khoa Văn đa phần đều có thể dùng hai chữ “chua” và “nghèo” để hình dung. Đó là ý kiến của tập thể, đừng mắng tôi.

Hồi năm thứ nhất, Tô Tiêu đã từng cưa cẩm một anh chàng khoa Toán, anh chàng mắc câu và đã tìm Tô Tiêu hỏi tên, hỏi số điện thoại. Các bạn nam ơi, nếu bạn nhìn thấy một người đẹp trong khuôn viên trường, nếu bạn đã để ý cô ấy thì hãy tiếp tục lần la bắt chuyện làm quen. Nghe tôi đi, không sai đâu. Hãy coi như phải đấu tranh không mệt mỏi để tìm ra chân lí, muốn có một số điện thoại quả thực là cực kì đơn giản. Nhưng có được số điện thoại không có nghĩa là cô ấy có ý với bạn, mà nghĩa là bạn sẽ phải tham gia vào một trận đấu vô tận khốc, trong giây phút có được số điện thoại, người ngoài đều có thể nghe thấy tiếng súng vang lên sắc gọn như nói rằng: “Trận đấu bắt đầu!”

Cái để so sánh trong cuộc thi theo đuổi người đẹp này là tinh lực, tài lực, nghị lực, tâm lực và sự kiên trì. Cuối cùng, rất nhiều những chàng trai trẻ đều sức tàn lực kiệt, hao tổn tâm trí và tiền bạc, mệt mỏi về thể

xác và tâm hồn. Theo đuổi người đẹp phải biết lượng sức mà làm, không thể phô tài được. Cứ coi như thắng lợi thì nhất thời cũng phải củng cố thành quả, phải “đấu tranh không biết mệt mỏi để tìm ra chân lí” như trước.

Anh chàng khoa toán ấy không hiểu những đạo lí này. Cho nên anh ta toàn giở những chiêu cũ rích như gọi điện thoại, hẹn đi ăn, viết thư tình, tặng hoa hồng, mua quà. Để lên kế sách với những nữ sinh có ý nghĩa với bạn, bạn chỉ cần giở một đến hai chiêu là có thể thấy hiệu nghiệm ngay, nhưng nếu bạn đều đã dùng hết mười tám chiêu võ nghệ mà cô ấy vẫn mặt lạnh, vậy thì hỏi người anh em, tôi có câu này “quay đầu là bờ”, chúng ta tìm một người đẹp khác vậy. Trong trường đại học, không có một nữ sinh nào là khó theo đuổi, hề gặp được ý trung nhân của mình thì chỉ cần một vài chiêu, tất cả sự đẹp đẽ và cao ngạo của nữ sinh ngay lập tức sẽ vỡ vụn. Con tim trẻ trung và nhạy cảm luôn sợ lạnh lẽo, sợ cô đơn. Có linh hồn nào muốn đơn độc nhảy nhót từng đêm đầu!

Nói rộng ra, theo đuổi bất kì một cô gái nào trong bất cứ hoàn cảnh nào, kiểu chai lì, trơ mặt thốt đều là hạ sách. Từ trước tới nay, theo đuổi nữ sinh luôn là một việc rất đơn giản. Nếu bạn phải hao tâm tổn sức mới theo đuổi được một nữ sinh, vậy cũng còn hơn là hao tâm tổn sức mà không theo đuổi được cô ấy. Bởi vì phải gian khổ như vậy mới có được bạn gái, tình yêu của các bạn ngay từ đầu đã không bình đẳng cho nên cô ấy do dự không quyết, lần nữa không chấp nhận bạn, ngay từ đầu trong ý thức của mình cô ấy đã cảm thấy bạn không hợp với cô ấy.

Rất hiển nhiên, anh chàng khoa Toán ấy không phù hợp với yêu cầu khắt khe của Tô Tiêu và cũng không xứng với Tô Tiêu. Anh ta rất thấp còn Tô Tiêu lại khá cao. Anh ta cũng không có ông bố lái xe BMW. Chẳng qua anh ta cũng chỉ là một nam sinh rất bình thường, dáng vóc, tướng mạo, học thức và gia cảnh đều bình thường, vậy thì tốt nhất là nên tìm một nữ sinh bình thường. Nhưng hầu hết những nam sinh lại không hiểu được hiện thực này, những chàng trai trẻ hề nhìn thấy người đẹp là cứ làm như lừa vịt không bằng, làm như vậy chỉ có trăm cái hại mà không được một cái lợi. Hãy nghe tôi phân tích. Đầu tiên, bạn có rất nhiều đối thủ cạnh tranh, vì là đàn ông thì đều thích gái đẹp. Thứ hai, làm như vậy sẽ càng khuyến khích sự cao ngạo của người đẹp, cơ hội lựa chọn của cô ấy nhiều nhan nhản thì khả năng cô ấy ngó ngang đến bạn lại càng ít đi. Thứ ba, bạn có thể bỏ qua rất nhiều nữ sinh nhan sắc bình thường nhưng phù hợp với bạn. Phù hợp mới là điều đẹp nhất, tuyệt nhất.

1. Phan An còn gọi là Phan Nhạc, người Tây Tấn, là chàng trai đẹp nổi tiếng Trung Quốc cổ đại.

Có khá nhiều người theo đuổi mỹ nữ trong phòng chúng tôi, vậy tại sao tôi lại phải nhắc đến mỗi anh chàng khoa Toán đó? Bởi vì anh ta là một người dai dẳng nhất. Cho đến khi tốt nghiệp anh ta vẫn dứt khoát không từ bỏ. Khi anh chàng tốt nghiệp đã làm tặng Tô Tiêu một bản Flash khiến cả phòng chúng tôi đều cảm động. Cảm động, à cảm động, nhưng cảm động không phải là cảm tình, lại càng không phải là cảm giác, trong lĩnh vực tình yêu, hai chữ “cảm động” là một từ không có công dụng gì lớn lắm.

Một hôm trăng thanh gió mát, anh chàng khoa Toán hẹn người đẹp ra ngoài nói chuyện lần nữa, anh ta nói muốn bày tỏ một lần cuối cùng, dù cho có bị cự tuyệt cũng muốn cô ấy nhìn thẳng vào mắt mình và nói không! Thật là dũng cảm! Dám đối mặt với cuộc đời ảm đạm, dám nhìn thẳng vào thất bại.

Người đẹp Tô Tiêu đến chỗ hẹn. Trước lúc đi, cô ấy dặn chúng tôi không được nói cho người yêu cô ấy biết cô ấy đi đâu, làm gì. Nhưng cô ấy đã đi một tiếng mà vẫn chưa thấy quay về, nói thật chúng tôi hơi sợ. Con người trong lúc tuyệt vọng rất dễ làm những chuyện liều lĩnh. Đúng lúc đó bạn trai của người đẹp gọi điện thoại đến hỏi người đẹp đã đi đâu. Trong lúc phân vân do dự, Trần Thuý đã nói ra nơi Tô Tiêu đến.

Câu chuyện tiếp theo chúng tôi được nghe từ chính miệng Tô Tiêu kể lại, có bổ sung thêm một vài chi tiết. Cô nói anh chàng khoa Toán ấy rốt cuộc cũng không phải là “dũng sĩ” thật sự, anh ta đã quỳ xuống ngay sau khi thấy cô nói ba chữ “không thể được”. Hóa ra, vàng dưới gối nam nhi cũng chỉ đáng giá vậy thôi à. Đối với một cô gái không yêu bạn thì việc quỳ gối của bạn chỉ khiến cô ấy càng thêm coi thường bạn mà thôi. Anh chàng kia càng làm như vậy người đẹp Tô Tiêu càng thấy phản cảm, khẩu khí lại càng cứng cỏi. Đồi bên giảng co rất lâu, anh chàng khoa Toán ấy trông nho nhẽ vậy mà đã chạy tới ôm hôn người đẹp. Người đẹp liếc nhìn phản kháng, nghiêm giọng quát. Trời, có thể gọi là rung động lòng người! Một buổi tối trăng không thanh gió mạnh trên tầng 19 của khu nhà học có một chàng trai cầu xin tình yêu không

thành, vì tình yêu có thể làm liều. Bạn trai của người đẹp sau khi nghe được tin tình báo từ chúng tôi liền ba chân bốn cẳng chạy đến chế ngự anh chàng khoa Toán. Anh hùng cứu mỹ nhân, thật khiến người người cảm động rơi nước mắt.

Nói thực, những việc đã qua này không có gì đặc biệt. Có một người con trai đánh nhau vì mình thì con gái lúc nào cũng cảm thấy tự hào. Tôi cảm thấy chuyện này bốc đồng quá, nó đã thoát ly khỏi hiện thực cuộc sống. Hiện nay vào được đại học không phải là dễ dàng, chẳng nhẽ anh chàng khoa Toán đó không có lí trí như vậy sao? Sự ầm ĩ từ một chuyện nhỏ nhặt học đường làm thành chuyện đại sự của đời người.

Nhưng anh chàng khoa Toán đeo kính ấy cũng không còn tìm Tô Tiêu nữa, cũng không hề gọi điện thoại. Tô Tiêu đã mất đi một trận địa, đó là do chính miệng cô ấy thừa nhận

Khi anh chàng đó tìm gặp Tô Tiêu lần cuối cùng là khi anh ta sắp tốt nghiệp, anh ta tặng Tô Tiêu một cái đĩa mềm. Chúng tôi cùng nhau xem chiếc đĩa mềm đó. Đó là một bản Flash mà anh chàng tự tay làm cho cô ấy, bài Có em trọn đời của ban nhạc Thủy mặc niên hoa. Cả Flash đều bao trùm một màu xanh. Một bầu trời sao xanh thẫm, trên nóc của một toà nhà cao tầng không có ánh đèn, một chàng trai có mái tóc hơi dài đã đứng đó rất lâu, rồi hình ảnh dần hiện lên rõ ràng từng chút một, vẻ mặt u buồn của anh chàng khiến toàn bộ hình ảnh thương cảm vô cùng. Cuối cùng, trái tim của chàng trai vỡ tan ra từng mảnh từng mảnh thành những cánh hoa chậm chậm bay ra từ thân thể, rơi rụng, lụi tàn, khô héo, tất cả những cánh hoa từ những mảnh vỡ trái tim ấy tập hợp thành một bông hoa hồng màu đỏ. Màu đỏ của câu chuyện tình thê lương, màu đỏ của những giọt máu khiến ai xem cũng phải xót thương.

Bao nhiêu người từng ái mộ nhan sắc thời trẻ của em.

Nhưng ai có thể chấp nhận sự đổi dời vô tình của tháng năm.

Vài người đã từng đến rồi đi trong cuộc đời em.

Nhưng anh sẽ ở bên em trọn đời, chỉ có mình em thôi

Câu ca ấy được tua đi tua lại.

Ngày hôm đó, bản Flash ấy đã làm cảm động tất cả chúng tôi. Tô Tiêu đã khóc. Tôi nhìn thấy rõ ràng những giọt nước mắt lăn xuống từ khoé mắt cô. Cô dùng những ngón tay mềm mại của mình cố ngăn những giọt nước mắt nhưng dường như nó lại càng rơi mãnh liệt hơn.

Cho nên tôi luôn nhớ tới cậu nam sinh này. Tô Tiêu không yêu anh ta, nhưng Tô Tiêu đã rơi lệ vì anh ta. Trong ấn tượng của tôi, đó là một nam sinh nghiêm túc nhất đối với Tô Tiêu.

41. Người yêu đầu tiên của Tô Tiêu

Tôi vốn định đặt tên đề mục cho phần này là “Tình yêu đầu của Tô Tiêu trong trường đại học”. Nhưng, tôi lại phát hiện ra rằng “người yêu” có lẽ chính xác hơn “tình yêu”. Bây giờ ở đại học, chuyện có người yêu nhưng không có tình yêu là chuyện đâu đâu cũng thấy. Người yêu là nhu cầu của cuộc sống, tình yêu là một trò chơi lao tâm khổ tứ.

Nói thực, mặc dù tôi và Tô Tiêu có chút xích mích, cả hai đều không ưa nhau, nhưng từ tận đáy lòng tôi rất thông cảm với những điều cô ấy gặp phải trong vấn đề tình cảm. Ngoại trừ anh chàng khoa Toán theo đuổi không thành công kia, tôi không cho rằng có ai đó thật lòng yêu thương cô, đợi chờ cô.

Người yêu đầu tiên của cô là một nam sinh rất bình thường, không cao, chẳng đẹp trai, cũng không có tiền hay tiền đồ, thậm chí còn chưa đủ tốt với Tô Tiêu. Phân tích này của tôi là anh ta có thể “cưa” được Tô Tiêu thật ra là nhờ sự giúp đỡ của “thiên thời địa lợi”. dịp quốc khánh năm thứ nhất, Tô Tiêu ở lại Vũ Hán tìm việc làm, cậu nam sinh ấy liền nắm ngay lấy cơ hội tốt đó ra sức theo đuổi Tô Tiêu. Khi đó, một phòng kí túc to như vậy với một kì nghỉ dài như thế, mọi người lại mới bước vào đại học, ai có thể về nhà đều đã về nhà. Căn phòng kí túc xá lạnh lẽo trơ trọi, vắng vẻ tĩnh mịch, thê lương, buồn bã. Đó là điều tàn nhẫn nhất đối với bản thân những người cô đơn. Tàn nhẫn đến mức sau khi ngày quốc khánh qua đi, chúng tôi trở về kí túc xá, Tô Tiêu liền tuyên bố cô ấy đã có bạn trai, là một người X nào đó! Chúng tôi trở mặt nhìn nhau, than thở ngao ngán. Chúng tôi đã hiểu thế nào là “Bông hoa nhài cấm bãi phân trâu”.

Sự thực đã chứng minh suy đoán của tôi. Rất khó để đàn ông trân trọng một người phụ nữ mà họ có được quá dễ dàng. Cho dù người ấy đẹp như tiên trên trời đi chăng nữa nhưng tự hạ thấp giá trị bản thân là đã không đáng giá rồi. Nhưng phụ nữ thường lại không coi trọng những người đàn ông khổ sở vì si mê mình. Đây là một nhóm mâu thuẫn không thể điều hoà được. Ở đây, tôi vẫn tán đồng với quan điểm người đẹp phải có dáng vẻ của người đẹp, người đẹp phải có cái giá của người đẹp. Không phải dễ dàng mà ông trời có thể tạo ra được một mỹ nữ có nhân phẩm và dung nhan đẹp thực sự.

Việc Tô Tiêu kết giao với những người không đường hoàng, tôi có thể chứng minh bằng một việc như sau.

Sau khi Tô Tiêu và bạn trai đầu tiên của cô yêu nhau không lâu, tôi có nhận một cuộc điện thoại của anh ta. Hôm đó là cuối tuần, đúng lúc Tô Tiêu có trong phòng thì anh ta gọi điện đến tìm Tô Tiêu. Tôi nói: “Tô Tiêu không có trong phòng”.

Anh ta đáp lại: “Cô ấy không có trong phòng à? Vậy bạn có thể nói chuyện với tôi một lúc được không?”

Tôi tự hỏi phải chăng tại tôi có vấn đề. Bạn trai của cô ấy tìm không thấy cô ấy thì tìm tới tôi làm gì?

Tôi hỏi: “Anh có việc gì à?”

Anh ta nói: “Không có gì, tôi đang rất cô đơn, rất buồn nên muốn tìm một người bầu bạn thôi.”

Tôi lại tự hỏi phải chăng mình nghe nhầm hay là lộn số điện thoại. Nếu không thật tình tôi không thể nào tin nổi, hai người họ mới yêu nhau chưa đầy hai tháng, anh ta sao có thể nói những lời kia với một nữ sinh khác như thế được, hơn nữa lại là bạn cùng phòng của người yêu anh ta.

Tôi hỏi như để xác định lại lần nữa: “Anh có phải người yêu Tô Tiêu không?” Anh ta nói: “Đúng vậy, bạn hãy xem hiển thị số gọi đến thì biết, tôi là... sao thế?”

Khi tôi đã xác định được anh ta chính là người yêu của Tô Tiêu, và những lời kia là anh ta nói chứ không phải bị nhầm điện thoại, tôi nghĩ, hoặc là não anh ta đã bị nhúng nước, hoặc là não anh ta bị kẹt vào cửa, hoặc là anh ta là một nam sinh cực kì khát khao chuyện giới tính, cực kì buồn tẻ, là một người rất không đứng đắn.

Tôi lạnh lùng nói: “Xin lỗi, tôi không có hứng nói chuyện giải sầu với anh”.

Anh ta nói một cách mỉa mai rằng: “Tốt thôi, vậy hãy giúp tôi chuyển lời tới cô ấy rằng tôi yêu cô ấy nhé”.

Sau khi Tô Tiêu quay về, tôi mang chuyện này kể lại y nguyên cho Tô Tiêu nghe. Tôi không có ác ý gì, chỉ là vì tôi quá kinh ngạc và đang hi vọng Tô Tiêu kiểm tra lại xem anh chàng đó rốt cuộc có phải là người yêu của cô hay không?

Sau khi Tô Tiêu gọi điện thoại kiểm tra lại, cô đã tuyên bố với cả phòng rằng đây là lần cuối cùng cô thừa nhận anh ta là người yêu của mình. Bắt đầu từ giây phút này cô huỷ bỏ tư cách bạn trai của anh ta đối với cô.

Mối tình đầu tiên của Tô Tiêu vội vàng bắt đầu rồi vội vàng kết thúc. Nói đến chuyện yêu đương, nếu không có một khởi đầu tốt đẹp thì tiếp sau đó thường rất dễ đi vào con đường gấp ghe, khúc khuỷu. Tất nhiên, có một khởi đầu tốt đẹp cũng không có nghĩa là con đường tình yêu sau này sẽ luôn thuận buồm xuôi gió.

Vừa bước vào đại học, Tô Tiêu đã hồ đồ, tùy tiện vội vàng lao vào cuộc tình vô vị đầu tiên, rồi ngay lập tức có thể bắt đầu cuộc tình thứ hai, thứ ba. Vì thiếu những chỉ dẫn lí luận yêu đương một cách chính xác, nên vẻ đẹp của cô đã bị lãng phí hết lần này đến lần khác. Về cơ bản, những anh chàng người yêu của cô đều không có một ai đối tốt với cô, không có một người nào tồn tại quá nửa năm.

Người đẹp phải có cái giá của người đẹp. Tôi hết sức đề cao quan điểm này. Là con gái phải biết tự trọng một chút.

18. Chương 42

42. Người yêu thứ hai của Tô Tiêu

Là một người đẹp, nếu không chịu được sự cô đơn, không nhìn xa trông rộng một chút thì kết cục của cô ta còn thảm hơn cả một cô gái cô đơn bình thường. Bởi vì, cô ấy có càng nhiều cơ hội giằng vò bản thân thì có càng nhiều đôi mắt hau háu nhìn cô, sẵn sàng khoả lấp chỗ trống tình cảm bất cứ lúc nào. Những người khuất phục sự cô đơn là những người đối xử với bản thân mình tàn nhẫn nhất.

Tô Tiêu nhanh chóng “kết nạp” người yêu thứ hai, một nam sinh năm thứ tư. Đáng thương thay lúc đó chúng tôi mới vừa bước vào năm thứ nhất, vẫn còn là những con bé thuần khiết, trong sáng, còn anh chàng nam sinh đó thì... Theo như Tô Tiêu nói, bắt đầu từ lần hẹn hò thứ hai, lần nào anh ta cũng đều động chân động tay làm cho cô áo xống xộc xệch. Lại còn hay xúi giục Tô Tiêu buổi tối không về kí túc xá để hai người có thể lên mạng hoặc xem băng thâu đêm.

Khi đó vấn đề tác phong đều được cả phòng chúng tôi xem xét với thái độ rất nghiêm túc, còn nhớ sau rất nhiều lần Tô Tiêu oán trách anh chàng nam sinh ấy cứ thích động tay động chân với cô, chúng tôi đã từng hỏi cô có yêu anh ta không. Câu trả lời của Tô Tiêu lúc ấy còn như mới trong kí ức của tôi, cô nói: “Mình không biết mình có yêu anh ta không, cũng không hiểu tại sao lại có thể yêu anh ta”. Câu nói đó gần như là câu trả lời cố định trong mọi mối tình của Tô Tiêu.

Khi ấy, La Nghệ Lâm đã nói những lời rất khó nghe, nhưng cũng rất đúng, cô ấy nói: “Nếu cậu không muốn mất đi sự trong trắng của mình sớm như thế, nếu cậu còn có chút nhục nhã và sĩ diện thì hãy sớm chia tay với anh ta. Ở đâu lại có cái thói thọc tay vào áo con gái ngay lần hẹn hò thứ hai cơ chứ!”

Nhớ năm đó mới lên đại học, vấn đề tình dục vẫn chưa được nhìn nhận thông suốt, tất cả chúng tôi đều là những cô nữ sinh thuần khiết trong sáng, ai ai cũng đều trong suốt như băng, lạnh nguyên như viên ngọc không tì vết, đều chưa từng va chạm thân thể với đàn ông, nên luôn cảm thấy rằng nếu nam sinh sờ soạng những chỗ không nên sờ thì dứt khoát là hành vi của cầm thú, trời đất không dung, ai ai cũng cảm thấy thân thể mình là thứ không thể xâm phạm. Nhưng về sau tôi mới dần dần hiểu ra điều này: “Tình yêu chẳng qua chỉ là sản phẩm phụ của sự rung động giới tính”. Đặc biệt là đối với những chàng trai trẻ.

Có thể khi đó tình cảm của Tô Tiêu là trong sáng, nhưng một nam sinh máu dê đã khiến người đẹp còn nhỏ dại của chúng ta sợ chết khiếp, hai người đã chia tay khi yêu nhau chưa đầy hai tháng. Và vẫn là Tô Tiêu đề nghị trước. Thời gian hai tháng này nhất định đã ảnh hưởng rất lớn đến sự thay đổi của Tô Tiêu. Khi đó La Nghệ Lâm nhiều lần nói năng vô tư trước cả phòng, rằng toàn thân Tô Tiêu chắc chắn toàn là dấu tay của anh chàng nam sinh đó, đã yêu nhau một tháng thì tuyệt đối không còn là gái trinh nữa rồi. Những lời ấy tuy khó nghe nhưng đến khi chúng ta yêu mới biết rằng La Nghệ Lâm đã không hề nói quá. Anh chàng nam sinh đó rõ ràng là chỉ nhằm vào chuyện thể xác, mọi chuyện tiến triển quá nhanh. Tô Tiêu lại quá hồ đồ.

Các anh lớp trên này, nếu các anh muốn yêu một nữ sinh mới bước vào đại học thì cần phải có lòng nhẫn nại và kiềm chế một chút, hãy khởi động dần dần, không thể vội vàng hấp tấp được. Tiến trình đi quá nhanh thường khiến những nữ sinh mới vào đại học sợ mà chạy mất, sau khi bỏ chạy vì sợ, các cô còn đi khắp nơi nói anh là con quỷ háo sắc, họ sẽ quét sạch danh dự của anh. Những cô nhóc nữ sinh thường không hiểu rằng, ở đại học yêu đương trên tinh thần thuần khiết trong sáng cũng đồng nghĩa với không yêu.

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

19. Chương 43

43. Người yêu thứ ba của Tô Tiêu

Người yêu thứ ba của Tô Tiêu là một chàng trai khá “thượng hạ”. Có thể hẹn Tô Tiêu ra ngoài mà không mang một xu nào, có thể mang theo 20 tệ nhưng lại bảo Tô Tiêu tìm một nơi thi vị nào đó để ăn cơm, khi ăn cơm có thể hạn định cho Tô Tiêu không được gọi những món quá số tiền ấy, có thể thản nhiên vay tiền Tô Tiêu, xưa nay Tô Tiêu cho anh ta vay tiền khác nào lấy bánh bao ném cho chó, một đi không trở lại.

Diệp Thư (1) nói rất hay là “thời buổi này ai còn đi giết người phóng hoả mới là người xấu”, một người đàn ông mà đến cái hoá đơn 36,5 tệ cũng không muốn thanh toán, thì đúng là một người đàn ông xấu!

Tôi không hề cho rằng ở đại học, nam sinh và nữ sinh yêu nhau thì nam sinh đó phải chịu hoàn toàn hoặc phần lớn những khoản chi. Mọi người đều là sinh viên, mà yêu đương vốn dĩ rất tốn kém và không hề dễ dàng. Ở đại học những bạn đã từng yêu đều biết, một khi đã yêu thì chi tiêu của bạn ít nhất cũng phải gấp rưỡi so với khi bạn độc thân. Cũng có nghĩa là, ở Vũ Hán, một sinh viên đại học bình thường không yêu đương thì khoảng 400 tệ là vừa (lấy bình quân), nhưng một khi đã yêu thì ít nhất một tháng phải có 600 tệ mới đủ tiêu. Thông thường nam sinh sẽ có thêm nhiều khoản chi hơn. Đó là không kể chi phí cho những ngày lễ tết như sinh nhật, Valentine, Giáng sinh... Đây là những lời rất chân thực của tôi, những con số đưa ra cũng vô cùng chân thực.

Chi phí sinh hoạt trong gia đình thì nhiều, mà hầu hết sinh viên đều xuất thân từ những gia đình bình thường, những sinh viên có tiền như Chương Hàm Yên trong trường thì được mấy người. Sau khi yêu, chi phí tăng vọt, vậy phải làm thế nào? Người khôn ngoan một chút thì ra ngoài làm thêm hoặc tranh thủ đi làm gia sư, kẻ không hiểu biết thì lừa dối gia đình, hôm nay nói trường học bắt đóng tiền, ngày mai nói lớp sắp đi du xuân, lần sau lại nói mình bị ốm, lừa hết cả nhà lại quay sang vay mượn anh em bạn học. Tôi đã thấy rất nhiều nam sinh mắc nợ đầm đìa sau khi có bạn gái.

Có lẽ ở đại học yêu đương mới là khoản chi lớn nhất. Bạn gái mới là hàng tiêu dùng cao nhất.

Giữa Tô Tiêu và người bạn trai thứ ba không ngừng xảy ra tranh chấp về vấn đề kinh tế. Bạn gái vốn là một hạng mục tiêu dùng cao cấp, hướng hồ bạn gái lại là một người đẹp. Dịp lễ Giáng sinh, những nữ sinh đã có người yêu đều nhận được quà, ai ai cũng ôm một con thú bông rất to, đương nhiên Tô Tiêu cũng không thể kém phần, nhưng anh chàng đó chỉ tặng Tô Tiêu một con mèo rất rất rất nhỏ. Tôi thấy Tô Tiêu vừa về đến phòng liền quẳng con thú bông vào tủ với bộ mặt không vui vẻ gì. Ngày lễ Tình nhân, ở lớp có đến mấy nữ sinh nhận được 99 bông hồng, Tô Tiêu chỉ nhận được có 9 bông, và cô lại không vui, sau khi quay về liền bực bội rầy la bắt chàng nam sinh đó phải trả lại cô số tiền đã vay.

Xin đừng nói chúng tôi hư vinh. Ba cô gái một sân khấu, nhiều nữ sinh cùng sống với nhau như vậy khó tránh khỏi những chuyện so đo, ganh tị. Kiểu so đo ganh tị này thể hiện đặc biệt rõ ràng vào những ngày lễ tết. Mức độ giá trị quà tặng của bạn trai thể hiện rõ ràng nhất mức độ anh ta yêu bạn đến đâu, dường như đây đã là luật bất thành văn của phòng nữ sinh.

Đối với các nam sinh thì những điều đó là cực kì không công bằng. Mọi người đều đang đi học, lần này mua cho em chiếc nhẫn kim cương, lần khác mua cho em con BMW, liệu có hiện thực không? Đàn ông dùng vật chất để thể hiện tình ý. Nhưng đàn ông kiếm được bao nhiêu tiền là năng lực của anh ta, tiêu bao nhiêu tiền là thái độ của anh ta. Dùng tiền để đo độ nồng sâu của tình cảm, không xem giá trị tuyệt đối, chỉ xem tỉ lệ phần trăm. Hơn nữa, đàn ông tình nguyện tiêu tiền vì bạn không có nghĩa là anh ta thực sự yêu bạn, nhưng nếu đàn ông không tự nguyện tiêu tiền vì bạn thì lại có nghĩa là anh ta chắc chắn không yêu bạn.

Chính vì trong trường đại học có nhiều nữ sinh hư vinh như vậy, nên mới tạo ra nhiều nam sinh nợ nần chồng chất, lừa cha dối mẹ như thế.

Như xưa kia, Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh, một người nguyện chịu. Đánh sưng mặt lại thành ra béo múp đầy đà.

Tô Tiêu và cậu nam sinh đã keo kiệt lại không có tiền cũng “tập tọng” yêu nhau được nửa năm, rồi chia tay. Nghe nói lúc chia tay họ đã cãi nhau một trận to đùng, hôm đó Tô Tiêu tức đến phát khóc, ngồi trong phòng nghĩ rằng lợi mất chữ mất anh ta. Tính nợ trước nợ sau tổng cộng cậu ta đã vay Tô Tiêu 1.000 tệ, lúc vay tiền đều nói ngon ngọt sau này sẽ trả. Kết quả là khi chia tay, Tô Tiêu bảo anh ta trả tiền, thì anh ta nói tiền lấy từ tay Tô Tiêu cũng đã tiêu vào người Tô Tiêu cả. Tô Tiêu tức gần chết chữ rửa anh ta, anh không có tiền thì yêu với đương cái nổi gì!

Anh ta nghe xong câu đó liền nói Tô Tiêu có thể đi làm kĩ nữ được đấy. Kĩ nữ lấy thân đổi tiền, còn con gái nhà lành lấy thân đổi tình yêu. Cô gái nào may mắn một chút thì lấy tình yêu đổi tiền.

Tô Tiêu khóc sụt sùi chạy về phòng, rồi than vãn kể khổ cầu cứu chúng tôi.

Tôi kể một câu chuyện để an ủi Tô Tiêu. Có một cô gái yêu một chàng trai, chàng trai đó tiêu pha gì cũng đều chia đôi tiền với cô ấy. Cô ấy nghĩ rằng cùng chia đôi tiền cũng không có gì là không tốt, khi chia tay sẽ không ai nợ ai. Có một lần, họ đi ăn cơm, khi mua phiếu ăn chàng trai đã đưa thiếu 37 tệ. Cô gái lấy làm lạ nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ coi như anh chàng đó đã nhìn nhầm mệnh giá tờ tiền nên cô định rút tiếp 37 tệ của mình ra trả. Lúc đó anh chàng mới giải thích, lần này anh thiếu 37 tệ bởi vì lần trước mua bao cao su là anh trả tiền. Kể xong câu chuyện, tôi bảo Tô Tiêu, hãy thôi đau thương đi, xã hội mỗi ngày một thay đổi, có rất nhiều cô gái còn tệ hơn cậu.

1. Diệc Thư : Một nhà tiểu thuyết của Trung Quốc

Nếu Tô Tiêu có một người chị em thân thiết trong phòng, thì không chừng đã tìm được người giúp cô ấy dạy cho tên tiểu tử kia một bài học. Đáng tiếc, từ trước đến nay, ở trong phòng Tô Tiêu là kẻ đơn độc, không chỉ không có bạn mà hơn nữa còn có La Nghiê Lâm lúc nào cũng ức hiếp cô ấy. Ở nhà không ai quan tâm đến cô, cha mẹ cũng không bao giờ gọi điện thoại cho cô.

Cô ấy thật sự cô đơn, cô ấy đang dùng tình yêu để làm thuốc tê cho bản thân, hết lần này đến lần khác cô ấy chà đạp lên tình yêu, và tình yêu hết lần này đến lần khác giẫm cạy cô ấy. Cô ấy không trân trọng tình cảm của chính mình thì chính tình cảm sẽ trả thù cô. Những người chịu sự khuất phục của cô đơn là những người đối xử với bản thân mình tàn nhẫn nhất.

Đó đều là những chuyện hồi năm thứ nhất của Tô Tiêu, mười hai tháng thì có mười tháng yêu, thay bạn trai ba lần. Còn lại hai tháng nghỉ hè, cô nghỉ ngơi lấy sức, chuẩn bị để bước vào cuộc chiến đấu năm thứ hai.

Lên năm thứ hai đại học, ngựa quen đường cũ, cô ấy lại vẫn thay bạn trai. Tôi cũng không muốn viết nữa. Qua Tô Tiêu, tôi thấy rõ ràng rằng trong trường đại học, tình yêu là tình yêu, bạn trai là bạn trai. Tình yêu, có lẽ chỉ cần một lần là đã đủ, nhưng bạn trai thì có thể có một trăm người. Thói đời thay đổi, ai nói chỉ có thể so sánh phụ nữ với việc may quần áo. Ở đại học, đối với một bộ phận nữ sinh, đàn ông như quần áo. Thay hoài thay mãi, đến cuối cùng mới hiểu từ trước đến giờ bản thân không hề yêu ai cả, bản thân chỉ “phải lòng” tình yêu, “phải lòng” sự ám áp của đàn ông.

Chính mắt tôi đã chứng kiến Tô Tiêu và rất nhiều đàn ông đã yêu nhau như thế, giống như một ván cờ, bắt đầu sai lầm thì cũng biết kết thúc sẽ sai lầm, thế là trong cuộc chơi cứ đi sai một cách trắng trợn. Có lúc tôi thấy thật sự xót thương cho cô ấy.

Hoá ra đúng thật, những người khuất phục sự cô đơn là những người đối xử với bản thân mình tàn nhẫn nhất.

Viết đến những cậu bạn trai này của Tô Tiêu, bỗng nhiên tôi lại thấy thương cảm cho cô ấy. Hạ bút viết cũng không thuận lắm. Nhan sắc đẹp đẽ của một người con gái cũng không thể địch lại được với sự phá huỷ của việc không có tình yêu. Khi nhan sắc của chúng ta đang rực rỡ nhất, chúng ta gặp được ai, chuyện trò với họ thế nào, khung cảnh khi đó ra sao, tình tiết đẹp hay không, nhiều năm sau nhìn lại liệu có còn lưu lại trong chúng ta những tình cảm đẹp đẽ hay không?

Bạn trai là một chuyện rất đơn giản, nhưng tình yêu mãi mãi là thiên biến vạn hoá, muôn vàn khúc mắc.

Có ai muốn nhớ lại chuyện xưa, rồi chợt thấy cổ nhân nơi chốn cũ?

Ở đại học, chúng tôi đã học được cách yêu đương như vậy đấy. Suốt chặng đường chỉ toàn đổ vỡ và đón đau, nói chia tay khi tốt nghiệp và rồi không thu được bất cứ thành quả gì.

20. Chương 44

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:14.0pt; mso-bidi-font-size:12.0pt; font-family:"Times New Roman","serif";}

44. Ân oán phòng thi

Quan hệ giữa tôi và Tô Tiêu vẫn tiếp tục một cách lạnh nhạt, đôi bên đều phòng bị nhau cẩn thận từng li từng tí, tỉnh bơ như không. Mãi đến khi Tô Tiêu bị bắt vì quay cóp trong kì thi cuối học kì một năm thứ hai.

Tại sao lại phải quay cóp? Bởi người học dốt muốn thi đỗ, không muốn “quyên tiền” để xây dựng trường. Người học giỏi thì muốn giành học bổng. Ở đại học, việc giành học và chất lượng học tập của sinh viên không có quan hệ gì với nhau, nhưng lại có quan hệ mật thiết với khả năng “nước đến chân mới nhảy” trước kì thi của bạn và khả năng “phát huy” ngay tại phòng thi. Quay cóp cũng giống như việc đàn ông uống Viagra, có lẽ bạn cho rằng mình can đảm nhưng nếu bạn không “nuốt” cái đó thì bạn mãi mãi không thể khiến cho tất cả mọi người đều hài lòng.

Chuyện “nước đến chân mới nhảy” cũng không cần nói nhiều nữa, nếu như ai nấy đều học hành chăm chỉ như mấy ngày trước hôm thi thì đất nước sẽ có biết bao nhiêu là chuyên gia, học giả và giáo sư đấy. Mọi người đều biết, tri ân thì phải báo ân, bất luận thế nào các giáo viên đại học cũng đã từng dạy chúng ta một vài kiến thức, cứ cho là môn học của một thầy giáo nào đó bạn chỉ từng học một tiết thì cũng coi như “một ngày là thầy, cả đời là cha”, cho nên chúng ta không thể cướp bát cơm của thầy, cho nên chúng ta không thể ngày ngày đọc sách, học thuộc lòng, tìm tài liệu, viết luận văn, rồi ai ai cũng có dáng vẻ như sắp thi nghiên cứu sinh, thi tiến sĩ vậy. Cho nên, thường chúng tôi chỉ cố gắng phấn đấu trước kì thi hai ngày.

Khi học thuộc lòng, mọi người đều học ngày học đêm, nói chung nữ sinh lớp chúng tôi rất mạnh về mặt này, có đến vài bạn đọc sách rất nhanh, đọc lướt mà không quên, tôi vẫn chưa là gì.

Thi có tốt hay không thì phải xem bản lĩnh trong phòng thi của bạn. Ví dụ, mọi người đều học thuộc nội dung ôn tập thì bình thường có thể thi được 80 điểm; nếu bạn học thuộc lòng đồng thời chú ý nhiều mặt, dung hoà trí nhớ và tư duy mạch lạc, bạn có thể đạt 90 điểm; nếu ở phòng thi bạn còn có thể làm thận trọng, can đảm, nhanh tay nhanh mắt thì bạn có thể đạt 95 điểm thậm chí 99 điểm, thông thường khoa Văn không cho điểm 100. Những sinh viên không đạt được học bổng thì thuộc loại một, năm nào cũng đạt học bổng thường thuộc loại hai, đạt được học bổng nhưng lại đối mặt với nguy cơ không lấy được bằng thì thuộc loại ba, năm nay đạt học bổng nhưng năm sau phải thi lại cũng có thể thuộc loại ba.

Nếu trước khi thi mà cái gì cũng không thuộc thì phải xem bản lĩnh sau khi thi. Ví dụ, bản lĩnh làm “tình báo”, trong một thời gian ngắn có thể có được số điện thoại của thầy giáo các môn; ví dụ khả năng giao tiếp, liệu có thể nói với về cực kì đau lòng không, khóc lóc kể lể lần thi này vì có lí do riêng nên đã viết xằng viết xiên, lần sau nhất định sẽ sửa chữa triệt để lỗi lầm, trước tiên phải nói cho thầy giáo mềm lòng, rồi sau đó là “mềm tay”, sửa 55 điểm thành 50 điểm.

Trên đây là một trong những kinh nghiệm trong hai năm học đại học của tôi.

Bạn sẽ thấy mặc dù quan hệ thường ngày trong phòng chúng tôi không thật thân thiết, nhưng hễ đến lúc thi là chúng tôi lại đoàn kết với nhau rất chặt chẽ. Tình trạng ở tất cả các phòng khác đại thể cũng tương tự như vậy. Nếu đến lúc quan trọng ngàn cân treo sợi tóc, mà trong phòng vẫn còn đấu đá nhau thì chắc chắn quan hệ giữa bốn người đã cực kì tồi tệ rồi. Trước khi ôn tập, bốn người chúng tôi thông thường mạnh ai người nấy đi tìm tài liệu. Có những môn chung như Triết học, Chủ nghĩa Mác Lênin, Cơ sở Pháp luật, Tư tưởng Mao Trạch Đông, Lí luận Đặng Tiểu Bình. Có những khoa, có những thầy giáo sẽ nói cho bạn biết gần như cả nội dung đề thi, chỉ cần chịu khó học thuộc lòng thì bạn có thể đạt được 99 điểm, không cần phải quay cóp.

Khi vào phòng thi bốn người chúng tôi phân bố thành hình vuông, hai người ngồi trước, hai người ngồi sau. Thông thường nguyên tắc phối hợp là Trần Thủy và Trịnh Thuần Ngôn, Tô Tiêu và tôi. Còn về tại sao lại có sự phối hợp như vậy, tôi cũng không thể nói rõ ràng được, nhưng phải nói thêm rằng, Tô Tiêu và Trịnh

Thuần Ngôn cũng rất ít nói chuyện với nhau. Mọi người cùng ngồi với nhau như vậy có thể dò bài, bổ sung, sửa sai cho nhau, “tài nguyên cùng hưởng”.

Về việc quay cốp, tôi là kẻ có lòng gian nhưng không có gan làm chuyện xấu. Bình thường cách của tôi là lén mang tài liệu vào phòng thi. Tôi chép lại những thứ khó thuộc bằng thứ chữ bé như con kiến lên một mẩu giấy nhỏ xíu. Khi thi mùa hè, nhất định sẽ mặc quần bò có nhiều túi lớn, rồi sẽ để mẩu giấy vào túi quần. Khi thi mùa đông sẽ mặc áo lông và nhét mẩu giấy đó vào cổ tay áo, giữ chặt nó ở đó. Chiếc quần bò nhiều túi lớn và chiếc áo lông đã trở thành trang phục duy nhất được chỉ định khi tôi đi thi. Nhưng từ trước đến nay tôi chưa bao giờ quay cốp. Tôi cũng không thể nói rõ đó là kiểu tâm lý gì, mỗi lần tôi đều chép văt vả đến đổ mồ hôi rồi lại bồn chồn không yên khi mang nó vào phòng thi, nhưng tuyệt đối không hề mang nó ra dùng. Có lẽ, cái tôi cần chính là cảm giác an toàn, có mẩu giấy trên người tôi có thể tự nói với bản thân rằng, không có vấn đề gì, nếu thực sự bất ổn thì không phải trên người mình còn có một đáp án rất chuẩn sao? Chỉ có điều là tôi vẫn chưa gặp phải lúc nào thực sự bất ổn. Do đó những mẩu giấy của tôi lần nào cũng nằm ngoan ngoãn trong túi quần một tiếng rưỡi đồng hồ, ra ngoài tôi liền vo tròn nó vứt vào thùng rác.

Về cơ bản, Trần Thủy và Trịnh Thuần Ngôn cũng không quay cốp. Còn Tô Tiêu có quay cốp, hơn nữa lại cốp rất bừa bãi. Mỗi lần gặp phải những câu chưa thuộc, cô ấy đều không cần biết ngô khoai phải trái gì nữa, cứ vớ được tài liệu là chép, có lúc bừa bãi còn đặt cả quyển sách dưới mông, nhân lúc cô giáo không chú ý liền lôi sách ra chép. Tôi vô cùng khâm phục sự “can đảm” của cô ấy, thật lòng rất khâm phục. Đó gọi là “điếc không sợ súng”, có lẽ cô ấy cảm thấy mình xinh đẹp như vậy cho nên cần phải được hưởng đặc quyền trong phòng thi chẳng. Người đẹp ơi là người đẹp.

Quay cốp trong phòng thi, nếu bạn càng tỏ ra quang minh lỗi lạc thì bạn càng không dễ bị phát hiện. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Tô Tiêu chép đến điên cuồng, vậy mà chưa bao giờ xảy ra chuyện gì. Đúng thật là các cô giám thị coi thi đều mù hết rồi. Nói như vậy nghe có vẻ như tôi rất rất mong Tô Tiêu bị phát hiện vậy, thực ra thế thì hơi oan ức, tôi chỉ mong Tô Tiêu xảy ra chuyện một cách bình thường mà thôi.

Cuối học kì hai năm thứ hai, chúng tôi thi một môn chung là Tu dưỡng phẩm đức tư tưởng. Ngày hôm đó bước vào phòng thi tôi đã cảm nhận được bầu không khí hắt hiu, các cô coi thi đều là những gương mặt xa lạ, không phải ở khoa của chúng tôi. Một cô giáo có cái cằm nhọn, thân hình cao gầy phát hiệu lệnh trước bục giảng: “Hãy nộp tất cả sách vở lên đây! Tôi nói cho các bạn biết nhé, lần thi này phòng giáo vụ đang ra sức loại bỏ những sinh viên quay cốp, đừng nên vì một chuyện nhỏ mà làm hỏng cả chuyện lớn!”. Chúng tôi đều mang cặp sách nộp lên trên. Có giữ lại cặp sách cũng vô ích, ai lại ngốc đến mức lục các thứ từ cặp sách ra để quay cốp. Bản lĩnh “trông nhà” của mỗi người đều đã mang theo người.

Tô Tiêu cũng đã mang nộp cả cái cặp sách nhỏ xinh xắn của cô. Sau khi quay về chỗ ngồi, liền rút quyển vở từ ngăn kéo bàn ra quăng xuống ghế và ngồi lên, tôi quay trái quay phải, ngó trước ngó sau khá lâu rồi gật đầu nói với cô ấy: “Ồ, mông to quá nhỉ, ngồi ổn rồi, không nhìn thấy đâu”.

Đề thi ra không quá khó cũng không quá dễ. Nói chung tôi chỉ có một câu hỏi đáp là chưa thuộc. Bởi vì trong nội dung ôn tập chúng tôi không làm đến câu đó.

Tôi bỏ qua câu đó, nhanh chóng làm hết bài thi rồi bắt đầu nhìn ngó xung quanh. Ồ, quả không sai, số người quay cốp không phải là nhiều. Tôi thảng thốt về mặt tâm lý vì tôi không quay cốp mà! Nghiêng đầu qua, tôi nhìn thấy Tô Tiêu đã rút quyển sách dưới mông ra, đặt lên đùi và đang cầm cúi chép. Chuyện đó tôi thấy đã quen rồi. Nhưng trong lòng vẫn có đôi chút không thoải mái. Bản thân tôi không quay cốp, cô ta quay cốp lại không bị phát hiện, thế nên có cảm giác như mình bị thiệt. Lúc đó cô giám thị đang lơ đãng nhìn ra ngoài cửa.

Mắt tôi rất tinh, tôi liếc nhìn quyển sách của cô ấy, lại đúng là đáp án câu hỏi mà tôi chưa làm được. Thế là tôi cúi thấp đầu nói nhỏ với cô ấy, chép xong thì nghiêng tờ bài thi qua đây một chút. Cô ấy “ừ” một tiếng rồi tiếp tục vùi đầu vào chép. Tôi không dám nhìn cô ấy nhiều, sợ bị cô giám thị phát hiện. Sau khi mỗi mắt ngóng chờ cô ấy chép xong rồi thở phào nhẹ nhõm nhét quyển sách dưới mông một lần nữa tôi dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ấy, để tờ bài thi nghiêng qua đây một chút. Trong vô vàn cách quay cốp tôi thích nhất là cách nhìn trộm bài người khác. Thứ nhất, mắt tôi cực tốt, thứ hai cứ cho là bị tóm trúng, nhưng vì không lấy đầu ra chứng cứ nên cũng không có nguy hiểm gì lớn lắm.

Tôi mỗi mắt ngóng trông bài của cô ta, hi vọng cô rộng lượng nghiêng bài thi qua đây một chút. Cô không tỏ thái độ bằng mắt, nghiêng bài qua chỗ tôi được nửa phút, tôi mới chép được câu đầu tiên cô ta đã lật úp tờ bài thi và không lật lại nữa, cũng từ chối giao lưu bằng ánh mắt với tôi. Tôi gọi cô ta đến mấy tiếng, gọi to đến mức cô coi thi nhìn về phía chúng tôi, nhưng Tô Tiêu vẫn không thèm để ý đến tôi mà như điếc vậy. Tôi thở phì phì lật đi lật lại tờ bài thi, thu hút cái nhìn của không ít người. Trong lòng đã chửi thầm Tô Tiêu cả nghìn lần.

Thực ra bây giờ nghĩ lại, tôi có thể lí giải được hành động của cô ta. Lúc ấy mình vừa chép vừa nghĩ, có lẽ cô ta đang chửi mình. Mẹ kiếp, vốn mình không có ưa gì cô ta, rất muốn “diệt” cô ta cho bỏ tức, mình phải liều lắm mới quay được, có gì lại để cô ta chộp dễ thế được nhỉ? Không phải cậu vẫn đạt được học bổng loại một ư? Vậy cậu đừng có mà chép của người ta nữa nhé!

Cùng lúc đó, có lẽ cô ta cũng nhớ lại trước đây tôi đã chiếu cố đến cô ta thế nào khi thi ômn Lí luận Đặng Tiểu Bình, tôi đã đọc cho cô ta đáp án của một câu. Lần này cô ta đã đắc tội với tôi rồi, lần sau đừng hòng chép của tôi được một chữ!

Nhất định là cô ta đã từng có sự đấu tranh tư tưởng rất kịch liệt. Và cuối cùng tà ác đã chiến thắng thiện lương, cô ta đã trở mặt, cô ta đã lật úp tờ bài thi! Và không hề lật lại.

Lúc đó, trong lòng tôi thật sự hận cô ta ghê gớm. Cứ cho là chúng tôi có đôi chút hiềm khích đi, nhưng chẳng phải mọi người đều đã nói khi thi sẽ tương trợ lẫn nhau sao? Mỗi khi cậu hỏi tôi một câu nào đó, tôi đã bao giờ làm chuyện bất nhân bất nghĩa như vậy chưa? Lần trước chẳng phải tôi đã nói cho cậu biết sao, thế nên cậu đã thi đỗ môn Kinh tế chính trị Mác Lênin, vậy mà cậu...! Thật đúng là đồ vong ơn bội nghĩa, đồ vô liêm sỉ, kẻ ăn cháo đá bát nơi phòng thi!

Tôi không thèm nhìn bài thi của Tô Tiêu nữa. Cũng chẳng còn hi vọng gì. Tôi đã thấy rồi, lần này cô ta nhất quyết không cho tôi chép bài.

Khi buổi thi sắp kết thúc, không biết cô ta đã phát hiện ra vấn đề gì, lại bắt đầu chép sách. Tôi nhìn cái vẻ cô ta đặt quyển sách lên đùi mà cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Một ý nghĩ xấu xa chợt loé lên trong đầu tôi. Tôi vốn không hề nghĩ ngợi trăm phương nghìn kế gì, nhưng đã nghĩ ra một cách để trị Tô Tiêu. Tận trong xương tuỷ, con người đều có khả năng giở trò xấu.

Tôi nhìn chằm chằm vào cô giám thị. Vì buổi thi sắp kết thúc nên cô cũng không đứng ngăn ra nữa và hình như tính cảnh giác cao lên rất nhiều. Tôi cứ nhìn vào mắt cô như thế, ngay lập tức tôi bị liệt vào đối tượng cần chú ý. Trong khoảnh khắc mất đối mắt với cô giám thị, tôi vội vàng đưa mắt về phía Tô Tiêu, sau đó liếc xuống dưới và nhìn chòng chọc vào cặp đùi trắng trẻo của cô ta.

Cô giáo mau chóng đi đến một cách khê khàng, mắt Tô Tiêu vốn đã không tốt, lại đang tập trung hết sức để chép nên hoàn toàn không nhận ra là cô giáo đang đến.

Cái giây phút khi cô giáo đến gần, tôi lại hối hận, bỗng nhiên tôi cảm thấy sợ hãi! Tôi nhận ra rằng chiêu này thật dại dột quá. Làm như vậy sẽ huỷ hoại cả bốn năm đại học của Tô Tiêu! Cô ấy sẽ bị bắt ngay tại chỗ, sẽ bị đánh dấu bài thậm chí có thể bị đuổi học! Như vậy một đời cô ấy sẽ hết!

Đột nhiên tôi thấy vô cùng sợ hãi. Sợ hãi! Bước chân cô giáo đang tới gần, giống như trái bom hẹn giờ đang đếm ngược, sẽ lập tức phát nổ và khiến cả thế giới của Tô Tiêu nổ tan tành!

Tôi đã hối hận, tôi thật sự hối hận! Tôi muốn đập vào cánh tay Tô Tiêu ngay lập tức. Nhưng không kịp mất rồi, cô giáo đã tịch thu quyển sách và xé tan bài thi của cô ấy, cô giáo nổi giận dùng ngón tay Tô Tiêu đồng thời nhìn Tô Tiêu với vẻ mặt cực kì coi khinh và ghét bỏ. Tô Tiêu kêu lên sợ hãi. Cô ấy hoàn toàn không thể ngờ được trong mười mấy giây ngắn ngủi cuối cùng lại có thể xảy ra được chuyện gì. Cô ấy sợ hãi kêu lên thành tiếng.

Cô giáo coi thi xua xua tay nói: “Ra ngoài!”

Tôi thấy lúc đó Tô Tiêu mới dần dần trở lại bình thường. Trong phút chốc, nước mắt giàn giụa, cả khuôn mặt xinh xắn đầm đìa nước mắt. Cô ấy cách tôi rất gần, gần đến nỗi tôi có thể thấy rõ ràng toàn thân cô ấy đang run lên, những ngón tay cô ấy không ngừng di đi di lại trên mặt bàn, như muốn chống đỡ cho tấm thân run rẩy, muốn khống chế bản thân.

Cô ấy nhìn cô giáo một cách ai oán, trong đôi mắt ánh lên sự van nài, giống như một con vật nhỏ bị thương, giống như một con vật nhỏ sắp bị cắt tiết. Những giọt nước mắt của cô liên tục tuôn rơi, nhưng chưa kịp nói được điều gì thì cô giáo trông thi đã nhìn tên cô ấy trên tờ bài thi rồi lại nhìn cô ấy với vẻ khinh ghét và nói một cách rất hung dữ: “Cô, đi ra ngoài ngay lập tức!”

Tô Tiêu khóc lóc đi ra khỏi phòng thi.

Tất cả bạn học đều ngạc nhiên, vừa nhìn cô ấy vừa nhìn cô giám thị. Phòng thi đột nhiên ảm ỉ huyền ảo cả lên.

Cô coi thi lại xua xua tay nói: “Ai còn nói nữa thì như bạn này, ra ngoài!”

Phòng thi ngay lập tức trật tự trở lại, im phăng phắc không một tiếng động.

Tim tôi như rơi xuống tận vực sâu, toàn thân quay cuồng. Tất cả đều diễn ra trước mắt tôi, tất cả không đến một phút.

Nhưng một phút ấy có lẽ đã huỷ hoại một đời Tô Tiêu.

Tôi nhận ra bản thân mình cũng bắt đầu run lên, mồ hôi lạnh toát ra, tôi lạnh tới mức run lên cầm cập, hoàn toàn không thể điều khiển nổi cơ thể của chính mình.

Mãi đến năm phút sau, buổi thi kết thúc.

Ra khỏi phòng thi, tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao. Trần Thủy và Trịnh Thuần Ngôn hỏi tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tôi nói, khi đó tôi cũng đang làm nốt câu cuối cùng, tôi hoàn toàn không biết cô giáo đã đến bên cạnh chúng tôi. Nếu không nhất định tôi sẽ nhắc nhở Tô Tiêu. Trần Thủy nói: “Ừ, cô ấy cũng to gan quá, cô ấy thường xuyên quay cốp một cách trắng trợn như vậy đấy”. Trịnh Thuần Ngôn hỏi với vẻ lo lắng: “Liệu có bị đuổi học không?”

Tôi nói tôi không biết, rồi một mình đi trước.

Vừa rời khỏi khu học xá, rời khỏi đám đông tôi liền bật khóc. Toàn thân co giật ghê gớm. Tôi cảm thấy sợ hãi khủng khiếp, tôi không biết tại sao lại như vậy, tôi không biết sẽ còn có chuyện gì xảy ra. Câu nói của Trịnh Thuần Ngôn “liệu có bị đuổi học không” lúc nào cũng văng vẳng bên tai tôi, lặp đi lặp lại, đầu óc tôi khó chịu như sắp nổ tung. Một mình tôi đi ra góc khuất vắng người của trường. Tôi luôn tự hỏi mình, tôi phải làm gì? tại sao tôi lại xấu xa như vậy? Tại sao trong nháy mắt tôi có thể nghĩ ra một âm mưu nham hiểm đến thế? Nếu Tô Tiêu bị đuổi học vì tôi, vậy tôi phải làm sao? Làm sao tôi có thể yên tâm mà tiếp tục ở lại ngôi trường này.

Khi gần đến cổng sau, người trên đường càng thưa thớt dần. Chỉ có một vài cái cây, cành lá xum xuê trông rất đẹp. Từ trước đến nay, ngôi trường này chưa bao giờ cho tôi cảm giác lạ lẫm và mơ hồ đến thế. Ánh nắng lọt qua những kẽ lá rơi xuống mặt đất, nó khiến mặt đất trở nên bị nhem nhuốc, chỗ trắng chỗ đen, loang lổ như thứ thuốc màu bị bôi quệt bởi 1 bàn tay vụng về. Bóng cây đổ xuống mặt đất, tại sao, tại sao chúng lại giống như đồng tro cốt rơi rụng từ trên không trung?

Nhìn mọi vật tôi đều không thể chịu được.

Tôi buồn bã ngồi ở một góc vắng lặng của ngôi trường suốt buổi trưa. Cái lạnh từ trong tim lạnh đến ngón chân.

Sau này, Tô Tiêu đã phải tìm tới thầy chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm bộ môn, phải trải qua nhiều nỗ lực, trường học mới đồng ý cách xử lý chỉ ghi là vi phạm kỷ luật, và không huỷ bỏ tư cách sinh viên. Tất nhiên môn học đó vẫn phải học lại. Trong thời gian này, phòng chúng tôi đã thể hiện sự đoàn kết trước kia chưa từng có. Khi chủ nhiệm lớp đến phòng chúng tôi, ba người chúng tôi đều nói tốt cho Tô Tiêu, vừa nói vừa khóc.

Chúng tôi đều không phải là người xấu, chúng tôi cũng không có mưu thuẫn to tát, chúng tôi không muốn dồn ai đó vào chỗ chết. Nhưng cô tôi cũng lại là những kẻ ích kỷ và ngu xuẩn. Đó là những mâu thuẫn không thể cứu chữa, không thể điều chỉnh.

Sau này Tô Tiêu không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa, cũng không áp dụng bất kỳ một biện pháp nào để trả thù tôi, bởi chúng tôi đều đã nói tốt về cô ấy với nhà trường, trái với trước kia, cô ấy thân thiện và nhiệt

tình với tôi hơn trước. Có lẽ cô ấy chỉ tự trách bản thân vì đã quá sợ suýt khi quay cóp mà không hề biết rằng đó là vì tôi, tôi đã dẫn dụ cô giáo đến, tất cả đều do tôi đã bày sẵn kế hoạch chỉ trong nháy mắt.

Đối với tôi và cả cuộc sống suốt bốn năm đại học của tôi mà nói, chuyện này đã có ảnh hưởng vô cùng lớn. Mỗi lần nghĩ tới tôi đều không thể chịu nổi và không muốn nhớ lại. Tôi đã thấy rất rõ ràng sự ích kỉ, bỉ ổi và ngu muội của bản thân, tôi thấy thất vọng với chính mình. Nội tâm khô héo và mục nát như đồng lá khô tích tụ qua rất nhiều mùa đông, không có cách nào quét sạch, chỉ có thể giương mắt nhìn nó thối rữa từng chút từng chút một rồi biến thành đồng tro cốt của bầu trời xanh, rải rác khắp trên mặt đất trong ngôi trường. Thật sự tôi không hề muốn nhớ lại chuyện này một chút nào. Mỗi lần nhớ đến tôi đều cảm thấy rất khó chịu.

Sau chuyện đó, thái độ của tôi đối với Tô Tiêu đã dần tốt hơn. Nhưng lại không dám thể hiện quá rõ ràng, không dám đối quá tốt với cô ấy, không dám để thái độ của mình khác quá xa so với trước kia. Tôi sợ cô ấy hoài nghi, hoài nghi nguyên nhân tôi đột nhiên đối tốt với cô ấy rồi lại liên tưởng đến chuyện trước đây. Cho nên quan hệ giữa chúng tôi vẫn không có gì thay đổi.

21. Chương 45 - 46

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

45. Đến hồi kết vẫn thấy lòng thốn thức

Cô bạn người đẹp Tô Tiêu sau khi đã trải qua tai hoạ chí mạng ấy đã sống thu mình lại rất nhiều. Có lẽ việc quay cóp bị bắt tại chỗ, việc cô giáo xé bài thi như tiếng sét giữa ngày nắng, việc tất cả các bạn học đều nhìn chòng chọc không nói lời nào, và cả việc phải cầu xin tha thứ khắp nơi trong trường, đối với một sinh viên đang học mà nói đó là một đòn giáng quá nặng. Cô ấy không còn sai bảo Trần Thuỷ làm việc này việc nọ một cách kiêu căng ngạo mạn nữa, cũng không còn ra sức mua quần áo mới rồi đem khoe khắp nơi nữa mà bắt đầu ngồi vào bàn đọc sách và nghe nhạc một cách hiền lành.

Trong lòng tôi vẫn còn chút hổ thẹn với cô ấy, lại không dám tùy tiện vội vàng đối xử tốt với cô ấy để giảm bớt sự áy náy trong lòng. Tôi biết, nếu bỗng nhiên tôi đối tốt với cô ấy như một cơn gió đêm xuân thì nhất định cô ấy sẽ nhận ra sự kì quặc trong đó. Tôi muốn nói thêm vài câu với cô ấy nhưng lại sợ cô ấy nghi ngờ tôi muốn châm chọc cô ấy. Tôi đành phải tuyệt đối không tham gia vào đội ngũ “kéo bè kéo cánh” thể hiện sự cảm thông.

Khi không có mặt người đẹp Tô Tiêu, Trần Thuỷ và Trịnh Thuần Ngôn đã từng thảo luận rất nhiệt tình về vấn đề Tô Tiêu quay cóp, Trần Thuỷ tích cực nêu ý kiến: “Ái chà, sao cô ấy lại đen đủi đến thế cơ chứ? Lại bị cô giáo tóm trúng, nhưng cũng phải nói rằng cô ấy cóp bài bữa bãi quá, đúng là ”đi đêm lắm có ngày gặp ma”, dứt lời, cô lắc lắc đầu làm ra vẻ đau lòng lắm. Trần Thuỷ thao thao bất tuyệt, Trịnh Thuần Ngôn thì chỉ rửa tai lắng nghe. Tôi ngồi xa xa một bên, mặc dù đôi tai vểnh lên nghe ngóng nhưng lòng lại trĩu xuống.

Làm một người đẹp, cả cuộc đời sau này sẽ là đối tượng công kích của tất cả phụ nữ. Mọi người đều trông ngóng thấy bạn xấu đi hoặc bạn xảy ra chuyện. Bạn không thể trách mọi người là “đã thâm thâm độc”, có trách chỉ trách bạn sinh ra đã xinh đẹp hơn người, cũng có nghĩa là trời sinh ra bạn thì trời đã nợ những người phụ nữ bình thường. Thượng đế đã ưu ái bạn thì thượng đế cũng phải lấy một vài thứ khác của bạn để trả lại cho mọi người. Bởi vì mọi người đều nói Thượng đế công bằng, Thượng đế sẽ xấu hổ nếu quá thiên lệch.

Quan hệ giữa tôi và Tô Tiêu đã xích lại như thế. Chúng tôi bắt đầu nói chuyện, tán gẫu. Tình bạn thân thiết giữa con gái hầu như đều bắt đầu từ việc nói chuyện quần áo, giày dép, tóc tai, làm đẹp...

Tôi đã tiếp xúc và thích ứng với Tô Tiêu qua một khoảng thời gian, từ việc nói chuyện về mỹ phẩm, quần áo, đến những chuyện để đối phương chia ngọt sẻ bùi. Tôi không biết giữa các bạn nữ ở các trường đại học khác có thường xuyên đổi quần áo cho nhau mặc hay không. Nhưng ở chỗ chúng tôi thấy không nhiều lắm. Tôi luôn luôn cảm thán vì trường chúng tôi số nữ sinh đặc biệt nhiều, cho nên mọi người đều có lòng hờ hững như nhau, không ai có thể mở mồm đi mượn quần áo của người khác để mặc, cho dù mình cũng rất thích nó. Đó không phải là một hiện tượng quá bình thường của phòng nữ sinh trong trường đại học. Tôi chỉ thích đồ Fairyfair. Người đẹp Tô Tiêu và tôi giống nhau ở sở thích này.

Trên chuyên mục thời trang của Xã luận Chân trời có rất nhiều bài thảo luận về quần áo Fairyfair. Tôi rất tán thành quan điểm của đa số người trong đó. Fairyfair là hãng quần áo kén người mặc nhất. Tôi đã nghĩ thay cho Fairyfair một câu quảng cáo, “khiêu chiến với khí chất của bạn”. Với quần áo của Fairyfair, nếu không biết chọn lựa thì khi mặc lên sẽ thành một cô gái quê đích thực, tuy nhiên nếu biết cách phối hợp bạn sẽ trở thành một cô công chúa, không thể giấu được vẻ đẹp cao quý và thuần khiết. Hơn nữa, Fairyfair còn kén vóc dáng người mặc, quá cao, quá lùn, quá béo, quá gầy... mặc lên đều rất khó coi. Tôi luôn luôn nghĩ tại sao lại có thể có một loại quần áo tạo ra hiệu quả như vậy.

Lần đầu tiên nhìn thấy cửa hàng chuyên bán đồ Fairyfair trên đường Giang Hán, tôi đã bị cuốn hút bởi gian hàng tuyệt đẹp như một cung điện, không thể kìm được, tôi liền chạy vào xem, xem một cách thích thú rồi lại đau lòng chạy ra. Đối với một sinh viên nghèo, quần áo của Fairyfair quá đắt, một chiếc áo lót đã 298 tệ, thông thường giá một chiếc váy là 798 tệ. Khi đó tôi đã thề rằng sau này có tiền nhất định chỉ mua đồ Fairyfair.

Người yêu tôi cũng thích tôi mặc quần áo Fairyfair nhất. Rất nhiều người nói, để mặc loại quần áo này sao cho toát ra vẻ hấp dẫn thì phải là những cô gái được sinh ra trong hoàn cảnh gia đình tốt, gia cảnh từ lúc nhỏ đến khi trưởng thành đều thuận lợi. Nhưng một cô gái như tôi, khi khoác lên người quần áo Fairyfair thì đến chính mình cũng không thể không ngắm đi ngắm lại. Có lẽ là vẻ đẹp thuần khiết vốn có của tôi vẫn chưa hoàn toàn mất đi chăng.

Còn nhớ, lần đầu tiên tôi mặc chiếc váy liền thân màu trắng của Fairyfair và cùng bạn trai ra ngoài, tất cả mọi người trên đường đều liếc nhìn, có người nhìn thẳng vào tôi, thậm chí còn nhìn chằm chằm. Bạn trai tôi sợ tới mức kiên quyết không cho tôi mặc chiếc váy trắng đó khi ra ngoài một mình. Về sau, có một lần tôi mặc chiếc váy đó đi chụp ảnh nghệ thuật, khi xem ảnh, có người đã hỏi tôi: “Em có biết một nhãn hiệu tên là Fairyfair không? Tấm ảnh này của em chụp lên có cảm giác như ảnh quảng cáo cho họ vậy.” Tôi và bạn trai cười phá lên một hồi lâu. Chúng tôi đã phóng ảnh cỡ 24 inch, đang hoàng treo ở nhà bạn trai tôi.

Ôi ôi, hết rồi, tôi phát hiện ra rằng cứ nói đến Fairyfair là tôi lại không thể dừng được, lại lạc đề mất rồi. Thật ngại quá. Đoạn này có thể có chị sẽ mắng tôi. Mắng đi, ha ha... Tôi thích thế.

Mới đầu, Tô Tiêu là người đầu tiên có áo Fairyfair. Cô ấy mua về rồi giả vờ nói bằng quơ: “Ái chà, mình cảm thấy cái áo lót này không giống như những gì mình nghe được”. Tôi ngoái đầu nhìn, đó là một chiếc áo lót in hoa màu phấn hồng, nói thật, lúc đó tôi cũng có cảm giác như vậy, liếc nhìn từ xa cũng biết đó là của Fairyfair. Mọi người đều túm tụm vào nhìn rồi nói này nói nọ. Tôi quay đi, im lặng.

Chiếc váy liền màu trắng giá 700 tệ là một bộ Fairyfair đầu tiên và đó cũng chính là món quà đầu tiên bạn trai tôi tặng. Tôi không thể kìm nổi mong muốn nói với người khác, không kìm nổi mong muốn chia sẻ với mọi người. Đó thực sự không phải là khoe khoang mà hoàn toàn chỉ là vui sướng. Hoá ra niềm vui sướng của con gái chỉ đơn giản như vậy thôi, một chiếc váy nho nhỏ đã có thể khiến tôi vui mừng đến thế.

Tôi phát hiện ra một điều rằng khi mọi người vây quanh tôi ngắm nghía, vuốt ve cảm nhận chất lượng chiếc váy thì Tô Tiêu lại có phản ứng giống như tôi lần trước, đứng xa xa một bên, không nói không rằng, cũng không nhìn tôi.

Đó đều là chuyện trước đây, lâu lắm rồi. Khi ấy tôi và Tô Tiêu không nói chuyện với nhau.

Rất lâu sau, tôi và Tô Tiêu mới có thể thân mật cùng nhau ngồi tán gẫu, cùng nhau lên lớp, cùng nhau ăn cơm, lấy nước. Tôi cho rằng chúng tôi có thể trở thành đôi bạn thân thật sự, nếu tiến triển tốt đẹp không ngừng còn có thể trở thành tri kỷ. Một ngày kia, có một nam sinh hẹn cô ấy, cô ấy cũng có chút tình ý với anh ta, tôi đã giúp cô ấy “thăm định” anh chàng một chút đồng thời khích lệ cô ấy bước ra khỏi bóng tối để đi tìm một chàng trai mới tốt hơn. Cuộc hẹn vào một buổi chiều muộn, tôi tham mưu cho cô ấy. Vì

không biết chắc cậu nam sinh đó là người thế nào, nên tôi nói với cô ấy nên trang điểm kiểu nhã nhặn, đẹp thuần khiết là an toàn nhất. Sau đó tết hai bím tóc để kết hợp với phong cách trang điểm ấy, tiếp theo là giúp cô ấy chọn từng bộ quần áo. Nhưng tôi luôn cảm thấy gương mặt cô ấy quá xinh đẹp, tất cả quần áo đều không xứng. Cô ấy thở vắn than dài nói: “Làm thế nào bây giờ? Có cần phải đổi kiểu tóc và phong cách trang điểm không?”

Bỗng nhiên tôi nghĩ tới chiếc váy trắng mà ai thấy cũng khen của tôi. Tôi hăm hở chạy đến trước tủ quần áo, lấy ra chiếc váy trắng đang treo ở đó, tôi nói: “Cậu mặc cái này nhất định rất đẹp! Chắc chắn đấy!”

Người đẹp vừa nhìn thấy, mắt đã sáng lên. Cô ấy tíu ta tíu tít vội vàng cởi ngay chiếc váy trên người, để lộ ra tấm thân trắng trẻo, rồi mặc chiếc váy trắng vào ngay trước mặt tôi. Nhưng tôi đã quá quen rồi, khi mới bước vào đại học mọi người đều rất ngại ngùng, thay áo lót cũng phải chạy vào phòng vệ sinh, sau đó đã tiến đến độ ngồi trên giường thay , đến bây giờ đã tự nhiên đến mức chỉ cần là trong phòng kín đáo, không cần biết là có bao nhiêu người, muốn thay quần áo là cởi luôn. Không biết đó có phải là bởi Thuyết Tiến hoá không?

Quần áo đã thay xong xuôi, một cô gái dễ thương như nàng công chúa Bạch Tuyết hiện ra trước mắt tôi. Do đó, tôi phải sửa lại những ý kiến trước đây của mình về Fairypair. Nếu một người con gái có nhan sắc như hoa, thì có thể giảm bớt một chút yêu cầu về vóc dáng và khí chất.

Hai chúng tôi đứng trước gương ngắm nghía rất lâu, xoay người, nghiêng đầu, làm vẻ mặt tươi cười, giận dỗi, nhìn thế nào cũng xinh.

Tôi nói: “Hôm nay cậu như thế này đi hẹn hò với hần, hần không ngã gục mới là lạ! Dù là Liễu Hạ Huệ (1) cũng không thể không động lòng”. Nàng công chúa trong gương mỉm cười chăm chú nhìn vẻ đẹp của chính mình. Gương mặt rạng rỡ tươi cười như thế kia bỗng dần dần黯淡 lại, cứng đờ, ánh mắt trở nên ảm đạm, tia sáng mừng vui trong đôi mắt như thời khắc cảnh xuân tươi đẹp lại tàn hết, biến mất không chút dấu vết. Rồi cô ấy bắt đầu cởi quần áo. Cởi bỏ thất lưng, tháo dây chuyền và trút bỏ chiếc váy một cách lặng lẽ, nghiêm túc và cẩn thận.

Lúc đó tôi không biết nên nói gì. Có lẽ, trong giây phút ấy nói gì cũng đều là những lời giả dối, nói gì cũng đều là sự châm biếm vô tình.

Tô Tiêu nói với vẻ rất quan tâm thấu hiểu lòng người: “Cảm ơn cậu nhé, à, tớ mặc hình như hơi bị thất eo, cảm thấy hơi khó chịu”.

Tôi cầm lấy chiếc váy cô ấy thay ra. Tôi biết đó là lời nói dối, cô ấy còn gầy hơn tôi nên sao có thể cảm thấy bị thất eo được.

Tôi muốn nói đôi lời an ủi hoặc vờ tỏ ra ngốc nghếch, nhưng tôi không thể nói được một câu giả dối. Bởi vì tôi quá hiểu lòng mình. Đây là những cô gái xinh đẹp và đôi chút cao ngạo, nào có ai chịu nhận cái đẹp bổ thí của kẻ khác.

Trước kia, nhiều lần nhìn thấy những cô gái xinh đẹp và rạng rỡ tôi đều không khỏi buồn bã. Nhan sắc của tôi, khí chất của tôi, tài hoa của tôi, tâm hồn của tôi đều không kém người khác, vậy tại sao lại có một cuộc sống khác, gian khổ và nhục nhã, giống như một bông hoa kiên cường khóc thầm trong đêm đông lạnh giá, vừa khóc vừa cầu khẩn mùa xuân đến mang cho tôi sự ấm áp, mang cho tôi ánh sáng mặt trời.

Tôi chợt nhớ đến một câu nói trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng, dùng ở đây không thích hợp nhưng lại rất thích hợp với tâm trạng của tôi và Tô Tiêu.

“Nghĩ lại toàn bộ câu chuyện buồn, đến hồi kết vẫn thấy trong lòng thốn thức”.

1. Liễu Hạ Huệ (720-621 trước Công nguyên): Người nước Lỗ, tương truyền xưa kia Liễu Hạ Huệ ủ người con gái vào lòng mà không hề động lòng.

Quan hệ giữa tôi và Tô Tiêu đã dần dần mờ nhạt đi như thế. Xưa nay, mối quan hệ giữa người với người đều có khoảng cách, cũng giống như từ hai đỉnh núi dốc đứng, chúng tôi nhìn nhau từ xa và cho rằng hai bên chỉ cần chìa tay ra là có thể với tới khoảng cách đó, kì thực cần phải đi cùng nhau, kề sát bên nhau bởi dưới chân còn có trăm ngàn núi đồi sông suối. Bất luận là ai với ai.

Sau khi nữ sinh lên đại học, cái mà họ học nhanh nhất, giỏi nhất thường không phải là kiến thức chuyên ngành, không phải là tiếng Anh cấp bốn, cấp sáu, không phải là TOEFL, IELTS, GRE mà là quần áo, trang điểm.

Một nữ sinh từ năm thứ nhất đến năm thứ ba, có thể về mặt kiến thức chuyên ngành và tiếng Anh đều không có tiến triển gì mang tính thực chất, nhưng về trang điểm, ăn mặc nhất định cô ấy sẽ có những thay đổi to lớn. Không biết khi đi trong trường các bạn có cảm giác này không, nhưng bạn có thể phán đoán một nữ sinh học năm thứ mấy thông qua cách cô ấy trang điểm. Tất nhiên, những nữ sinh mà vừa bước vào năm thứ nhất đã sành điệu thì không liệt vào đây. Khi mới bước vào năm thứ nhất tôi nhìn thấy rất nhiều nữ sinh vẫn buộc tóc đuôi ngựa, những bím tóc vắt vẻo đằng sau gáy được buộc rất xấu, họ cũng không biết đường mua những đồ trang trí cho mái tóc đẹp, và đặc biệt một chút, ăn mặc những bộ quần áo rất đơn điệu nhàm chán, không làm nổi bật được nữ tính của phái nữ, có cảm giác một màu xám xịt.

Đến năm thứ hai, bỗng nhiên có rất nhiều nữ sinh ép tóc thẳng, ngồi phía cuối lớp có thể nhìn thấy phía trước những mái tóc thẳng tắp như làm quảng cáo dầu gội đầu vậy, thẳng từ gốc đến ngọn. Sau đó, màu sắc quần áo bắt đầu tươi sáng hơn, cứ cho là trong túi không có tiền thì mỗi một nữ sinh cũng phải có hai chiếc quần hoặc áo mua từ những cửa hàng chuyên buôn bán. Phải nói thêm rằng, tôi không có loại quần áo như vậy. Từ khi bắt đầu có những cửa hàng chuyên bán những loại quần áo như Baleno, Jeanswest đến bây giờ, có thể nói là tôi ghét cay ghét đắng. Bạn tốn 200 tệ để mua quần áo, nếu bạn đi trong trường thì ít nhất có thể nhìn thấy cả hũy có đến hai nghìn chiếc có cùng kiểu dáng, và một nghìn chiếc y chang chiếc của bạn! Đồng quần áo đó tưởng như có thể trở thành kiểu đồng phục khác lạ, không có một chút cá tính và phong cách riêng nào. Đến năm thứ hai, những nữ sinh hơi xinh đẹp một chút đã bắt đầu trang điểm, nhưng trang điểm rất nhạt, hơn nữa cũng rất ít khi, chỉ khi hẹn hò mới trang điểm một chút mà thôi, nếu lên lớp mà trang điểm thì sẽ có rất nhiều người hỏi bạn, ái chà, hôm nay sao bạn lại trang điểm thế. Thực ra, nếu cho họ đủ can đảm và thời gian thì tất cả họ đều sẽ trang điểm. Tôi cảm thấy trong một lớp học đông nghịt, họ có thể rất nhanh chóng chú ý đến một nữ sinh khác trang điểm, đồng thời câu hỏi thăm trước đó lại thấp thoáng về muốn hướng đến và có vẻ hâm mộ. Họ cũng muốn trang điểm, nhưng không có can đảm. Suy cho cùng khi lên năm thứ hai, kiểu ăn mặc quá đẹp và trang điểm cầu kỳ khi lên lớp vẫn luôn là quá gai mắt.

Năm thứ ba đại học, nữ sinh đại học đã được “giải phóng” thực sự. Giống như là sau một đêm trong một thập kỉ nào đó, phụ nữ đã bắt đầu mặc những chiếc áo ngắn tay, những chiếc váy ngắn, hay những chiếc áo chiết eo; ở đây cũng vậy, dường như sau một đêm các nữ sinh đại học năm thứ ba đã trở thành “quân chủ lực” làm đẹp cho trường. Về cơ bản, những nữ sinh có dung mạo xinh đẹp đi trong trường chủ yếu đều là sinh viên năm thứ ba. Tất nhiên, cấp bậc người đẹp như Tô Tiêu của phòng chúng tôi chính là một cố gắng không mệt mỏi để làm đẹp cho trường ngay từ năm thứ nhất. Những nữ sinh năm thứ ba mặc những bộ quần áo bình thường mua tại các cửa hàng bán buôn đã ít đi nhiều, cho dù có mặc cũng mặc với vẻ rất thoải mái tự nhiên. Bỗng nhiên, tôi phát hiện ra quần áo của các nữ sinh bên cạnh mình đẹp hơn với những màu sắc sắc sỡ. Có cô đã bắt đầu mặc váy suốt bốn mùa trong năm. Dường như mọi người luôn luôn dồn hết tâm tư để làm nổi bật đặc trưng nữ tính của chính bản thân mình. Vóc dáng tựa như cũng thay đổi, trở nên thon thả hơn. Những nữ sinh đại học năm thứ tư, có cảm giác họ giống như những phụ nữ đã trưởng thành.

Đối với sự thay đổi trong cách ăn mặc trang điểm của nữ sinh, tôi đã “nhìn trộm” thấy nhiều điều như vậy ư? Đã linh tinh cả buổi trời, thật ngại quá.

Nào, tiếp tục câu chuyện của chúng ta nhé. Hôm ấy, Tô Tiêu trở về từ cuộc hẹn với tên con trai ấy. Mặc dù Tô Tiêu không mặc chiếc váy trắng ấy nhưng người đẹp vẫn cứ là người đẹp, chỉ cần lộ diện là có thể “giải quyết” của một nam sinh bình thường. Cậu nam sinh ấy ban đầu cũng nhấc tin gọi điện cho Tô Tiêu chăm chỉ, nỗ lực như trong một cuộc thi đại học thông thường. Thái độ của Tô Tiêu là cự tuyệt, một thái độ rất khác thường. Nhất quyết không tiếp nhận. Thật là tốt vì trường học đã lấp đặt điện thoại hiển thị số gọi đến, ngành điện tín và các vị lãnh đạo của trường thật là thấu hiểu lòng người, thương xót dân tình.

Tôi khuyên cô ấy, hà tất phải vậy. Bây giờ là thời kì quá độ, cậu nên quên đi tất cả những gì đau thương, không chỉ cần có thời gian mà còn cần có một người khác nữa. Cô ấy lắc đầu nói không có hứng thú với vẻ mặt thờ ơ. Cô ấy thực sự đã thay đổi rất nhiều.

Trước đây người đẹp Tô Tiêu thường hay nói thế này: “Trời, cậu nói xem tớ phải làm thế nào bây giờ, tớ thực sự ghét cậu ta nhưng nếu nói không thích thì lại sợ làm tổn thương cậu ta”. Đó là một nguyên nhân quan trọng dẫn đến việc trước đây tôi rất khó chịu với cô ấy, quá giả tạo, cô ấy coi tất cả đàn ông con trai là kẻ ngốc, là trò chơi trong tay mình.

Nếu có một nữ sinh nói với bạn rằng, thực ra tôi không thích cậu, tôi không nói cho cậu biết sớm hơn vì tôi sợ làm tổn thương cậu, thì bạn có thể cho cô nữ sinh ấy một bạt tai. Đó là cái cơ đáng ghê tởm nhất, là điển hình nhất cho kiểu “kĩ nữ và tấm biển trinh tiết”. Ai ai cũng biết nếu bạn thực sự sợ làm tổn thương người khác thì bạn phải nói với người ta càng sớm càng tốt, việc gì phải khổ sở để người ta càng ngày càng lún sâu. Nói thẳng rằng bạn cô đơn, nói thẳng rằng bạn còn đang cân nhắc, thậm chí nói thẳng rằng bạn chỉ thích được người khác theo đuổi, đều chấp nhận được, miễn là đừng nói bạn cự tuyệt một ai đó vì sợ làm tổn thương anh ta. Một nữ sinh như thế, thật không có quan niệm đạo đức tối thiểu trong tình yêu.

Lần này cô ấy cự tuyệt hoàn toàn như vậy, cho thấy cô đã trưởng thành lên rất nhiều. Cô ấy đã kể với tôi về buổi hẹn hò hôm ấy. Cô ấy nói hai người đã đi hết vòng này đến vòng khác trong vườn trường, đi đến nỗi hai chân tê dại hai người mới đến ngồi ở một quán bán đồ nướng, ăn một chút thịt xiên và sườn. Nói đến đây cô ấy bỗng dừng lại.

“Sau đó thì sao?” Tôi hỏi.

Cô ấy nghĩ một lát rồi nói: “Không có sau đó, sau đó tớ cảm thấy cực kì vô vị và có cảm giác tủi thân”. Cô ấy cúi gằm mặt xuống, mái tóc màu hạt dẻ xoà xuống che lấp nửa khuôn mặt. Cô ấy giấu đi cảm xúc của mình. Nhưng nỗi lòng của cô ấy vẫn bị tôi nhìn thấu.

Cô ấy không cam tâm. Dù gì thì cũng không thể cam tâm. Nói cho cùng, nghĩa là cô ấy hiểu rõ giá trị cao quý của bản thân, vậy tại sao lại phải bán rẻ mình như vậy chứ. Thực ra, nữ sinh đại học là một nhóm người lúng túng hơn so với những người đồng trang lứa. Điểm giống nhau là khi còn trẻ trung nhất, xinh đẹp nhất, có cô gái nào mà không có tham vọng hưởng hưởng gấm vóc lụa là? Tuy nhiên lại không có khả năng độc lập về kinh tế, nên đều không thể thoả mãn lòng mong muốn đối với những thứ đẹp đẽ như vậy. Điểm giống nhau là trong những năm tháng tình cảm đầy biến động, có cô gái nào lại không hi vọng được cùng người yêu nồng ấm trong cái dịu dàng và lặng lẽ của ánh nến lung linh? Có cô gái nào lại hi vọng khi mình yêu chỉ có thể đi loanh quanh nơi vườn trường quen thuộc và ăn những đồ nướng giá rẻ bên đường? Đúng là tình yêu không thể so đo như vậy, nhưng một tình yêu “phong hoa tuyết nguyệt” đẹp đẽ không gì sánh được là mơ ước của mỗi một người con gái. Đặc biệt là đối với những cô gái đẹp.

Tôi đều hiểu hết. Tôi không hỏi người đẹp thêm gì nữa, mà chỉ nói, không thích thì đừng nên miễn cưỡng.

Nhưng tôi dự cảm thấy một điều, thế giới của cô ấy đang lặng lẽ thay một tấm áo khác.

22. Chương 47 - 48

47. Người bạn trai bí ẩn

Sau cuộc hẹn hò ấy, Tô Tiêu đã “án binh bất động”. Trong thời gian đó cô không hẹn hò với các nam sinh nhiều như trước, cũng không vô duyên vô cớ trang điểm rõ xinh đẹp rồi chạy sang phòng học của khoa Vật lí để “chiêu ong dẫn bướm”, mà khá là ôn hoà, thích một cuộc sống yên ả và lặng lẽ, có vẻ như muốn thoát khỏi hồng trần.

Năm học thứ ba bắt đầu, Tô Tiêu cũng bắt đầu xinh đẹp rực rỡ hơn, áo quần sắc sảo nhiều màu như có được cuộc sống mới, như khổng tước xoè đuôi vậy gọi bạn đời.

Sự thay đổi cụ thể như sau: Thứ nhất, thời gian chải mái tóc mây bên cửa sổ, soi gương cài hoa lên tóc càng ngày càng lâu, sau khi chải tóc cài hoa xong mới khoác túi ra ngoài. Thứ hai, khẽ hát thầm trong phòng càng ngày càng nhiều, đều là những khúc nhạc vui tươi, ngay cả những câu như “mặc cho thời gian trôi đi vội vàng, em chỉ để ý đến anh thôi, em muôn được nhuộm hơi thở của anh”, cô ấy đều có thể hát với tiết tấu của vũ khúc. Từ đó có thể thấy tâm trạng cô ấy nhất định rất tốt. Khi nữ sinh có những biểu hiện như vậy, đại để chúng ta có thể đoán được rằng cô ấy đang yêu hoặc đã gặp một người cô ấy sẽ yêu.

Tình trạng đó của Tô Tiêu đã tiếp diễn trong nửa tháng, nhưng vai nam chính vẫn không hề lộ diện. Mỗi tình này của Tô Tiêu đã cực kì thu hút sự chú ý của cả phòng chúng tôi. Bởi vì đó không phải là phong cách của Tô Tiêu. Nói khó nghe một chút thì Tô Tiêu tuy là một cô gái đẹp nhưng là vẻ đẹp rẻ tiền, thuộc loại cực kì dễ “xơi”. Chỉ cần điều kiện của đối phương không quá tệ, có vài điểm có thể chấp nhận được, ví dụ như đẹp trai hay nhà có tiền, thông thường qua vài lần cùng đi ăn, viết đôi lá thư tình, gọi vài cú điện thoại, thêm một “thông báo” thân ái là có thể tóm gọn trái tim trẻ trung của đại mỹ nhân Tô Tiêu. Vì vậy, sau này nếu sinh được một cô con gái, nhất định tôi sẽ chăm chút bao bọc nó từ nhỏ như chăm một bảo bối, sẽ dồn tất cả mọi tình cảm yêu thương cho nó. Như thế lớn lên cứ cho là nó xinh đẹp thì cũng không đến nỗi dễ dàng bị đàn ông làm cảm động, dễ dàng bị người ta lừa gạt giống như một đứa trẻ chưa từng được nhìn thấy cảnh đời trong thế giới tình yêu. Tôi tin Tô Tiêu không phải sinh ra đã là con người không nghiêm túc, mà chính gia đình cô đã nuôi lớn sự cô đơn và sự thiếu suy nghĩ trong cô.

Sấm thì rõ là to mà mưa chẳng thấy đâu. Thoáng nhìn cũng có thể thấy ngay Tô Tiêu lại đang yêu, vấn đề bạn trai cô lại trở thành một câu đố.

Cuối cùng cũng có một ngày Trần Thuỷ không kìm nén nổi, cô đã hỏi đại mỹ nhân Tô Tiêu rằng: “Có phải cậu lại yêu rồi phải không? Bạn trai cậu là ai vậy? Năm thứ mấy? Học gì thế?”

Tô Tiêu do dự một lát rồi nói: “Anh ấy không phải sinh viên”. Sau đó không nói gì thêm.

“Không phải là sinh viên thì là gì? Đi làm rồi à? Đi làm rồi thì tốt! Thế là có tiền rồi nhĩ! Làm ở đâu thế?” Trần Thuỷ liên tục hỏi không ngớt.

Tôi đã nói là Trần Thuỷ không được tình ý cho lắm các bạn còn không tin, Tô Tiêu đã tỏ rõ không muốn nói cho chúng tôi biết anh chàng đó làm gì, thái độ rõ ràng đến thế mà cô ấy còn gắng hỏi gì nữa chứ.

Quả nhiên Tô Tiêu chẳng thêm để ý đến cô ấy. Trần Thuỷ tỏ ra chán ngán.

Mọi thông tin về tình yêu này của Tô Tiêu đều được giữ gìn rất nghiêm ngặt, nhưng càng như vậy lại càng khiến người khác tò mò hứng thú. Thật đúng là lạ ông tôi ở bụi này. Một người hay rêu rao nếu gặp phải một chuyện gì đó mà bỗng dưng trở nên “thấp giọng”, thì chính kiểu “thấp giọng” ấy lại là sự rêu rao ở một cấp độ cao hơn. Mỗi lần Tô Tiêu yêu, hầu như thời gian đầu đều “báo cáo” tình hình về vai nam chính cho chúng tôi, ngày ngày báo cáo cận kề tiến trình yêu đương, hơn nữa trong một tuần liên đều cho chúng tôi gặp mặt anh chàng đó ở tiệm ăn bên ngoài trường học. Chúng tôi cũng vui vẻ ăn những bữa trưa miễn phí, ngoài cậu bạn trai thứ ba đã vay tiền cô ấy ra, còn cậu bạn trai nào cũng từng mời cả phòng chúng tôi ăn cơm.

Cậu bạn trai này tuy không mời chúng tôi ăn cơm nhưng thể hiện rõ là người hào phóng. Không ngày nào là Tô Tiêu không xách về một túi lớn đồ ăn vặt chia cho chúng tôi, nói là của bạn trai cô ấy mời. Hơn nữa, trong vòng hai tuần đã mua tới mười chiếc váy hãng Fairfair. Trung bình mỗi chiếc 500tệ, mười chiếc cũng đã là 5.000 tệ. Rõ ràng là lần này “con ỏ” đã ngoi lên thành “tiểu chủ” rồi.

Khi tất cả chúng tôi đều nhận thức ra rằng xem ra lần này Tô Tiêu đã tìm được một ông chủ nhiều tiền, dân tình lập tức truyền nhau đủ kiểu tin đồn, bình luận, đoán già đoán non. Dường như một bãi nước bọt cũng có thể dìm chết người. Trần Thuỷ thăm thẳm thì ra vẻ rất bí mật, có lẽ Tô Tiêu được người ta bao rồi. Bây giờ đang mốt đàn ông có tiền bao nữ sinh đại học. Trịnh Thuấn Ngôn nói: “Những lời như vậy đừng nên nói lung tung, không lọt tai”. Trong phòng chỉ có một mình Trần Thuỷ nói, thấy không có hứng nên đã chạy sang phòng khác buôn chuyện. Nói xấu nên nói trước mặt người trong cuộc, nói tốt nên nói sau lưng họ. Sự ngờ ngẩn của Trần Thuỷ chính là ở chỗ không hiểu đạo lí này, cho nên luôn làm những chuyện ngốc nghếch tổn công vô ích.

Thực ra, cách nghĩ của tôi và Trần Thuỷ cũng gần gần như nhau. Theo tôi phân tích, một loạt những động

thái của Tô Tiêu ít nhất cũng nói lên ba vấn đề. Thứ nhất, người đàn ông này cũng có chút tiền; thứ hai, tiện công khai thân phận và hình ảnh cụ thể người đàn ông này như cao thấp, béo gầy, tuổi tác; thứ ba, chuyện Tô Tiêu và anh ta yêu nhau không tiện công khai cho thấy Tô Tiêu cũng không muốn ai ai cũng biết như trước đây. Tổng hợp lại ba kết luận ấy thì lần này Tô Tiêu chỉ có là làm bồ nhí, yêu đương ngoài hôn nhân để được bao mới có thể đồng thời thoả mãn cả ba suy đoán của tôi.

Mặc dù về cơ bản tôi đã chắc chắn những suy đoán của mình, nhưng tôi không hề nói với bất cứ ai. Kéo lê nói xấu sau lưng người khác là một đặc điểm làm người mà tôi bảo toàn tốt nhất trong cuộc sống hiện thực.

Sự thay đổi của Tô Tiêu càng ngày càng thể hiện rõ, bắt đầu từ việc ban đêm cô ấy cũng không về kí túc xá. Người đẹp ngày càng hơn hử dắc ý, ngày ngày xuất hiện trong những bộ cánh rạng rỡ, tiêu xài anh xỉ, vậy thì những lời đồn nhảm nhí há có thể bỏ qua cô ấy. Thậm chí, có người bạn phòng khác còn chạy sang phòng chúng tôi dò hỏi xem phải chăng Tô Tiêu được một đại gia nào đó bao hay là làm bồ nhí của người ta rồi, những chiếc xe con đậu ở cổng trường mỗi cuối tuần chiếc nào đang đợi Tô Tiêu. Tôi và Trịnh Thuần Ngôn đều không tham gia những câu chuyện như thế, còn Trần Thuỷ thì vẫn không sửa được cái bản tính thâm căn cố đế của cô ấy, úp úp mở mở nói: “Cũng không rõ nữa, tối hôm thứ Năm tuần trước tôi nhìn thấy một cô gái đi ra từ cổng phía nam rồi chui vào một chiếc xe, giống cô ấy, không rõ có phải cô ấy không?” Mọi người đều thờ dài. Trần Thuỷ chuyển mạch tiếp tục nói: “Nhưng tối hôm đó cô ấy đã về kí túc xá ngủ”. Lúc đó mọi người mới tỏ ra yên tâm.

Mặc dù chuyện về người yêu của Tô Tiêu không có kết luận chắc chắn, nhưng chuyện Tô Tiêu được người ta “bao” cơ bản đã thành nhận thức chung của mọi người. Chắc chắn Tô Tiêu cũng biết mọi người nói này nói nọ sau lưng mình, nhưng cô ấy lại giống như đã làm chuyện gì sai trái thật vậy, không giải thích cũng không thanh minh. Chỉ coi như không có chuyện gì xảy ra, coi như không biết gì. Xem ra tôi đã coi thường cô gái này rồi, kinh nghiệm đấu tranh của cô ấy rõ ràng là vô cùng phong phú và cao cấp. Cũng đã học được chiêu lấy tĩnh chế động rồi đấy.

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

48. Cãi nhau tới bờ

Mặc dù cả lớp đã bàn tán âm ỉ sau lưng Tô Tiêu nhưng không có ai dám nói điều gì trước mặt cô ấy. Có lúc tôi có những ý nghĩ kì quái thế này: ví dụ, nếu là La Nghệ Lâm ở cùng phòng với chúng tôi thì cô ấy sẽ nói gì? Không chừng cô ấy sẽ đứng trước mặt Tô Tiêu mà hỏi rằng có phải Tô Tiêu đã làm tiểu thư rồi không? Ha ha... Viết đến đây tôi không tài nào nhịn cười được. Kể từ hôm chuyển phòng, sau khi bị tập thể ba người cùng phòng chúng tôi tẩy chay, La Nghệ Lâm chưa từng bước vào căn phòng này. Đứa con gái này, lòng tự tôn cao thật.

Hôm đó có mấy cô gái phòng khác sang phòng chúng tôi nói chuyện phiếm. Một phòng toàn nữ sinh thật là náo nhiệt. Một nữ sinh nói: “Dạo này hết sạch tiền tiêu, yêu đương cũng thật tốn kém, từ khi tôi yêu anh chàng này, tháng nào cũng không đủ tiền tiêu”.

Một nữ sinh khác lại nói: “Có người thì từ khi yêu vào rồi tiền tiêu không hết”.

Chủ đề câu chuyện không hiểu thế nào lại chuyển sang kẻ vô phúc Tô Tiêu. Cô ấy lại một lần nữa trở thành đối tượng công kích trong những cuộc buôn nước bọt của mọi người. Tôi cảm thấy hơi ớn lạnh trong lòng, với một phòng nữ sinh thì “chúng khẩu đồng từ, ông sư cũng chết”.

Khi cô nữ sinh bên trên vừa nói dứt lời rằng “có người thì từ khi yêu vào rồi tiền tiêu không hết”, Trần Thuỷ liền nói ngay: “Mọi người chúng ta đều nên học tập Tô Tiêu, tìm một người có tiền bao bọc thì chẳng phải cái gì cũng có thể giải quyết được hết sao. Nhìn mà xem, bây giờ một chiếc áo bình thường cũng đã tiêu tốn 500 tệ rồi”. Lúc vừa hay Trần Thuỷ lại đứng ngay bên cạnh tủ quần áo của Tô Tiêu, tủ quần áo của Tô Tiêu không khoá bao giờ, bởi vì cô ấy thay quần áo quá nhiều lần, ngày nào cũng năm lần bảy lượt mở khoá tủ thì phiền phức vô cùng. Thế nên Trần Thuỷ đã tiện tay rút ra một chiếc áo cho những nữ sinh khác xem.

Mọi người cười một trận ra vẻ khinh miệt, nhưng rồi không nhịn được đã châu đầu vào xem chiếc áo ấy. Họ tranh nhau nói, người này sờ sờ, người kia lật cổ áo xem nhãn hiệu. Lộ rõ bản chất.

Trịnh Thuần Ngôn đang đeo headphone nghe tiếng Anh. Tôi vừa lên mạng vừa buồn cho sự lợi hại mồm mép của con gái.

Bỗng nhiên có tiếng người kêu lên một tiếng “Tô Tiêu...”.

Trong nháy mắt căn phòng bỗng im phăng phắc không một tiếng động. Tôi ngoái đầu nhìn ra.

Cửa phòng nửa đóng nửa mở. Tô Tiêu đứng ở cái khe nhỏ hẹp giữa cửa và bức tường, thứ ánh sáng đèn tối mờ của hành lang hắt trên khuôn mặt cô, cô đứng trong cái khe nhỏ hẹp ấy một cách khổ sở với khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, khoảng cách nhỏ hẹp giữa cửa và bức tường khiến khuôn mặt và cả thân thể cô đều có chút biến dạng, hình như đã bị cong vẹo rồi.

Một phòng toàn nữ sinh ngồi cười nhạo một nữ sinh khác đang đứng bên ngoài phòng. Ở giữa là cánh cửa nửa đóng nửa mở. Cánh cửa ấy như đang mưu đồ ngăn chặn điều gì đó. Nhưng rõ ràng là không thể ngăn được điều gì. Tình người đen bạc.

Tình hình cứ giằng co như vậy. Mọi người ngay lập tức tản ra hết, ai về phòng nấy.

Chiếc áo trong tay Trần Thủy đã rơi tuột xuống đất. Khuôn mặt Tô Tiêu như kết thành băng, mắt cô ấy thì như bốc khói.

Căn phòng kí túc nhỏ bé chật chội luôn luôn có những con tim xa cách lạnh lùng bức bách con người. Tôi thấy lạnh lạnh dưới chân.

Trần Thủy không nói xin lỗi mà đi ra khỏi phòng. Trịnh Thuần Ngôn tiếp tục nghe tiếng Anh. Tôi rất muốn nói điều gì đó với Tô Tiêu. Nhưng một câu cũng không thể nói ra được. Tôi thấy Tô Tiêu lặng lẽ đến trước tủ quần áo của mình, nhặt chiếc áo lên ôm vào lòng, sau đó cô ngồi thụp xuống đất, khóc.

Chiếc váy dài của cô trải trên sàn nhà nhẵn nhúm, rồi toàn thân cô run lên bần bật nhưng khê khàng. Cô cố gắng kiềm chế tiếng khóc của mình nhưng tiếng khóc buống bình hầu như không muốn thoả hiệp, do đó giọng cô trở nên tắc nghẹn mà run rẩy. Giống như những chiếc lá khô xao xác cất tiếng trong cơn gió mùa đông, rồi ngay sau đó sẽ rơi khỏi cành, rã rời, không thể phục hồi nguyên như cũ.

Cô ấy ngồi thụp ở đó rất lâu rất lâu. Cô ấy không hề quay mặt về phía chúng tôi. Tôi không nhìn thấy khuôn mặt cô, không nhìn thấy ánh mắt đau buồn của cô, không nhìn thấy cô cắn chặt đôi môi khi phần nộ giận dữ.

Tôi và Trịnh Thuần Ngôn nhìn nhau một lúc. Mặc dù chúng tôi đều biết rằng sau lưng Tô Tiêu luôn luôn có những lời bàn tán khó nghe, làm một người đẹp khá phóng túng, cô ấy vốn dĩ khó thoát khỏi những chuyện này, nhưng chuyện lần này giống như một cây kiếm vô tình đã đâm cô một đòn chí mạng. Cô ấy tận mắt chứng kiến sau lưng mình có nhiều người như vậy, cả một phòng nữ sinh bàn tán về cô, chàm chọc cô, nhục mạ, mỉa mai, chế giễu cô, họ dùng miệng lưỡi sắc như gươm đao đâm cô, muốn dồn cô đến chỗ chết, không một ai may mắn né tránh. Còn cô thì mềm yếu bất lực, không cách nào phản kháng. Cô chỉ có thể khóc thút thút một mình sau khi mọi người đã tản đi hết.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp, nếu không biết sống khép mình một chút thì thực sự rất thảm thương.

Người đẹp nếu có bản lĩnh thì đáng sợ. Nhưng người đẹp không có bản lĩnh thì đáng thương.

Làm con gái đã khó, làm con gái đẹp lại càng khó, làm một người đẹp trong đám con gái thì khó lại thêm khó.

Trịnh Thuần Ngôn đã lên tiếng, cô ấy nói: “Thôi bỏ đi, Tô Tiêu. Thực ra cậu cũng biết những người đó rồi hơi nên mới nói như vậy. Cậu đừng tính toán với họ nhé, họ đồ kị với sự xinh đẹp của cậu đấy mà”.

Tô Tiêu không nói gì, cô ấy cố nín khóc. Nhưng không tài nào dừng được cái âm thanh khó bảo, không cầm được dòng nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Tôi thở dài, rất muốn nói điều gì đó nhưng hiểu rằng lúc này tất cả mọi ngôn từ đều có vẻ nhạt nhẽo và bất lực.

Không biết phải bao lâu sau Tô Tiêu mới nói được câu cảm ơn sau khi thôi khóc thút thút, rồi cô ấy đứng dậy, nào ngờ chưa kịp đứng hẳn lên thì bỗng cô ấy ngã sòng soài trên nền nhà!

Tôi được phen hoảng hồn, vội chạy tới đỡ cô ấy dậy nhưng đỡ không nổi, lúc đó tôi mới phát hiện thấy mắt cô ấy nhắm lại. Cô ấy đã ngất lịm đi.

Tôi và Trịnh Thuần Ngôn vội vàng công cô ấy xuống tầng. Khi đi qua hành lang có phòng không đóng cửa, mọi người trong phòng nhìn thấy ba người chúng tôi đang chạy cuống lên, liền vội vàng chạy ra xem. Người xem thì đông nhưng tuyệt nhiên không có ai ra giúp đỡ.

Cái cảm giác thất vọng đến đau lòng đối với ngôi trường này lại một lần nữa trở dậy trong lòng tôi. Một mảnh thê lương. Tình người đen bạc.

Đáng thương thay cả tôi và Trịnh Thuần Ngôn đều gầy yếu, Tô Tiêu bị chúng tôi vắn qua vắn lại rất lâu, cuối cùng cũng chuyển được từ tầng hai xuống tầng một.

Xuống tầng một rồi vẫn phải nhờ bảo vệ cổng gọi điện thoại tới phòng y tế của trường mới có thể đưa Tô Tiêu đến bệnh viện được.

Hoá ra Tô Tiêu bị thiếu máu, vì cô ấy ngồi dưới đất khóc quá lâu nên khi đứng dậy đã bị chóng mặt, đôi giày cao gót của cô ấy vừa hay lại giẫm phải một góc vạt chiếc váy đang trải trên nền nhà, kết quả là ngã sòng soài. May mà không có vấn đề gì nghiêm trọng. Bác sĩ nói chỉ cần truyền một chai nước to là khỏi.

Tôi và Trịnh Thuần Ngôn ngồi đó cùng cô ấy. Ánh đèn trong bệnh viện rọi vào phòng tiêm âm đạm, rất nhiều người đang ngồi trong đó, phía trên họ đều treo một chai chất lỏng, không màu, đang chậm chậm chảy xuống mu bàn tay hoặc cổ tay họ. Mọi người đều ngồi đó với khuôn mặt không chút cảm xúc. Có người đang nhắm mắt, có người dờ dẩn nhìn cái thứ chất lỏng đang nhỏ xuống từng giọt từng giọt một, không có một tiếng động nhưng như có cái gì nện từng nhát vào tim mình. Có người lại hướng cái nhìn về phía Tô Tiêu.

Bầu không khí rất ngột ngạt. Lạnh lẽo, đìu hiu, vắng lặng, những chiếc ghế cũ toả ra mùi cũ kĩ mục nát, đã không còn nhìn rõ hoa văn hay những vết xước. Bệnh viện luôn có cái mùi đặc trưng trộn với mùi gỗ khô, tựa như những giọt lệ của ai đó đang rơi, đã đông cứng lại không thể tan đi qua bao nhiêu năm tháng.

Tôi nhìn Trịnh Thuần Ngôn và Tô Tiêu, nhớ lại hồi năm thứ nhất, nhớ lại cái ngày ba người chúng tôi cùng đuổi La Nghiê Lâm đi rồi cùng chuyển nhà, tôi có cảm giác mọi việc trên đời đã thay đổi quá nhiều. Có lẽ ba chúng tôi không thể trở thành những người bạn thân, nhưng chúng tôi không phải là kẻ thù, chưa bao giờ là kẻ thù của nhau. Những ngăn cách về tư tưởng chỉ là những cách biệt giữa người với người trong cuộc sống tù túng. Chúng tôi chỉ có những ngăn cách về tư tưởng. Về cơ bản chúng tôi không hề có tranh chấp lợi ích. Cho nên chúng tôi không thể trở thành những người bạn tri kỉ, những chị em tâm giao.

Tô Tiêu gọi điện cho người yêu, anh ta chạy ngay đến phòng tiêm. Trước khi anh ta đến, Tô Tiêu ra vẻ thần nhiên nói với chúng tôi rằng anh ta là người đã có vợ.

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người yêu của Tô Tiêu. Một người đàn ông trung niên, dáng người hơi hơi “phát tướng”, mặt mày âm đạm, lại còn có những nếp nhăn mờ trên trán, tôi nghĩ có lẽ sự suy đoán của các cô gái là chính xác. Tôi cố sống cố chết ngăn chặn những ý nghĩ như thế, tôi cảm thấy đứng trước mặt Tô Tiêu mà nhĩ như vậy hay tán đồng với những lời đồn đại nhảm nhí của các cô gái thì thật là vô liêm sỉ. Nhưng tôi không thể khống chế suy nghĩ của chính mình. Tôi quan sát ngoại hình, cử chỉ, thái độ của người đàn ông đó, cố thử phán đoán thân phận, hôn nhân và những điều khác về anh ta. Tôi đau xót liên tưởng đến những từ ngữ không lấy gì làm hay ho như bồ bịch, bồ nhí, hay những ngôn từ như dính đầy tiền, tình và mỹ sắc, những từ toả ra sắc thái suy sụp, thối nát, tuyệt vọng.

Có một chị đã nói, con gái không nên dây vào ba loại người, lãng tử, văn nghệ sĩ trẻ và đàn ông đã có vợ. Lãng tử và đàn ông đã có vợ không nên “chọc” vào thì mọi người đều hiểu. Tại sao văn nghệ sĩ trẻ cũng bị liệt vào danh sách đen? Văn nghệ sĩ trẻ, tình cảm quá phong phú cho nên sẽ không có cảm giác an toàn về mặt tình cảm. Bạn sẽ có cảm giác đang yêu một cuốn tiểu thuyết. Nhưng có quá nhiều cô gái yêu thích văn nghệ hoặc thích cảm giác mộng ảo muốn tìm những văn nghệ sĩ trẻ, bởi vì họ đã gửi gắm niềm yêu thích cái trừu tượng trong văn học nghệ thuật của bản thân vào một người cụ thể nào đó trong cuộc sống. Yêu những người như thế thật giống như là đã gần sát với giấc mơ vậy.

Tôi nhớ tới người đàn ông đã kết hôn mà tôi từng yêu. Nếu như lúc đầu không phải chúng tôi đều hiểu rằng nếu biết dừng đúng lúc thì chuyện hôm nay Tô Tiêu gặp phải chính là phiên bản của tôi.

Bồ bịch, chúng tôi không chơi nổi những trò chơi như thế.

Tôi hiểu Tô Tiêu gọi anh ta đến trước mặt chúng tôi chính là đã tín nhiệm chúng tôi. Sự tín nhiệm này khiến chúng tôi cảm thấy hổ thẹn. Mặc dù tôi không tíu tít bàn luận như những nữ sinh khác nhưng tôi cũng đã có những ý nghĩ bấn thủ tương tự. Chẳng qua là tính tôi đã quen trầm lặng.

23. Chương 49 - 51

1024x768

```
Normal 0 false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}
```

49. Ngang nhiên sống chung

Sau khi từ bệnh viện về Tô Tiêu đã chuyển ra ngoài sống. Rõ ràng cô ấy hiểu rằng chuyển ra ngoài sống thì mọi người nói sẽ càng khó nghe, và càng tạo cho mọi người có thêm nhiều cơ hội và lí do để nói xấu cô. Nhưng cô vẫn kiên quyết chuyển ra ngoài sống cùng người đàn ông kia. Khi chuyển đi, cô đã nói với tôi và Trịnh Thuần Ngôn, ở trường có chuyện gì thì đảm đương hộ cô ấy một chút, còn nếu không đảm đương được thì cứ nói là không biết chứ không nên để liên lụy đến tôi và Trịnh Thuần Ngôn, không nên để nhà trường cho rằng tôi và Trịnh Thuần Ngôn biết chuyện mà không báo, lại còn nói dối. Kì thực cô ấy vẫn là một cô gái tốt.

Còn về những chuyện au khi cô ấy chuyển ra ngoài sống tôi thật không muốn nói đến. Mọi người thì vẫn bàn tán mãi không thôi một cách vô căn cứ. Hình như mọi người lại càng tỏ ra phẫn nộ đối với việc cô ấy đã không trực tiếp đối mặt với những khó xử và sự sỉ nhục mà ra đi như thế. Có lẽ, nếu cô ấy che giấu một cách ngoan ngoãn thì chúng tôi sẽ cho cô ấy một “con đường sống”, nhưng đằng này cô ấy lại ngang nhiên chuyển đi như thế, rõ ràng là không coi những lời bàn tán của chúng tôi ra gì, ngang nhiên đối đầu với quảng đại quần chúng nhân dân thì làm sao chúng tôi có thể không “đấu tranh” cho được.

Nhưng có điều khi những lời đồn đại không ngừng được tung ra mà người trong cuộc vẫn không có phản ứng gì, thì hình như mọi người không còn nói hăng say nữa. Nếu người trong cuộc phản ứng lại hoặc lên tiếng phản bác thì mọi người sẽ càng nói càng sai sự thực, nói say sưa không biết mệt biết chán.

Chỉ có tôi và Trịnh Thuần Ngôn từng nhìn thấy anh người yêu đứng tuổi của Tô Tiêu. Nhưng hai người chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện này với bất cứ ai. Ngay cả giữa hai người chúng tôi cũng không bao giờ đề cập đến.

Chuyện của Tô Tiêu cứ dần dần lắng xuống như thế.

Ban đầu tôi còn sợ có người tố giác cô ấy, nói cô ấy chuyển ra ngoài sống chung với người khác. Theo nội quy của trường chúng tôi, việc sống chung cần phải bị loại trừ. Nhưng dường như mọi người đã nói sướng cái miệng rồi nên cũng cho qua, không có ai chạy lên trường tố cáo cả. Nghĩ lại, sinh viên bây giờ đều đã khôn ra cả. Tố cáo người khác, bản thân đã không được cái gì hay ho lại còn vô duyên vô cớ chuốc thêm kẻ thù, huỷ hoại cả một đời người ta, chi bằng làm chút việc có lợi ích thực tế, mọi người cũng không phải là những người thực sự tàn nhẫn, việc một người khác bị đuổi luôn khiến cho mình có cảm giác bất an.

Cho nên trong trường học chuyện sống chung rất ít khi bị phanh phui ra trước trường, tôi nghĩ có lẽ là vì nguyên nhân trên.

Tôi không biết Tô Tiêu thực sự yêu anh ta hay là chỉ làm một cuộc giao dịch với anh ta, mà thực ra yêu là thế nào. Từ xưa đến nay yêu một người không bao giờ có thể hạnh phúc từ đầu đến cuối, yêu một người chính là sự trao đổi ngang bằng giữa hạnh phúc và khổ đau. Nếu khổ đau mà nhiều hơn hạnh phúc thì đó là tình yêu bất hạnh, nếu hạnh phúc mà nhiều hơn khổ đau thì mọi người sẽ nói đó là một đôi hạnh phúc, người trong cuộc cũng sẽ phối hợp tỏ vẻ thân mật. Thực ra những người từng yêu đều biết tình yêu luôn làm bạn đau vào một lúc nào đó

Cuộc sống cứ tiếp diễn yên ổn. Mỗi người vui với niềm hạnh phúc riêng của mình, đau khổ với nỗi đau riêng của mình. Cho đến một ngày có cô nữ sinh tên là Lưu Sa Sa phải nhảy lầu tự sát.

50. Tự sát

Một buổi sáng sớm mùa xuân, ai nấy đều chạy lên phòng học ở các khu giảng đường như thường lệ. Khi đi qua khu nhà của khoa Vật lý, tôi thấy có rất nhiều người vây quanh, ở đó còn được ngăn bởi dải ngăn cách màu đỏ. Tôi vốn không thích xem những cảnh náo nhiệt nên chỉ cho rằng đang xuất hiện vật cản trên đường và tiếp tục đi về phía phòng học.

Nhưng điều không thể ngờ tới nhất chính là khi tôi đến lớp học thì cả lớp đang náo loạn cả lên. Lưu Sa Sa của lớp chúng tôi tự tử, nhảy lầu tự tử! Cô ấy nhảy xuống từ nóc toà nhà mười chín tầng của khoa Vật lý! Vô số khuôn mặt chập chờn ẩn hiện trước mắt, không thể tin được, tôi liên tục nghe thấy có người nói: “Lưu Sa Sa nhảy lầu? Cô ấy ư! Sao có thể thế được!”. Đường như cả thế giới đang rối bời, dường như chỉ một giây nữa cả thế giới này sẽ nổ tung, mỗi một khuôn mặt đều chứa đầy vẻ kinh sợ, mỗi một đôi mắt đều tràn ngập hoài nghi, mỗi một người đều không dám tin đây là sự thật.

Cái giây phút ấy tôi thật không dám tin vào chính tai mình, không tin vào đôi mắt mình, không tin vào đầu óc mình và tất cả những gì xung quanh mình. Tôi cứ nghĩ rằng đó chỉ là một giấc mơ. Đầu óc trống rỗng, không kịp tìm hiểu mà cũng không sao tìm hiểu được rồi hoảng hốt một hồi lâu, mãi đến khi nghe thấy tiếng khóc của một bạn thì chính tôi cũng không kìm nổi nước mắt.

Tôi cũng biết Lưu Sa Sa. Cô ấy khá cao, cũng khá xinh đẹp, chỉ có điều là làn da rất đen, bình thường cô ấy rất ít nói chuyện. Nghe nói nhà cô ấy làm kinh doanh, cũng có kha khá tiền, là người ngoại tỉnh. Đó đều là nghe nói, mối giao tình giữa tôi và cô ấy chỉ dừng lại ở cái gật đầu chào hỏi khi gặp nhau. Tôi cảm thấy cô ấy có chút thanh cao và lập dị, lẽ loi nhưng không hề có ác cảm với cô ấy.

Đột ngột quá. Trưa hôm qua tôi vẫn cảm thấy cô ấy xách nước sôi, một mình xách đến hai bình nước sôi chậm chậm lên cầu thang, tôi còn giúp cô ấy xách một bình lên. “Cảm ơn” chính là hai chữ cuối cùng mà cô ấy nói với tôi trong cuộc đời này.

Vậy mà, hôm nay, có người nói với tôi rằng cô ấy chết rồi. Cô ấy đã tự sát. Cô ấy nhảy xuống từ toà nhà cao mười chín tầng. Cô ấy giống như một cánh hoa héo tàn chậm chậm rơi xuống từ không trung trong đêm qua, rơi xuống từ sự sống đến cái chết chỉ có mười giây đồng hồ.

Họ nói khi cô ấy rơi xuống đất, toàn thân vẫn nguyên lành, không một vết thương, không một giọt máu, cô ấy nằm bên luống hoa trước toà nhà, một chân gác lên lề luống hoa.

Họ nói tối hôm qua cô ấy nhảy lầu, cô ấy đã gọi điện về phòng kí túc xá nói là có việc nên tối không về kí túc xá ngủ được, nếu có người gọi điện thoại tìm thì bảo họ gọi vào di động cho cô ấy. Họ nói cô ấy tự sát vì quá phiền muộn, mắc chứng trầm uất; họ nói cô ấy tự sát là vì bị người yêu bỏ; họ nói cô ấy tự sát vì tự ti rằng mình quá đen... Rất nhiều bạn nữ sau khi nghe tin cô ấy chết đã khóc, đã vô cùng đau lòng. Sau khi khóc, mọi người đều ra sức suy đoán nguyên nhân cô ấy tự sát một cách cực kì sôi nổi. Rồi lại tới tấp ngấm ngấm khiến trách những người bạn cùng phòng của Lưu Sa Sa rằng, tại sao ngày thường không đối tốt với cô ấy một chút, quan tâm đến cô ấy nhiều hơn nữa, tại sao tối hôm cô ấy gọi điện về nói là sẽ không về phòng ngủ lại không có ai khuyên cô ấy...v.v...

Mấy ngày hôm đó, cả khu chung cư cứ rối tung lên, tôi liên tục nghe thấy những tin đồn thể này thể nọ, những suy đoán, trách móc, tiếc thương, than thở. Đi đến đâu cũng là những khuôn mặt hoảng hốt, kinh

hải, đi đến đâu cũng là những lời đồn đại và bàn tán về Lưu Sa Sa. Đường như mọi người đều rất quan tâm đến chuyện này, và dường như họ đang nói đến một chuyện không liên quan đến mình.

Tôi rất sợ, mấy hôm đó, cứ mỗi khi họ nhắc đến ba chữ “Lưu Sa Sa” tôi đều cảm thấy sợ hãi. Mặc dù có rất nhiều người ở cùng, mặc dù tiếng người trong phòng kí túc luôn huyền ảo, nhưng tôi vẫn cảm thấy Lưu Sa Sa đang ở bên cạnh chúng tôi, cô ấy đang nghe, cô ấy chỉ không nói mà thôi. Ánh sáng chói lọi của chiếc đèn tuýp khiến cả căn phòng mù mịt một màu sáng trắng, bức tường, khuôn mặt của các cô gái, sàn nhà... đều bị phết lên lớp màu trắng ảm đạm. Ấy là ánh mắt của Lưu Sa Sa. Tôi không có cách nào thoát khỏi những ý nghĩ ấy, tôi cảm thấy đó chính là ánh mắt của Lưu Sa Sa. Lạnh lẽo, ảm đạm, không nơi nào là không có màu trắng ấy.

“Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ”. Mãi cho đến khi cha mẹ của Lưu Sa Sa đến phòng “hàm xóm” của chúng tôi thanh lí những di vật của cô ấy chúng tôi lại kinh hãi thêm lần nữa.

51. Cha mẹ của cô ấy

Đây là lần thứ hai tôi tận mắt chứng kiến cái chết. Thời khắc cuộc đời kết thúc cũng giống như thời khắc cảnh xuân tươi đẹp được mở ra, cuộc đời dù nhỏ nhoi đến thế nào cũng có người đứng đó nhìn nó dần biến mất, rồi khi bầu trời tối đen, cảnh xuân tươi đẹp cũng không thấy nữa, mọi người tiếp tục làm việc của mình.

Khi học trung học, ngồi phía trước tôi có cô bạn ngày đầu tiên đã nằm rạp xuống bàn ngủ khi đang học. Tôi hỏi cô ấy sao không làm bài tập đi, cô ấy nói cô ấy đau đầu. Tôi nói tôi cũng đau đầu. Thế là hai chúng tôi cùng nằm rạp xuống bàn, cách nhau không quá một mét. Bên ngoài cửa có hàng nghìn học sinh đang nhất loạt khoa chân múa tay, trong cuộc đời có vẻ phơi phới lắm. Buổi chiều cô ấy xin nghỉ, buổi sáng hôm sau khi tôi vào lớp đã thấy mấy cô bạn đang khóc, cô ấy mất rồi. Cô ấy mắc bệnh viêm màng não cấp tính. Rất nhiều bạn đã khóc khi vào lớp, khóc xong ai nấy đều mau chóng đi tiêm phòng vắc xin ngay, ngay cả những người trong khối chưa từng gặp cô ấy bao giờ cũng kéo nhau đi tiêm vắc xin. Nghe nói bệnh viêm màng não là loại bệnh truyền nhiễm. Tuy nhiên, ai nấy đều biết 17 tuổi mà vẫn mắc bệnh viêm màng não cấp tính là không bình thường. Khóc xong, tiêm xong, tiếp tục lên lớp. Phòng học lại yên lặng như trước, mỗi một bàn học y như một mảnh ruộng nho nhỏ, mỗi một đứa trẻ đang trưởng thành đều như đang cày cấy cày cuốc, mang hạt mầm tuổi xuân và tương lai lặng lẽ gieo xuống đất, cày cấy trồng trọt tương lai.

Năm đó, tôi 17 tuổi đã phải tận mắt chứng kiến cái chết. Tôi đã hiểu lời giải thích chữ “chết” trong cuốn Thuyết văn giải tự, chết - nghĩa là từ già cõi đời.

Chết là một chuyện đáng sợ, sự đáng sợ này khiến tôi hiểu rằng không có bất cứ một mối liên hệ thân thiết gắn kết thật sự nào giữa cuộc đời với cuộc sống nói chung. Chẳng qua chỉ là sự ra đi của một cuộc đời, còn cuộc sống thì vẫn tiếp tục. Hoa vẫn nở, tuyết vẫn rơi, vui vẻ và bi thương vẫn tiếp diễn.

Cái chết của Lưu Sa Sa lại một lần nữa chứng minh cách nghĩ của tôi. Mọi người nhanh chóng thoát ra khỏi tâm trạng bi thương và chuyển sự quan tâm sang nguyên nhân cô ấy tự sát, dường như điều đó bản thân nó có sức hấp dẫn hơn nhiều so với cái chết của một người. Tôi nghe thấy họ suy đoán một cách thích thú từng búng về nguyên nhân cô ấy tự sát, rốt cuộc là vì bị bạn trai bỏ hay vì tự ti rằng mình quá đen, miệng lưỡi thế gian luôn lạnh lùng vô cảm.

Buổi trưa hôm ấy, chúng tôi đang nghỉ trưa thì bị một tiếng khóc thảm thiết đánh thức. Một người đàn ông và một người đàn bà đang gào khóc, nỗi đau đớn cùng cực không thể kìm chế ấy thể hiện qua tiếng khóc thảm thiết của hai người đã có tuổi. Tiếng khóc đập vào bốn bức tường trắng của toà chung cư, vang lên trong cái không gian nhỏ hẹp, dội lại khiến người ta không cách nào trốn tránh, cứ như thế nó đâm vào tim biết, khoan đúng vào cái góc mềm yếu nhất trong con tim bạn. Tiếng khóc xen lẫn tiếng địa phương khó hiểu, mọi người lần lượt mặc quần áo vào, cánh cửa các phòng lục tục mở ra. Thoạt đầu mọi người chỉ đứng ở cửa nhìn ra rồi từ từ vây xung quanh.

Đó là lần đầu tiên tất cả mọi người nhìn thấy cha mẹ của Lưu Sa Sa. Nghe nói năm Lưu Sa Sa đỗ đại học, chỉ có mình cô ấy đến, cô giải thích với người khác là công việc làm ăn của cha mẹ cô vô cùng bận rộn nên đã cho cô ấy tiền tự đi máy bay đến. Tuy nhiên, sau khi cô ấy chết, khi mà cô ấy sẽ không bao giờ còn được đối diện với chúng tôi nữa thì chúng tôi đã gặp được cha mẹ cô ấy, ông bố bà mẹ thương nhân.

Cha cô có làn da đen xám, những nếp nhăn như vết dao cứa trên khuôn mặt, đã là tháng Năm rồi mà ông ấy vẫn mặc đồ kiểu Tôn Trung Sơn, chân đi giày giải phóng, mái tóc hoa râm đã khá dài. Mẹ cô ấy gầy bé và khô héo như một trái chanh khô. Lần đầu tiên nhìn thấy họ tôi đã hiểu ra tất cả. Những nỗi đau quá lớn trong lòng đang cuộn cuộn, trào dâng, đầu óc quay cuồng, lồng ngực như bị cái gì đó chặn lại, nặng nề và nghẹn ngào tưởng như đến nghẹt thở.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều bị sự ra đi đột ngột của Lưu Sa Sa, bị sự thực phũ phàng phía sau làm cho sợ hãi.

Cha mẹ cô ấy khóc rất thật như thế, nghĩa là một kiểu đau đớn nguyên sơ, khóc ra thành tiếng, nỗi đau đớn như xé nát tim gan, hoàn toàn không có cách gì giấu được. Tiếng gào khóc xen lẫn tiếng gọi tên Lưu Sa Sa, nó dội vào hành lang và vào tận các phòng, nó vội vàng muốn tìm lối ra. Nhưng không có lối ra. Nỗi bi thương sẽ tập hợp lại cho đến khi chúng ta đều không thể chịu đựng được.

Tôi không biết trên thế giới này còn có biết bao nhiêu những sinh viên như thế, những bậc cha mẹ như thế. Nhưng tôi tin rằng trường học nào cũng có. Ngày ngày đều có thể nhìn thấy những khuôn mặt rạng rỡ đi trong vườn trường, lượn lờ trong những phòng học, quán rượu, quán Internet, sàn nhảy: họ đêm đêm đàn hát tìm kiếm thú vui, họ ném cả tuổi thanh xuân vào những trò chơi điện tử, ném vào sàn nhảy quán rượu, họ học cách tiêu hoang như con cái của những nhà giàu có: họ tìm người yêu và vay mượn tiền để chi trả cho những khoản tình phí, họ lấy hàng nghìn tệ tiền học phí cha mẹ gửi nhưng năm nào cũng có môn không đạt tiêu chuẩn, họ lấy hàng trăm tệ sinh hoạt phí mà cha mẹ chắt bóp được ra tiêu xài thản nhiên, tất cả chỉ để duy trì cái sĩ diện của bản thân, để chống đỡ lòng hư vinh của chính mình. Nhưng phía sau có hai khuôn mặt ẩn chứa sự mong đợi, hai đôi mắt tràn đầy ưu tư, hai bậc cha mẹ đã phải ngậm đắng nuốt cay ngày đêm lo nghĩ, mong ngóng, rồi làm việc cật lực chăm chỉ, mong muốn con cái mình được bằng bạn bằng bè, hi vọng chúng xuất sắc hơn người, họ thức khuya dậy sớm, làm việc không kể ngày đêm vì số tiền học phí và sinh hoạt phí hàng vạn tệ thậm chí nhiều hơn. Trong số những ông bố bà mẹ ấy, có người ở nông thôn, cả năm chỉ biết bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, nhà cửa tro bụi bốn bức tường; hoặc có những ông bố bà mẹ cùng không công ăn việc làm, hai giờ đêm thức dậy làm quà sáng; hoặc mở một sạp hàng nhỏ trong thành phố, họ phải tranh chấp với người khác từng centimet và còn chịu sự chấp pháp nghiêm minh của chính quyền thành phố bất cứ lúc nào. Suốt cả năm họ cũng không thể mua được bộ quần áo mới, cả đời họ cũng chưa từng đi đến bất cứ một khu vui chơi giải trí nào.

Quá nhiều, quá nhiều những bậc cha mẹ phải ngậm đắng nuốt cay. Vậy mà những sinh viên như chúng tôi lại không nhận ra. Khuôn mặt trẻ trung nào cũng đều cao ngạo trước người khác, lòng hư vinh ngày đêm vùng vẫy đang phình ra và liên tục bành trướng; họ bỏ lại tất cả sau lưng, quên lãng tất cả những đôi mắt mong đợi và những đôi tay đã làm việc cật lực phía sau mình. Họ ra sức giấu đi tất cả, họ sợ bạn học biết mình nghèo, sợ bạn học coi khinh sự khốn cùng của mình, sợ bị người khác coi thường, sợ bị người ta nói là kẻ bần hàn làm ra vẻ có tiền, ra vẻ khoáng đạt, ra vẻ rộng rãi, ra vẻ không thua kém ai. Bốn năm đại học cứ vụt mất trong sự hư vinh vô nghĩa như thế.

Lòng hư vinh không xấu, nhưng khi lòng hư vinh trở thành cái cớ cho sự sa đoạ thì nó trở thành vực sâu vạn kiếp không thể ngóc dậy.

24. Chương 52 - 53

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

52. Chân tướng sự thật

Cha của Lưu Sa Sa thu dọn từng di vật vào một chiếc va li to, mẹ cô ấy thì chỉ ngồi khóc thống thiết bên chiếc giường, đã mấy lần khóc đến ngã ra trước đầu giường. Nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt và đôi tay lúc nào cũng run rẩy của người cha, tôi thấy Lưu Sa Sa thật tàn nhẫn, tôi không thể ngăn nước mắt mình tuôn rơi. Từ một góc độ nào đó mà nói, những người tự sát đều là những người ích kỷ, yêu bản thân hơn yêu cha mẹ, bạn bè, người yêu.

Mọi người vừa khóc vừa nhìn cha mẹ Lưu Sa Sa sắp xếp sách vở, quần áo, đồ dùng học tập của cô ấy, từng chiếc từng chiếc được cho vào hai chiếc vali lớn. Lúc ấy tôi mới phát hiện ra rằng quần áo của cô ấy quả là nhiều, có cả một tủ quần áo chật cứng, đáng thương thay hai chiếc vali mà cha mẹ cô ấy mang theo cũng không đủ để xếp hết số quần áo này!

Sau đó, cha cô bắt đầu thu dọn những thứ trong ngăn kéo, tôi thấy ông cầm lên một túi trang điểm cỡ to đã mở. Có lẽ là từ trước đến nay ông chưa bao giờ nhìn thấy những cái lọ nhỏ bên trong, ông cẩn thận từng li từng tí nhìn nó rất lâu, rồi ông lấy ra một hộp phấn trang điểm. Tôi ngạc nhiên phát hiện ra rằng hộp phấn màu xanh ấy nhãn hiệu CD!

Có lẽ, cuộc sống trước đây của Lưu Sa Sa không đơn giản như chúng tôi tưởng. Cái giây phút nhìn thấy hộp phấn ấy trong đầu tôi đã loé lên ý nghĩ như thế.

Ông ấy nhẹ nhàng đóng hộp phấn lại. Một giọt nước mắt rơi trên chiếc hộp màu xanh sáng bóng sạch sẽ, toả ánh sáng lấp lánh chói loà mắt tôi.

Đồ đạc lần lượt được thu dọn hết, người cũng dần dần tản ra, mẹ cô ấy từ đầu chí cuối chỉ ngồi khóc trên giường. E là nước mắt cả đời của người phụ nữ đáng thương ấy sẽ cạn đi như thế.

Buổi chiều hôm đó ở lớp nhanh chóng tổ chức một cuộc họp lớp. Chúng tôi cho rằng vì tang lễ của Lưu Sa Sa, cả lớp nên tổ chức hoạt động nhân đạo, ví dụ như quyên góp tiền. Điều này rất bình thường.

Lần họp lớp đó, chưa bao giờ cả lớp đến đông đủ như thế.

Chủ nhiệm lớp bắt đầu phát biểu, thầy nói đến cái chết của Lưu Sa Sa, nói đến sự đau đớn của chính mình, thầy nói mọi người phải nén đau thương để không ảnh hưởng đến việc học tập của bản thân. Tiếng thầy chưa được coi là to vang nhưng đó là lần duy nhất thầy đứng phát biểu phía trên khi bên dưới im phăng phắc.

Đột nhiên thầy chuyển mạch, thầy nói đến việc xây dựng tác phong trong trường học, nói đến việc xây dựng đạo đức, đến việc giáo dục đạo đức và nói đến giá trị nhân sinh quan, thế giới quan.

Phía dưới có đôi chút xao động, mọi người cảm thấy thầy chuyển đề tài đột ngột quá.

Thầy ngừng lại một lát, đợi mọi người yên lặng trở lại rồi nói: “Đặc biệt là các bạn nữ, khoa chúng ta, trường chúng ta có nhiều nữ sinh, cần phải giữ mình trong sạch, không nên vì sự ham vui nhất thời mà làm những điều sai trái, huỷ hoại cả một đời”.

Phía dưới yên lặng được ba giây. Trong ba giây đó mọi người đều như nín thở. Không biết ai là người đầu tiên cho rằng thầy đang ám chỉ cái vấn đề ấy, trong nháy mắt cả phòng học bắt đầu xôn xao hỗn loạn, tất cả mọi người đều ghé tai thì thầm bàn tán xôn xao. Ánh mắt của tất cả mọi người đều vô tình sáng lên, mồm miệng của tất cả mọi người đều liên thoảng, tôi thấy sự kinh ngạc, sự khinh thường, ngạc nhiên trù mĩn không gian, thậm chí cả kiểu thoải mái vui sướng biến thái sau khi biết được chân tướng sự thật.

Vỡ vụn, tàn tạ.

Đó là tháng 5 năm 2003. Khắp nơi trên mạng đều lưu truyền bài viết “Điều tra việc nữ sinh bán dâm trong các trường đại học ở Hồ Bắc”, tỉ lệ 10% khiến cả nước từ trên chí dưới đều kinh hãi, tỉ lệ 10% khiến tất cả các trường đại học ở Hồ Bắc đều phẫn nộ. Không ai biết được rằng rốt cuộc tỉ lệ bao nhiêu mới là thật, ai cũng cảm thấy đó là sự phỉ báng đối với các trường đại học ở Hồ Bắc của chúng ta, cũng là sự lăng mạ và phỉ báng đối với tập thể các nữ sinh đại học! Nhưng ai ai cũng biết thực ra trong trường đại học đúng là có những chuyện như thế, những nữ sinh như thế. Võ đoán một chút thì nói rằng trường đại học nào cũng có.

Trước khi Lưu Sa Sa chết, phòng cảnh sát mang theo tờ giấy chứng nhận tìm đến trường học. Nhà trường nhanh chóng kí quyết định đuổi học cô ấy. Thông báo xử lý kỷ luật được đưa đến khoa, đồng thời yêu cầu dán thông báo ở nhà hành chính và khu chung cư sinh viên của khoa chúng tôi. Sau khi có thông báo và trước khi nó được dán lên, chủ nhiệm lớp đã nói cho cô ấy biết để cô ấy chuẩn bị sẵn tinh thần.

Thế là chính trong buổi tối hôm ấy cô đã không quay về. Cô đã tới toà nhà cao nhất của trường, không một ai biết cô ấy ngồi trên nóc toà nhà ấy bao lâu, không một ai biết trong giây phút cuối cùng cô ấy đã nghĩ tới điều gì. Cái đêm xuân tối đen ấy, cái đêm tối muộn mằn ấy đã từng khiến một cô gái đang độ xuân sắc

phải tuyệt vọng, sự lựa chọn của cô ấy khiến đất cũng phải đau, cô đã nhảy từ tầng 19 xuống cơ mà. Giống như một cánh hoa lẻ loi lụi tàn rơi xuống không một tiếng động, từ sự sống đến cái chết chẳng qua chỉ là khoảng cách vài chục giây.

Nhảy xuống là có thể giải quyết được tất cả. Sẽ không còn nghèo khổ, sẽ không còn những hi vọng không thể gánh đỡ nổi, sẽ không còn những bàn tay bẩn tội lỗi của đàn ông, sẽ không còn những ánh mắt khinh rẻ của cả thế giới, thậm chí sẽ không còn các kì thi nữa. Sẽ không còn cô đơn, lạnh lẽo, không còn quá nhiều quá nhiều thứ mà những người trẻ chúng tôi không có cách nào tiếp nhận.

Chết, là cách giải thoát tốt nhất. Cho nên hằng năm, mỗi một địa phương đều có sinh viên lựa chọn cho mình phương án này, khi họ không còn cách nào chịu đựng thì họ sẽ coi thường sinh mạng mình như thế.

Đây chính là chân tướng của sự việc.

Ban đầu mọi người đều kinh ngạc vì sự thực thay đổi hoàn toàn, ngay lập tức mọi người bắt đầu lục lọi trong bộ nhớ để tìm ra manh mối căn nguyên cái chết của Lưu Sa Sa.

Sau buổi họp lớp hôm đó, tôi liên tục nghe thấy có người nói kiểu như: “Chẳng trách tại sao cô ấy luôn ăn mặc trang điểm lộng lẫy đến thế, hơn nữa còn thường xuyên ăn mặc hở hang”. Có người nói: “Tôi nhớ ra rồi, có một lần tôi nhìn thấy cô ấy cùng một người đàn ông hơn 30 tuổi bên ngoài trường”. Có người nói: “Đúng rồi, cô ấy thường xuyên đi cả đêm không về, chúng tôi còn cho rằng cô ấy đến chỗ người yêu hoặc chỗ họ hàng”. Câu nói ấy vừa dứt ngay lập tức có người nói: “Người yêu cái gì, đó chỉ là nghe cô ấy nói thể chứ chúng ta đều chưa nhìn thấy”, vân vân và vân vân. Khi cô ấy sống thì không có điều gì thu hút sự chú ý của chúng ta, khi cô ấy chết đi rồi chúng ta lại đồng tâm hiệp lực để sự việc sôi sục lên. Mỗi một cuộc bàn luận kết thúc, luôn luôn có người nói: “Ồi chao! Thực ra cô ấy thật đáng thương”, giống như tổng kết vậy. Tôi nghĩ rất có thể họ dùng câu nói ấy để giảm bớt cảm giác hổ thẹn trong chốc lát khi bàn luận, nếu như họ thấy hổ thẹn.

Mọi người bắt đầu chấp nhận sự thật xem ra rất buồn cười ấy, đồng thời còn đồng tâm hiệp lực đi chứng thực, đi nói xấu linh hồn đã chết ấy. Tôi luôn luôn tin tưởng rằng không có một ai lại ác ý vu cáo hãm hại, nhưng... Cho nên... Bản tính con người vốn như thế.

Thực ra bản thân tôi cũng cố gắng nhớ lại và tôi nhớ có một lần, lúc đó khoảng mười giờ hơn, sau giờ làm gia sư trở về tôi đã gặp cô ấy bên ngoài trường học, trên con phố toàn là quán rượu và quán Karaoke, hôm đó cô ấy mặc chiếc áo quai chéo màu hồng, rất chúm chịt. Cô ấy cũng nhìn thấy tôi nên ngay lập tức nhanh nhanh chóng chóng chui vào một tiệm nhỏ bán đồ ăn. Khi đó tôi đã nghi nghi nhưng cũng không để ý tìm hiểu kĩ càng mà chỉ cho rằng cô ấy vì ham chơi nên đến quán rượu mà thôi.

Nhưng nhớ lại thì có tác dụng gì. Những chuyện hiển hiện ngay trước mắt, sẽ cả lúc trước và sau khi Lưu Sa Sa chết, đều khiến cho người ta kinh hãi. Chết, từ trước đến nay luôn là một chuyện thê lương.

Tôi không hiểu liệu nhà trường có nói cho cha mẹ Lưu Sa Sa biết sự thật hay không.

Rốt cuộc thì thông báo xử lí kỉ luật của trường có được dán lên hay không.

Tôi đã từng cầu thần khấn Phật một cách thành khẩn để mong trường học không nói sự thật cho cha mẹ Lưu Sa Sa biết, xin đừng.

“Chết đi có gì là ghê gớm, cũng chỉ là gửi thân xác vào núi sông”.

Từ đó trong các trường đại học của thành phố Vũ Hán có thêm một câu chuyện. Câu chuyện nói rằng ở khu chung cư nữ sinh của trường tôi thường nghe thấy tiếng khóc của con gái lúc nửa đêm. Câu chuyện còn nói rằng ở khoa Vật lí vào lúc nửa đêm thường có một cô gái quần quanh đi hết vòng này đến vòng khác phía dưới khu nhà.

Những câu chuyện như vậy tôi đã được nghe rất nhiều. Khi mới vào đại học, tôi đã nghe nói có trường có cô gái từng chết trong nhà tắm, cô gái tóc dài lượn lờ quanh nơi ẩm ướt đó đã bao năm rồi vẫn chưa siêu thoát. Tôi còn nghe nói có trường liên tiếp có nữ sinh bị sát hại bên hồ, và họ đều mặc áo màu hồng. Những câu chuyện như thế cứ lưu truyền trong giới nữ sinh ở các trường đại học và cao đẳng. Thật hay giả đều vô nghĩa, chỉ có điều là phía sau mỗi một câu chuyện đều có một linh hồn đang khóc, mãi mãi không muốn ra đi.

Khi viết xong đoạn này, tôi lại nghe nói trường chúng tôi có người tự sát. Lại là một nữ sinh và ở một toà nhà khác. Tự sát bằng cách cắt mạch máu.

Cô ấy ngồi chờ dẫn trong phòng vệ sinh hơn một tiếng đồng hồ, bạn cùng phòng đến gõ cửa mấy lần, lần cuối cùng cô ấy nói: “Cậu đợi thêm mười phút nữa, mình sắp xong rồi”. Mười phút sau bạn cùng phòng lại đến gõ cửa thì cô ấy nói: “Cậu vào đi!”.

Máu đang chậm chậm chảy ra từ cổ tay cô ấy, phòng vệ sinh toàn là máu một màu đỏ tươi.

Cô ấy được đưa đi cấp cứu và đã không chết đúng như ý cô.

Tại sao lại nói là đúng như ý cô ấy. Bởi vì tôi cho rằng cô nữ sinh ấy thật sự không muốn tự sát. Nếu muốn thì cô ấy đã không chọn nơi kết liễu cuộc đời là phòng kí túc, hơn nữa lại vào lúc có người trong phòng. Nếu muốn tự sát, thì vào thời khắc cuối cùng, cô ấy đã không cho người khác vào khi máu còn chưa chảy hết. Đó chưa phải là sự tuyệt vọng hoàn toàn, mà chỉ là con tim buồn khổ của cô ấy cần có một lối thoát, một chút quan tâm, cô ấy đang chống chọi với thế giới này, với những người xung quanh cô, chống chọi với cuộc sống buồn khổ, với con tim cô đơn lạnh lẽo. Nghe nói đó là một nữ sinh sống rất khép kín.

Nhà trường đã bùng bít chuyện này rất ghê, nếu tôi không có bạn cùng phòng với cô nữ sinh đó thì tôi cũng không thể biết được. Cho nên, bạn nghĩ mà xem, trong mỗi một trường đại học có bao nhiêu người đã từng tuyệt vọng như thế, cả về tinh thần và thể xác.

Chúng ta làm sao thế này? Thế hệ sinh viên đại học chúng ta sao vậy? Ai, ai có thể cho chúng ta một câu trả lời. Cái gì đã dồn chúng ta hết lần này đến lần khác đi vào cõi chết? Tự sát hay bị giết? Ai, ai có thể cứu chúng ta, giống như sinh viên đại học rất nhiều năm trước, ai có thể cho chúng ta niềm tin, cho chúng ta một lí do để nỗ lực phấn đấu, cho chúng ta một bầu nhiệt huyết sục sôi của tuổi trẻ?

53. Quay lại phòng kí túc

Sau khi xảy ra chuyện Lưu Sa Sa nhảy lầu, nhà trường ngay lập tức phong toả tin tức, có nhà báo gọi điện cho tôi để lấy thông tin, tôi đã nhất quyết từ chối. Sự coi thường áp ủ bao lâu đối với loại báo lá cải kiểu này cuối cùng cũng nổ ra. Người chết không phải là người thân của anh, cho nên anh sẽ xào xáo câu chuyện mà không có một chút tình cảm nào trong đó, chỉ toàn là mùi vị của những xì căng đan mà thôi.

Sau chuyện của Lưu Sa Sa, nhà trường bắt đầu thắt chặt quản lí, bùng bít đối với bên ngoài, trấn áp đối với bên trong. Nhà trường nhanh chóng triển khai hàng loạt phong trào chỉnh đốn tác phong, thậm chí là hạn chế sinh viên ra ngoài sau bảy giờ tối! Tất nhiên là phải lấy danh nghĩa là phòng bệnh SARS để không cho phép nữ sinh ra ngoài buổi tối! Thật là một chuyện lạ đời, chẳng nhẽ hễ nữ sinh ra ngoài là dễ dàng mắc SARS sao? Hơn nữa còn bắt đầu ngày nào cũng đến kiểm tra phòng và điểm danh, có vẻ như muốn cảnh tỉnh mọi người.

Tình hình nghiêm trọng như vậy, nên bắt đắ dĩ Tô Tiêu phải chuyển về căn phòng kí túc trước đây.

Ngày cô chuyển về, túi lớn túi nhỏ xếp đống trong phòng. Mở ra thì không có gì khác ngoài quần áo, mỹ phẩm và các loại đồ ăn vặt. Bỗng nhiên tôi thấy thương xót Lưu Sa Sa vô cùng. Đó chính là sự khác biệt giữa bản thân mình cho một người đàn ông và bán mình cho “n” người đàn ông. Một đấng phải mang cái tên bị nguyên rủa, bản thân phải chịu đựng biết bao ánh mắt khinh rẻ; một đấng lại sống rất đàng hoàng, khiến biết bao nữ sinh cùng trang lứa ngưỡng mộ hoặc từ đó kị chuyển thành ngưỡng mộ.

Những cô gái làm tình nhân còn tham lam hơn cả gái bao. Cái mà gái bao muốn chẳng qua là tiền bạc, còn tình nhân thì không chỉ muốn có tiền mà muốn cả tình, cả sự chiều chuộng. Có tiền có tình, có lẽ đã trở thành tham vọng và mơ ước về cuộc sống của rất nhiều các cô gái.

Chỗ dựa để có tiền cũng khác nhau. Tô Tiêu chẳng qua là dựa vào khuôn mặt đẹp, lại không còn bị La Nghệ Lâm ức hiếp nên có một phần ngạo nghễ; có đại gia ở bên thì ngay lập tức vọt lên chín phần ngạo nghễ, rồi trở thành một cô gái kiêu ngạo cả mười phần.

Chuyển về mới có hai ngày chúng tôi đã phát hiện ra rằng con nhỏ này không còn như trước nữa. Tìm được anh người yêu có chút tiền để dựa dẫm là lại càng cao ngạo, âm lượng khi nói chuyện cũng cao hơn. Cô ngồi trong phòng kí túc và kể lể đã đi đâu ăn cơm, đi đâu mua quần áo, mua được quần áo hiệu gì hiệu gì, cả hành lang đều nghe thấy tiếng cô ta.

Tôi và cô ta vốn không có duyên ở cùng nhau, chỉ là xích lại gần một cách mù quáng, bây giờ thấy cô ấy như thế lại càng thấy ghét và dứt khoát quay về trạng thái không thèm để ý như ban đầu. Trịnh Thuần Ngôn sẵn có sự xa lánh đối với cô ấy nên cũng không ngó ngang gì đến. Chỉ có Trần Thuỷ, mỗi khi Tô Tiêu ba hoa khoác lác là cô lại tỏ ra quan tâm và ủng hộ hết mức, cô ấy chăm chú lắng nghe không chớp mắt với vẻ tập trung hết mức và với điệu bộ như sắp chảy nước miếng. Tôi đã hiểu được tâm tư thương cảm mà bất hạnh, giận dữ mà không đấu tranh của Lỗ Tấn.

Thế cục “vạc bốn chân” tạm thời được duy trì.

Bây giờ khi nói chuyện Tô Tiêu không bao giờ để cho chúng tôi nói xen vào. Trước đây cô ấy nói không nhiều, bây giờ thì có thể dùng cụm từ “thao thao bất tuyệt” để hình dung, khiến tôi cứ thấy cô ấy mở miệng là hoảng hốt chạy thẳng. Như thể một “chuyên gia” ăn mặc và làm đẹp, cô ấy luôn luôn dẫn dắt đề tài từ những thứ trên người Putin cho đến cái móng tay thủy tinh của chính mình, dưới tác dụng của đồng tiền thì khả năng liên tưởng và thông hiểu cũng tăng đột ngột.

Điều bức nhất là bây giờ đến cả tôi cô ấy cũng thường xuyên gây sự cãi vã. Rất nhiều người đã thấy rõ quá trình tôi và cô ấy từ lạnh nhạt đến thân thiết rồi lại từ thân thiết đến lạnh nhạt. Ví dụ, cô ấy nói buổi tối trước khi đi ngủ tốt nhất là không nên bôi cái gì lên mặt, tôi đưa ra ý kiến phản đối và nói với mọi người rằng không nên để cô ấy hướng dẫn sai lầm, sau đó tôi nói với thái độ rất khoa học, mười một giờ đêm là lúc làn da hoạt động mạnh nhất, là thời gian tốt nhất để hấp thụ chất dinh dưỡng, cho nên... Chưa kịp dứt lời hai mắt cô ấy đã trợn lên, hai tay khoanh trước ngực: “Cậu thì biết cái gì! Lae và CD của tôi chỉ dùng ban ngày thôi, các cậu xem da tôi không đẹp à?”.

Mọi người có ghét cũng chẳng nói năng gì. Ai bảo con nhỏ này trời sinh đã đẹp rồi, bây giờ lại có tiền nâng đỡ nữa?

Tôi cũng không nói năng gì, không phải vì bị cô ấy phản bác đến á khẩu không nói được lời nào mà là vì bị cái khẩu khí ngạo mạn bức ép người khác của cô ấy chặn lại.

Có tiền thật là tốt. Ngay cả một cô gái yếu mềm cũng được nó nâng đỡ thành kẻ có tính khí của quý, còn tự cho mình là mẫu nghi thiên hạ.

Ác cảm của tôi đối với Tô Tiêu đã nhanh chóng bộc lộ. Chỉ có Trần Thuỷ vẫn có thể xun xoe nịnh nọt như trước, càng ngày càng giống con tiểu nha đầu.

Tôi và Tô Tiêu quả thực không hề có mâu thuẫn gì nhưng thực sự không có duyên sống chung với nhau.

25. Chương 54 - 55

54. Mang thai

Buổi sáng ngày mừng một vốn dĩ phải đi học, nhưng cả tôi và Tô Tiêu đều không lên lớp. Như trên đã nói, vào buổi sáng rất khó có thể nhìn thấy dấu vết một cô gái đẹp ở trong trường. Hai người đều uể oải ngủ đến chín giờ, dậy, rửa mặt, trang điểm, cũng không chú ý xem người kia đang làm gì. Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng động rất lớn trong nhà vệ sinh, có người đang nôn ọe. Tôi chạy đến trước cửa nhà vệ sinh, cửa không đóng, Tô Tiêu đang ngồi dưới sàn và nôn mửa. Tóc tai loà xoà, các cơ mặt vẫn còn đang giật giật, mặt cô đỏ lên rất khó coi. Tôi vội vàng đỡ cô dậy, đưa cho cô chiếc khăn ẩm. “Sao thế? Bị cảm à? Có cần đến bệnh viện không, tớ đưa cậu đi?”. Cô ấy ngồi một lát, cúi gằm mặt xuống không nói năng gì. Trầm ngâm khá lâu, rồi ngẩng đầu lên, dường như cô ấy đang lấy hết can đảm để nói: “Đã hơn hai tháng nay tớ không thấy kinh rồi”.

Đôi mắt xinh đẹp của cô ấy nhìn tôi một cách ai oán mà bất lực, mỗi một sợi mi dài đều lộ ra vẻ tuyệt vọng. Khuôn mặt cô ấy cách tôi thật gần, tôi có thể ngửi thấy hương thơm thoang thoang trên người cô. Tôi ngạc nhiên ngẩn nhìn khuôn mặt cô ấy rất lâu, cô ấy thật xinh đẹp, nếu tôi là đàn ông thì ngay từ cái

nhìn đầu tiên tôi đã không thể không động lòng. Nhưng bây giờ, một khuôn mặt xinh đẹp nhường ấy lại lộ ra vẻ tuyệt vọng và sợ hãi ghê gớm đến thế. Thật đáng thương.

Tôi hiểu chuyện gì đã xảy ra. Trong giây phút ấy, lòng tôi trĩu nặng, tim tôi đang bị ức chế bởi nỗi sợ hãi quá đột ngột đến nỗi luống cuống không biết nên làm thế nào. Tôi không hề có cảm giác vui sướng khi người khác gặp tai hoạ, không một chút nào. Chẳng có lí do nào cả. Có lẽ là do nỗi thương xót vốn có giữa con gái với con gái. Tôi ngồi xuống, nắm tay cô ấy mà không nói được câu nào. Tay cô ấy lạnh ngắt, lòng bàn tay đầy mồ hôi, bàn tay lạnh giá ấy không ngừng run rẩy trong tay tôi. Tôi lại nắm chặt hơn.

“Anh ta có biết không?”

“Chúng tớ đã chia tay. Anh ta về Quảng Châu rồi. Ở Vũ Hán chỉ là công ty con. Tổng công ty của họ ở Quảng Châu. Sau này anh ta sẽ không quay lại nữa. Vì sợ họ cười nhạo nên tớ đã vờ như vẫn ở cùng anh ta.”

“Vậy khi làm chuyện ấy các cậu không áp dụng biện pháp an toàn sao?”

“Không hẳn. Có lúc dựa vào chu kì an toàn”.

Tôi hỏi tỉ mỉ giống như bác sĩ hoặc chị gái vậy, còn cô ấy thì trả lời một cách đáng thương giống như một đứa trẻ bất lực. Ánh mắt cô ấy không lúc nào rời khỏi khuôn mặt tôi, giống như người tuyệt vọng mưu toan nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, không dám bỏ lỡ bất kỳ một tia hi vọng sống nào, căng thẳng và không dám thả lỏng.

Sau khi nghe xong những lời đó thì ý nghĩ đầu tiên trong tôi là muốn cho thẳng cha đó hai cái bạt tai! Khi làm chuyện ấy đã dùng phương pháp vô trách nhiệm, xảy ra chuyện rồi thì cao chạy xa bay, loại đàn ông thối tha gì vậy!

Cô ấy gật gật đầu, cắn môi, cúi gầm mặt xuống rồi từ từ buông tay tôi ra.

Tôi thấy mà đau lòng. Nỗi tuyệt vọng của cô ấy khiến tôi cảm thấy bất lực và đau đớn.

Đột nhiên cô ấy ngẩng đầu lên và nói: “Cậu có thể đưa mình đi không?” Đôi mắt cô ấy chứa đầy sự van nài, sự van nài đến khổ sở, tất cả sự kiêu ngạo và rêu rao không ai bằng, thậm chí cả thành kiến và sự xa cách đối với tôi cũng mất tăm mất tích. Lúc đó tôi rõ ràng thấy hơi sợ. Thật đau xót. Chúng tôi đều là con gái, con tim cao hơn trời, sinh mạng mỏng hơn giấy. Xưa nay, hồng nhan vốn bạc mệnh.

Thực ra tôi không biết chút gì về phá thai. Nhưng hôm đó tôi đã lên mạng tìm rất nhiều tài liệu, bao gồm cả cách phá thai nào tốt đối với tình trạng cô ấy hiện tại. Thậm chí tôi còn tìm thấy một bài viết miêu tả tường tận quá trình phá thai, khi đọc bài viết đó, toàn thân tôi phát run lên. Cảm giác như là những dụng cụ sắc nhọn và lạnh lẽo đang cắt rạch một cách vô tình bên trong cơ thể tôi, từng đường từng đường một, mãi mãi là một vết thương không thể liền miệng. Đó là bài việc đáng sợ nhất mà tôi từng đọc. Sau khi tìm được ngân ấy, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện. Sợ hai cô gái đi không tiện nên tôi đã cố tình gọi người anh em thân thiết không cùng trường đến và dặn đi dặn lại rằng, nếu anh dám nói chuyện này cho bất cứ ai tôi sẽ tuyệt giao với anh và bạn gái anh ngày mai sẽ có thai. Cậu bé tốt bụng ấy gật đầu lia lịa. Sau cùng, cậu ta bỗng nói một câu: “Bạn gái anh ngày mai có mang thai hay không hình như không phải em nói là được đâu!”.

Tôi Tiêu không có bạn bè. Cái vẻ sôi nổi của cô ấy chỉ là bề ngoài. Cô ấy thực sự rất cô độc. Cô ấy thực sự rất lẻ loi. Tôi là người cô ấy có thể tin cậy, nhưng tôi không phải là bạn cô ấy. Tôi và cô ấy không có sự thân mật và yêu mến giữa những người bạn. Tôi và cô ấy không bao giờ hiểu nhau. Mãi mãi và mãi mãi. Lần nào cũng hết gần rồi lại xa, xa rồi lại gần.

Trước khi cô ấy vào phòng mổ, tôi đã nắm tay cô ấy nói rằng: “Không sao, một loáng là xong thôi”. Vậy mà khi đứng đợi bên ngoài, toàn thân tôi lúc nào cũng run lên, tôi không ngừng tưởng tượng ra việc những dụng cụ sắc nhọn lạnh lẽo cứ đưa qua đưa lại trong cơ thể người con gái mềm yếu nó đáng sợ đến thế nào. Mới nghĩ đến đó, mỗi một tế bào trong cơ thể tôi đã không chịu nổi mà giật lên đau đớn.

Sau khi trở về trường, tôi khuyên cô ấy không nên đi học trong mấy ngày. Cũng không được đi lại lung tung, những chuyện như mua cơm, xách nước,... tôi đều có thể giúp cô ấy. Cô ấy lắc đầu nói: “Không được, nếu làm như thế các bạn khác sẽ biết tôi có chuyện gì đó”. Tôi không nói gì, cô ấy nói cũng đúng. Mặc dù

các trường đại học bây giờ đã rất thoáng, tuy nhiên vẫn khó có thể tha thứ cho một nữ sinh mang bầu rồi đi phá thai, huống hồ là mọi người luôn dè dặt cười nhạo một người đẹp.

Cô ấy kiên quyết đi học, thậm chí vì sợ người khác tìm ra sơ hở nên cô ấy đi học còn chăm hơn trước.

Tôi hỏi cô ấy đã nói chuyện này cho anh ta biết hay chưa. Cô ấy nói chưa.

Tôi thẳng thắn nói: “Tại sao lại không nói, cậu nên tìm anh ta đòi tiền. Đã là lúc nào rồi mà cậu còn giả bộ trong trắng”.

Cô ấy không nói gì nhưng tôi có thể nhìn thấu tim gan cô, trong mắt cô chỉ toàn bóng hình người đàn ông đó.

Cuối cùng, cô ấy cũng nói với tôi rằng cô yêu người đàn ông đó. Nhưng tình yêu và tiền bạc mà người đàn ông đó mang đến cho cô ấy thì có hạn, còn sự tổn thương là vô hạn.

Những người dễ sợ cô đơn đánh bại là những người đối xử với bản thân mình tàn nhẫn nhất. Một cô gái như thế muốn có tiền lại muốn cả tình. Trong một cuộc giao dịch nếu bạn không biết rõ cuối cùng bạn sẽ được cái gì thì bạn chỉ có thua.

Chúng ta đều là những cô gái trẻ. Dù chúng ta có là những cô gái hư vinh, ích kỷ, tham lam, vô sỉ đến thế nào thì cũng không thể đấu lại với bọn đàn ông trưởng thành. Dù cho có thắng được tiền bạc thì mãi mãi vẫn thua về tình yêu.

Những người dễ sợ cô đơn đánh bại là những người đối xử với bản thân mình tàn nhẫn nhất. Yêu những người như thế nghĩa là yêu nhầm người.

Tô Tiêu không hề khóc từ khi xảy ra chuyện. Tôi nghĩ, trước đây mình đã xem thường cô ấy. Tâm hồn mỗi người có lúc cứng cõi, cao ngạo thật đẹp đẽ.

Các chị em trong trường đại học, hãy biết quý trọng bản thân. Có lẽ tôi không có quyền nói những điều này, nhưng tôi thật lòng hi vọng con gái có những hiểu biết cẩn thận về cách bảo vệ trong vấn đề này. Còn các chàng trai trẻ, hãy tự mình làm cho tốt, chỉ một chút kích động và bất cẩn của các anh cũng có thể hủy hoại cả một đời con gái.

Chuyện này chỉ có ba người biết, Tô Tiêu, tôi và người anh em tốt của tôi. Coi như một lời hứa, tôi sẽ không nói với bất cứ ai.

Nghĩ đến một ngày nào đó có thể tôi cũng sẽ không may như thế, tôi lại phát run lên dù không lạnh.

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

55. Bị mất trộm trong phòng

Sau khi phá thai, Tô Tiêu lại trở nên ngoan ngoãn. Lại dè dặt và sợ sệt giống như hồi năm thứ nhất. Giọng nói cũng trở về mức độ trước đây. Các nữ sinh trong lớp cũng không tụ tập ở phòng bàn tán về Tô Tiêu nữa. Cho nên mới nói, người đẹp cũng phải ngoan một chút thì mới tốt. Cuộc sống cũng dần dần bình yên trở lại.

Nhưng một thời gian sau, khi vết thương đã lành, Tô Tiêu liền quên ngay số phận cay đắng, thật là một kẻ chẳng có tí trí nhớ nào cả, âm lượng lời nói và số lần làm nũng cũng dần tăng trở lại. Chỉ riêng đối với tôi là tỏ ra lịch sự hơn rất nhiều so với Thuần Ngôn và Trần Thủy. Tôi không chịu lép vế cô ta. Tôi cũng không thích cô nữ sinh này. Tất cả những điều tôi làm đều cho thấy tôi ghét cô. Tất cả. Nhưng là do bản

năng của một người không tốt cũng không xấu như tôi mách bảo làm vậy. Mọi cử chỉ hành động của cô đã cho tôi biết thế nào là “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”.

Cuộc sống thái bình cũng không kéo dài quá hai ngày. Bão tố trong phòng lại nổi lên.

Buổi trưa, Tô Tiêu chuẩn bị đến nhà ăn nộp tiền, cô mò mẫm tìm trong tủ rất lâu rồi tự nhiên chửi: “Mẹ kiếp! Tiền của tôi đâu rồi?!”

Cả ba chúng tôi kinh ngạc quay đầu lại, lúc đó mới phát hiện ra ánh mắt lạnh buốt của cô đang chọc vào chúng tôi.

Nhớ lại trước đây, khi phòng kí túc chưa xuất hiện bà chị lấm tiền này, đồ đạc của mọi người đều để rất tùy tiện, người đẹp Tô Tiêu cũng “đồng cam cộng khổ” với dân tình, để tiền trong ví hoặc ngăn kéo. Bây giờ lấm tiền liền vạch ranh giới với mọi người. Mấy lần tôi thấy cô ấy giấu tiền vào túi quần áo trong tủ, như thể sợ mọi người tìm thấy dễ dàng vậy. Điều này khó trách và cũng có thể hiểu được.

Bây giờ mất tiền rồi cô ấy lại lớn tiếng chửi bới, cứ như thể chắc chắn là chúng tôi lấy vậy! Ngày trước nếu có không tìm thấy tiền, chúng tôi thường chỉ tự lẩm bẩm một mình là quên mất đã để tiền chỗ nào rồi.

Chúng tôi chẳng ai nói gì, cô ấy đứng đó không ngừng làm ầm lên. Mà cũng lạ thật, 500 tệ cất trong túi áo hôm chủ nhật tuần trước, chẳng lẽ bay mất sao?

Ba chúng tôi liếc nhìn nhau, xem ánh mắt của nhau, tôi biết chỉ có tôi mới có thể phát ngôn. Dường như trong cái phòng này, chỉ còn tôi là người duy nhất mà Tô Tiêu còn nể. Tôi nhìn cô ta nói: “Cậu không tìm kỹ đã kêu gào cái nổi gì?”

Có lẽ Trịnh Thuần Ngôn và Trần Thuỷ cũng cảm thấy lời lẽ của cô ấy có ý nhục mạ ghê gớm, nên chỉ đợi tôi lên tiếng là ngay lập tức phản nhiên đáp: “Chúng tớ sao biết được tiền của cậu ở đâu, cậu tìm kỹ đi!”

Có lẽ Tô Tiêu biết mình đã quá quắt nên thôi không cẩu gắt với chúng tôi nữa, và bắt đầu lật tung đồ đạc tìm số tiền 500 tệ đó.

Cô ta vừa quăng từng cái quần cái áo lên giường, vừa làu bàu cái gì đó. Tôi nghe một lúc lâu mà vẫn không rõ cô ta làu bàu cái gì. Cho đến khi quần áo trong tủ đã bị lôi hết ra thì tiếng làu bàu và tiếng chửi rửa ngày càng rõ và to hơn.

Chúng tôi đều nghe thấy cô ta đang chửi: “Vô liêm sỉ, số tiền này không bị lấy cắp chả nhẽ tự mọc cánh mà bay hay sao? Tôi đã lục hết rồi! Mẹ kiếp, đồ con gái vô liêm sỉ!”

Mỗi người trong chúng tôi đều biết cô ta đang chửi ai, ai cũng cảm thấy cô ta đang chửi mình, và tất cả đều muốn cho cô ta một cái bạt tai. Một đứa con gái ngu xuẩn.

Chúng tôi đều không nói gì, nhưng có thể nó sắp bùng phát trong sự trầm lặng ngay sau đó. Trong phòng chỉ có tiếng chửi ngoa ngoắt của cô ta.

Đúng là có tiền nâng đỡ có khác, nhớ ngày trước khi chưa ngủ với người có tiền, cô ta nói gì mà tôi cãi lại thì có đến hai cô ta cũng phải câm mồm. Bây giờ lại có thể chửi người khác không tiếc lời như thế. Hồi năm thứ nhất cô ta bị La Nghệ Lâm chửi đến thê thảm, bây giờ thì như một bà già chống nạnh ra vẻ không sợ trời không sợ đất.

“Đủ rồi đấy! Cậu có thôi đi không! Cậu khẳng định chúng tớ đã lấy trộm tiền của cậu như thế, mọi người đã ở chung với nhau được mấy năm rồi cậu còn có thể nói ra những lời như vậy. Tìm không thấy thì đi báo công an. Cậu đứng đó mà chửi ai?”

Thực sự tôi không nhịn được nữa mới quyết định đứng ra thay mặt dân tình. Tôi quyết định tìm lại chính nghĩa, và đưa ra một phương án có tính khả thi thiết thực nhất. Đó là báo công an. Cách này được Trịnh Thuần Ngôn và Trần Thuỷ nhiệt tình ủng hộ.

Tô Tiêu không nói nữa, và lại bắt đầu làu bàu như trước. Cô ta lại ném từng chiếc quần áo vào tủ. Sau đó đi ra khỏi phòng nói chuyện với một nữ sinh phòng đối diện, cô ta nói rất to: “Ai da! Cậu nói xem có lạ không cơ chứ! 500 tệ tớ cất trong túi áo, nói mất là mất luôn! Cho dù là mất cũng được hay bị ăn trộm cũng được, dù sao thì chiều nay quay về nhà vẫn không thấy tiền, tớ sẽ đi báo công an!”

Khi cô ta nói những lời ấy quả thực có thể dùng từ “kêu gào” để hình dung. Ý cô ta là người nào lấy trộm tiền, nếu đến chiều mà vẫn không trả lại thì cô ta sẽ đi báo công an. Cô ta vốn một mực tin rằng số tiền đó đã bị người trong phòng lấy.

Tất cả mọi người đều trở thành kẻ trộm.

Tôi thừa nhận là mình khá nhạy cảm. Những lời nói đó làm tôi khó chịu như bị chọc vào xương tủy, tôi cảm thấy từng câu từng chữ như đang nói tôi. Vì vừa rồi tôi tranh cãi với cô ta kịch liệt nhất, và tự nhiên trở thành nghi can số một. Tôi rất muốn đứng dậy mà nói rằng: “Cậu đến mà tìm, tôi sẽ lột sạch ra cho cậu tìm, cả đồ đạc của tôi cũng cho cậu bóc! Tôi còn cho cậu thêm 500 tệ nữa, nhất định cậu phải đi báo công an cho tôi!”

Nhưng tôi đã nín nhịn. Ba người cùng phòng chúng tôi đều bực bội không lên tiếng. Cô ta không nói bất kỳ ai, nhưng ai cũng hận cô ta.

26. Chương 56 - 58

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

56. Nữ sinh đánh nhau

Chúng tôi không để ý đến cô ta nữa, ai nấy đều leo lên giường ngủ trưa mà lòng tức anh ách. Tôi không ngủ được, tôi nghe thấy các cô ấy cũng đang trở mình.

Trong phòng yên tĩnh, đột nhiên Tô Tiêu nói: “Trần Thuỷ, cậu mua cái MP3 hôm trước có phải không?”

Trong phòng yên lặng đến nỗi nếu như có ai đó đánh rơi cái kim xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng.

Trần Thuỷ bật dậy, rút gối ném Tô Tiêu. Chiếc gối bị vướng vào cái màn rơi xuống đất.

Tôi hoàn toàn có lí do để tin rằng nếu lúc đó có các hung khí như dao hay súng thì Trần Thuỷ chắc cũng ra tay.

Bởi vì tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của cô ấy.

Bởi vì tôi cũng từng bị oan ức như thế!

Việc xảy ra ở trường khác. Tôi đến tham gia một phong trào, thật tình cờ tôi gặp lại một cậu bạn hồi cấp hai và nhận lời mời đến trường cậu ấy chơi, hôm đó trời mưa rất to, từ phòng cậu ấy đi ra đã là chín giờ hơn. Tầm ấy không còn xe về trường tôi nữa. Thế là cậu ấy bảo tôi đến phòng các bạn nữ cùng lớp với cậu ấy ngủ tạm một đêm. Khi ấy là cuối tuần, các bạn ở Vũ Hán hầu hết đã về nhà nên sẽ có giường trống.

Sau đó cậu ta giúp tôi tìm phòng, chúng tôi tạm biệt nhau.

Ba cô gái phòng đó đều tốt. Nhưng vốn dĩ không thích nói chuyện với người lạ nên tôi không hề chuyện trò với họ, sau khi một mình tẩy trang, thu dọn xong xuôi, tôi tắm rửa rồi đi ngủ. Trong lúc tôi tẩy trang, có một bạn nữ cứ nhìn tôi rất lâu. Điều này khiến tôi cảm nhận sâu sắc sự khác biệt giữa nữ sinh trường

Công nghệ và nữ sinh trường tôi. Tôi tẩy trang mà đã khiến bạn thấy lạ như thế, vậy nếu mỗi tối bạn quan sát cả quá trình Tô Tiêu phòng tôi tẩy trang từ rửa mặt, vỗ nước mát xa mặt rồi dùng vitamin, dùng kem ban đêm, kem dưỡng mắt thì chắc hai con ngươi của bạn phải nhảy khỏi tròng mắt.

Sáng hôm sau khi tôi dậy thì các cô gái còn đang ngủ. Sau khi thu dọn đồ đạc, tôi nói với họ: “Bạn tớ bảo qua sớm nên tớ đi trước nhé. Thật ngại quá vì đã phiền các bạn. Cảm ơn các bạn rất nhiều. Nếu rảnh mời các bạn sang trường tớ chơi”.

Nào ngờ, tối hôm đó vừa về tới trường, tôi nhận được một cú điện thoại. Nhìn vào phần hiển thị số gọi đến thì thấy đó là số của trường bạn tôi. Tôi cứ rằng cậu bạn tôi gọi điện để xem tôi đã về tới trường an toàn chưa. Tôi thầm dặc ý: “Không ngờ tên tiểu tử này cũng học được cách quan tâm đến con gái, không khéo cu cậu lại có ý gì với mình”.

Kết quả là tôi vừa nhận điện liền có một cô gái cất tiếng hỏi: “Phòng của bạn có ai tên là Dịch Phấn Hàn không?” Tôi nói tôi chính là Dịch Phấn Hàn.

Không đợi tôi phản ứng, cô ấy nổi giận dùng dùng nói xối xả vào mặt tôi: “Tôi muốn hỏi thằng cậu, sao cậu lại ăn trộm đồng hồ đeo tay của tôi!!!”

Lúc đó tôi chẳng còn biết gì hết. Sau khi gác máy, các bạn cùng phòng mới kể lại phản ứng của tôi lúc đó. Bởi vì, lúc đó thần kinh của tôi hoàn toàn không kiểm soát nổi, tôi đã không biết mình làm gì, nói gì nữa.

Họ kể lại rằng, tôi vừa nhận điện thoại và nói rằng mình là Dịch Phấn Hàn thì đột nhiên tôi hét lên với cái giọng the thé kinh thiên động địa, như quỷ thần sống lại một cách đáng sợ. Tôi gào lên the thé, hết sức kinh khủng. Lúc đó họ tưởng nhà tôi có người qua đời.

Sau đó, tôi thề thốt đến khàn cả tiếng, kiệt cả sức. Tôi bảo cô ấy đi báo công an, rồi hùng hổ bảo cô ấy hãy đến trường mà khám xét. Nếu quả thật tôi lấy chiếc đồng hồ đó thì tôi chịu lắng trị, ngũ mã phanh thây gì cũng được.

Tất cả điều đó đều do họ kể lại, họ nói từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy một con người luôn luôn trầm lặng như tôi lại có một bộ mặt kinh khủng như thế. Nó biểu hiện sự kích động và phẫn nộ, có lẽ trong phòng chúng tôi trước đây và sau này cũng sẽ không có ai như thế.

Điều cuối cùng tôi nhớ được là bạn nữ sinh ấy đã khóc. Cô ấy liên tục xin lỗi tôi, và nói đó là di vật bà nội cô để lại. Tôi đang từ trạng thái máu dồn lên não đến cực độ cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Tôi nói tình nói lí cho cô ấy hiểu: “Chiếc đồng hồ của bà nội đối với cậu là một vật báu, nhưng đối với người khác chỉ là một chiếc đồng hồ cũ rích, không đáng hai xu, có muốn bán cũng không được, đeo trên tay một thứ lỗi thời như thế thật mất mặt. Cho nên cậu hãy bình tĩnh nghĩ xem, chiếc đồng hồ ấy không thể bị người khác ăn trộm được, mà rất có thể cậu đã đánh mất nó. Tớ biết cậu rất đau lòng, nhưng đừng khóc nữa nhé! Hãy tìm dưới gầm tủ gầm bàn, đồng hồ rất dễ rơi vào những góc ngách như thế”.

Khi gác máy, cô ấy vừa khóc vừa cảm ơn tôi.

Trong sự việc đó, biểu hiện ban đầu là một lần bất lịch sự nhất của tôi trong trường đại học, còn sự an ủi cô ấy lúc sau mới là tác phong và phong cách xử xử của tôi từ trước đến nay.

Quay trở lại câu chuyện, sở dĩ tôi nói lúc đó tôi có thể hiểu tại sao Trần Thủy, một người lúc bình thường rầm rập nghe lời Tô Tiêu như một đứa đầy tớ, nhưng khi bị Tô Tiêu chất vấn, đã cầm ngay hung khí nện cô ta, mặc dù hung khí chỉ là một cái gối.

Trần Thủy lấy gối nện Tô Tiêu kể cũng được. Tô Tiêu xưa nay đã quen sai bảo Trần Thủy, lúc này cô ta lại đang tức tối đến mồm môi mồm lợi và coi Trần Thủy là nghi can số một. Vậy mà Trần Thủy lại dám đánh lại cô ta! Cô ta nhảy phắt xuống giường, chạy đến chỗ Trần Thủy túm lấy cô ấy, Trần Thủy đáng thương bị cô ta kéo xuống, lại sợ bị rơi xuống đất nên không dám cử động, hai tay cố sống cố chết níu chặt tấm ga trải giường.

Tô Tiêu vừa túm Trần Thủy vừa chửi: “Ai bảo mày suốt ngày đem mấy đứa bạn ”chat” không đứng đắn về phòng. Không phải mày lấy thì lũ bạn ắt ơ của mình lấy! Mày còn chửi, còn đặt điều sau lưng tao!”

Tôi và Trịnh Thuần Ngôn vội vàng bật dậy, ngồi trên giường la hét ồm ồm: “Đừng đánh nữa! Có gì thì từ từ nói!” Trong lòng tôi hiểu rõ, Tô Tiêu đã tích tụ hận thù từ lâu, giờ tích cả nợ cũ lẫn nợ mới.

Tô Tiêu vẫn túm lấy Trần Thuỷ, vừa túm vừa dùng móng tay quắp chặt, Trần Thuỷ có lẽ đã nổi cơn giận dữ nên không trốn đằng sau nữa, cô chui ra và bất ngờ nắm lấy tóc của người đẹp. Tôi thấy rõ mồn một, Trần Thuỷ túm tóc Tô Tiêu bằng sức lực non nớt, nghiêng răng nghiêng lợi, mặt mũi nhăn nhó.

Bình thường Tô Tiêu được nuông chiều quen rồi, có khi nào bị như thế này đâu, cô ta khóc thét lên. Tiếng khóc cực kì kinh khủng. Tiếng khóc kinh thiên động địa.

Tôi thấy nếu tiếp tục đánh nhau có thể sẽ xảy ra chuyện, nên vội vàng phi xuống và hét lên: “Đừng đánh nữa! Thôi đi nào! Có chuyện gì thì từ từ nói!” Trịnh Thuần Ngôn cũng nhảy xuống giường.

Trần Thuỷ thấy Tô Tiêu khóc liền buông tay ra.

Tô Tiêu không giằng co với Trần Thuỷ nữa mà bắt đầu trút giận vào cái bàn của Trần Thuỷ. Cô ta ra sức đá vào cái bàn. Cô ta gạt tay một cái, bình lọ trên bàn rơi loảng xoảng, sách vở rơi tung toé trên đất.

Tôi ôm lấy cô ta từ đằng sau, bảo cô ta dừng lại, nhưng không ngờ lại không giữ được, cô ta ra sức đẩy tôi, Trịnh Thuần Ngôn nhanh chóng chạy lại giữ lấy tay cô ta, khi đó cô ta mới bình tĩnh trở lại.

Cô ta ngồi phệt xuống đất khóc lóc thê thảm, mồm chữi không tiếc lời, cô ta lời hết họ hàng hang hóc tổ tông mười tám đời nhà Trần Thuỷ ra mà chữi. Tôi dám khẳng định, nếu tôi thu những lời đó của cô ta vào, đảm bảo không còn anh chàng nào dám yêu, dám cưới cô ta nữa. Và tôi cũng khẳng định tuyển thủ đội chữi bối chuyên nghiệp sẽ lấy cô ta về để đào tạo thêm.

Vậy mà Trần Thuỷ đáng thương, đến một câu cũng không chữi lại, chỉ ở đó mà khóc, vừa khóc vừa biện bạch một cách bất lực: “Tôi không lấy tiền của cậu, sao cậu lại nghi ngờ tôi? Tại sao cậu không dám nói Dịch Phấn Hàn và Trịnh Thuần Ngôn?” Nói đến đây có lẽ đã chạm vào vết thương lòng của chính mình nên cô ấy lại càng khóc lóc thê thảm hơn.

Nhìn Trần Thuỷ tôi lại nhớ đến mấy chữ: thương cảm mà bất hạnh, giận dữ mà không đấu tranh.

Tôi vốn muốn nói với Trần Thuỷ: “Nếu Tô Tiêu mà dám chữi, nhục mạ tớ như thế mà tớ không làm cho trời long đất lở tớ không còn là Dịch Phấn Hàn nữa. Đó chính là lí do tại sao cô ta chỉ nghi cho cậu rồi chữi cậu mà không dám nghi cho tớ và Thuần Ngôn”.

Có người phòng khác sang gõ cửa, Tô Tiêu chạy nhanh ra khoá trái cửa lại. Thật ra nếu cô ta không đóng cửa thì mọi người cũng không thể vào được, bởi vì không ai có chìa khoá phòng chúng tôi. Cô ta sợ mọi người sẽ nhìn thấy bộ mặt hung hãn và thảm hại của cô ta.

Người bên ngoài lại gõ cửa. Cả Trần Thuỷ và người đẹp cùng ngừng khóc. Đánh nhau là chuyện nhỏ, thể diện mới là chuyện lớn. Vào lúc quan trọng phải chấm dứt nội chiến để đối phó với bên ngoài.

Người bên ngoài đã bỏ đi. Hai người bọn họ cũng nhờ dịp đó mà thôi khóc lóc.

Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến các nữ sinh đánh nhau. Và cũng là lần đầu tiên chứng kiến con gái đánh nhau. Hoá ra, dáng vẻ của các nữ sinh đại học khi đánh nhau cũng không khác lắm so với các bà chưa ngoa đánh đá ngoài đường ngoài chợ. Sự khác nhau duy nhất là các nữ sinh đại học khi xô xát không để bạn thấy một cách dễ dàng. Sau khi xô xát họ nhanh chóng rời khỏi hiện trường, chứ không giống như các bà chưa ngoa đánh đá ngoài đường, người xem mà càng đông thì họ càng đánh khoẻ. Dù chết cũng phải lấy lại sĩ diện. Bản tính hoang dã trong người khiến họ dùng những lời lẽ hạ lưu nhất, độc ác nhất để chửi đối phương. Nhưng nền giáo dục hiện đại buộc họ phải đối mặt với hai chữ “Mất mặt” thì lập tức họ ngừng chiến và giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, họ trở lại làm các thực nữ.

Trò chơi chó cắn chó.

Thế nhưng vẫn có những màn biểu diễn kịch câm hết sức đặc sắc. Đó là tuổi thanh xuân và dục vọng điên loạn, là những cuộc đọ sức của lòng tự tôn và sự im lặng mang đầy tính huỷ hoại.

Vẫn không có ai báo cáo lên nhà trường.

Sáu giờ tối Trần Thuỷ trở về phòng. Đánh nhau thì đã đánh rồi nhưng cơm vẫn phải ăn, nước vẫn phải uống, và cuộc sống vẫn cứ phải tiếp diễn. Mười giờ Tô Tiêu mới về, cô ta đập tung cửa, đôi mắt sừng húp. Tôi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, tôi cảm thấy cô ta như đang muốn giết người, sát khí đằng đằng. Tôi không muốn lại chứng kiến cảnh họ giết nhau. Không muốn sống muốn chết thì kệ, dù sao thì tôi cũng không nhìn thấy gì.

Tôi ngồi trong nhà vệ sinh một lúc lâu, thấy bên ngoài không có động tĩnh gì liền bước ra.

Khi ra ngoài, tôi thấy Tô Tiêu đang lạng lẽ tẩy trang, còn Trần Thuỷ đang rửa mặt.

Đột nhiên Tô Tiêu nói to: “Trần Thuỷ! Chuyện lúc chiều cho mình xin lỗi nhé!”

Cả ba người chúng tôi đều ngẩn ra một lúc, Tô Tiêu vẫn tiếp tục nhắm mắt tẩy mascara, vừa làm vừa nói: “500 tệ thì đã sao nào? Cũng chẳng có gì to tát cả, tớ cũng chẳng thiếu thốn. Bất kể là ai đã lấy trộm số tiền đó, thôi thì cứ coi như họ lấy để mua thuốc uống, còn tình cảm của bọn mình không nên sút mẻ thêm nữa!”

Nói thật, đối lại là tôi, nếu cô ta nói với tôi những lời như thế thì tôi thà đánh nhau một trận còn hơn.

Trần Thuỷ nghe xong, gương mặt lộ rõ vẻ vui mừng và sự cảm kích. Có lẽ cô cảm thấy Tô Tiêu thành tâm thành ý muốn cho cô ấy một lối thoát.

Tôi vốn cho rằng chính người đẹp đã đánh rơi số tiền đó, bây giờ cô ta thậm chí còn nghi ngờ cho Trần Thuỷ ăn trộm. Rõ ràng là người ta đang dùng những lời lẽ để nhục mạ Trần Thuỷ, vậy mà cô ta còn tỏ ra cảm động trước cái “ân đức” ấy ư? Có lẽ ngày thường Trần Thuỷ bị Tô Tiêu bắt nạt quen rồi, nên hôm nay đánh cô ta cũng cảm thấy không phải. Thật là một cô gái đáng thương. Thương cảm mà bất hạnh, giận dữ mà không đấu tranh.

Ngày hôm sau, tôi thấy Trần Thuỷ chủ động tìm Tô Tiêu nói chuyện, chủ động chia đồ ăn vặt cho cô ta.

Trần Thuỷ thật là dễ chịu, cô ấy thật tốt tính. Thật bá phúc, bá phúc. Cô ấy độ lượng, khác hẳn với cái bụng dạ hẹp hòi của tôi.

57. Thành công của Trịnh Thuấn Ngôn

Tháng 10 năm 2003, sau bốn tháng chuẩn bị, Trịnh Thuấn Ngôn tham gia giải hùng biện quốc gia và giành được danh hiệu người hùng biện hay nhất.

Lúc đó, chúng tôi xem cuộc thi qua ti vi. Giây phút Trịnh Thuấn Ngôn xuất hiện trên màn ảnh, chúng tôi cứ trầm trồ mãi không thôi, mọi người chỉ biết thốt lên: “Thật lợi hại!” còn ngoài ra chẳng biết nói cái gì nữa. Bởi vì trong mấy tháng qua, chúng tôi đều không đánh giá đúng Trịnh Thuấn Ngôn. Chúng tôi đều cảm thấy một trường đại học tầm thường như trường chúng tôi làm sao có tư cách thi đấu với các trường đại học đỉnh cao trong nước.

Tôi chỉ biết Thuấn Ngôn lúc nào cũng rất giỏi giang, rất chăm chỉ, nhưng rồi một ngày khi tôi tự nhiên phát hiện ra rằng cô ấy xuất sắc như thế thì sẽ có một khoảng cách rất lớn với chúng tôi, với tôi và với đa số sinh viên trong trường đại học này và tôi đột nhiên cảm thấy sợ. Tôi ngưỡng mộ cô ấy, thậm chí là ghen tị với cô ấy, vì tôi sợ dần dần tôi cũng không còn tư cách để ghen tị với cô ấy nữa. Một kẻ ăn mày thì làm sao dám ghen tị với một phú ông.

Trong mấy năm học đại học, tôi đã làm những gì? Tôi đã đạt được những gì? Tôi luôn muốn thoát khỏi không khí ngột ngạt xung quanh mình, tôi muốn trở nên siêu việt, bởi vì tôi biết khi bạn muốn vượt lên những người xung quanh, bạn chỉ có cách là phải xuất sắc hơn họ. Chỉ cần bạn xuất sắc hơn họ thì họ sẽ im lặng, và cũng chỉ như thế mới có ích cho tương lai của bạn.

Tôi luôn trách mọi người càng ngày càng lún sâu vào hoàn cảnh tầm thường, tôi luôn cho rằng cứ duy trì sự tĩnh tại, giữ khoảng cách thì có thể sẽ không khiến bản thân lún sâu vào sự tầm thường. Tuy nhiên, ngày hôm đó, khi chứng kiến Trịnh Thuấn Ngôn nhận giải tại Đài truyền hình Trung ương, tôi mới biết rằng, cô ấy đã dùng sự phấn đấu nỗ lực của bản thân để chiến đấu với hoàn cảnh, còn tôi chỉ dùng sự tĩnh tại của mình để chống chọi với nó.

Nỗ lực mới là xuất sắc. Còn tĩnh tại chỉ là nhát gan.

Hôm đó tôi mất ngủ. Tôi sợ sự tầm thường. Tôi luôn muốn thoát khỏi nguy cơ bị lún sâu vào sự tầm thường. Hôm ấy tôi mới phát hiện ra rằng tôi chưa thoát khỏi bất cứ điều gì

Tôi là một kẻ thất bại thảm hại. Tôi cực kỳ phiền muộn và cảm thấy khó chịu không yên.

Trịnh Thuần Ngôn khái hoàn trở về, mọi người lần lượt tới chúc mừng. Nhưng chúc mừng xong, nhất loạt đều giữ khoảng cách với cô ấy.

Một người đàn ông xuất sắc luôn có một đám người vây quanh, cả nam lẫn nữ. Một người phụ nữ xuất sắc thì luôn cô đơn, không có ai bên cạnh, dù là nam hay nữ. Đàn ông ưu tú vì họ cô đơn, còn đàn bà cô đơn vì họ ưu tú.

Không lâu sau, Trịnh Thuần Ngôn lại đoạt giải trong ngày hội khoa học kỹ thuật, bài luận văn của cô ấy đạt giải nhất tỉnh. Tôi thật kính nể cô ấy.

Trịnh Thuần Ngôn là kiểu con gái mà tôi thích: Không bàn chuyện thị phi, không làm tổn thương người khác, thông minh chăm chỉ, biết mình đang làm gì, biết tại sao mình lại học đại học, và sau khi tốt nghiệp mình sẽ đạt được những gì, được thăng tiến ra sao.

Cô ấy luôn cực kỳ xuất sắc, đọc rất nhiều sách mà chúng tôi coi là rất khô khan đơn điệu, học đủ thứ tiếng và còn học rất giỏi, và luôn là tay hùng biện cử khôi trong các giải thi đấu. Năm nào cũng giành được học bổng loại ưu.

Đến một việc khó như làm người trong sạch, không “tán” chuyện, cô ấy cũng làm được.

Tôi là một người trầm tính nên cũng khá thích những người giống như mình. Lí do cốt yếu là tôi nghĩ những người ưu tú luôn bao dung và hiểu nhau nhiều hơn. Có một từ gần giống với từ “đồng lòng” mà tôi không sao nhớ nổi, đại ý là tư tưởng lớn gặp nhau.

Điều mà người ưu tú đích thực muốn đạt được là làm sao để bản thân vươn đến đỉnh điểm của sự thăng hoa, quan tâm nhiều hơn đến bản thân, và quan tâm đến người khác ít đi. Chúng ta quan tâm đến cuộc sống, quan tâm đến ánh mặt trời, và muốn từng bước từng bước đến gần với ước mơ của mình.

Tôi thích kết bạn với những người ưu tú. Cứ cho là họ kiêu ngạo nhưng bạn có thể học được từ họ những kiến thức và những ưu điểm có ích, muốn làm được điều gì đó trong xã hội thì cần phải chân thành, phải siêng năng, phải nỗ lực, sống phải có mục tiêu.

Những nữ sinh đại học như thế mới là phụ nữ kiểu mới của tương lai. Thế giới là của họ và những người đàn ông bên cạnh họ.

Từ thành công của Thuần Ngôn, tôi suy nghĩ lại về cuộc sống đại học của mình. Việc suy nghĩ đó làm tôi chìm đắm trong đau khổ một thời gian dài mà không thể tự thoát ra được.

58. Giới thiệu người yêu

Những ngày ấy, chẳng hiểu Trịnh Thuần Ngôn có chuyện gì mà rất muốn tìm một người bạn trai. Mỗi lần lên phòng tự học trở về, cô vừa làm bộ vừa nói với tôi: “Ai da! 20 tuổi rồi mà vẫn chưa có mối tình đầu, thật buồn quá!”

Thật đúng là “no cơm ấm cật, dậm dật mọi nơi”, ha ha! Có một chân lí tương tự là: một người khi mục tiêu phấn đấu đã đạt được rồi thì rất dễ nghĩ đến những điều khác.

Tôi trêu cô ấy là đang hoài xuân phải không, cô ấy cười và đánh tôi. Tôi nghĩ chắc là vậy rồi. Trong phòng có bốn người thì ba người đã từng yêu, ngay cả đến Trần Thủy cũng đã chạm đến ranh giới tình yêu, dù là qua mạng, chỉ có Trịnh Thuần Ngôn là chưa từng có bạn trai. Là bạn thân của cô ấy, tôi cũng cảm thấy có lỗi.

Tôi nói: “Được! Tôi sẽ giúp cậu tìm một người”.

Nữ sinh trong trường tôi quả thực rất nhiều. Song, số người ngưỡng mộ các bạn nữ trường Khoa học và Kỹ thuật cũng không phải là ít. Tuy nhiên những lời này có phần hơi quá đáng, có một bạn nữ sinh nào đó nói rằng chúng tôi rất xấu nhưng rất “đắt khách”, các bạn nam nói chúng tôi rất “đẹp trai”. Chúng tôi cũng chẳng biết làm sao. Như vậy còn tốt hơn là làm nguồn tài nguyên bị lãng phí khiến người ta phải đau

lòng nhúc ọc. Những năm tháng của tuổi trẻ mà không có sự tươi tắn của tình yêu cũng khiến người ta phải trần trọc khó ngủ.

Thưa các chị em, muốn được tăng bốc hầy đến trường Khoa học và Kỹ thuật, muốn được so tài hầy đến trường Tổng hợp, còn muốn tự làm khổ mình thì đến trường Ngoại ngữ và Nghệ thuật.

Nữ sinh trường tôi nhiều đến mức nào đây? Chỉ nói đến riêng cảm nhận của tôi thì mỗi lần đi ăn ở những quán gần trường, luôn có thể nhìn thấy cả dãy bàn toàn là những nữ sinh đang ăn cơm cùng nhau. Một anh chàng trường khác đi ăn cơm cùng tôi nhìn thấy cảnh tượng này cũng phải thốt lên: “Thật là một kỳ quan!” Còn tôi đi đến các trường khác ăn cơm, chủ yếu là trường Khoa học và Kỹ thuật thì chỉ nhìn thấy bàn nào bàn nấy toàn là các nam sinh đang ăn lấy ăn để, nếu trong đó mà có một, hai nữ sinh thì ắt sẽ khiến người khác phải để ý. Tình trạng nhìn đi đâu cũng thấy chỉ toàn là nam sinh tôi đã gặp phải mấy lần! Lúc đó đến người phục vụ cũng được mọi người đặc biệt quan tâm.

Để thu hút nguồn vốn từ bên ngoài, để làm phong phú nguồn tài nguyên, tất phải hành động. Chúng tôi cũng có thể tiết kiệm được ít tiền cơm.

Trong trường, đâu đâu cũng có những đoá hoa xinh đẹp, yếu điệu thướt tha, giọng nói thánh thót. Có thể nói là trăm hoa đua nở, làm say mê lòng người. Còn ở rất nhiều trường khác, các nữ sinh chỉ như một vài chấm đỏ trong cả khu rừng màu xanh.

Chỉ để cho lũ con trai, không cần đi đâu xa cũng được kén cá chọn canh.

Trong tình hình nghiêm trọng như vậy, một số nữ sinh than ngắn thở dài, vùi đầu vào sách vở, còn một số mở cửa ra bên ngoài thu hút “đầu tư”.

Trịnh Thuần Ngôn không giống người khác, do vậy khi giới thiệu bạn trai cho cô ấy tôi phải chọn lựa kỹ càng, từ tài đức, tướng mạo cho đến học vấn, cứ như là hậu cung tuyển phi tần vậy. Chỉ còn thiếu là chưa xem ngày giờ sinh mà thôi. Theo ý thích của cô ấy thì các anh trường Khoa học và Kỹ thuật là tốt nhất. Vậy nên, tôi chỉ còn cách là lựa chọn từ đội quân dự bị, đội ngũ thay thế của mình.

Tôi chọn cho cô ấy một anh chàng, hiện đang là nghiên cứu sinh trường Đại học Thương mại và Công nghệ Hoa Nam. Tôi đã quen anh ấy hơn năm năm, mà vẫn chưa phát hiện được bất cứ nhược điểm nào, cần tướng mạo có tướng mạo, rất đàng hoàng; cần vóc dáng có vóc dáng, vô cùng cân đối; cần khí chất có khí chất, đứng đắn ra dáng, tài đức vẹn toàn, bản lĩnh cứng cỏi, năm nào cũng giành được học bổng, thích giúp đỡ người khác, tấm lòng lương thiện. Sau khi ca ngợi những ưu điểm đó với Trịnh Thuần Ngôn, đến cả tôi cũng thấy hối hận, ôi, một chàng trai tốt như thế đã ở trong hàng ngũ dự bị của tôi những năm năm vậy mà sắp đem đi tặng cho người khác.

Trịnh Thuần Ngôn nghe tôi nói xong thì tươi như hoa, và liên mồm hứa sẽ mua cho tôi năm hộp sữa tươi AD nếu mọi chuyện thành công (tôi thích uống sữa tươi AD, một sở thích không có gì là ghê gớm).

Tôi lại đánh tiếng với anh chàng kia, tôi nói có một cô gái tốt muốn giới thiệu làm bạn gái anh ấy. Anh chàng ấy còn thấm hại hơn, đã 24 tuổi đầu mà luôn miệng nói chưa có mảnh tình vắt vai nào, tôi không tin nhưng ngoài mặt cũng đành khen anh rằng bây giờ những người thận trọng trong tình yêu như anh không nhiều. Anh chàng ấy đồng ý, và tin tưởng vào con mắt của tôi, đồng thời hứa sẽ mua cho tôi năm hộp sữa tươi AD nếu mọi việc thành công. Thật là có duyên! Hai người khác nhau lại hứa y như nhau! Xem ra học kỳ này tôi không phải lo là không có sữa uống nữa rồi!

Về đội quân dự bị, tôi phải nói thêm một chút. Tôi cảm thấy khi yêu cần phải có ý thức tôn trọng tình cảm. Không phải là tôi không muốn, nhưng tôi khó mà tin. Không phải là tôi sợ thất tình, thiếu người ấy thì tôi không sống nổi, mà tôi sợ không chịu được khoảng thời gian cô đơn trước khi bắt đầu một mối tình khác. Xếp anh vào đội quân dự bị không phải vì tôi yêu đương lằng nhằng, mà là vì quả thực anh tuyệt vời quá khiến tôi phải sùng bái, chỉ đáng tiếc là đã có nơi có chốn rồi nên đành chịu vậy. Đội quân dự bị của tôi không nhiều, chỉ vài ba người, tôi áp dụng chiến lược “ba giữ” đối với họ: giữ mối quan hệ nhất định, giữ mối liên hệ nhất định và giữ một khoảng cách nhất định. Có tiến có lùi, có nhận có từ, có tấn có thủ, tuy hoàn cảnh mà vạch kẻ sách.

Tôi chuẩn bị xong xuôi mọi việc, chỉ còn chờ dịp để hai người gặp mặt. Nhưng ở Vũ Hán lại mưa liên tục, thời tiết xấu vô cùng nên hai người vẫn chưa chọn được lúc thích hợp để gặp nhau. Cuối cùng xảy

ra một việc không thể ngờ đến, đó là nửa tháng sau Trịnh Thuần Ngôn đột ngột tuyên bố cô ấy đã có bạn trai.

27. Chương 59 - 60

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

59. Bạn trai của Trịnh Thuần Ngôn

Tình cảm giữa họ là thứ tình yêu học đường điển hình nhất mà tôi từng thấy. Tôi rất muốn viết tỉ mỉ từng li từng tí, một mối tình tàn khốc và không thể cưỡng lại được. Trong trường đại học, có rất nhiều đôi cũng giống như họ, một khởi đầu tương tự, quá trình tương tự, và kết cục tương tự, những mối tình tương tự. Khi ra trường, nhiều năm sau nhìn lại, lại có hàng vạn tâm tư không thể nói rõ, có thể là ngao ngán, là hoài niệm, là kêu than, là nuối tiếc, là hàng nghìn kiểu tâm trạng không gọi được thành tên. Phải chăng bạn cũng có một tình yêu thuần túy trong trường? Phải chăng bạn cũng có một mối tình vừa cay đắng lại vừa ngọt ngào, một khoảng trống trong hồi ức?

Anh chàng đó là một cán bộ trong hội sinh viên. Tôi có ác cảm đối với hội sinh viên. Trong trường học, hội sinh viên chỉ toàn là những kẻ ham thành tích, dối trên lừa dưới, quan liêu, tác phong nông nghiệp. Cải cách cơ cấu Nhà nước nên bắt đầu từ hội sinh viên trong các trường học, đó gọi là ngăn chặn từ đầu, trên một ý nghĩa khác thì đó gọi là triệt để ngăn chặn sự hủ bại.

Tôi đọc được một cuốn tiểu thuyết học đường, trong đó nhân vật nam chính là hội trưởng hội sinh viên, một anh chàng nào đó cao to đẹp trai, nào là chơi bóng rổ chỉ kém Micheal Geogedan, nào là hát dân ca chỉ kém con trai Lí Gia Thành. Trong tiểu thuyết thì nhân vật nam chính bao giờ cũng vậy. Văn học có thể hư cấu nhưng cũng không thể xa rời cuộc sống? Thật giả lẫn lộn làm tôi không tài nào chịu nổi.

Nhưng nói thật, nhân vật nam chính được nói dưới đây về cơ bản cũng gần giống như mấy chàng trai được miêu tả trong những cuốn tiểu thuyết học đường hơi khoa trương. Chỉ có một chút khoa trương nhưng được viết rất hay giống như trong tiểu thuyết của Tịch Quyên, sau khi đọc tiểu thuyết tình yêu của Đài Loan mới phát hiện ra rằng một trong những đặc sản duy nhất của Đài Loan chính là những chàng trai tốt đến hoàn hảo, đến nỗi có cảm giác như người tình trong mộng đầu đầu cũng có, thậm chí còn bán theo cân theo lạng, không tin các chị em có thể đến Đài Loan mà xem. Đợi khi nào tôi có dịp đi Đài Loan, nhất định sẽ mua một đồng túi lớn túi nhỏ về, tất cả các chị em gửi thiệp cho tôi sẽ đều có phần cả.

Lần đầu tiên gặp mặt bạn trai của Thuần Ngôn, nói thật, tôi bị một phen kinh ngạc. Trước nay chúng tôi luôn cho rằng con trai trường mình chỉ toàn lù yếu ớt, không ngờ lần này thật sự gặp được một người đẹp trai. Anh ta là chàng trai đẹp và có khí chất đầu tiên mà tôi gặp trong ngôi trường này. Sau khi vào đại học, tôi đã ít thấy những anh chàng đẹp trai, vì thế con mọtat thắm mĩ đối với đàn ông đột ngột giảm sút khiến cho con mọtat đánh giá những chàng trai đẹp không còn chuẩn nữa. Để không đánh mất lương duyên, trong tiêu chuẩn tìm một nửa của tôi dường như đã không còn yêu cầu về ngoại hình nữa.

Không biết chị em có cảm thấy rằng nam sinh đại học không đẹp trai bằng nam sinh trung học không! Còn tất cả những người trong phòng tôi đều có cảm nhận như vậy. Mặc dù ở trung học cũng là lớp văn, nam sinh cũng là mĩ chính cánh, nhưng cũng có mấy người được coi là sáng sủa ưa nhìn! Ngày đầu tiên bước vào trường đại học, sau khi tất thấy mọi người đều đã giới thiệu về bản thân, phòng chúng tôi và tất cả các phòng khác đều đồng loạt nhận xét rằng: không có một nam sinh nào trông sáng sủa cả! Cứ cho là có thì cũng chỉ là những người trội hơn so với những người “kém chất lượng” kia thôi. Bạn trai của Thuần Ngôn rất cao, mà dường như chiều cao đã được công nhận là cần mà không đủ của những anh chàng đẹp trai, cũng giống như việc các người đẹp nhất định không được quá béo, các anh chàng đẹp trai nhất định không được quá thấp. (Đây là chưa so sánh về tướng mạo). Tôi không bắt ngờ trước dung mạo của anh ta: khuôn mặt khá có nét, đôi mắt xem ra rất sáng, ánh mắt cũng khá lạnh lùng. Tôi không thể nào lột tả được hết,

nhưng nhận thấy anh ta rất đẹp, một anh chàng đẹp trai duy nhất mà tôi gặp kể từ khi nhập trường đến nay. Tôi rất thích ánh mắt của anh ta, trông giống như những nhân vật trong các bức tranh.

Anh ta là sinh viên được tuyển thẳng vào khoa Thể dục. Bây giờ ở khoa Vật lí, hơn chúng tôi một khoá. Hoàn cảnh Trịnh Thuần Ngôn và anh ta gặp nhau mang đậm màu sắc học đường. Trịnh Thuần Ngôn có một buổi nói chuyện với các cô cậu sinh viên khoá dưới về cách học tốt tiếng Anh, và nó được tổ chức tương đối long trọng, việc bài trí hội trường do hội sinh viên đảm nhận. Lúc đó tình cờ anh ta đi ngang qua chỗ các sinh viên đang làm việc và được người trong hội sinh viên (cứ đánh ba chữ này là tôi lại cảm thấy khó chịu) gọi vào nhờ giúp đỡ, bởi vì anh ta rất cao. Đúng lúc Thuần Ngôn đến kiểm tra xem việc chuẩn bị bị đến đâu. Thế là hai người gặp nhau.

Tôi đoán là Trịnh Thuần Ngôn cũng giống như tôi và hầu hết những nữ sinh khác trong trường, trong khoa chúng tôi, chưa bao giờ gặp một anh chàng đẹp trai như thế nên vừa nhìn thấy anh ta đã thấy cảm tình ngay. Anh ta biết cô ấy là người phát biểu tối hôm đó, liền nói đùa một câu: “Em siêu tiếng Anh nhỉ? Vậy anh cũng phải đến nghe mới được, bốn năm rồi mình chưa bao giờ tham dự cả”.

Tối hôm đó anh ta đến thật. Sau đó họ quen nhau.

Quá trình làm quen nhau, thì chỉ có thể dùng bốn chữ để miêu tả là “nhanh chóng thần tốc”. Một mối tình học đường điển hình.

60. Sự bắt đầu của một tình yêu học đường điển hình

Trong mấy ngày tiếp theo đó, Trịnh Thuần Ngôn vẫn duy trì học đến hơn mười một giờ mới trở về phòng ngủ. Tuy nhiên chúng tôi đều biết rằng trong trường chẳng có phòng học nào mở cửa muộn đến thế, mà Trịnh Thuần Ngôn từ trước tới nay cũng chẳng bao giờ từ phòng tự học về muộn đến như vậy.

Thế là mọi người đều biết chắc đã có chuyện gì đó xảy ra.

Ngày hôm đó, đã đến lúc sắp tắt điện mà Trịnh Thuần Ngôn vẫn chưa trở về. Khi ấy, Trần Thuỷ đã đưa ra một câu hỏi mà cô đã nghi ngờ từ lâu (thực ra cũng chưa phải là lâu lắm, mới chỉ cách đó hai tuần): “Phải chăng Trịnh Thuần Ngôn đang hẹn hò?”

Vấn đề vừa được đưa ra, ngay lập tức đã nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình của Tô Tiêu. Cô nói: “Hình như là vậy! Tối qua mình đi siêu thị mua đồ ăn thấy ở sân vận động có một người đang đi cùng một chàng trai, người đó trông rất giống Thuần Ngôn. Còn chàng trai kia trông rất cao!”

Trần Thuỷ rất hào hứng nói: “Thật không, có thật không? Ở đâu cơ? Chàng trai đó trông thế nào? Cao lắm à? Cao bao nhiêu?”

Tô Tiêu nói: “Mình cũng không nhìn rõ chàng trai đó lắm, nhưng có điều người con gái đó trông rất giống Thuần Ngôn, trong hai người bọn họ còn rất tình cảm”.

Tôi trầm nghĩ, cậu cậu phải đến 700 đi-ốp rồi, vì sợ xấu nên không bao giờ đeo kính, tối đen loạng choạng thành ra loá mắt, vậy mà lại có thể nhận ra ai với ai đang ôm ấp nhau với khoảng cách vài chục mét sao.

Để bảo vệ lợi ích của bạn bè, bản thân tôi kịch liệt phản đối chuyện bịa đặt, đưa chuyện, tôi nói một cách nghiêm chỉnh rằng: “Đừng có bịa đặt nữa! Cậu có nhìn thấy tận mắt không? Điều này đáng ra phải hỏi cô ấy mới đúng chứ? Mọi người nói này nói nọ chẳng hay ho gì đâu”.

Hai người bọn họ cảm thấy mất hứng nên cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Không lâu sau, Trịnh Thuần Ngôn về.

Dường như Tô Tiêu đang giận tôi, giận vì vừa nãy tôi đã phê phán cô ấy không nên tùy tiện nói rằng Thuần Ngôn đã cùng một chàng trai nào đó không rõ lai lịch ôm ấp nhau, vì thế vừa nhìn thấy Thuần Ngôn bước vào cô ấy đã hỏi: “Cậu lại đi vui vẻ ở đâu về đây à? Đừng nói với mình là cậu lên phòng tự học đến giờ này đấy nhé!”

Tôi tỉnh bơ ngồi đó, đợi Trịnh Thuần Ngôn mạnh mẽ đáp trả Tô Tiêu.

Trịnh Thuần Ngôn chỉ cười chứ không trả lời, điều đó đã làm cho tôi cảm thấy thất vọng vô cùng. Tôi đã hiểu ra rằng, con nhỏ này đúng là đang yêu thật rồi.

Tô Tiêu phẩn chấn, chặn trước mặt Thuần Ngôn rồi nói: “Cậu nói rõ lại xem nào! Có phải là cậu đang hẹn hò không? Nếu không cậu không được vào cửa đâu! Ha ha...”

Trịnh Thuần Ngôn vẫn cười và nói: “Được rồi, đừng có ôm tôi lên nữa, hãy để cho mình vào đã!”

“Vậy là cậu thừa nhận mình đã có bạn trai rồi hả? Người đẹp không được nhút nhát, nhất định cậu phải trả lời cho rõ ràng”.

Trịnh Thuần Ngôn đột nhiên nói rất to rằng: “Ừ!”

Cô ấy trả lời dứt khoát đến như vậy, khiến cho chúng tôi đều kinh ngạc nhìn chăm chăm vào cô ấy và cứ tưởng cô ấy đang đùa. Có những lúc, càng nói chắc chắn bao nhiêu thì càng không giống thật bấy nhiêu.

Tô Tiêu để cho Thuần Ngôn vào phòng, sau đó đến trước mặt tôi và nói: “Vậy tôi qua tất cả những gì mà tôi nhìn thấy là không sai, là cậu đã nói sai thì có, ha ha...”

Nói xong cô ta lập tức quay đi, không nói thêm gì nữa, và cũng không thèm hỏi Thuần Ngôn xem tình hình cụ thể thế nào.

Nói cho cùng thì vẫn cứ là nhằm vào tôi mà thôi. Dù là ngấm ngầm hay trực tiếp. Đối với Trịnh Thuần Ngôn thì cô ta hồn nhiên làm mọi chuyện chẳng thêm để ý, còn đối với tôi thì cô ta suy xét trước sau rồi mới làm, bất kể chuyện lớn chuyện nhỏ.

Tôi hà tất phải nói với cô ta. Trong lòng tôi thực sự cảm thấy không vui. Nhất thời cũng quên hỏi Trịnh Thuần Ngôn là cô ấy đang hẹn hò với ai.

Trịnh Thuần Ngôn cũng chẳng nói gì, cô lấy từ cổ ra một viên ngọc và đưa đến trước mặt tôi, tôi nhận lấy viên ngọc. Cô ấy vẫn đứng đó cười một cách ngây ngô.

Trần Thuỷ không biết từ đâu ra ngay lập tức xen vào nói: “Không phải chứ? Mới quen nhau mà đã tặng nhau vật đính ước rồi ư? Nào nào cho mình xem nào, chà, viên ngọc này cũng đẹp thật đấy!”

Tô Tiêu ngay lập tức cũng xán vào, viên ngọc được chúng tôi lần lượt chuyền tay nhau, mọi người quên cả hỏi Trịnh Thuần Ngôn về bạn trai của cô ấy, dồn toàn bộ sự chú ý vào viên ngọc. Con gái đúng là con gái, cái bản tính ham của không cần thận đã bị người ta nhìn thấu dễ dàng như vậy.

Đợi sau khi mọi người xem chán rồi, viên ngọc mới được trả lại cho Trịnh Thuần Ngôn.

Tô Tiêu nói: “Cũng không tồi nhỉ? Mới quen nhau mà đã tặng cậu cả một viên ngọc rồi”.

Tôi đoán, chắc cô ta đang nghĩ đến cậu bạn trai thứ ba cực kì keo kiệt của mình đây. Tôi vốn định nói: “Nếu may mắn thì cũng có thể gặp được một chàng trai tốt trong trường của chúng ta” để trả đũa cho việc vừa nay cô ta cố ý chọc tức tôi, như thế cũng là kiềm chế lắm rồi.

Trần Thuỷ cũng nói: “Viên ngọc đẹp thật đấy, hãy nói về bạn trai của cậu đi! Ở đâu ra vậy? Tô Tiêu vừa nói hình như anh ta rất cao thì phải, tìm được anh chàng như thế trong trường chúng ta cũng hơi khó đấy”.

Trịnh Thuần Ngôn cẩn thận đứng trước gương đeo viên ngọc. Vừa đeo vừa nói: “Đó chính là anh chàng ở khoa Vật lí lần trước đó, Dịch Phấn Hàn đã gặp rồi, các cậu bảo cô ấy nói cho”.

Trịnh Thuần Ngôn lại đẩy phần giới thiệu chàng trai đó cho tôi. Xét cho cùng thì là vì bạn trai của mình nên không tiện khen. Tôi hiểu đó là sự tín nhiệm mà cô ấy dành cho tôi. Thế là tôi bắt đầu khen lấy khen để: “Hoá ra là anh ta à! Đẹp trai lắm nhé! Thật đấy, Trần Thuỷ à, anh ta còn đẹp trai hơn cả Tạ Đình Phong của các cậu đấy. Hơn nữa, còn rất cao, có lẽ phải đến 1m85! Xem ra rất được. Các cậu nên biết là tôi đang nói rất thật, tôi cảm thấy mình chưa từng gặp chàng trai nào đẹp trai như thế ở trường này!”

Tôi vừa dứt lời, Trịnh Thuần Ngôn liền cười phá lên. Cô ấy vừa cười vừa nói: “Phấn Phấn à, cậu tăng bốc quá rồi! ha ha..., lại còn không có ai trong trường này đẹp trai hơn anh ấy nữa chứ! Ha ha...”

Trần Thuỷ và Tô Tiêu ngẩn ra nghe mà không thốt nên lời, nhất thời họ không có phản ứng gì.

Trần Thuỷ tiếp tục truy hỏi: “Có phải là người mời cậu ăn cơm tuần trước không? Hình như đã gọi điện thoại đến phòng mấy lần rồi thì phải? Không phải chứ, các cậu mới quen nhau được nửa tháng mà!”

Tô Tiêu cũng nói: “Trịnh Thuần Ngôn, cậu cũng thần tốc quá nhỉ! Nhanh như vậy đã tóm được anh ta rồi? Lại là một anh chàng đẹp trai nữa chứ?”

Nói năng kiểu gì không biết, tôi vừa nghe đã thấy chối tai rồi. Cứ làm như chỉ có mình cậu có bản lĩnh nhanh chóng tóm được những anh chàng đẹp trai vậy? Còn chưa bao giờ thấy những anh chàng đẹp trai như vậy theo đuổi cậu, những người theo đuổi cậu đều xấu cả.

Thế là dù muốn hay không tôi cũng phải nói giúp Trịnh Thuần Ngôn: “Đâu có, là người ta theo đuổi cô ấy thôi! Các cậu không thấy cậu ta hay gọi điện mời Trịnh Thuần Ngôn đi ăn sao?”

Tô Tiêu nói một cách chua chát: “Ôi! Số đào hoa đến rồi à? Không nói nhiều nữa, ngày mai sẽ bắt anh ta mời chúng ta đi ăn, luật này là không thể xoá bỏ được và cũng là để chúng ta xem xem, rốt cuộc anh ta đẹp trai đến cỡ nào”.

Trịnh Thuần Ngôn vẫn đứng đó cười và nói: “Được thôi”.

Mọi người háo hức trang điểm để đi. Phòng kí túc xá lại bắt đầu trở nên yên tĩnh. Người đẹp lại nói đùa rằng, nếu quần tóc lên trên ngọc mà đốt thì sẽ phân biệt được ngọc thật giả.

Tiếng nói lặng dần, căn phòng càng trở nên yên tĩnh hơn.

Tôi không biết sau này Trịnh Thuần Ngôn có dùng cách đó để kiểm định xem viên ngọc của cô ấy là thật hay giả không. Chẳng có ai biết. Nếu là tôi, tôi sẽ không làm như vậy, cho dù có nghi ngờ đi chăng nữa thì cũng không muốn tôi hấy sự bối rối của chính mình, để cho sự thảm hại tởm của mình lộ ra. Cùng lắm là đợi đến một ngày không còn yêu nữa thì vứt quách đi.

Sau khi tắt đèn, mọi người nằm trên giường nói chuyện. Hai người bọn họ lại than vãn về chuyện tình yêu trong trường học ngày nay tại sao lại thần tốc đến vậy. Tô Tiêu kể rằng: “Sau khi tở vào trường này, trừ anh chàng học ở khoa Toán đó, không có ai đủ kiên nhẫn để theo đuổi tớ quá ba tháng”.

Trong bóng tối, tôi nghĩ đến người đó trong kí ức xa xôi của mình. Nhớ đến tình cảm dài lâu trong bốn năm đại học của mình, cho đến khi yêu một người đã trở thành lí tưởng, xa xôi mà kiên định. Tôi nghĩ về cái nhìn đầu tiên mỗi lần tôi bước vào lớp, cái nhìn luôn hướng về chỗ ngồi của cậu ấy, xem cậu ấy đã đến chưa, xem trong giây phút đó liệu cậu ấy có bất chợt ngẩng đầu lên đúng lúc, sự mong chờ trong đôi mắt ấy theo thời gian đã trở thành những mảnh vỡ không còn tồn tại. Tôi nghĩ đến tôi và người yêu cũng chỉ quen nhau vài tháng, khi cậu ấy nói lời chia tay tôi liền đồng ý. Tận đáy lòng tôi có chút đau đớn.

Tình cảm đó đã trở thành kí ức, chỉ có điều lúc đó tôi bỗng ngẩn ra.

Thời trung học, phải chăng bạn cũng thầm yêu ai đó những ba, bốn năm? Người ngồi trước bạn là một cô gái vừa học giỏi vừa kiêu ngạo, lại vừa xấu tính, luôn khiến biết phải bận tâm; ngồi sau bạn lại là cậu ấy, ánh mắt của cậu ấy liệu có đang nhìn mình không? Liệu họ có biết là mình thích cậu ấy không? Phải chăng bạn cũng từng cẩn thận từng li từng tí theo đuổi một nữ sinh ba, bốn năm trời và thề rằng sẽ không bao giờ đổi thay? Bạn đã từng lấy hết can đảm để viết lên giấy rằng “Tớ thích bạn”, nhưng lại bị cô ấy vò trong tay không dám lấy ra đọc hoặc thả theo gió bay, đến ngày tốt nghiệp liệu bạn đến trước cô ấy và nói: “Mình vẫn còn thích bạn, bạn có thể làm bạn gái của mình không?”

Trong giây phút đó, ánh mắt chúng ta ánh lên sự rụt rè e lệ, có sự nhẫn nại, có trái tim run rẩy, khi đó, chúng ta thật sự tin rằng tình yêu là vĩnh hằng, chúng ta nguyện dành hết thời gian cả cuộc đời cho một người. Thế rồi, không biết tự bao giờ, chúng ta không còn tin tình yêu là vĩnh hằng, chúng ta không còn thấy thích một người mà ta mất ba, bốn năm để theo đuổi, chờ đợi? Chúng ta cũng không thể tìm lại cái cảm giác thích một người đến nỗi khi bước vào lớp học việc làm đầu tiên là hướng ánh mắt của mình vào chỗ ngồi của người ấy, xem người ấy đã đến chưa, xem người ấy đang làm gì, người ấy có nhìn mình không?

Cứ thế chúng ta lớn lên trong đau xót như thế, hi sinh một phần sự nhạy cảm nhỏ nhoi trong tình yêu đã trở thành cái giá phải trả trong quá trình trưởng thành. Có một ngày nhìn lại ta phát hiện ra tình yêu của mình thay đổi ghê gớm và không thể chần chừ được nữa.

Giờ đây, chúng ta thích một người (à thôi, cứ nói là để ý đến một người đi) không cần hai đến ba ngày bạn đã không chần chừ hay ngại ngùng mà xắn tới trước mặt người ta và nói: “Hãy làm bạn gái của mình”! Bị

từ chối ư? Không cần lo lắng, bạn hãy tìm đến người khác. Không cần phải đợi ai cả, chỉ cần bạn thấy thích là được, tất cả chẳng qua chỉ là cờ đến tay thì phát thôi.

Quen nhau được năm bảy hôm, tôi thấy bạn cũng không tồi, bạn thấy tôi cũng ổn, được, vậy chúng ta yêu nhau nhé? Bạn là bạn gái tôi và tôi là bạn trai của bạn. Cứ như là tuyển diễn viên vậy, tìm được người thích hợp là có thể diễn thành một bộ phim rồi. Cảm giác kích động, thấp thỏm, hưng phấn, ngọt ngào, lo lắng không yên khi mới thích một ai đó đã dần dần mất đi, đợi đến khi yêu rồi, bạn hãy đi tìm hiểu cặn kẽ mà xem.

Sau khi chính thức yêu đương, tình cảm phải được bồi đắp dần dần, cảm giác cũng cần phải được cảm nhận từ từ. Nhưng bạn và tôi không có tình cảm và cảm giác của tình yêu thật sự, mà chỉ làm có hai việc trước khi yêu đó là tôi đã để ý đến bạn, tôi nói với bạn rằng tôi hi vọng bạn trở thành bạn gái của tôi. Bạn đồng ý, tốt, vậy là chúng ta tiến thêm một bước nữa. Bạn từ chối, xin lỗi, bạn không để ý đến tôi, tôi sẽ tìm người khác để không làm mất thời gian của bạn và vì tôi cũng không muốn làm mất thời gian của mình.

Vội vàng nói tiếp vội vàng. Chậm chậm thôi để đợi nó trở thành truyền thuyết, để nó lâu dài như truyền thuyết Vi Sinh ôm cột mà chết ấy.

Trong trường đại học có biết bao nhiêu chàng trai cô gái như vậy, một chút thiện cảm đáng thương đối với sự khác biệt giới tính chúng tôi cũng không thể dễ dàng chờ đợi. Tình cảm vừa mới chớm nở đã vội vàng nhảy đến trước tình yêu đòi hỏi phải có thêm tiến triển và lập tức phải nhượng bộ, không thì sẽ ra đi không trở lại.

Yêu đương đã trở thành việc tìm đối tượng cách bền vững. Trong trường học khi một người theo đuổi một người quá một năm thì đã trở thành truyền thuyết, nhất định sẽ được mọi người truyền tụng.

28. Chương 61 - 62

61, Một cô gái nguy hiểm

Ngày hôm sau, chúng tôi đang ăn cơm thì Trịnh Thuần Ngôn kéo cậu bạn trai của mình đến ra mắt ba chúng tôi. Trần Thủy không ngờ thì thào to nhỏ: “Mẹ kiếp, đẹp trai thật!”. Những lời lẽ bình thường đã không đủ để nói lên cảm xúc trong lòng cô ta, thế là những lời lẽ thô tục đã được dùng để tăng thêm ngữ khí.

Bữa cơm hôm đó, Tô Tiêu nói nhiều nhất. Ở điểm này thì cả con trai và con gái đều có chung một tật. Khi gặp một người khác giới đặc biệt, sẽ có những cử chỉ hành động đặc biệt khác thường, ví dụ, một chàng trai luôn nói năng hùng hồn nhưng khi ở cạnh một cô gái thì bỗng nhiên lại rất ít nói, rất ngượng ngùng, chắc bởi đã có tình ý với cô gái kia. Hoặc một người bình thường rất trầm lặng bỗng nhiên lại nói năng hùng hồn, có lẽ là để thu hút sự chú ý của đối phương. Nhưng những hành động cử chỉ của Tô Tiêu không tránh khỏi sự ngốc nghếch. Bởi cô ta không cần phải nói nhiều đến như thế, bạn trai của Trịnh Thuần Ngôn nhất định sẽ chú ý đến cô ta bởi vì cô ta đẹp như vậy mà, có muốn không hấp dẫn người khác cũng khó. Đáng tiếc là dường như cô gái này vẫn chưa đủ tự tin về dung nhan của chính mình. Trong bữa ăn cô ta lú ra lú rú nói không ngừng.

Con trai thường rất phản cảm với những cô gái lảm nhảm, có lẽ Tô Tiêu không hiểu đạo lý này nhưng tôi và Trịnh Thuần Ngôn đều hiểu, vì thế cô ta có đẹp đi nữa cũng vô ích.

Rõ ràng vì Tô Tiêu chưa từng thấy một chàng trai nào đẹp như thế trong trường chúng tôi nên đã có chút rung động, dù cho không phải là động lòng thì ít nhất cũng là muốn làm quen với cậu ấy. Con người thật ra cũng chỉ là một loài động vật thị giác. Bất kể là con trai hay con gái.

Hai ngày sau, đã xảy ra một việc.

“Trịnh Thuần Ngôn có ở đó không?...” Bạn trai của Thuần Ngôn gọi điện đến, Tô Tiêu nhận điện.

Hai mươi phút sau Tô Tiêu vẫn chưa bỏ điện thoại xuống.

Tôi liên tục đưa mắt nhìn cô ta, dường như Tô Tiêu lại đang trở về những đêm khuya khoắt hồi năm thứ nhất, giọng cô ta nũng nịu một cách kỳ lạ. Con gái tốt nhất là không nên làm nũng với con trai khác trước mặt một cô gái khác. Cho dù mỗi một cô gái đều có thể nũng nịu trước mặt chàng trai mà mình thích nhưng bất kì cô gái nào cũng sẽ cảm thấy chướng mắt nếu một người con gái khác làm nũng với con trai trước mặt mình.

“Đâu mà, người ta đâu có đẹp như anh nói chứ!...”

“1399 xxxxxxxx, vâng, em ghi lại rồi, sau này có gì em sẽ liên lạc lại, bye bye nhé...”

Bạn trai của Thuần Ngôn gọi điện cho cô ấy mà Tô Tiêu lại nói chuyện phiếm đến cả nửa tiếng đồng hồ.

Trên đời này có một loại phụ nữ, có lẽ họ không có ý nhằm vào bạn trai của ai đó nhưng bản chất họ vốn có sở thích tiếp xúc với nhiều người đàn ông, họ vốn có sở thích duy trì mối quan hệ thân thiết với nhiều người đàn ông khác nhau, bản thân họ luôn mong muốn tất cả những người đàn ông trên thế giới này đều vây quanh họ. Tôi đã ở cùng phòng với Tô Tiêu bốn năm nên thừa hiểu tính cách của cô ta. Cô ta không xấu xa, nhưng bản chất của cô ta thật quá lẳng lơ, giận một nỗi là cô ta luôn muốn quan hệ với bất kỳ người đàn ông nào, có như vậy mới có thể thể hiện sức hấp dẫn của mình.

Nhớ lại năm đó, hề có ai theo đuổi tôi, Tô Tiêu nhất định sẽ tìm mọi cách làm quen với người đó và có vẻ như còn tỏ ra gần gũi hơn tôi. Điều này cũng chẳng sao, dù gì thì tôi cũng chẳng ưa gì mấy người đó. Nhưng cô ta dường như lại rất có hứng thú với bạn trai của tôi, mỗi lần anh ấy đến tìm tôi, cô ta đều không quên chào hỏi rồi cười đùa với anh như thể không có sự hiện diện của tôi vậy.

Nhớ lại những chuyện đó, tôi luôn thấy mình có ác cảm sâu sắc với Tô Tiêu. Cô gái luôn đào khoét mọi ngõ ngách ấy thật đáng sợ, cô ta moi móc đến ngay cả người bên cạnh mình, những cô gái như thế thật đáng xấu hổ. Không loại bỏ được cô ta thì tốt nhất là từ giờ trở đi không nên sơ ý, tùy tiện để bạn trai của mình xuất đầu lộ diện. Huống hồ, cô ta lại là một cô gái đẹp.

Trịnh Thuần Ngôn về, tôi liền nói cho cô ấy biết rằng bạn trai của cô vừa gọi điện đến.

“Ồ, anh ấy có nói gì không?”

“Mình không biết. Tô Tiêu nhận điện.”

Trịnh Thuần Ngôn thốt lên một tiếng “Há”.

Tôi do dự một lát, rất muốn nói là Tô Tiêu và bạn trai cô ấy đã à ới đến hơn nửa tiếng đồng hồ. Nhưng tôi đã ghìm lại không nói. Vì như thế có vẻ như muốn chia rẽ tình cảm của họ vậy.

Trịnh Thuần Ngôn nói: “Anh ấy gọi ở đâu vậy, mình vừa mới đi qua tầng dưới khu nhà của họ mà.”

Tôi nói ngay rằng: “Chắc là ở trong phòng kí túc, bởi vì anh ta không dùng điện thoại di động”.

“Ồ, có phải cậu nhìn màn hình hiển thị số gọi đến nên biết không phải số di động đúng không?” Trịnh Thuần Ngôn hỏi tôi một thôi một hỏi.

“Không phải, là Tô Tiêu nhận điện, mình nghĩ có lẽ là anh ta dùng số trong phòng, nếu dùng máy di động ở bên ngoài thì Tô Tiêu nhìn màn hình hiển thị số là biết mà, việc gì phải hỏi số điện thoại di động của anh ấy”. Tôi cũng giả vờ nói ra một đồng những luận điệu của mình với vẻ thờ ơ.

Trịnh Thuần Ngôn nói nhỏ: “Lại lẳng lơ rồi, thật ghê gớm”.

Tôi cười và nói: “Cô ta đã làm bao nhiêu chuyện như vậy rồi, quả thật mình càng biết nói thế nào nữa”.

Khi đi qua chỗ Tô Tiêu, Trịnh Thuần Ngôn hung hăng đá mạnh một cái vào ghế của cô ta.

Phản ứng của Thuần Ngôn dữ dội hơn tôi tưởng. Từ tận đáy lòng tôi thầm cảm thấy thích thú. Thuần Ngôn không thể không tiếp tục làm ầm lên. Tôi đoán chắc như vậy.

Nhưng tôi vẫn an ủi cô ấy và nói: “Thuần Ngôn, cậu đừng giận nữa, không phải là cậu không hiểu cô ấy, dù gì chúng ta đều từ một phòng chuyển đến đây. Bản thân mình cẩn thận hơn một chút là được mà”.

Trịnh Thuần Ngôn bực bội thốt lên một tiếng “Hừ!”

Ngày hôm sau, Trịnh Thuần Ngôn nói với tôi, bạn trai của mình sẽ không thêm để ý đến Tô Tiêu.

“Cậu thật có bản lĩnh”. Tôi chân thành khen ngợi Thuần Ngôn.

Tôi biết nhất định Thuần Ngôn sẽ ngăn chặn từ đầu, chứ không thể dễ yên như thế được, nhưng cô ấy hành động nhanh chóng và quả quyết như vậy, ra tay cũng lợi hại đến thế đã khiến tôi vô cùng tò mò xem cô ấy đã xử lý thế nào, và tôi cũng muốn học tập một chút.

Cô cười và nói: “Thật ra những chuyện đó mình không muốn nói ra. Nhưng chẳng phải cô ta luôn tranh giành lợi ích với mình? Cậu cũng biết đấy, cô ta xinh đẹp như vậy cơ mà. Mình cũng chỉ nói với bạn trai của mình là trước đây cô ấy đã từng làm bồ nhí, đã từng có thai thôi”.

“Có thai? Sao cậu lại biết?” Tôi vô cùng kinh ngạc, tôi luôn cho rằng chuyện đó chỉ có mình tôi biết, sao Trịnh Thuần Ngôn lại biết được nhỉ?

Thuần Ngôn thấy tôi nói một cách ngạc nhiên như vậy, cô ấy cũng rất ngạc nhiên, tròn tròn mắt nhìn tôi và hỏi: “Cô ta đã từng có thai thật á! Là mình tự bịa ra thôi, chỉ để lừa bạn trai của mình thôi mà”.

Trịnh Thuần Ngôn một lần nữa tròn tròn mắt nhìn tôi, hi vọng có thể thu hoạch thêm một chút thông tin từ trong mắt tôi.

Tôi quay đi, không nhìn cô ấy. Đột nhiên tôi cảm thấy rất thất vọng. Thuần Ngôn mà cũng như vậy ư? Bịa đặt? Vụ không làm hại người khác? Nói xấu sau lưng? Cô ấy là người bạn duy nhất tôi quý mến trong trường này, làm sao lại có thể như thế được chứ? Bên tai tôi dường như có tiếng gió gào thét, cuốn đi dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi liếc nhìn cô ấy và nói: “Không phải, ý mình là nếu cô ấy có thai cậu làm sao mà biết được. Chứ không phải là tớ biết cậu ấy đã từng có thai”.

“Ồ”, Thuần Ngôn cũng không hỏi thêm nữa.

Hai người đều im lặng. Tôi đã hứa với Tô Tiêu sẽ không kể cho bất cứ ai chuyện cô ấy có thai. Tuy tôi không thích cô ấy, những lúc cô ấy gây gổ với tôi, tôi chỉ muốn nói cho tất cả mọi người biết rằng cô gái này không có lòng tự trọng và đã từng có thai. Muốn chạy đến đài phát thanh của trường mà hét to lên rằng Tô Tiêu đã từng làm bồ nhí của người ta, lại từng phá thai nữa, thật đáng ghê tởm. Nhưng cũng chỉ là tôi nghĩ vậy thôi.

Chúng tôi đều là những cô gái con tim cao hơn trời, sinh mạng mỏng hơn giấy.

Trịnh Thuần Ngôn đã lật mặt Tô Tiêu một cách tùy tiện như thế. Không phải Thuần Ngôn tàn nhẫn mà đó là sự ích kỷ của tình yêu. Cũng không phải là Thuần Ngôn đặt điều mà là Tô Tiêu là người thất bại thảm hại. Cô ấy là một người đẹp, một người đẹp thất bại.

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin-top:0cm; mso-para-margin-right:0cm; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0cm; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

62. Sự tiếp xúc thân mật

Khi mới vào đại học tôi đã từng đưa ra quan điểm của mình về tình yêu sinh viên, trong trường đại học sau khi hai người chính thức yêu nhau, thì chắc chắn không đến một tháng sau họ sẽ hôn nhau. Không thể

giống như hồi trung học, mọi người đều biết ai đang yêu ai, thế nhưng hai người thậm chí chưa từng nắm tay, còn nếu đã nắm tay thì cái nắm tay ấy sẽ được người con gái ghi lại trong nhật ký của mình.

Mà, suy cho cùng thì năm đó tôi mới bước vào đại học, hiểu biết còn nông cạn, tuy có chút giác ngộ nhưng vẫn còn lèch lạch. Giờ đây, tôi mới hiểu, trong trường đại học nếu như hai người từ khi chính thức yêu nhau (cái gọi là chính thức chẳng qua là người này nói với người kia: Cậu làm người yêu của mình nhé, và bên kia trả lời: Được), sau một tháng mà vẫn chưa hôn nhau thì nhất định là có vấn đề gì rồi, chắc chắn là lúc trả lời bên kia đã rất miễn cưỡng và không hề thích đối phương thực sự.

Đến hai tháng sau khi đã “ấy ấy”, tuy chưa từng thống kê cụ thể nhưng chắc cũng phải chiếm một tỉ lệ nhất định.

Tình yêu gì mà tình yêu, chẳng qua tất cả đều là sự dồi dào quá mức của hoóc môn tình dục.

Trịnh Thuần Ngôn và bạn trai của cô ấy cũng không phải là ngoại lệ. Quen nhau được ba tuần, đã kéo nhau ra ra vào vào sân bóng rổ và nhà ăn.

Thuần Ngôn bắt đầu đi vào vết xe đổ của Tô Tiêu, tối tối, 11h30 khu chung cư đóng cổng, thì cứ 11h29 cô ấy mới trở về khu chung cư, đúng 11h30 thời điểm đèn tắt thì cô ấy mới đi vào phòng. Tôi đã xem Ý thiên đồ long ký trong đó có Quang Minh tả sứ, Quang Minh hữu sứ và đã liên tưởng đến thời gian người đẹp Tô Tiêu yêu, hề cô ấy vào đến cửa là căn phòng trở nên tối om, vì vậy cô ấy được phong là “Tiền sứ bóng tối, Hậu sứ bóng tối”. Điều này đã được Trần Thủy hưởng ứng nhiệt liệt.

Vào phòng rồi cô ấy bắt đầu dồ dẫm trong bóng tối rửa mặt rửa chân, làm phát ra tiếng nước chảy róc rách trong bồn rửa. Đó vẫn chưa là gì, có lúc cô cao hứng cất tiếng hát nữa chứ. Lúc nào hưng phấn hơn cô ấy còn đứng lên ghế của tôi, vén màn của tôi lên thò đầu vào, thì thảo kể với tôi tiến triển tình cảm của họ ngày hôm ấy, ví dụ như lần đầu tiên nắm tay nhau, lần đầu tiên ôm nhau, rồi đến lần đầu tiên hôn nhau, lúc trở về cô ấy vui mừng khôn xiết, đứng bên giường tôi kể một thôi một hồi.

Nhớ lại lần đầu tiên họ ôm nhau, tôi cảm thấy rất thú vị. Buổi tối hôm đó cô ấy trở về trong niềm hưng phấn không thể tả và kể cho tôi khúc dạo đầu như thế nào, họ cùng nhau nói chuyện ra sao, rồi sau đó tựa vào nhau thế nào, rồi anh ta kéo tay cô như thế nào, vòng tay qua eo cô ấy ra làm sao, lúc đầu cô đã cứng đờ thế nào, sau đó lại nhũn người và ngã vào lòng anh ta ra sao. Sự tỉ mỉ trong lời kể, sự tươi tắn của âm thanh tình yêu làm tôi không thể không nhớ lại cảm giác run rẩy và ngọt ngào khi lần đầu tiên tôi ôm một người con trai.

Tình yêu khi mới bắt đầu luôn ngọt ngào và tươi mới. Mỗi một giây một phút lúc ban đầu luôn luôn tuyệt diệu khôn tả, mỗi một bước đều tràn đầy sự mới mẻ, hai bên đều cho rằng tình yêu là vĩnh hằng, không bao giờ đổi thay, cho đến một ngày tình cảm mãnh liệt đó trở nên uể oải cực độ, chúng ta trống trải, ngóng trông, đối diện nhau mà không nói một lời.

Sau khi kể xong, dường như cô ấy vẫn chưa hết vui mừng, bèn kéo tôi dậy và bắt tôi cùng cô ấy diễn lại cảnh cô ấy cùng bạn trai lần đầu tiên gần gũi, thân mật. Thật chóng cả mặt, thấy cô ấy hưng phấn như vậy, lòng xuân đang phơi phơi như thế tôi không nỡ làm cô ấy hụt hẫng nên cũng đứng dậy. Cô ấy cao những 1m70, cao hơn nhiều so với tôi, cảm thấy chiều cao không phù hợp thế là chúng tôi liền lôi đôi giày cao gót của Tô Tiêu ra xỏ vào chân, như thế khi hai chúng tôi đứng cạnh nhau sẽ có cảm giác như cô ấy và chàng trai kia đứng bên nhau. Chúng tôi cứ rúc ra rúc rích khiến cho Tô Tiêu và Trần Thủy giật mình thức dậy, Tô Tiêu thì không ngớt kêu lên lo lắng: “Cậu cẩn thận, đừng có làm hỏng giày của mình đấy”.

Trịnh Thuần Ngôn lờ đi, cô ấy đặt tay lên eo tôi, tôi cảm thấy ngứa ngáy không chịu được, cô ấy còn dùng sức kéo tôi vào trong lòng, tôi bèn kêu lên một tiếng khó chịu: “Á, á...!” Trần Thủy và Tô Tiêu nằm trên giường, trông thấy điệu bộ của chúng tôi, cũng phá lên cười.

Thuần Ngôn ôm tôi, còn tôi thì nói: Chị tha cho em đi, được không? Em biết chị đã gần gũi anh ta, trên người chị đã có dấu tay của anh ta, từ nay đã thuộc về anh ta rồi ạ! Chị tha cho em, tha cho em đi, đừng ôm eo em nữa, em còn đang mặc đồ ngủ đây này!”

Thuần Ngôn cuối cùng cũng chịu bỏ tôi ra, mọi người đều nằm trên giường và bắt đầu nói về lần đầu tiên của mình, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên ôm một chàng trai. Tôi có thể cảm nhận rất rõ tâm tư tình cảm của Trịnh Thuần Ngôn. Nhớ lại lần đầu tiên tôi nắm tay một chàng trai, lúc đó đang là mùa đông,

lòng bàn tay tôi toàn là mồ hôi, mặt nóng bừng và tim đập loạn xạ. Đến bây giờ, cảm giác ấy đã hoàn toàn biến mất. Những cảm giác đẹp dễ chỉ nồng nàn khi nhớ lại. Tất cả những gì tốt đẹp sẽ dần dần biến mất ngay khi chúng ta đi qua nó.

Tô Tiêu nói, lần đầu tiên cô ấy nắm tay một bạn trai là khi cô ấy học trung học, trong một đêm lửa trại của trường khi mọi người cùng nhau nhảy tập thể. Cô ấy rất có cảm tình với cậu nam sinh ấy, cả đám người nắm tay nhau xoay vòng, cuối cùng cũng đến lúc cậu ta đến trước mặt cô ấy. “Đến bây giờ mình vẫn còn nhớ cảm giác lạnh lạnh và ướt át trong lòng bàn tay cậu ấy. Lúc đó, thực sự chỉ có thể dùng từ ”kích động” để miêu tả cái cảm giác ấy mà thôi! Sau khi về nhà mình thậm chí còn không muốn rửa tay.”

Phải chăng bạn vẫn còn nhớ lần đầu tiên nắm tay cậu bạn ấy, phải chăng bạn vẫn còn nhớ những giọt mồ hôi run rẩy và mịn màng trong lòng bàn tay mình? Và phải chăng trong nhật kí của bạn cũng từng viết rằng: ngày... tháng..., trời nắng, tối nay, lần đầu tiên cậu ấy nắm tay mình, lúc đó lòng bàn tay mình đầy mồ hôi...

Những năm tháng thơ ngây trong sáng, mỗi một người chúng tôi đều đã từng trải qua.

Nhìn thấy Trịnh Thuần Ngôn điên cuồng với mỗi tình đầu, tôi không khỏi nghĩ đến chính mình khi ấy, nghĩ đến anh chàng thời trung học. Hai lớp, lớp ở tầng trên lớp ở tầng dưới, vào mỗi buổi trưa cậu ấy thường đợi tôi ở khúc quẹo của cầu thang lúc tôi đi lên sau khi ăn cơm trưa xong, chỉ để nói với tôi vài câu, hoặc nhét vào tay tôi một lá thư, hoặc chỉ để nhìn tôi một cái. Tôi vẫn nhớ vì tôi mà cậu ấy đã viết quyển nhật kí đó, vì tôi mà cậu ấy đã viết biết bao nhiêu lá thư tình, đó là những tờ giấy sặc sỡ màu sắc với chi chít những tâm tư qua từng nét chữ. Tôi còn nhớ cậu ấy đã hao tâm tổn sức vì tôi, cậu ấy đã dùng những tờ giấy màu nhạt để gấp thành một sợi dây lớn, bên trong mỗi một tờ giấy đều viết “I LOVE YOU”.

Rất nhiều. Cuối cùng, mọi chuyện đều có lúc kết thúc, tôi đã đốt hết tất cả và nói một cách lạnh nhạt với cậu ấy rằng: “Đi đi, mình vĩnh viễn không muốn gặp lại cậu”. Tôi là một cô gái tàn nhẫn, không yêu nữa, tôi sẽ đoạn tuyệt mọi tư tình, không hề lưu luyến một chút nào hết.

Tôi vẫn nhớ anh chàng mà tôi đã từng yêu thầm suốt bốn năm. Cái hố tình yêu mở ra từ tuổi mười bốn. Yêu thầm là một nỗi đau, là sự giấu kín trong lòng không thể nói ra, cho nên đời này kiếp này tôi sẽ không yêu ai nữa, khi đã thích thì nói thẳng ra, bị từ chối thì thôi, tôi đã 20 tuổi rồi, tôi không thể chơi nổi trò yêu thầm được nữa.

Tôi trưởng thành quá sớm, quá nhanh, giống như một loại quả chín ép vậy, cho dù trông rất tươi non hấp dẫn nhưng khi ăn vào người ta vẫn cảm thấy vị xanh chát lạ lùng. Giống như những dòng chữ này của tôi, giống như thói đời chua chát, giống như sự lạnh nhạt chân thành. Rất nhiều những tình cảm đẹp dễ đã bị tôi dùng hết quá sớm. Đến bây giờ, Trịnh Thuần Ngôn mới được nếm những ngọt ngào, e lệ và đẹp dễ của mối tình đầu, còn tôi thì đã bàn bạc với người yêu xem mua nhà ở đâu chính trong căn phòng hồi sống thử. Có lẽ đó là nỗi đau xót của tôi, dù gì tôi cũng từng trải hơn cô ấy đến ba năm.

Viết đến đây, tôi nhớ đến một thứ làm tôi kinh ngạc nhất trong số rất nhiều những bài báo mà tôi từng đọc, một nhận xét về cuốn tiểu thuyết của tôi, đó là ở tờ POP. Về cơ bản nó phủ nhận những gì tôi viết, nhưng lúc đó tôi đã đọc, đã tự kiểm điểm rất lâu, nguyên văn của tờ báo đại khái là: Sau khi đọc hết cuốn truyện, tôi đã có một cảm giác lạnh và đau buốt thấu xương. Tác giả đã viết rất chân thực và sâu sắc, nhưng 10 tuổi có sự ngây thơ của 10 tuổi, 20 tuổi có sự trong sáng của 20 tuổi, 30 tuổi có sự lỗi đời của 30 tuổi, 40 tuổi có sự qua quýt của 40 tuổi. Đi qua mỗi chặng đường tuổi tác của chính bản thân mình để lĩnh hội cuộc sống, đối với con người mà nói đó là sự đau khổ. Tôi cảm thấy đây là một trong những bài báo hay nhất, nó đã nói đến suy nghĩ của mình về văn chương, về tác giả, sâu sắc và chứa đựng quan điểm của chính mình, phê phán một cách chân thực, nó khiến tôi rất cảm động. Nếu bạn nào vẫn đang giúp tôi đến với POP, có thể giúp tôi gửi lời cảm ơn! Cảm ơn!!!

Qua mối tình đầu của Trịnh Thuần Ngôn tôi đã hồi tưởng lại và tự kiểm điểm lại những tình cảm ban đầu của mình.

29. Chương 63 - 64

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

63. Yêu tôi, lấy gì để chứng minh

Tình yêu của Trịnh Thuần Ngôn có thể nói là thuận buồm xuôi gió, tuy rằng có lúc chúng tôi đã từng nói về việc cô ấy có thực sự hợp với người yêu của mình hay không? Có thể dùng bốn chữ “Trai sắc gái tài” để khái quát về họ.

Trước khi quen anh ta, Thuần Ngôn là một cô gái luôn duy trì tác phong tốt đẹp thuở trung học, vươn lên học tập, một là không sợ khổ, hai là không sợ mệt, ngày ngày lên phòng tự học, không bao giờ trốn học, năm nào cũng giành được học bổng. Cô ấy đã giành được vô số giải thưởng lớn bé các loại, cô ấy là kiểu học sinh giỏi tuyệt đối. Nói chung, trong trường đại học những sinh viên giỏi như thế ít hơn nhiều so với số người đẹp. Nhưng người yêu của cô ấy về cơ bản thuộc loại sinh viên hư. Một tuần chỉ lên lớp vài buổi, ngày nào cũng chìm ngập trong những trò chơi, với bóng rổ và cả với việc theo đuổi con gái, năm nào cũng có một đồng môn phải thi lại, nếu không phải nhờ những đãi ngộ đặc biệt của khoa Thể dục mà chiếu theo quy định của trường, với bao nhiêu môn rớt như vậy thì có lẽ đã bị thôi học từ lâu rồi.

Nhưng, bọn họ lại rất hợp nhau. Một lần nữa lại phải chứng minh cho lí luận của tôi về tình yêu. Yêu đương là sự bổ sung cho nhau về nhu cầu, về tính cách, về diện mạo, về học thức, về căn bản, bổ sung cho nhau mới có thể nói rằng sự kết hợp của chúng ta đã tạo nên sự hoàn mỹ cho nhau.

Vậy mà tôi lại không thấy được những thứ đó ở họ. Tình yêu với sự bổ sung cho nhau nếu không lấy hôn nhân làm đích, không lấy tình cảm sâu đậm của đôi bên làm cơ sở thì sự bổ sung cho nhau từ đầu đến cuối cùng cũng không hợp nhau. Tính cách không hợp, dung mạo không tương xứng rồi đến khoảng cách về học thức... Lí do khi yêu nhau cuối cùng thường trở thành cái cớ để chia tay.

Trong ba tháng bên nhau sống yên bề lặng, cùng với anh ta Trịnh Thuần Ngôn đã làm những việc mà cô ấy chưa bao giờ làm trước đây: trốn học, lên mạng chơi điện tử thâu đêm, hay suốt đêm không về...

Vào một buổi tối sau hơn ba tháng, Trịnh Thuần Ngôn gọi điện thoại đến kí túc xá của anh ta hết lần này đến lần khác. Cuối cùng, cô ấy đập cửa một cách nặng nề và chạy ra ngoài, lúc đó đã là 11h15 phút. Tôi vội vàng đuổi theo kéo cô ấy lại.

“Cậu làm gì thế?”

“Đi tìm anh ta.”

“Anh ta đang làm cái trò gì không biết?”

“Anh ta lại đi chơi điện tử thâu đêm rồi! Chơi Võ lâm truyền kỳ rồi!” - Thuần Ngôn vừa khóc vừa nói.

Tôi không biết phải an ủi như thế nào, chỉ biết ôm lấy cô ấy. Hai người con gái ôm nhau một cách ấm áp. Một người là 37 độ, hai người là 74 độ.

Chúng tôi cùng đi đến khu nhà Thiên Đài bảy tầng.

Mặt đất tối om, trống trải và rộng rãi, ngang dọc mấy sợi dây thừng, còn có hai chiếc giường đơn bị người ta bỏ quên chưa thu về đang lung lay một cách cô độc. CƠN GIÓ TO RẤT LẠNH MANG THEO HƠI THỞ CỦA ĐÊM ĐEN, LẠNH LẼO, VÔ THỨC, KHÔNG CÓ MỤC ĐÍCH, RỘNG RÃI TRỐNG TRẢI VÀ HƯ VÔ. TẦM NHÌN BỊ CHE KHUẤT BỞI NHỮNG CHIẾC GIƯỜNG ĐƠN, KHIẾN CHÚNG TÔI KHÔNG NHÌN THẤY RANH GIỚI CỦA KHU NHÀ THIÊN ĐÀI.

Đó là lần đầu tiên Trịnh Thuần Ngôn dốc bầu tâm sự với tôi sau khi cô yêu.

Cô ấy nói trông anh ta có vẻ lịch sự phóng khoáng vậy thôi, nhưng thực ra nhà anh ta cũng chẳng phải là giàu có gì, cũng chỉ bình thường mà thôi. Chứ đừng nói đến là sau này gia đình anh ta sẽ nuôi anh ta.

Cô ấy kể anh ta học hành thế này, đã không chịu rèn luyện mà suốt ngày chỉ biết chơi Truyền kỳ, không có một chút chí tiến thủ nào. Có biết bao nhiêu môn học anh ta còn nợ, chẳng học nổi cái gì.

Cô ấy còn nói đã ba ngày liền anh ta chơi Truyền kỳ thâu đêm suốt sáng, đến cả thời gian hẹn hò cũng không có, anh ta chơi điên cuồng.

Cô nói anh ta mà cứ tiếp tục như thế chắc chắn sau này sẽ chẳng tìm nổi việc gì, để xem có quán Internet nào muốn nhận anh ta vào làm quản lý không.

Cô nói nếu anh ta cứ như thế này thì còn yêu đương gì được nữa, chẳng có một chút tương lai, anh ta lấy gì ra để thực hiện lời hứa cho tương lai của mình!

Cô nói, từ nhỏ đã được gia đình cô giáo dục rất nghiêm khắc nên cô học hành rất chăm chỉ.

Cô nói, thực ra cô ấy luôn có những yêu cầu rất cao về cuộc sống, về sự nghiệp tương lai.

Cô nói, thực ra cô ấy luôn rất nỗ lực, nỗ lực để có thể làm việc tốt trong tương lai, để có thể có một cuộc sống dễ chịu.

Cô nói...

Nói xong, cô ấy thở dài thườn thượt. Ngẩng đầu lên, những ngôi sao sáng đang chiếu rọi vào những giọt nước mắt cô, lấp lánh sáng trong. Từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt cô rồi vỡ ra và không thấy nữa.

Cô ấy nói: “Mình cảm thấy sau này mình và anh ta không thể ở bên nhau được. Khó lắm. Không thực tế.”

Ngẩng đầu lên trời, tôi nhìn thấy rất nhiều sao, dường như chúng đang nháy mắt với tôi. Ngẩng đầu lên mới thấy không có gì có thể che khuất tầm mắt của mình. Đây là lần đầu tiên tôi ngồi ngắm sao trong đêm kể từ khi tôi vào đại học, và cũng là lần đầu tiên ngắm sao cùng Trịnh Thuần Ngôn. Tôi nhớ khi còn học trung học tôi cùng cậu bạn ấy đứng ở hành lang tầng ba nói chuyện rất vui vẻ, hôm đó sao cũng nhiều và sáng như thế này.

Kia chính là ánh sao của ngày hôm ấy.

Tôi có thể nói gì đây? Những ngôi sao kia trông thật gần nhau, chúng gần nhau đến mức như đang thì thầm, đang ngả vào nhau cùng nói những lời lẽ ngọt ngào. Nhưng trên thực tế, chúng cách nhau rất nhiều năm ánh sáng, khoảng cách năm ánh sáng còn dài hơn cả kiếp trước và kiếp này. Chúng xa xôi tới mức đôi bên không dám nhìn nhau và tin tưởng...

Trong trường đại học có biết bao nhiêu chàng trai cô gái, họ đã từng yêu nhau thật lòng. Thực sự họ đã coi người yêu là một phần cuộc đời mình, khi ở bên nhau có biết bao những thời khắc nhỏ nhoi mà ấm áp họ đã từng nghĩ tới tương lai của cả hai. Chàng trai thì hứa hẹn một cách thiêng liêng rằng, hi vọng sau này cô gái ở bên anh sẽ được sung sướng, không phải vất vả thế này. Cô gái thì rụt rè đồng ý cùng nắm tay nhau sống đến đầu bạc răng long.

Chúng ta đã từng yêu nhau chân thành, đã từng hạnh phúc bên nhau. Chúng ta đã từng có tình yêu thật sự.

Nhưng cuối cùng, tình yêu vẫn thua, thua hiện thực, thua thời gian, thua vật chất, thua áp lực.

Muốn khóc mà không khóc được.

Ngày tốt nghiệp nói lời chia tay, nếu không phải là tên vô lại thì nhất định cũng là vì không biết phải làm sao nữa.

Một nam sinh không có chí tiến thủ mới chính là chàng trai khiến ta không có cảm giác an toàn nhất.

Bởi vì chúng ta không cần một thân hình cao to vạm vỡ ngày ngày giúp chúng ta đánh nhau, mà chúng ta cần một cuộc sống đảm bảo, bây giờ là thế, sau này lại càng cần phải vậy. Nhưng đáng tiếc trong trường đại học có quá nhiều nam sinh không hiểu nổi chân lí này.

64. Học bổng

Dù cho ở đại học tôi chỉ một vài lần giành được học bổng, dù cho tôi trốn học nhiều hơn đi học thì tôi cũng không thể tán thành với thái độ học tập của bạn trai Trịnh Thuần Ngôn, huống hồ là một nữ sinh năm nào cũng giành được học bổng loại một như Trịnh Thuần Ngôn.

Bốn năm đại học, tôi đã có một số lần giành được học bổng, nhưng lần khó quên nhất lại là một lần đáng lẽ giành được nhưng cuối cùng lại để tuột mất. Chúng ta luôn luôn ghi nhớ khá rõ những nỗi đau.

Ở đại học tôi học rất tệ nhưng nhiều lần giành được học bổng, lúc là học bổng loại một, khi là học bổng loại hai, thực ra điều này chẳng liên quan gì đến việc học giỏi hay học dốt, hơn nữa việc xếp loại học bổng chuyên ngành của trường chúng tôi hầu như đều dựa vào điểm trung bình cộng tất cả các môn học, thậm chí điểm thể dục cũng có thể giúp bạn kéo điểm, mỗi học kì chỉ có hai, ba môn chuyên ngành như vậy nên khoảng cách không lớn. Phần trên đây cũng đã có một số người bạn qua mạng châm biếm cái sự kém cỏi và không uyên bác của tôi, tôi tôi không hề phản bác lại mà khiêm tốn tiếp thu sự phê bình đó. Tôi viết chuyện này cũng giống như hồi nhỏ đứng trên bục giảng để tự kiểm điểm vậy. Tôi rất ít khi đi học, những giờ trốn học nhiều hơn những giờ đi học. Mà dù có đi học thì cũng như không. Không đi học mà biết học thuộc lòng thì cũng có thể giành được học bổng. Nói vậy có vẻ như là đang nói khoác thì phải? Nhưng thực tế lại đúng như vậy đấy. Bài thi những môn khoa xã hội ở trường đại học quả thực là sự thử thách trí nhớ của mọi người. Bạn có thể học thuộc lòng cả quyển sách chỉ trong một ngày, bạn muốn được điểm cao ư? Điều này về cơ bản là rất khó. Tôi cũng đã từng có một cảm nhận sâu sắc rằng mình không sánh kịp với những người bạn mà dù có mưa gió cũng không cản trở đến việc lên lớp của họ, họ luôn luôn ngồi ở bàn đầu tiên, chăm chú theo dõi bài và có thể ghi bài như một cái máy in. Khi tôi giành được học bổng loại một trong năm học thứ nhất, tôi cảm thấy mình giống như một tên trộm hoặc một tên cướp, dùng những thủ đoạn phi pháp để lấy đồ của người khác. Và khi thấy đám bạn nhìn chòng hộc vào tấm bằng chứng nhận danh dự đỏ chót của mình, tôi đã thầm hạ quyết tâm sẽ không làm chuyện có lỗi với đồng đẳng quần chúng nhân dân như vậy nữa. Cho nên tôi không giành học bổng thêm lần nào nữa. Bạn thấy đấy, tôi lại tự tìm lí do cho mình rồi.

Phải nói rõ thêm, việc năm thứ haiko giành được học bổng chuyên ngành là nguyện vọng lúc tôi học năm thứ nhất. Nhưng việc năm thứ hai tôi không giành được học bổng cá nhân lại làm cho tôi một lần nữa nhìn thấy rõ một vài mặt tối của trường đại học.

Tôi không phải là một phần tử năng động trong trường, không như một vài bạn, ví dụ như La Nghệ Lâm chẳng hạn, làm hội trưởng hay chủ tịch gì đó, hội họp không ngớt, đi đường thì lúc nào cũng như chạy, chạy đi làm những việc chẳng liên quan gì đến niềm vui cuộc sống. Tôi chỉ làm những việc mà tôi thích làm. Tôi thích viết, bởi vì viết văn làm tôi không cô đơn, không có người nói chuyện thì có thể tự nói với chính mình. Hơn nữa, viết văn lại có thể kiếm được tiền, kiếm được tiền thì có thể mua được quần áo đẹp.

Chỉ với một lí tưởng nhỏ bé của một cô gái trẻ như vậy mà tôi đã viết văn, tôi mang tác phẩm của mình đi xin học bổng cá nhân. Lần này, nếu có thể giành được học bổng thì tôi có thể ngẩng cao đầu rồi, đó là do tôi đã nỗ lực mà giành được chứ không phải là do khôn vặt hay do may mắn. Những việc ở trong trường luôn rất rắc rối, xin có một suất học bổng thôi mà cũng phải dẫu nọ dẫu kia, tôi đã chạy đi khắp nơi, đóng đủ những cái dấu cần đóng, nhưng tôi lại không nhận được học bổng. Khi chủ nhiệm lớp nói với tôi rằng đơn của tôi không được phê chuẩn, trong lòng tôi cảm thấy rất thất vọng. Thất vọng. Tôi nghĩ hay là do nỗ lực của mình chưa đủ, có thể là về phương diện này trong trường vẫn còn nhiều người khá hơn tôi. Lại hỏi một người bạn đã giành được vị trí thứ ba trong đại vận hội toàn quốc, với thành tích như vậy, ai có thể cạnh tranh được cơ chứ? Cô ấy cũng không nhận được học bổng cá nhân? Tôi vô cùng kinh ngạc, không ngờ là nhân tài của trường lại nhiều đến vậy. Nhờ việc mất học bổng của cá nhân mình, tôi mới có thể thấy được rằng ngôi trường đáng buồn của chúng tôi lại có cả một số lượng lớn nhân tài hùng hậu đến vậy, điều này khiến tôi thực sự cảm thấy rất vui.

Nhưng khi biết được rằng có bạn giành được học bổng cá nhân chính là nhờ làm cán bộ sinh viên, chỉ viết một bài báo xiu xiu trên tờ Sở Thiên đã có thể giành được học bổng văn học cá nhân, tôi vô cùng phẫn nộ. Tôi không quan tâm là có bao nhiêu người cũng giành được học bổng cá nhân đó, cô ta giành được học bổng chỉ với một bài văn, còn tôi với một trăm bài lại không thể giành được hay sao?!

Người đó chính là La Nghệ Lâm.

Tôi vốn không phải là người theo đuổi danh vọng, nhưng nỗi uất ức đó làm sao mà tôi chịu được cơ chứ? Tôi phải kiên nghị vì những bài văn tuy nhỏ bé nhưng chân thật của mình! Cầm đóng giấy tờ xin học bổng và những bài văn đã được đăng, tôi lao đến văn phòng của khoa. Trường có cơ quan chuyên đánh giá các loại học bổng và chứng nhận danh dự, có cái tên rất đẹp là Ủy ban Đánh giá Học bổng Đại học X. Lần đó,

phụ trách bình chọn học bổng là một giáo viên họ Trần, một người đàn ông có thân hình béo mập.

Tôi lao đến văn phòng của ông ấy, nhìn thấy tôi đứng sừng sững ở cửa văn phòng với vẻ mặt đầy sát khí, ông ấy sốt ruột nói: “Vào đi, còn chần chừ ở đó làm gì?” Tôi tiến đến trước mặt ông ta, đập vào mắt tôi là khuôn mặt nần nần thịt của ông ta, thật là một người xấu tiêu biểu, bây giờ lại còn công tư không phân minh nữa chứ! Chính ông ta đã tước mất học bổng của tôi! Thật ghê tởm, ghê tởm đến chết mất thôi.

Trước khi đến trước mặt ông ấy, tôi đã tưởng tượng ra đủ mọi tình huống và nộ khí ngút trời. Ví dụ như lấy đồng giấy tờ của tôi đập vào mặt ông ta, hoặc là chỉ thẳng vào mặt ông ta mà mắng: “Cái đồ nhà ông, ông có biết tiếng tăm của ông trong giới sinh viên đã tụt tệ đến mức nào không? Tôi chỉ nhìn thấy ông là đã thấy kinh tởm rồi!” Hay như dán một bài báo chữ to, viết ra những lời nói và việc làm của ông ta khiến cho người khác phẫn nộ, vân vân. Chỉ trách sao tôi lại quá lương thiện, đến báo thù người khác cũng không nghĩ ra những thủ đoạn nham hiểm. Điều này thì phải học tập vua Trụ nhà Thương.

Nhưng, khi khuôn mặt bự thịt ấy ở ngay trước mắt thì tôi chợt ý thức được rằng người đàn ông xấu xí này phụ trách các công tác như kết nạp Đảng, đánh giá học bổng và bảo lưu kết quả nghiên cứu cho sinh viên, các quyền hành lớn đó đều nằm trong tay ông ta cả. Tôi cãi nhau với ông ta thì có gì hay ho cơ chứ? Chỉ có mấy trăm đồng tiền học bổng nhưng điều mà tôi phải trả giá là sau này không ngừng bị ông ta “chỉnh”, bị ông ta “trù” cho đến khi tốt nghiệp cũng không cựa nổi mình. Bây giờ cứ cho rằng tôi là Tôn Ngộ Không thì ông ta chính là Như Lai, trừ khi tôi không đi học nữa thì mới có thể đập chết ông ta bằng một gậy Như Ý. Trong một khoảng thời gian mười giây tôi đã nghĩ đến những điều đó, và rồi tôi đã nhũn nhặn nói rằng: “Em thay mặt lớp đến tìm thầy hiệu trưởng để đưa cho thầy mấy thứ”.

Ông ta nói mà chẳng thèm ngẩng đầu lên: “Thầy hiệu trưởng sáng nay đã đi họp rồi. Giấy tờ của em để đến chiều hãy nộp”.

“Dạ. Cảm ơn thầy Trần ạ”. Tôi nói với giọng nhũn nhặn và nhạt nhẽo, sau đó lặng lẽ ra khỏi văn phòng. Đám giấy tờ rối rắm kia nằm gọn trong lòng tôi một cách vô ích. Đồng giấy tờ ụp vào ngực tôi một cách thảm thương. Những bài văn cô đơn và quật cường của tôi. Tôi mềm yếu còn người đời thì lọc lõi.

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

30. Chương 65

65. Giáng sinh buồn thả và 99 bông hồng

Chẳng mấy chốc mà đã đến Giáng sinh rồi. Ở đại học, ngày lễ Tình nhân và lễ Giáng sinh có thể nói là hai ngày lễ quan trọng nhất. Con trai biểu lộ tình ý với con gái, con gái thể hiện tình yêu với con trai.. tất cả dường như đều tập trung trong hai ngày này. Thế là bầu không khí của ngày lễ, thế nào là ngập tràn hoa tươi, cứ đến kí túc xá nữ vào ngày lễ Tình nhân và ngày lễ Giáng sinh là sẽ biết ngay, quả thực mức độ phồn hoa và náo nhiệt của nó có thể so sánh với quảng trường trong ngày Quốc khánh.

Nhưng ngày lễ Tình nhân thường rơi vào kì nghỉ đông, khi ấy rất nhiều cặp tình nhân đang xa cách nhau mỗi người một nơi, do vậy, theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì trường đại học trong ngày lễ Giáng sinh sẽ có không khí hơn là trong ngày lễ Tình nhân, có thể khuyến khích những người đang yêu trong trường tham gia rộng rãi hơn.

Năm thứ nhất tôi về nhà ăn Giáng sinh. Bởi vì tôi không hề biết rằng lễ Giáng sinh trong trường đại học lại quan trọng đến vậy.

Giáng sinh năm thứ hai, khắp phố tràn ngập hoa tươi và búp bê vải, những người đang yêu kết thành từng đôi từng cặp, vậy mà anh chàng lại đang ở tận phương Bắc xa xôi. Thế là tôi đã lên lớp. Tôi tự cho mình

một lí do để thuyết phục lòng thương cảm chính mình, rằng đây là tiết học cuối cùng của môn giáo dục học, cô giáo sẽ giới hạn chương trình thi. Từ trước đến giờ tôi không bao giờ bỏ những buổi học có giới hạn chương trình thi. Bởi vì hiệu quả của việc nghe giáo viên giới hạn chương trình thi so với việc sau đó mượn vở của bạn về chép là hoàn toàn khác nhau. Tôi hoàn toàn có thể đoán được đề thi từ lời nói của giáo viên. Ví dụ như khi thầy giới hạn chương trình thi của một chương rồi nói, chương này cần phải chú ý mấy vấn đề sau, ví dụ như đề thi sẽ ra như thế nào, như thế nào... những đề mục được lấy làm ví dụ đó thường chính là câu gốc của đề thi hoặc là rất gần với đề thi. Chính vì dựa vào điểm tinh tế này, tôi mới có thể ôn tập ít hơn nhiều sẽ với các bạn khác nhưng lại cao điểm hơn.

Thế là lễ Giáng sinh năm thứ hai tôi đã lên lớp, khi tôi bước vào lớp thì gần như tất cả mọi người trong lớp đều chào hỏi tôi, nói rằng tôi giả vờ ngoan ngoãn, hơn nữa lại cứ chọn lúc này để mà giả vờ ngoan. Tôi chỉ cười, không biết phải nói sao, không có cách nào khác, không có ai hện tôi mà! Thực sự là không có ai hện tôi, vậy mà họ vẫn cứ không tin.

Buổi hôm đó học gì, một chút tôi cũng không còn nhớ nữa. Nhưng tôi còn nhớ trong đêm bình yên của Vũ Hán năm đó, tuyết đã rơi.

Hôm đó, hơn tám giờ tối ngày tan học, tôi đi bộ trên con đường rợp bóng cây trong trường, ánh đèn mờ ảo, thứ ánh sáng leo lắt âm ỉ soi xuống những cặp tình nhân đang dập dìu trong hạnh phúc. Tôi rảo bước, đi đến gần một trạm điện thoại màu xanh ở bên đường, bấm số điện thoại di động của anh ấy, năm đo tôi đang yêu người đàn ông đã kết hôn. Khi mười một con số đã được bấm, tôi đã buông lời trái tim non trẻ của chính mình. Mỗi dịp lễ tết đến tôi lại thấy tâm tư buồn chán tăng lên gấp bội. Tôi chợt cảm thấy mình vô cùng, vô cùng nhớ anh ấy, nỗi nhớ tràn đầy đến nỗi đã nghe bao nhiêu câu thông báo “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được” mà tôi vẫn không ngừng bấm, cho đến khi ngón tay tôi mỏi nhừ. Rồi âm thanh trong ống nghe cuối cùng cũng thay đổi và chỉ nghe được một câu đơn giản: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy”.

Anh ấy đã tắt máy. Tôi có thể tưởng tượng ra sự bối rối của anh ấy, do vậy đã khê bấm nút tắt máy, hình ảnh anh giữ áo bỏ đi và đóng cánh cửa nặng nề sau lưng như là đang hiện ra trước mắt tôi.

Tôi dứt từng khúc ruột.

Đêm bình yên năm ấy, bầu trời Vũ Hán tung bay hoa tuyết. Tôi đứng bên cạnh bộ điện thoại màu xanh ở trước toà nhà số ba của trường, run lập cập. Giữ chặt ống nghe, tôi cảm thấy cái buốt giá đó cứ đâm thẳng vào tim. Cái lạnh không cùng.

Từng mảng từng mảng tuyết trắng như ghép thành duyên phận giữa anh và tôi. Mùa xuân sắp tới rồi, vậy mà tôi vẫn còn đứng đây đợi chờ một cách ngu ngốc mê muội. Tôi đứng cạnh bộ điện thoại, run rẩy, phải đến mười phút. Tôi quyết định tự cho mình một lí do để buông thả. Đêm bình yên là một cái cớ cho sự buông thả. Người đàn ông tôi yêu không thuộc về tôi, vậy thì tôi hà tất phải để ý đến việc mình thuộc về ai.

Tôi đến một sân nhảy ở đầu phố. Bởi vì là ngày lễ nên giá vé vào cửa tăng lên đến 60 tệ. Lúc qua cửa trên người tôi vẫn còn những bông tuyết ẩm ướt, đã có nhiều đến như vậy sà vào ngực tôi. Thậm chí là tôi vẫn còn đeo chiếc balô hai quai rất ngây thơ nữa.

Khắp nơi đều là những chàng trai cô gái đang cuồng nhiệt, ánh đèn nhấp nháy điên cuồng, trai gái cũng uốn éo điên cuồng. m thanh cực lớn như nhấn chìm cả thế giới này.

Đây là lần thứ hai tôi tới sân nhảy. Lần thứ nhất là đi cùng đám bạn học, không chịu nổi sự ồn ào nhốn nháo ở bên trong, tôi đã nhanh chóng vội vàng rút ra. Tôi là một đứa trẻ ngoan, cũng giống như nhiều sinh viên khác, tôi cảm thấy đến những nơi như thế này chơi thì chắc chắn là những đứa trẻ hư, tôi đang tự cho mình một lí do để buông thả, một cái cớ để sa đọa.

Trên sân toàn người là người, tôi nhanh chóng bị cuốn vào trong đó, bị nhấn chìm trong sự ồn ào đó, một cảm giác vô cùng mệt mỏi mà bất lực. Những cô gái ở giữa sân nhảy ăn mặc xộc xệch lung tung đến thảm hại, nhìn không rõ khuôn mặt họ, chỉ nhìn thấy rõ thân thể họ đang uốn éo đến biến dạng.

Nhiều cơ thể gần sát tôi như vậy, tựa gần đến vậy, những hơi thở căng tràn sức trẻ nhưng vô định đã khiến tôi u mê!

Trong đầu tôi trống rỗng, cơ thể đang nhảy nhót của tôi đã không còn tự chủ được nữa. Hoá ra quên đi cảm nhận của trái tim, để cho cơ thể chi phối tâm hồn, nhiều lúc thực sự có thể khiến chúng ta nhẹ nhõm hơn chút ít.

Mệt rồi. Tôi dừng lại, dựa vào tường để nghỉ. Trong sàn nhảy của đêm bình yên đâu đâu cũng là người. Những người xa lạ, những kẻ cô đơn, những đứa buông thả. Tôi không biết có bao nhiêu sinh viên giống như tôi, vì những lí do chẳng ra làm sao, lựa chọn sự cô đơn trong nhốn nháo, sự buông thả trong một ngày lễ. Có một anh chàng rất đẹp trai đến bắt chuyện với ánh mắt không chút ngại ngùng.

Anh ta nói: “Anh thấy em đeo balô khi vào”.

Sau đó cứ dán mắt vào tôi không nói một lời.

Thật là một anh chàng đẹp trai. Có lẽ tôi sẽ ôm hôn anh ta một cách vô thức, thậm chí làm những việc hơn thế nữa. Người mà tôi yêu không thể ở bên cạnh tôi thì tôi hà tất phải để ý tới người bên cạnh mình là ai.

Anh ta thấy được trong ánh mắt tôi không một chút sợ hãi. Anh ta quàng tay lên vai tôi, nói rằng ở đây quá ồn ào, chúng ta tìm một nơi khác để nói chuyện.

Trong giây phút khi tay anh ta chạm vào vai tôi, tôi giật mình. Lòng bàn tay anh ta nóng nhưng không có sự ấm áp.

Tôi nghĩ tốt nhất là mình nên về trường ngay lập tức. Tôi là một đứa trẻ ngoan ngoãn. Quay người lấy ba lô, tôi chạy nhanh ra ngoài.

Tôi không phải là một cô gái dễ dãi, tôi rất yêu bản thân và không dễ dàng bán rẻ chính mình. Thân xác hay tâm hồn cũng vậy. Tôi muốn cho mình một cơ hội và lí do để buông thả, nhưng tôi phát hiện ra là mình không làm được điều đó. Tôi có cuộc sống của tôi, ước mơ của tôi, nguyên tắc của tôi.

Đường phố lúc một giờ dường như vẫn còn rất nhộn nhịp. Cái gọi là ngày lễ, có khi chỉ là dịp có cái cơ chính đáng để mình buông thả hoặc chỉ là một lí do để mà lơ lửng.

Xe buýt vẫn còn chạy đầy đường. Chẳng có gì để thấy rằng lúc này đã là một giờ đêm.

Xe nào cũng đều chạy rất nhanh. Khi chạy qua những khu đông đúc, bên tai lúc nào cũng vang vọng tiếng gọi í ới. Tôi cảm thấy rất mệt mỏi. Buồn ngủ vô cùng.

Mệt rồi thì đi ngủ, ngủ dậy sẽ quên hết tất cả. Quên đi người mà mình không nên yêu, quên đi nỗi đau mà mình không nên ném trái, quên đi một cơn say dù đã biết rõ là không thể vui mà vẫn liều mình lao vào.

Đó đều là những chuyện của năm ngoái. Giáng sinh năm thứ ba, tôi đã có người yêu. Tôi không còn phải đi về với cái bóng của mình nữa, tôi cũng không còn nặng trĩu tâm tư mỗi mùa lễ tết nữa.

Giáng sinh đó, buổi tối chúng tôi vẫn có giờ học như bình thường.

Khi tiết học thứ nhất kết tôi húc, bỗng nhiên có một nam sinh ôm một bó hoa hồng rất to vào lớp, nhiều hoa hồng đến mức có thể thiêu cháy đôi mắt của tôi. Các bạn nam huyết sáo, các bạn nữ thì gọi nhau ầm ĩ cả lên. Cậu ấy hỗn hển chạy đến trước bục giảng, lấy chiếc micro đang cài trên áo thầy giáo, gọi tên một bạn gái trong lớp và nói rằng, Diệp Ly, mình yêu cậu! Hãy làm bạn gái của mình nhé! Hoàn toàn không hề để ý đến biết bao ánh mắt kinh ngạc trong lớp.

Cậu bạn đó đi xuống, đặt bó hoa vào tay Diệp Ly, mọi người vừa cười vừa gọi nhau ầm ĩ, tôi nhìn thấy trên khuôn mặt Diệp Ly niềm hạnh phúc đến ngỡ ngàng, không thể che giấu, không thể lẩn tránh. Bó hoa hồng đỏ rất to ấy đang hắt những ánh hồng rạng rỡ lên khuôn mặt cô tạo nên một vẻ đẹp e thẹn.

Trên khuôn mặt tất cả các bạn nữ trong lớp đều mang vẻ ngưỡng mộ.

Tô Tiêu là người có kinh nghiệm, chỉ liếc mắt một cái là đã khẳng định ngay, chắc chắn là 99 bông hồng.

Không ngờ rằng những tình tiết chỉ có ở trong tiểu thuyết lại có thể hiện ra ở ngay trước mắt. Xem ra các bạn nam cũng nên đọc tiểu thuyết tình yêu, biết đâu lại học được cách tạo ra sự lãng mạn, chứ đừng lúc nào cũng chỉ nghĩ đến làm thế nào để tạo ra tình yêu.

Thật đúng là một Giáng sinh lãng mạn nhưng là lãng mạn của họ. Tự đáy lòng tôi thầm oán trách bạn trai của mình sao không tặng hoa hồng cho tôi.

Tiếng chuông báo hết tiết học thứ hai vừa vang lên, thầy giáo còn chưa kịp thông báo tan học, thì đã lại có một bạn nam lao vào lớp, tay cầm một con búp bê vải. Bạn ấy không thềm lấy micro nữa mà đến thẳng chỗ ngồi của một bạn nữ khác trong lớp, đặt con búp bê lên trên mặt bàn.

Tôi nghĩ, năm nay quả thật là đã có không ít những nam sinh đọc tiểu thuyết tình yêu, nhưng lãng mạn thực sự không thể là sự bất chước vụng về như vậy được.

Trong một buổi tối đã hiện ra hai cảnh tượng như vậy, nếu như cảnh thứ nhất đem đến cảm giác lạ lùng thích thú, thì cảnh thứ hai ít nhiều cũng có cảm giác như xem trò hề.

Kế hoạch theo đuổi tình yêu của chàng trai thứ hai chắc chắn là không thể đạt được. Bởi vì ngay khi cậu ta ôm con búp bê bước vào lớp, tôi đã nghe thấy Tô Tiêu ngồi ngay bên cạnh tôi nói rằng, tặng búp bê gì mà nhỏ như vậy chứ. Người ta còn tặng cả 99 bông hồng kia, đây thì đến một bông hoa cũng không tặng.

Cũng đáng đời cho anh chàng đen đui này. Vô tình đã trở thành vật làm nền cho hư vinh của người khác.

Trong cùng một hoàn cảnh, không nên có cùng một cử chỉ hành động giống với của người khác, nếu muốn làm, thì nhất định phải làm tốt hơn đối phương mới được.

Các bạn khác đã ào ào tản đi hết rồi, quanh Diệp Ly và bạn nữ sinh kia vẫn có mấy người nữ sinh khác đang vây lấy riu ra riu rít xem hoa và búp bê.

Đường như ngày lễ Giáng sinh là ngày các nam sinh tỏ tình với nữ sinh, là một cơ hội mà các bạn nữ có thể công khai so bì với nhau. Hạnh phúc cũng có giá của nó, đó chính là biểu giá của những món quà xinh đẹp được trưng bày trong tủ kính ở các cửa hàng.

Vào lúc rất muộn trong đêm Giáng sinh đó, khi bạn trai đưa tôi về trường, các quán bar và phòng karaoke ở xung quanh trường vẫn còn tiếng người nói rào rào.

Đèn điện vẫn sáng trưng trong khu chung cư, tôi hiểu rằng Giáng sinh ở trường đại học luôn mang ý vị của một ngày cuồng nhiệt.

Vừa về đến phòng, Trần Thuỷ đón ngay lấy túi xách trong tay tôi, xem xét món quà Giáng sinh mà tôi đã nhận được.

Khi mở ra và nhìn thấy một cái váy, khuôn mặt cô ấy đầy vẻ ngưỡng mộ, vừa ướm thử lên người cô vờ hỏi, cái váy đẹp quá, hiệu gì vậy, bao nhiêu tiền thế?

Tôi chẳng muốn trả lời những câu hỏi đó. Mỗi lần mua quần áo về tôi đều phải trả lời những câu hỏi như vậy. Tôi đã chán lắm rồi, có những lúc mua quần áo về, để họ không biết, tôi thường lén treo vào trong tủ quần áo, đợi đến lúc mặc mới mang ra. Đường đường chính chính bỏ tiền ra mua quần áo mà lại giống như ăn trộm vậy.

Thấy tôi không đáp lời cô ấy Trần Thuỷ liền bắt đầu thông báo và bình bầu độ lãng mạn, độ mới lạ, độ quý giá của các món quà Giáng sinh mà các cô gái nhận được từ bạn trai mình, nhân dịp này bình bầu ra người có Giáng sinh hạnh phúc nhất. Dựa vào quà tặng để đánh giá hạnh phúc. Bạn xem, hạnh phúc nó cụ thể như vậy đấy, bạn có biết rõ hạnh phúc mà bạn muốn đáng giá bao nhiêu tiền không?

Phòng chúng tôi không có ai nhận được hoa. Thế nên bó hoa mà Diệp Ly nhận được liền trở thành chủ đề cuộc nói chuyện.

Một Diệp Ly bị chúng tôi lãng quên. Một Diệp Ly luôn bị La Nghệ Lâm gọi tới gọi lui, bị mắng chửi ức đến phát khóc hồi năm thứ nhất, một Diệp Ly đã cùng tôi đứng ở trước cửa hàng sách Tân Hoa để đợi người ta đến tuyển làm gia sư, đợi một cách vô cùng đáng thương, một Diệp Ly trong năm học thứ nhất đã chủ động xin ở kí túc xá. Diệp Ly đã bị chúng tôi lãng quên, cô gái trầm lặng có nước da ngăm đen. Trong đêm Giáng sinh năm nay đã trở thành cô gái chói sáng nhất của lớp, 99 bông hồng đã làm cho cô ấy trở thành cô gái hạnh phúc nhất trong cuộc bình bầu của chúng tôi.

Trần Thuỷ nói, không còn nhận ra nữa, Diệp Ly thật là đáng nể, tìm được một người bạn trai vừa giàu vừa lãng mạn.

Tô Tiêu nói, làm sao cậu biết người bạn trai đó giàu?

Trần Thuỷ cố cãi lí, 99 bông hồng cơ mà!

Tô Tiêu xì ra một tiếng tỏ ý coi khinh “Chỉ có 99 bông hồng, đáng bao nhiêu tiền? Hoa hồng rẻ bỏ xừ. Đối với một nữ sinh như Diệp Ly thì cũng chỉ cần dùng chiêu đây là được”.

Trịnh Thuần Ngôn nghe không lọt tai nữa. Bèn nói, tình yêu thì không rẻ tiền.

Đúng vậy, hoa hồng tuy rẻ nhưng cũng cần người tặng phải có lòng.

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

31. Chương 66

66. Bộ mặt thay đổi hoàn toàn

Hết nửa học kì hai của năm học thứ ba, trường phải xây dựng một thư viện mới rất to. Dịp đó khiến cho toàn bộ tủ gửi đồ của thư viện cũ bị chuyển tới thư viện mới. Như vậy là khi tới mượn sách chúng tôi chỉ có thể để cặp sách ở trên một cái bệ ở bên ngoài. Hoặc là chạy phứt về phòng kí túc cất cặp sách rồi lại chạy 20 phút tới thư viện để mượn sách. Đa số sinh viên vì lười nên đã vứt cặp lên trên cái bệ ở bên ngoài. Cho dù cái bệ đó ngày nào cũng có cặp sách bị lấy trộm, nhưng hằng ngày vẫn cứ có sinh viên vứt cặp ở đó cho nhanh.

Tôi kịch liệt phản đối thái độ vô trách nhiệm đó của nhà trường. Tuy rằng tôi chưa từng bị mất trộm cặp sách, nhưng hằng ngày nhìn thấy trên tường thư viện dán đầy những tờ thông báo tìm cặp sách, lòng cảm thông trong tôi tự nhiên trỗi dậy. Những tờ thông báo tìm cặp sách đó, từng tờ từng tờ giấy trắng nhỏ xíu, hoặc là sứt sùi kể lể lên án, hoặc là gay gắt chửi mắng đe dọa, hoặc là khổ sở van nài “xin hãy lấy tiền và để giấy tờ lại”, đều là những bài học xương máu cả.

Tôi là một đứa rất rất lười, nếu có thể ngồi thì tôi sẽ không đứng, nếu có thể nằm thì tôi sẽ không ngồi. Muốn tôi chạy về phòng cất cặp sách sau đó lại chạy quay lại thư viện để mượn sách ư? Điều đó thật viễn vông. Vì vậy mà mỗi lần mượn sách tôi đều chỉ cần năm phút là mượn xong, hơn nữa còn nhét cặp sách xuống tận dưới cùng trong đồng cặp sách ở trên bục. Chiếc cặp sách đó mới mua không lâu, bị nhét xuống dưới nhiều cặp sách khác như vậy tôi cũng không nỡ. Nhưng phải xem xét đến vấn đề an toàn. Tôi thậm chí đoán rằng kẻ trộm muốn lấy trộm cặp sách của tôi thì còn phải lật lên lật xuống mới rút được chiếc cặp của tôi ở dưới cùng lên, cũng rắc rối vô cùng, xem ra tên trộm đó cũng không thể kiên nhẫn và bình tĩnh đến vậy.

Nhưng Thượng đế đã không vì tôi có tấm lòng cảm thông sâu sắc, mà vẫn vụt cho tôi một roi, có thể là Thượng đế cảm thấy rằng, nếu tôi thực sự cảm thông với những bạn bị mất cặp sách thì phải gánh chịu bớt một phần nỗi đau đó, hoặc là phải linh hội nỗi đau đó, tấm lòng cảm thông như vậy thì mới là tình sâu nghĩa nặng. Do vậy, cặp sách của tôi cũng đã bị ăn trộm, không phải, mà là bị ăn trộm không thành.

Chiều hôm đó sau khi tan học tôi đã đến thư viện mượn sách. Tôi lấy ví tiền và điện thoại di động ra mang theo người, sau đó nhét cặp sách xuống dưới cùng, trên cặp của tôi còn có tầng tầng lớp lớp những chiếc cặp sách khác làm bia đỡ đạn rồi.

Vội vàng mượn sách xong, vội vàng chạy ra. Mặc dù thái độ phục vụ của mấy người phụ nữ trung tuổi trong phòng thông tin thư viện của trường rất kém, trước đây thường xuyên có sinh viên cãi nhau với họ

đến mức long trời lở đất, nhưng từ khi chỗ gửi cặp sách bị phá bỏ, những người phụ nữ đó cũng có thể coi là có những ngày bình yên rồi. Mọi người đều không có thời gian tranh cãi với họ, sợ rằng “nghêu sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”. Sợ rằng như vậy sẽ cho kẻ trộm có thêm thời gian để gây án. Tôi đã từng hoài nghi rằng việc phá bỏ chỗ gửi cặp sách không biết có phải là hành động lén lút của mấy cô mấy bà hay đó là kiến nghị mang tính xây dựng của họ với cấp trên, nhằm mục đích giảm bớt áp lực cho họ từ những cuộc cãi vã.

Ôm vài cuốn tiểu thuyết vừa mượn, tôi rảo bước ra cửa.

Khi đó trong hành lang không có một ai. Thậm chí là có vẻ tĩnh lặng lạ thường.

Tôi bước ra khỏi phòng thông tin thư viện, cách cái bục mà tôi để cặp sách chỉ có năm mét. Năm mét về phía bên phải là hành lang dài hun hút.

Tôi nhìn thấy rõ có một người thò tay vào cặp sách của tôi, hơn nữa còn đang nhanh chóng lật tung sách vở ở trong đó lên, tay của cô ta đưa đi đưa lại ở trong cặp sách của tôi một cách hoảng loạn, mắt dán chặt vào chiếc cặp. Cô ta như là một chiếc đinh đã được đóng chặt vào đó, đóng chặt vào hành lang dài hun hút, cũ kĩ, đầy bụi và ngập tràn ánh nắng long lanh, cảnh tượng đó cũng sẽ mãi mãi đóng chặt vào trái tim tôi. Bất giác tôi cũng quên mất việc hô hoán lên, hoặc là phẫn nộ, hoặc là chửi mắng, tất cả chỉ vì tôi đã nhìn thấy cô ta, nhìn thấy rõ mặt cô ta. Tôi nhìn thấy người đó chính là Diệp Ly!

Tôi từng người nhìn Diệp Ly. Sự ngạc nhiên đến kinh hãi ở trong lòng đã lấn át hết tất cả những cảm xúc khác, trong khoảnh khắc nhìn rõ khuôn mặt cô ấy, tôi thậm chí còn quên mất là cô ấy đang ăn trộm cặp sách của tôi!

Tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong vòng năm giây, nhưng năm giây này đã làm cho tôi hiểu ra rằng để làm sụp đổ một thế giới của một con người là một việc quá dễ dàng. Hồi năm thường ứ nhất Diệp Ly vẫn là một cô gái luôn bị La Nghiê Lâm bắt nạt, bị gọi tới gọi lui, tôi vẫn còn nhớ ánh mắt trầm lặng đầy tủi thân của cô ấy lúc đó. Đó là cô gái đã từng cùng tôi đứng ở trước cửa hàng sách Tân Hoa để đợi người ta đến tuyển gia sư, đợi một cách vô cùng đáng thương, tôi vẫn còn nhớ niềm khát vọng và sự thiết tha trong ánh mắt cô ấy. Đó là cô gái hồi cuối năm thứ nhất đã một mình ở lại kí túc xá khi phải chuyển phòng, tôi vẫn còn nhớ sự suy sụp về tinh thần của cô ấy khi đó. Đó là cô gái đã nhận được 99 bông hồng trong dịp Giáng sinh của năm thứ ba, khiến tất cả những nữ sinh khác vô cùng ngưỡng mộ, tôi vẫn còn nhớ sự ngạc nhiên, mừng rỡ và niềm hạnh phúc trong ánh mắt của cô ấy khi đó.

Nhưng giờ đây, chỉ trong vòng năm giây, tất cả đã sụp đổ. Như là một người ở thế giới khác đến. Cái thế giới trước đây đã hoàn toàn thay đổi. Diệp Ly quay đầu lại và thấy tôi đang ngẩn người ra, hiểu ra rằng cái cặp sách mà cô ấy đang ra tay, chính là của tôi. Cô gái này nhìn tôi với ánh mắt còn hốt hoảng và kinh sợ hơn tôi nhiều, sự kinh sợ và hốt hoảng trong ánh mắt cô khi đó đã khắc sâu trong tâm trí tôi hơn bất cứ ánh mắt nào của cô trước đây! Đó là vẻ mặt nguyên sơ nhất của một con vật bị dọa sợ chết khiếp, không có mấy may một ự che giấu nào, cũng không thể có bất kỳ một thứ gì có thể che giấu được sự hoảng loạn và nỗi sợ hãi sâu đậm đó. Trời đất xoay tròn, đầu óc tôi quay cuồng từng cơn từng cơn. Thật quá đột ngột!

Tôi thậm chí còn không kịp nghĩ nên làm gì sau đó, Diệp Ly đã vứt cặp sách của tôi xuống đất, vụt chạy đi.

Mười giây sau, tôi dần dần trấn tĩnh lại. Đã không còn thấy bóng dáng Diệp Ly đâu nữa.

Cặp sách của tôi yên lặng nằm trên hành lang dài hun hút, chiếc cặp sách mới của tôi, chiếc cặp sách đã bị lục tung hết cả lên của tôi, chiếc cặp sách đã hoàn toàn thay đổi của tôi. Tôi nhặt lên ôm vào trong lòng. Tiếng bước chân Diệp Ly chạy nhanh qua khỏi cửa thư viện từng tiếng từng tiếng như giẫm đạp lên trái tim tôi, mỗi một bước đều làm trái tim tôi đau thắt lại. Mỗi một bước đều như đang giày xéo lên trái tim mềm yếu của tôi, cơ thể mềm yếu của tôi, bước chân của cô ấy nhanh đến vậy, nặng nề đến vậy, mang theo gai, mang theo máu.

Nếu như tôi hô lên là có kẻ ăn trộm cặp sách, Diệp Ly sẽ bị bắt ngay tại chỗ. Một lần nữa, trong khoa sẽ nhanh chóng âm ỉ lên, và Diệp Ly sẽ nhanh chóng bị đuổi học, hơn nữa sẽ còn bị công bố trên bảng tin theo như quy định cũ của nhà trường.

Nếu tôi đồng tình với cô ấy thì tôi không nên hô hoán lên. Nhất định các bạn sẽ cho rằng tôi đồng tình với cô ấy, cho rằng tôi đang đấu tranh tư tưởng với chính mình nên mới không hô hoán bắt trộm.

Nhưng trên thực tế đó là vì khi đó tôi đã hoàn toàn bị những gì mà tôi nhìn thấy làm cho sợ hãi, sợ đến mức chẳng biết làm gì nữa, sợ đến nỗi không dám tin vào mắt mình, không dám tin vào cảm giác của mình, tôi cứ như là đang nằm mơ. Tôi quá mức kinh ngạc, không sao hiểu nổi, người bạn đã từng ở cùng phòng với tôi lại là một kẻ trộm! Sự kinh ngạc đó chiếm lĩnh toàn bộ tâm trí tôi, làm tôi không kịp có bất cứ một suy nghĩ nào khác, và cũng không có một chỗ trống nào để có thể chứa được bất cứ một suy nghĩ nào khác.

Tôi cứ ôm chiếc cặp sách như vậy, không nói một câu nào, đi ra khỏi cửa thư viện. Bước chân nặng nề, tâm trí rối loạn.

Ra khỏi cửa, bên trái là một luống hoa lớn, quanh năm bốn mùa đều nở hoa, màu sắc rực rỡ, trước đây tôi chưa bao giờ cảm thấy chúng có vẻ đẹp chói mắt đến vậy, luống hoa lúc nào cũng nở hoa sao? Màu sắc của mỗi một mùa có gì khác nhau không? Tôi rẽ phải lúc nào không hay, đó là một con đường rợp bóng cây, hai bên đường quanh năm bốn mùa đều xanh biếc một màu lá, chúng là một loài thực vật mãi mãi không rụng lá. Tôi chưa bao giờ cảm thấy màu xanh của chúng lại xa lạ đến vậy, trang trọng đến vậy, tại sao lá của chúng lại cứ xanh u tối vậy? Nền xi măng khô cứng, màu xám lạnh lẽo. Vừa hề được điểm xuyết những khóm hoa. lan can được chạm trổ. Không khí tràn ngập hương hoa. Những khuôn mặt trẻ trung cứ đi qua rồi dần dần mất hút.

Tôi đã có vô số lần đi qua con đường này, nhưng, chưa có lần nào khiến tôi cảm thấy xa lạ thế này, mờ mịt thế này.

Đó là cảm giác bị lạc lối. Có bao nhiêu sinh viên trẻ đã từng bị lạc trong khu vườn trường xinh đẹp này? Con đường rợp bóng cây đó ngày nào mà chúng tôi chẳng đi qua, vậy mà có một ngày nó đã hoàn toàn thay đổi.

Về đến phòng, tôi mới dần dần tỉnh trí lại. Tôi đang suy nghĩ xem có nên báo cáo hay không. Có nên kể chuyện này cho các bạn khác và chủ nhiệm lớp biết hay không, có nên báo cho phòng bảo vệ hay không.

Nếu như Diệp Ly không phải là bạn học của tôi, không phải là bạn từng ở cùng phòng với tôi, tôi có thể nói thẳng ra, tôi sẽ không suy nghĩ nhiều đến vậy, chắc chắn là tôi sẽ hô bắt trộm ngay tại chỗ, chắc chắn là tôi sẽ kể chuyện này cho mọi người biết ngay khi về đến phòng, bởi vì cơ hội bắt gặp chuyện này không nhiều, chỉ đơn thuần là chủ đề để nói chuyện thì cũng được rồi. Chắc chắn là tôi sẽ vừa thuật lại quá trình xảy ra sự việc vừa phẫn nộ mắng chửi tên trộm, mẹ kiếp nó không có mắt à mà lại dám ăn trộm đồ của bản cô nương đây! Giận một nỗi là không thể đập cho cô ta mấy cái và cho cô ta ăn hai cái bạt tai ngay tại chỗ với tư thế của một người nữ anh hùng dũng cảm vì nhân dân trừ gian.

Nhưng giờ đây, một tiếng rồi hai tiếng trôi qua, tôi đã không làm gì cả, không nói gì hết. Tôi không ngừng nhớ lại những ấn tượng về Diệp Ly trong tôi. Thực ra từ đầu năm thứ hai, về cơ bản là chúng tôi không nói chuyện với nhau lần nào, cũng không qua lại gì, bởi vì vốn dĩ từ khi ở chung phòng hồi năm thứ nhất mọi người cũng đã không thân nhau lắm, tôi còn nhớ khi đó cô ấy không bao giờ đi lấy thức ăn ở nhà ăn cùng với chúng tôi. Cô ấy luôn luôn đợi chúng tôi quay về rồi mới một mình đi lấy cơm, lấy thức ăn. Mà khi đó La Nghệ Lâm mỗi lần ăn cơm thường tiến đến gần bên Diệp Ly, hỏi han, đã lấy món gì vậy? Ui dà, lại là rau cải trắng! Lại đây, ăn thử ruốc cá của tớ này. Sau đó lại còn dùng đũa gắp hai miếng khoai tây vào bát của Diệp Ly, một cách giả dối. Khi đó tôi cực kỳ ghét việc La Nghệ Lâm mỗi lần ăn cơm lại lần lượt hỏi từng người, cậu lấy món gì vậy, sao lại ăn món này, cứ như là cả thế giới này chỉ có cô ấy mới có thể ăn được ruốc cá! Cô ấy hỏi tôi mấy ngày liền, tôi chán quá, đành mặt lại nói “Cậu ăn của cậu là được rồi, đã hết hay chưa hả?” Cuối cùng cô ấy đã chuyển mục tiêu sang một mình Diệp Ly. Diệp Ly cũng không nói năng gì với một dáng vẻ thờ ơ lãnh đạm.

Tôi nhớ lại cái dáng vẻ cô ấy mỗi ngày đều quét dọn phòng, một mình khom lưng xuống, từng li từng tí một quét sạch hạt dưa và giấy vụn trên mặt sàn. Chúng tôi thì cười cười nói nói ở bên cạnh. Khi đó tôi cảm thấy cô ấy rất đáng thương.

Đáng thương. Cuối cùng tôi đã tìm ra từ chuẩn xác rồi. Từ này chính là ấn tượng sâu sắc nhất mà cô ấy đã để lại trong tôi. Cô gái rất ít qua lại với tôi. Cô gái đã ăn trộm đồ của tôi rồi bị tôi bắt được tại chỗ. Sau cùng, tôi vẫn chọn từ đáng thương để hình dung về cô ấy.

Tôi nhớ đến cái chết của Lưu Sa Sa.

Lớn lên, đã liên tục phải đối diện với những việc đau buồn. Mãi cho đến khi biết thế nào là sự đời biến đổi khôn lường.

Do vậy, tôi đã giữ yên lặng.

Tôi đã luôn chờ đợi Diệp Ly có thể cho tôi một lời giải thích hoặc là xin lỗi. Bởi vì tôi không có ác ý gì, tôi rất muốn thẳng thắn nói với cô ấy rằng, cô ấy làm như vậy sẽ huỷ hoại cả cuộc đời mình. Tôi rất muốn nói với cô ấy rằng, tôi đã nghĩ kĩ rồi, tôi sẽ không nói chuyện này cho bất cứ ai biết.

Nhưng cô ấy đã không làm vậy, cô ấy trốn tránh tôi, cho dù chỉ là một cơ hội nhìn nhau thôi cũng không có. Mỗi lần tôi đưa mắt nhìn cô ấy thử định cùng nhìn nhau một chút, cho dù là một giây thôi, cô ấy lại cứ như bị điện giật, ngay lập tức đưa mắt ra chỗ khác.

Ánh mắt cô ấy vội vàng lướt qua mặt tôi, làm tôi hiểu rằng, có những lúc lặng im cũng có thể đem đến cho người ta cảm giác an toàn. Không cần bất cứ một sự trao đổi nào, im lặng mới là sự tín nhiệm và lời hứa lớn nhất.

Tôi đã từ bỏ ý nghĩ trao đổi với Diệp Ly. Tôi quyết định quên tất cả những gì tôi đã nhìn thấy. Tôi muốn tất cả sẽ gió yên sóng lặng.

32. Chương 67 - 68

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

67. Họ thi nghiên cứu sinh

Học kì hai của năm thứ ba đã đến, dường như tất cả mọi người đều có vẻ bận rộn hẳn lên. Các cán bộ lớp có thay đổi lớn. Lí do là vì một bộ phận cán bộ trước đây phải thi nghiên cứu sinh.

Thi nghiên cứu sinh. Tôi nghĩ bốn chữ này vốn luôn là mục tiêu, ước mơ của hết thảy những sinh viên khi vừa mới nhập học. Chỉ có điều, cùng với sự thay đổi của thời gian, đối với một số người mà nói thời gian ở lại trường càng lâu thì bốn chữ đó càng trở nên xa vời và mờ ảo.

Tôi cũng là một trong số những người đang hoang mang. Tôi không phải là một sinh viên giỏi. Rất ít khi tôi đến lớp, có đến thì cũng luôn luôn đến muộn. Mấy năm học đại học thì chỉ có năm thứ nhất là tôi lên phòng tự học được ba lần. Bởi vì trong tiểu thuyết việc tự học được viết rất hay, và biết đâu lại có những cuộc gặp gỡ tình cờ lãng mạn. Sau ba lần đó tôi nhận ra rằng, đâu có chuyện tiểu thuyết bắt nguồn từ cuộc sống mà lại có giá trị cao hơn cả cuộc sống. Chính thái độ sáng tác vô trách nhiệm trong những tiểu thuyết học đường ấy đã dẫn dắt sai lầm một số lượng lớn các cô cậu sinh viên ngây ngô mới chân ướt chân ráo bước vào đại học. Những người đã trải qua việc tự học đều biết về cơ bản, tính khả thi của việc gặp gỡ ai đó trong phòng tự học không thể bằng trong nhà ăn được. Theo tôi phân tích thì lí do là như sau, thông thường việc tự học trong thời gian dài cơ bản là có hai loại. Một loại cảm thấy thực sự vô vị đến sốt ruột, điều kiện của bản thân quá thấp muốn lấy việc tự học để loại bỏ sự cô đơn; một loại khác có hoài bão, chí lớn, thấu hiểu một cách sâu sắc việc đọc sách không chỉ trau dồi thêm kiến thức, mở rộng tầm nhìn mà còn giúp rèn luyện ý chí của bản thân. Những người có tầm nhìn rộng, những người luôn có vẻ ngoài xuất chúng, nhưng trong trường học thì những người này lại luôn bị coi là những kẻ dị thường khó lường nhất.

Khi vừa mới bước vào đại học, vì không hài lòng với kết quả thi của mình, nên cho dù nguyên nhân bắt nguồn từ đâu thì trường đại học mà tôi sẽ vào còn kém xa mục tiêu của tôi. Thế nên thi nghiên cứu sinh là mục tiêu cuối cùng trong suốt bốn năm đại học của tôi. Thật không may là tôi lại rơi vào trường đại học này. Vô số các sinh viên giống như tôi và bạn, cũng có một ngày phát hiện ra rằng mình bắt đầu trốn học, có một ngày phát hiện ra rằng dường như mình không thể học bất cứ điều gì trên giảng đường đại học. Vậy mà đến kì thi cũng chẳng hề có áp lực nào vì bài thi trên thực tế rất đơn giản. Thế là quen ngủ đến chín, mười giờ, quen với việc mỗi ngày chỉ lên lớp hai tiết, quen với việc chưa thi thì chưa đọc sách. Tiếng Anh thì mỗi năm học lại kém đi, điểm số bốn năm học thì cứ năm này kém hơn năm trước, trải qua bốn năm đại học nhưng càng ngày càng cảm thấy vô vọng. Cũng có đôi lúc chúng tôi nhận thức được điều này, nhận thức thấy sự sa đoạ, chán chường uể oải của bản thân nhưng chính chúng tôi cũng không nhớ ra là mình lạc đường từ bao giờ và từ ngã rẽ nào. Có lẽ bắt đầu từ mấy lần đi chơi thâu đêm, mà cũng có thể là do mấy cô nàng xinh xắn hay mấy anh chàng đẹp trai dụ dỗ. Chúng tôi đang đứng tại điểm chuyển tiếp giữa trường học và xã hội, nhìn bốn phía đều cảm thấy mù mờ. Sau sự ngỡ ngàng đó thì đã có một bộ phận sinh viên nhanh chóng tỉnh ngộ và hối cải, không chút do dự quyết định thi nghiên cứu sinh. Còn một số khác thì vẫn cố giữ cái sai chứ không chịu tỉnh ngộ, đã sai thì cho sai luôn.

Cho nên năm thứ ba đại học đã trở thành một ranh giới mong manh. Chìm đắm mãi mãi hoặc nhanh chóng tỉnh ngộ.

Một buổi tối của học kì hai năm thứ ba, trước lúc đi ngủ, mọi người lại bàn về chuyện thi nghiên cứu sinh.

Tô Tiêu nói: “Không thi nghiên cứu sinh thì làm được gì?”

Trần Thuỷ thì nói: “Tớ nhất định phải thi nghiên cứu sinh, thi không đỗ thì chết”.

Trịnh Thuấn Ngôn bảo rằng: “Mình chưa bao giờ từ bỏ ý định thi nghiên cứu sinh”.

Ba người bọn họ thảo luận rất tỉ mỉ, cụ thể về chuyện thi nghiên cứu sinh, họ bàn luận vô cùng sôi nổi khiến cho tôi có cảm giác rằng chỉ có họ mới háo hức như thế, còn tôi thì dường như chẳng mấy may để ý.

Bọn họ thảo luận rất lâu rồi mới nhận ra rằng từ đầu tới giờ tôi chưa nói một lời nào.

Trịnh Thuấn Ngôn hỏi: “Phấn Hàn, cậu thì thế nào?”

“Tớ ư?” Tôi như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ và nói rất bình thản: “Không thi.” Tiếng nói yếu ớt nhưng kiên định.

Bọn họ đều yên lặng. Hình như mọi người đều hết sức kinh ngạc trước câu trả lời của tôi. Có vẻ như tôi bỏ mặc cho nước chảy bèo trôi, cứ thờ ơ nói mặc kệ.

Trần Thuỷ hỏi: “Không thi nghiên cứu sinh thì cậu định làm gì chứ?”

Tôi đáp: “Làm giáo viên. Chúng ta đều theo ngành sư phạm đấy thôi.” Tôi không dám nói rằng mình muốn trở thành phóng viên hay biên tập viên vì tôi sợ họ sẽ cười là tôi không biết tự lượng sức mình.

Không ngờ tôi vừa dứt lời thì Trần Thuỷ lập tức nói luôn: “Làm giáo viên? Tớ nói cho mà biết giáo viên bây giờ cũng phải là nghiên cứu sinh, một sinh viên chính quy như cậu thì dạy được gì chứ? Chẳng phải là trước đây cậu đã từng nói muốn làm biên tập viên đó sao. Nói cho cậu biết, nghiên cứu sinh ra trường đều có thể làm chủ biên cả”.

Cô ấy vẫn cố phát biểu những ý kiến quá khích của mình. Giọng điệu cứ như cô ấy đã là nghiên cứu sinh của một trường đại học có tiếng rồi ấy, còn tôi chỉ là một sinh viên chính quy tồi, cô ta như là lãnh đạo của tôi, còn tôi chỉ có tấm bằng ử nhân nên chỉ là một giáo viên nhỏ bé, một viên chức tồi mà thôi. Dường như tiền đồ tươi sáng của cô ấy với tương lai ảm đạm của tôi đang tạo nên một sự đối lập rõ ràng.

Tôi thực chẳng có lời nào để nói. Nói chuyện mà không hợp nhau thì nửa câu cũng đã là quá nhiều rồi.

Bọn họ lại háo hức bàn luận về chuyện thi nghiên cứu sinh. Thi trường nào, thi chuyên ngành nào, tình thần có vẻ hăm hở lắm.

Tôi luôn cho rằng mình rất bình tĩnh, nhưng buổi tối hôm đó đến tận hai giờ sáng vẫn không tài nào chợp mắt được. Cảm giác rất khó chịu. Thực sự là tôi cảm thấy rất buồn. Lời nói của Trần Thuỷ làm tôi thấy

mình bị tổn thương.

Lẽ nào tôi không muốn thi nghiên cứu sinh? Lẽ nào tôi lại không muốn trau dồi thêm kiến thức, tìm hiểu thêm về nhiều nền văn hoá? Và có lẽ nào tôi thật sự chỉ là kẻ không có chí tiến thủ?

Tôi không phải là người như thế, rõ ràng là không phải.

Tôi nghĩ đến cha mẹ tôi, nghĩ đến sự vất vả khó nhọc của họ để tôi được học đại học, nghĩ đến khuôn mặt già nua của cha mẹ, nghĩ đến những đắng cay mà họ phải chịu, nghĩ tới chuyện cha mẹ luôn chỉ hi vọng tôi sẽ sớm đi làm, sớm kiếm được tiền cho cha mẹ có thể hưởng những ngày an nhàn hạnh phúc. Nhưng nếu học nghiên cứu sinh, làm sao tôi có thể trả nổi học phí hơn vạn đồng mỗi năm cơ chứ. Tôi không thể nói “con muốn học tiếp nghiên cứu sinh” mà chẳng hề lo lắng gì. Từ xưa đến nay không phải muốn gì là có nấy.

Tôi chẳng thể thi nghiên cứu sinh mà không mảy may quan tâm đến điều kiện gia đình.

Có thể sẽ có người nói đó chẳng qua chỉ là cái cớ mà bạn tự tìm cho mình mà thôi, là do bạn không có niềm tin vào bản thân, không có niềm tin vào tương lai. Vậy thì tôi sẽ chỉ cho bạn thấy một hiện tượng tâm lí. Chính vì còn có chút niềm tin mù quáng vào bản thân nên tôi mới không muốn lấy chuyện thi nghiên cứu sinh ra để lẫn tránh bất cứ điều gì. Lẩn tránh áp lực tìm việc.

Bạn có thừa nhận rằng, thi nghiên cứu sinh sẽ là cơ hội tốt với một số người để nâng cao trình độ bản thân, nhưng đối với một số người thì đó chỉ là cái cớ để tránh áp lực tìm việc. Với những người coi đây là một cơ hội tốt thì tôi luôn luôn ngưỡng mộ họ, còn với những người chỉ muốn lẩn tránh áp lực tìm việc thì tôi muốn nói rằng: “Cậu không đủ tư cách để xem thường tôi”.

Lí do thi nghiên cứu sinh ở trường đại học chẳng qua cũng chỉ có hai loại này mà thôi.

Lí do không thi cũng chỉ là do không có niềm tin vào bản thân hoặc quá tin vào bản thân nhưng phải chịu áp lực về kinh tế gia đình.

Chẳng ai có tư cách để coi thường ai. Bởi vì ngày mai của chúng ta vẫn luôn là một ẩn số. Chẳng đường giải mã nó còn quá dài. Thi nghiên cứu sinh cùng lắm cũng chỉ được coi là một trong những bước của quá trình giải mã đó mà thôi. Tuyệt đối không phải là đáp án cuối cùng.

Các phương tiện thông tin đại chúng suốt ngày nói đến áp lực tìm việc của sinh viên ngày nay lớn đến thế nào, kiểu tìm việc chán ngán mệt mỏi ra sao.

Ngoài thi nghiên cứu sinh ra, dường như chúng tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Sau khi bọn họ quyết định thi nghiên cứu sinh thì khoảng cách giữa tôi và họ dường như càng thêm xa. Thường thì chỉ có mình tôi ở trong phòng, ngủ hoặc lên mạng, còn ba người bọn họ đều lên phòng tự học hết. Về bên ngoài của bọn họ cũng dần thay đổi. Mỗi người đều mua một cái ba lô rất to. Sáng nào không có tiết học thì họ vẫn cứ dậy rất sớm, lên lớp nghiên cứu sinh sư phạm mà họ phải thi hoặc là đi lên phòng tự học, buổi tối cũng phải hơn mười giờ mới về. Trong tâm trạng hồi hộp, tôi dường như lại nhìn thấy hình ảnh của mình khi thi vào phổ thông trung học, suốt ngày suốt đêm hăng hái chiến đấu vì mục tiêu đó. Người ta nói rằng tỉ lệ tuyển nghiên cứu sinh thấp hơn nhiều so với tỉ lệ tuyển sinh đại học, không biết là sau một năm nữa thì ai khóc ai cười đây.

Còn tôi bắt đầu viết cuốn tiểu thuyết này. Tôi cũng đang lựa chọn cho mình một cách khác để nỗ lực. Bởi vì tôi hiểu rằng với một thiên đường nghệ thuật như thế, với một xã hội như thế, nếu không cố gắng thì chỉ có ngồi chờ chết mà thôi.

Trần Thuỷ bắt đầu ngậm miệng, sáng nào cũng vậy, cho dù là có tiết hay không có tiết, cô luôn thức dậy lúc bảy giờ, những tiếng lạch cạch của cô ta luôn làm tôi tỉnh giấc, làm tôi phát cáu lên, mấy lần định dạy cho cô ta một bài học, nhưng nghĩ lại, thấy mình không phải, mọi người thi nghiên cứu sinh thì có gì sai chứ. Cũng may là cô ấy ngày nào cũng đi sớm về khuya nên tai tôi cũng được thư giãn hơn trước rất nhiều.

Cuộc sống của Trịnh Thuần Ngôn dường như chỉ còn có hai việc, đó là thi nghiên cứu sinh và yêu đương. Hẹn hò xong rồi lên phòng tự học, tự học xong lại hẹn hò. Cho dù cô ấy có nói rằng cô ấy và bạn trai mình sẽ chẳng có tương lai gì nhưng cô ấy vẫn không đành lòng từ bỏ. Cô ấy thật lòng yêu anh ta.

Ngày cả đến Tô Tiêu cũng thường xuyên lên phòng tự học, lúc làm dáng cũng phải làm ra vẻ đọc sách.

Mọi người đều bận rộn hẳn lên khiến tôi cảm thấy hoang mang, xấu hổ cho sự nhàn nhã của mình.

Khoảng cách với bọn họ ngày càng xa, sự khác biệt cũng càng thêm sâu sắc.

68. Diệp Ly bị đuổi học

Vào một ngày khi học kì hai của năm thứ ba sắp kết thúc, buổi trưa khi tan học, dòng người từ trong các khu học xá đổ ra rồi dần dần tản ra như thác lũ tách thành từng dòng nhỏ. Nhưng những dòng nước nhỏ này lại tụ thành vòng tròn trước cổng khu chung cư.

Tháng đó là tháng tuyên truyền giáo dục tư tưởng chính trị và phẩm chất đạo đức được tổ chức mỗi năm một lần tại trường chúng tôi. Trước cổng khu chung cư có đặt một tấm bảng tuyên truyền giáo dục tư tưởng chính trị và phẩm chất đạo đức. Vòng tròn đó chính là nhóm người tụ tập xung quanh tấm bảng tuyên truyền.

Lúc đi qua, tôi thấy rất nhiều người vây quanh chỗ đó, thấp thoáng nghe thấy từ gì đó như “đuổi học”.

Tôi tự nhiên thấy căng thẳng, trong lòng hoảng sợ vô cùng. Một cảm giác lo sợ không tên không biết từ đâu ùa vào trong lòng tôi.

Hoàn toàn là trực giác. Một người vốn chẳng bao giờ tụ tập để xem những cảnh tượng náo nhiệt như tôi lại đang ra sức chen vào đám đông. Giống như bị một thế lực thần bí nào lôi kéo khiến tôi không ngừng đẩy hết mọi người đứng cản phía trước, tiến sát đến tấm bảng tuyên truyền.

Đó là 1 tấm bảng rộng hai mét vuông. Một hàng giấy mười sáu tờ được dán ngay ngắn phía trên. Giấy trắng mực đen.

Hình như chỉ liếc qua tôi đã thấy một tờ giấy trong số đó có viết như sau: Diệp Ly, nữ, người tỉnh... vùng..., sinh viên khoa... của trường niên khoá 2000.

Tháng 4 năm 2003, bị bắt quả tang khi đang thực hiện hành vi ăn cắp ba lô tại thư viện trường.

Sinh viên này sau khi khai báo cho biết đã rất nhiều lần thực hiện hành vi ăn cắp tại thư viện. Theo Điều 21 quy định của trường, quyết định kỉ luật không công nhận tư cách sinh viên của Diệp Ly.

Hiệu trưởng...

Người tôi bắt đầu run lên, tại sao vậy, tại sao mỗi khi như vậy tôi lại cảm thấy lạnh, cái lạnh từ dưới chân cứ trào dâng lên khiến tôi không ngừng run lên bần bật. Diệp Ly bị đuổi học. Cô ấy bị đuổi học thật rồi. Trong số những người bị đuổi học có Diệp Ly. Diệp Ly bị nhà trường đuổi học vì tội ăn cắp. Cô ấy dần dần biến mất trong sân trường. Đầu tôi đau khủng khiếp, lú lẫn, mơ hồ, thờ ơ và lạnh lẽo. Cảm thấy chút gì đó thất vọng, vết thương như nhìn thấy được, thậm chí là có thể nhìn thấu cả bên trong.

Cách thể hiện sự sợ hãi như một con thú hoang bị thương của Diệp Ly cứ như đang hiện trước mắt tôi. Toàn thân sưng máu, ánh mắt kinh hoàng của cô ấy, ánh mắt vội vàng lướt qua khuôn mặt tôi. Bước chân của cô ấy chạy như bay, những bước chân đã giẫm đạp lên con tim tôi. Tất cả như đang rối tung lên, lần lượt hiện hiện trước mắt tôi.

Bảng tuyên truyền ngày hôm đó có dán tổng cộng mười sáu tờ kỷ luật như vậy. Lời mở đầu mỗi trang giấy đều là những lời sỉ nhục tên tuổi và quê hương của họ. Phần ở giữa viết một cách “trịnh trọng” những từ như là trộm cắp, đánh nhau gây sự, mại dâm. Phần cuối cùng là những lời lẽ không công nhận tư cách sinh viên, nghe chưa chất đến nao lòng. Trên bảng tuyên truyền có dán tên mười sáu sinh viên, còn phía dưới thì có vô số sinh viên xúm lại để ngó nghiêng, bình luận và chế giễu hoặc có người trên khuôn mặt hiện rõ sự bình thản rồi cứ thế bước ra, để lại kẻ hở cho những sinh viên khác xúm lại tiếp tục xem và bình luận, vậy cũng coi như là đã đạt được mục tiêu giáo dục, tuyên truyền đạo đức của nhà trường.

Mười sáu người, đối với ngôi trường có hơn một vạn sinh viên này thì con số đó vẫn chẳng là gì, tỉ lệ không quá một phần một nghìn. Từng tờ kỉ luật này cũng chẳng là gì, ngoài một vài cái tên mà tôi thấy quen, những cái tên khác chỉ đọc rồi lại quên ngay. Vậy mà, tên của mười sáu bạn đó sẽ suốt đời bị gắn liền với sự sỉ nhục, cuộc sống đại học sẽ mãi mãi là những kí ức không thể quay lại từ đầu, tờ kỉ luật này sẽ thay đổi con đường cuộc đời họ và vĩnh viễn không thể nào quên được.

Một bước sa ngã mà phải hối hận cả đời.

Tôi phải cố chen ra từ trong đám đông sinh viên vây quanh đang xô đẩy nhau. Ánh mặt trời hôm đó đẹp vô cùng. Đó là khi tan học, sinh viên trong trường cứ tụ lại như dòng nước lũ từ phòng học đổ dồn về phía nhà ăn và kí túc xá. Ánh nắng chiếu trên khuôn mặt họ, những khuôn mặt trẻ trung và căng tràn nhựa sống. Gió xuân cùng ánh nắng ập thẳng vào mặt khiến mắt tôi cay sè.

Tôi luôn lo lắng e sợ sẽ có một ngày như vậy, và ngày đó đã đến. Diệp Ly bị đuổi học thật rồi.

Thực ra khi chúng tôi biết được tin này thì Diệp Ly đã rời khỏi trường. Cô ấy sống ở khu kí túc xá. Lớp tôi chỉ có năm nữ sinh sống ở đó. Năm người sống ở khu kí túc cũ đã như một nhóm người bị lãng quên, một xó xỉnh bị lãng quên. Toàn bộ những cuộc đấu đá tranh giành đồ kị của con gái hoặc hay ho hơn hoặc khốc liệt hơn đều tập trung ở khu kí túc xá mới.

Vì vậy mà Diệp Ly ra đi lúc nào, lúc đi có khóc hay không, khi đi có mang theo những món đồ yêu thích của mình hay không, khi đi có tạm biệt ai không, ví dụ như anh chàng đã tặng 99 bông hồng cho cô ấy hồi năm thứ ba chẳng hạn...

Tôi chẳng biết điều gì trong số ấy cả. Cô ấy ra đi không nói một lời. Giống như một lần tự sát bí mật, cô ấy tự giết chính mình, cô ấy sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa.

Tôi không biết là hằng năm ở các trường đại học có bao nhiêu sinh viên bị huỷ hoại như thế. Trong những năm tháng sau này của cuộc đời, họ sẽ phải trải qua những đau khổ và hối hận như thế nào nữa. Suốt quãng đời còn lại, vì tờ kỷ luật này họ sẽ đi như thế nào trên con đường gập ghềnh và đầy gian khổ tiếp theo.

Tôi vẫn không quên được cô ấy. Không có cách gì để quên được, giống như không thể quên cái ngày hôm đó, cái ngày mà khi bước ra từ cánh cổng lớn của thư viện, ngôi trường thân thuộc này đã khiến tôi có cảm giác mình bị mất phương hướng.

Muốn nói thật nhiều nhưng bây giờ đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Trường năm nào cũng thực hiện tháng tuyên truyền giáo dục tư tưởng chính trị và phẩm chất đạo đức. Mà tuyên truyền giáo dục tư tưởng và đạo đức tuyệt đối không phải là làm một cái bảng tuyên truyền rồi coi như đã đạt được mục tiêu. Chúng tôi đều là những đứa trẻ đang lớn, ai có thể quan tâm nhiều hơn tới chúng tôi và dẫn dắt chúng tôi? Không thể cứ để sinh viên lần lượt lầm đường lạc lối, rồi cuối cùng lại khai trừ họ. Khai trừ một sinh viên đối với trường học mà nói đó chẳng qua chỉ là một tờ giấy, một cái tên, một con dấu, còn đối với sinh viên, điều đó có nghĩa là huỷ hoại hoàn toàn. Có ai muốn như vậy? Có ai tình nguyện như vậy?

Chúng tôi đều không muốn bị kịch đó xảy ra, chúng tôi thực sự chỉ muốn sống thật tốt, học tập thật tốt mà thôi.

Cuộc sống đại học sau này, xin hãy...

Hãy sống và trân trọng nó.

Năm thứ tư: Sống thử

33. Chương 69 - 71

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri;

mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

69. Thực tập tại toà soạn, chạm trán kẻ thù cũ

Năm đó, khi tôi rút khỏi trung tâm tin tức của trường, tôi nhận ra rằng muốn trở thành biên tập viên thời sự chân chính trong sự hỗn loạn của ngôi trường này là điều không thể. Tôi quyết định đặt chân tới trung tâm tin tức đại chúng khác bên ngoài trường. Năm thứ tư đại học, mục tiêu mà tôi lựa chọn cho mình là một toà báo ở Vũ Hán. Lần này là nhờ một bài viết vụng về đã từng được đăng nên tôi đã được tới toà soạn này và bắt đầu công việc thực tập của mình.

Thực tập là một công việc vô cùng vất vả. Tôi lại là một đứa rất lười, không phù hợp với việc làm tin tức, tôi cứ tưởng viết bản tin chỉ cần ngồi nhà biên tập một chút như trước đây là được. Tôi sợ phải phơi nắng, sợ nắng sẽ khiến tôi đen đi, già đi, xấu đi, tôi sợ gặp mưa gặp gió, dính nước mưa tôi sẽ ốm mất, tôi sẽ ướt như chuột lột (ha ha, viết xong mới thấy câu này không thể nói như vậy được). Từ khi có người yêu, tôi trở thành một cô gái vô cùng, vô cùng yếu ớt. Trước đây chẳng có ai cưng chiều cả, từ bé đã biết tự lo liệu mọi thứ, tất cả đều dựa vào bản thân, vậy nên tôi đã trở thành một người rất kiên cường, kiên cường đến ngoan cường. Bây giờ đã hoàn toàn thay đổi. Hoá ra ta cũng có thể được nuông chiều ngay cả khi đã không còn nhỏ nữa.

Thực tập như vậy tự nhiên thấy vô cùng mệt mỏi, thầy giáo nhìn thấy tôi như vậy cũng không muốn kèm cặp tôi nữa. Cho đến khi tôi gặp Lâm Lập Thuần trong văn phòng toà soạn.

Trong giây lát khi vừa mới gặp nhau, tôi quả thật không dám tin vào mắt mình. Thế nào mà lại gặp cô ta cơ chứ? Nhưng rõ ràng là cô ta. Đại học năm thứ tư rồi, vậy mà cô ta không hề thay đổi, làn da vẫn trắng hồng như trước, đôi mắt vẫn to tròn như của nhân vật trong phim hoạt hình Nhật Bản, dáng người không lấy gì làm cao, ăn mặc vẫn bốc lửa như xưa. Cái giây phút nhìn thấy tôi, cô ta cũng sững người, ánh mắt cô cũng đầy vẻ kinh ngạc, giống như tôi, kinh ngạc chứ không phải vừa sợ vừa mừng. Các cụ đúng là thánh thật, sao có thể sáng tạo ra nhiều từ ngữ tuyệt vời như thế nhỉ, “oan gia ngõ hẹp”.

Chúng tôi nhìn nhau mất hai giây, tôi lấy hết can đảm nói với cô ta một cách dè dặt: “Là cậu sao? Thật khéo quá”. Cô ta vênh mặt nhìn tôi một cái chứ chẳng thèm đáp lại lời tôi. Tôi ngượng ngùng bỏ đi, mẹ kiếp, vẫn kèn kịu vậy à!

Lâm Lập Thuần là bạn học phổ thông với tôi. Hồi còn học phổ thông, hai người chúng tôi đều thuộc loại nổi trội của trường. Cô chủ nhiệm luôn coi hai chúng tôi là hai vật báu. Đến nổi tên của hai chúng tôi chẳng ai là không biết, chẳng ai là không rõ. Tôi luôn thích những cô gái giỏi giang. Cho dù cô ta ngạo mạn cuồng vọng hơn tôi rất nhiều. Thế là tôi với cô ta đã từng có thời gian là bạn tốt của nhau, cùng đi học, cùng đi ăn cơm, lúc nào cũng xuất hiện cùng với nhau.

Chuyện xảy ra sau này nói ra thật tầm thường. Lâm Lập Thuần thích một nam sinh, nhưng cậu ta lại thích tôi. Không thể nào trách tôi được, tôi là một nữ sinh trầm tính và sống nội tâm, tuyệt đối không bao giờ tranh giành tình yêu với người khác. Trách thì chỉ có trách cô ta quá tự cao, ngạo mạn, đứa con trai nào mà chịu được chứ! Thật thà mà nói, cô ta đã kiêu ngạo đến độ không ai sánh bằng. Xưa nay cô ta đi đường chỉ nhìn lên trời chứ không nhìn người, chẳng bao giờ cười với ai, những lúc tỏ ra không thèm để tâm thì chỉ hăm hứ một cái.

Sau khi tôi và anh bạn kia trở thành bạn tốt, chúng tôi cũng từng nói chuyện về Lâm Lập Thuần. Tôi nói một cách vô cùng bức tức, tôi thực sự không hiểu sao một cô gái lại có thể ngạo mạn đến độ không ai sánh kịp như thế. Phải, cô ta xinh đẹp, cô ta thông minh, cô ta có tài, cô ta có cá tính! Những cái đó tôi cũng có, nhưng tôi đâu có giống cô ta? Tôi trầm tính và sống nội tâm, gặp ai cũng cười, gặp những người mà mình không hề thích thì chỉ không nói chuyện với người ta mà thôi, chứ không vênh mặt lên, hăm hứ vào mặt họ như vậy.

Lại nói chuyện cũ, chuyện tôi và cô ta tại sao lại trở thành kẻ thù. Năm đó khi thấy quan hệ giữa tôi và anh bạn kia ngày càng thân thiết hơn, cô ta dường như đã buồn rất nhiều ngày. Một buổi tối tự học, tôi và anh bạn kia đang cầm cúi thảo luận một vấn đề (chúng tôi đều là những học sinh ngoan, cách mà chúng tôi thể hiện sự thích thú rất đơn giản). Học sinh ở trong lớp không đông lắm, có lẽ Lâm Lập Thuần nghe thấy những lời thì thầm của chúng tôi, sự nhần nại cũng đã lên đến đỉnh điểm, cô ta liền đứng bật dậy, rút

một quyển sách ném về phía hai chúng tôi! Tôi cảm thấy “không ai sánh kịp” là những từ chưa đủ để hình dung về cô ta, quả thực là điên khùng! Đúng là đồ thần kinh. Hai chúng tôi đều nhìn Lâm Lập Thuần. Cô ta không thèm ngó đến chúng tôi nữa mà xách ba lô xông thẳng ra khỏi lớp học.

Không chỉ có vậy, từ đó trở đi, cứ lâu lâu cô ta lại viết thư cho tôi! Trong thư toàn là những lời lẽ khiêu khích tôi, nói cô ta sẽ không thua tôi, rằng cô ta khinh thường tôi. Sau mỗi lần viết thư cho tôi, thì cô ta lại ngay lập tức viết cho cậu bạn kia một bức thư.

Cứ mỗi lần nhìn thấy lá thư kẹp trong quyển sách là đầu tôi lại như muốn bung ra.

Tôi thấy thần kinh cô ta thật sự có vấn đề, là chứng phiền muộn u uất hoặc là bệnh nóng tính, hay nghĩ ngợi viển vông. Lâm Lập Thuần là nữ sinh thần kinh không bình thường nhất mà tôi từng gặp, từ góc độ của một người bình thường mà nói, tôi cũng chẳng có cách nào để giải thích hành vi của cô ta.

Tôi không có bất cứ sự phản kháng nào. Trong lòng thầm cảm thấy đau xót. Trong lớp có bao nhiêu người nhìn tôi và cậu bạn kia, nhưng tôi vẫn cảm thấy sự xót xa còn lớn hơn cả sự khó xử. Hai nữ sinh ưu tú có thể làm bạn, nhưng hai nữ sinh ưu tú đều có cá tính khá cực đoan mà làm bạn với nhau thì lại giống như đang lắp ráp một quả bom hẹn giờ, nếu không cẩn thận, sẽ khiến tình cảm giữa hai người tan thành mây khói.

Tôi không thể tha thứ cho cô ấy. Thực sự thì cô ta cũng chẳng hề hối lỗi. Tính cách cô ta vẫn như vậy cho đến tận bây giờ.

Cô chủ nhiệm không hề biết gì đến chuyện giữa chúng tôi, sau này, trong một lần biểu diễn, cô chủ nhiệm lại yêu cầu chúng tôi diễn chung một tiết mục. Khi đó đang ở trong văn phòng, tôi và Lâm Lập Thuần đứng trước mặt cô chủ nhiệm. Cô chủ nhiệm vừa dứt lời, Lâm Lập Thuần ngẩng cao đầu nói: “Em nhất quyết không làm chung bất cứ việc gì với Dịch Phấn Hàn đâu. Cô muốn tìm ai thì tìm”. Cô ta lại hứ một tiếng rồi quay người đi thẳng, không hề ngoảnh lại. Tuyệt nhiên không hề để tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của các giáo viên trong văn phòng. Nếu như đối tượng mà cô ta đối đầu không phải là tôi thì có lẽ trong khoảnh khắc đó, tôi đã xếp cô ta vào danh sách thần tượng của mình rồi.

Tôi vốn không phải là đứa hay cạnh tranh với người khác. Bởi lẽ, tôi hiểu rằng cảnh giới cao nhất của sự cạnh tranh đó là cạnh tranh với chính mình, không ngừng vượt qua chính mình, chiến thắng chính mình, bạn sẽ chiến thắng được nhiều thứ. Huống hồ là những kì phùng địch thủ khó nhằn.

Nhưng Lâm Lập Thuần luôn coi tôi là đối thủ. Cô ta đã nhiều lần “xuất chiêu”, tôi tránh né không kịp nên đã trúng đòn. Có những lúc cô ta dằng dằng sát khí đến nỗi hoa nở cũng phải lụi tàn. Khi cao thủ độ chiêu, cái để so sánh là thực lực chứ không cần phải lo lắng đối thủ của mình chơi xấu. Tiểu thuyết của Kim Dung đều viết như vậy cả. Đây cũng là điều khác biệt giữa cuộc chiến với Lâm Lập Thuần và cuộc chiến với Chu Dữ. Thế nên có thua thì cũng phải thua một cách tâm phục khẩu phục.

Cô ta cần mẫn hơn tôi. Cùng được một thầy giáo dẫn đi khắp nơi, nhưng cô ta luôn hăng hái hỏi thầy, tranh thủ viết từng giây từng phút, chỉ sợ tôi viết bản tin nhanh hơn cô ta, dàn ý mới hơn cô ta, thu thập tài liệu nhiều hơn cô ta. Đợt đó, hai đứa chúng tôi tất tả chạy theo thầy để đi lấy tin, thầy hướng dẫn ba sinh viên thực tập, chuyện này lại khiến tôi nhớ đến những tài liệu học tập mà chúng tôi thường dùng khi còn học trung học, gọi là “học làm bá chủ”.

Có lẽ ông thầy đó rất ít khi gặp được những sinh viên thực tập chăm chỉ như vậy, nên liên tục thốt lên, quả là hậu sinh khả ư, hơn nữa lại sinh ra đến hai cô học trò xuất sắc. Đáng thương thay một sinh viên thực tập khác đã bị tôi và Lâm Lập Thuần dọa cho chạy mất dép.

Thực ra có một số nữ sinh vì tranh lấy bản tin mà đã dùng mọi thủ đoạn, liếc mắt đưa tình, đồ kị rồi tranh giành đấu đá lẫn nhau còn Lâm Lập Thuần lại tuyệt đối quang minh chính đại, hoàn toàn chỉ dựa vào sự nỗ lực của bản thân.

Tôi dần dần bại trận. Trước đây tôi đã từng nói rằng mình thật sự là một đứa con gái yếu ớt, hơn nữa bản chất lại không thích tranh giành với người khác. Tôi thích ngủ, tôi sợ phải phơi nắng, tôi lười nói chuyện, tôi không hề thích hợp với việc làm tin tức, nếu không phải là Lâm Lập Thuần ép tôi thì tôi đã thôi làm từ lâu rồi. Có ép cũng vô ích, cuối cùng thì tôi cũng không làm. Chuyện gì mà bị ép làm thì sẽ chẳng bao giờ

duy trì lâu được, cứ coi là bị ép phải xây dựng sự nghiệp đi chẳng nữa, nhưng nếu bản thân không có hứng thú thì cũng không thể kiên trì lâu được.

Số lần tôi đến toà soạn thưa dần, bản tin của một phóng viên tin tức thì không nhiều, vậy mà tên của Lâm Lập Thuần vẫn thường xuất hiện trên mục khoa học giáo dục của các tờ báo như: tờ X của tỉnh Sở Thiên, hoặc báo Y của tỉnh Vũ Hán. Thế nên tôi nhận ra rằng mình đã làm. Có lẽ cô ta thực sự không muốn cạnh tranh với tôi, cô ta chỉ muốn xây dựng sự nghiệp làm một kĩ nữ nổi danh mà thôi, ôi xin lỗi, viết nhầm rồi, phải là làm một kĩ giả nổi danh mới đúng.

Lần cuối cùng lấy danh nghĩa toà soạn chúng tôi đi phỏng vấn, do thầy có việc đột xuất nên để cho tôi và Lâm Lập Thuần đi. Đó là một công ty ở bên Hàn Khẩu. Tôi và Lâm Lập Thuần phải lên chuyến xe 607. Cô ta lên trước, tôi nhìn thấy rõ ràng cô ta đưa 1,2tệ, tôi vội vàng lên xe, rồi cũng đưa 1,2tệ. Thực ra mà nói, đi xe buýt với người quen thì chuyện mỗi người phải tự bỏ ra 1,2 tệ đối với tôi thật sự không quen lắm, nhưng Lâm Lập Thuần lại cứ đứng đưng làm như vậy.

Trên xe rất đông. Hai người chúng tôi bị ép đứng sát nhau, nhưng trên cả đoạn đường chẳng hề nói với nhau câu nào. Tôi không thích nói chuyện với người khác, cô ta cũng chẳng thèm nói chuyện với ai. Khi tới toà nhà Thủ Thủy, người bên cạnh xuống xe, để lại một ghế trống, tôi muốn nói theo thói quen là “cậu ngồi đi”, nhưng bỗng nhận ra rằng bên cạnh mình là kẻ khác người Lâm Lập Thuần nên liền ngậm miệng luôn. Cô ta cũng không ngồi. Trong khi hai chúng tôi còn đang đùn đẩy nhau thì một người phụ nữ trung niên đáng người phốp pháp với lớp phấn nền rộm và nét lông mày thô xấu trên mặt đã lao như tên bắn lên chỗ ghế trống, đặt mông xuống ngồi như trút bỏ được gánh nặng.

Cuộc phỏng vấn khá thuận lợi. Tôi nhận ra rằng xinh đẹp mà làm tin tức rất có lợi thế. Rất nhiều người đàn ông trung niên khi trả lời phỏng vấn đều có ấn tượng tốt với chúng tôi. Lúc đó tôi đã chẳng muốn làm gì nữa, chỉ nhìn Lâm Lập Thuần một mình gánh vác hết cả công việc. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, người đàn ông kia đề nghị đưa chúng tôi về.

Ông ta mở cửa chiếc Daben, làm động tác mời vào xe. Tôi tự nhiên không muốn ngồi cạnh ông ta, cả người ông ta toát lên một mùi thô bỉ, béo không thể nào chịu được. Tôi vốn dĩ cứ ngồi ô tô con là thế nào cũng say, ngồi cạnh ông ta mà không nôn mửa thì thật là khó chịu. Lâm Lập Thuần do dự đứng trước cửa xe một lúc, cuối cùng cũng luồn lên ghế trên ngồi. Tôi rất khó chịu, cô ta còn ghét tôi hơn là ghét cái gã đàn ông tai to mặt lớn kia. Cô ta thà ngồi với ông ấy chứ không muốn ngồi cạnh tôi. Để tự an ủi mình, tôi lại nghĩ ra một giả thiết, có thể là cô ta đang muốn tìm cơ hội để moi tiền. Còn về việc tại sao phải làm điệu bộ do dự đứng trước cửa xe thì lại phải dùng đến điển cố “Kỹ nữ và tám biến trình tiết”. Quả nhiên giống như những gì tôi nghĩ, tôi cảm thấy dễ chịu hơn hẳn, giống như ngày hè được ăn kem vậy.

Tôi ngồi ở ghế sau, nhìn thấy người đàn ông kia nói chuyện với Lâm Lập Thuần, cười đến rung từng thớ thịt trên mặt, còn Lâm Lập Thuần vẫn cứ giữ cái vẻ kèn kiêu cố hữu của mình, chẳng hề nghiêng đầu sang nhìn gã béo kia. Trong lòng tôi không thấy thoải mái. Cái điệu bộ giả tạo mà cứ như thật vậy, không khác gì chuyện AQ giả làm con gái nhà lành. Tôi ngăn người ra, nghĩ một lúc, nếu mình xuống xe trước, chắc bọn họ còn vui đến độ cười vỡ bụng mất thôi, làm thế cho ai coi chứ? Tôi tự an ủi mình một chút rồi ngủ một cách ngon lành.

Khi xe đến phố Vĩnh Thanh thì đột nhiên gã béo kia phanh gấp một cái. Tôi giật mình tỉnh dậy trong sự mơ hồ, lúc đó tôi nghe thấy tiếng chửi chủa ngoa của Lâm Lập Thuần: “Đồ đi để, đồ chó chết”. Tiếng mở cửa xe rầm một cái, bỗng nhiên một tờ giấy màu sắc rực rỡ bay trong không trung. Tôi vội vàng chạy ra khỏi xe. Ôi mẹ ơi, bao nhiêu là tiền! Tôi cứ thấy thương tiếc cho gã béo kia. Quay đầu lại nhìn Lâm Lập Thuần, đáng người cao ráo của cô ta dần dần biến mất trong một chiếc taxi Fukang màu hồng. Tôi sợ gã béo kia lại quay ra làm phiền mình nên vội vàng gọi một xe khác chạy biến luôn.

Toà soạn lúc này giống như một cái sọt rác lớn, tôi cân nhắc rồi quyết định sẽ không đến đó nữa. Tôi sẽ tìm một toà soạn khác để thực tập. Mặc dù đây không phải do lỗi của tôi, cũng chẳng phải là sai lầm của chúng tôi mà chỉ vì quá mức cẩn thận đến mức nhát gan.

Có điều là từ đó về sau, trước mặt người khác tôi chẳng bao giờ nói đến chuyện Lâm Lập Thuần hơn người như thế nào. Một nữ sinh như thế thì tôi ủng hộ cái sự không ai sánh bằng của cô ta.

70. Sống thử

Sau khi từ toà báo về tôi đã chuyển nhà đến đơn vị thực tập ở Hàn Khẩu.

Trong thời gian thực tập của năm thứ tư, tôi và bạn trai bắt đầu sống chung. Đối với tôi việc này còn quan trọng hơn việc thực tập rất nhiều. Nguyên nhân của việc sống chung là đơn vị thực tập của tôi ở Hàn Khẩu mà trường học của tôi lại ở Vũ Xương. Để thuận tiện hơn chúng tôi đã sống chung.

Tôi và bạn trai tôi quen nhau thế nào không phải là điều quan trọng. Quan trọng là tôi và anh ấy yêu nhau, và đã về sống với nhau. Không biết sau này tôi có còn yêu anh ấy không nhưng giờ đây tất cả tình yêu của tôi đều dành cho anh ấy, cho cuộc sống chung này, vì thế chúng tôi không phải giấu giếm nhau gì nữa. Lời hứa về “chuyện ấy” là một cam kết rất quan trọng, cách nhìn của tôi từ trước đến giờ vẫn vậy. Trong trường học người ta cho phép được yêu nhau, nhưng sống với nhau thì cấm tuyệt đối.

Cho đến tận ngày sống chung, tôi vẫn không ý thức được rõ ràng mình đang làm gì.

Anh ấy nói: “Em yêu, chúng ta sống cùng nhau nhé, để mỗi ngày không phải đi đi về về hai lần nữa, mệt lắm”.

Tôi đồng ý mà gần như không suy nghĩ gì cả.

Cách nghĩ của tôi rất đơn giản. Sống với nhau không có nghĩa là buộc phải có chuyện đó. Tôi suy nghĩ ngây thơ như vậy đấy. Điều này cũng đã cho thấy, rõ ràng quan niệm về tình yêu của tôi còn quá non nớt. Tôi khát khao được trở thành người trưởng thành nhưng cũng sợ trách nhiệm mà một người trưởng thành phải gánh vác.

Ban đầu chúng tôi tìm được một căn nhà, ở đó phải thuê chung với người khác. Có hai phòng, phòng còn lại cũng là một đôi. Buổi sáng hôm chúng tôi đi xem phòng, ra mở cửa cho chúng tôi là một cô gái vẫn còn mặc nguyên áo ngủ, đầu tóc bù xù. Khi cô ấy đưa tay lên buộc tóc tôi đã kịp nhìn thấy “cổ” dưới cánh tay cô ấy đen sì như cả tháng nay chưa được dọn dẹp. Còn người bạn trai để nguyên bộ dạng mình trần đi ra.

Trong phút chốc, tôi bỗng thấy sợ. Ý thức được rằng cuộc sống chung sẽ xoá bỏ mọi rào cản giữa tôi và người tôi yêu, nếu cuộc sống ấy biến một người con gái thành một bà già lão邁, luộm thuộm, ăn mòn tất cả sự kín đáo dịu dàng của người con gái, tôi sẽ tình nguyện sống độc thân.

Trong tôi một nỗi sợ hãi chưa bao giờ có về hai từ “sống thử” đã hình thành. Thực ra chẳng qua là chưa hiểu rõ về tình yêu. Thực ra, chẳng qua là đã ước mong quá cao vợi về tình yêu và cuộc sống. Nữ sinh. Một nữ sinh còn chưa rời khỏi ghế nhà trường. Một nữ sinh với những khát vọng cao xa về tình yêu, cuộc sống. Sống thử sẽ biến tình yêu thành gần giống với những thói thường ngày, hiện thực đã làm tan vỡ giấc mộng tình yêu chưa kịp dứt.

Tôi không thể chấp nhận một ngày nào đó sau khi sống chung, tôi cũng xuất hiện trước mặt người lạ với bộ dạng đầu tóc rối bù, mặt mày nhem nhuốc, vẫn còn mặc nguyên áo ngủ. Tôi cũng không thể chấp nhận một ngày nào đó sống chung tôi mặc áo sát nách, để lộ nguyên vùng “cổ” dưới cánh tay chưa dọn sạch cho cả thiên hạ nhìn thấy...

Trong trường học, có bao nhiêu nữ sinh ôm ấp niềm mong mỏi về một cuộc sống yêu thương tươi đẹp, nên đã lựa chọn sống chung với người mình yêu, rồi lại từ tổ ấm đã từng chung sống đó ra đi mang theo tình yêu vỡ vụn. Tôi tin rằng những nữ sinh này sẽ thay đổi không chỉ quan niệm về tình yêu, mà cả những điều nhỏ nhặt nhất khi làm con gái.

71. Khi mới sống chung, “tương kính như tân”

Ngày đầu tiên sống chung, tôi và bạn trai đã đề ra ba quy ước. Thứ nhất, không được tự tiện đụng vào những vật dụng cá nhân riêng tư của tôi. Thứ hai, dùng nhà vệ sinh phải chú ý đóng cửa. Thứ ba, hãy nhắc nhở tôi nếu tôi vô ý để mình lười thôi, đầu tóc rối bù. Tôi không muốn trong gia đình tạm thời này, tôi trông giống với dáng vẻ của một bà vợ đã kết hôn nhiều năm.

Đêm đầu tiên khi ngủ, tôi mặc một bộ quần áo ngủ “khuôn phép” nhất, với áo dài quần dài. Anh ấy thì võ trang đầy đủ, mặc nguyên quần jeans đi ngủ.

Thực ra, trước khi sống chung chúng tôi đã từng có những cử chỉ ôm ấp yêu thương. Nhưng đêm đầu tiên sống với nhau, hai người ăn mặc chỉnh tề nằm cùng một giường, cứng nhắc như hai người máy vậy. Không

ai đụng chạm đến ai, chỉ có tay trong tay mà thôi. Bây giờ nghĩ lại, hai người ở với nhau như thế thật quá ngốc, đã ngủ cùng nhau rồi, còn giả vờ trong trắng gì nữa. Tôi thành thực nói với bạn, không phải là giả vờ trong trắng, mà là căng thẳng, thực ra tôi chưa chuẩn bị gì hết, cả về tâm lí lẫn sinh lí.

Từ việc này tôi rút ra một kết luận, trước khi một nữ sinh yêu và quyết định sống cùng bạn trai, hãy suy nghĩ thật chín chắn, nếu có quan hệ, bạn có đồng ý không? Bạn có hối hận không? Suy nghĩ thật thận trọng trước khi làm những việc này. Đừng hồ đồ lưỡng lự để xảy ra chuyện, xảy ra rồi lại hối hận không kịp.

Còn tôi, trước việc này tôi chẳng suy nghĩ gì nhiều. Khi đó trong mắt tôi, sống chung chỉ là về ở cùng nhau thôi, mà ở cùng nhau thì chẳng có iên hệ trực tiếp nào với chuyện ấy. Nếu có mối liên hệ gì tôi cũng chẳng biết nên làm thế nào.

Đêm đầu tiên, tay trong tay tôi ngủ rất ngon lành. Không gian chật hẹp của căn phòng mờ ảo sắc màu lãng mạn, ấm áp.

Cuộc sống chung của tôi bắt đầu mơ hồ như thế.

Giai đoạn đầu tiên của cuộc sống chung có đặc điểm chủ yếu là “tương kính như tân”.

Khi ở nhà tôi ăn mặc rất chỉnh tề, mặt mày tươi tỉnh, tuyệt đối không mặc quần áo ngủ đi ra ngoài. Dù nhà vệ sinh không bao giờ quên đóng cửa, cũng giống như phòng trộm vậy.

Còn anh ấy, tôi cũng không cho phép mặc quần đùi đi đi lại lại trước mặt tôi, hoặc những việc như: chưa tắm mà đã đi ngủ, đánh răng rồi mà còn ăn thêm...

Sống chung đến mức này rồi, tôi biết, nếu không phải quý yêu bản thân mình, thì tôi cũng không thể nắm giữ được tình yêu của mình.

34. Chương 72- 74

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

72. Đêm đầu tiên, mơ hồ

Đã viết về sống thử, thì sẽ có những chuyện không thể tránh khỏi. Nếu tôi nói, tôi đã sống cùng bạn trai suốt ba tháng hè, nhưng chẳng ai đụng chạm đến ai cả, tôi dám chắc rằng, rất nhiều độc giả sẽ lớn tiếng mắng rằng: “Làm kĩ nữ còn đòi lập biển trình tiết”. Kỳ thực, theo tôi thấy, sống chung không có quan hệ mới là ngu ngốc nhất, mọi người đều hiểu giữa “kĩ nữ lập biển trình tiết” và trình nữ bị chửi là kĩ nữ thì ai đại hơn ai.

Tôi không phải là người ngu ngốc nhất. Cho nên tôi không thể tránh được những thói tục thường tình. Vì thế trong cuộc sống chung, có những trải nghiệm không thể tránh khỏi, hơn nữa, để thoả mãn tính hiếu kỳ của độc giả, tôi đành nhân nhện chịu đựng sự xấu hổ và xót xa để viết ra từng chi tiết một.

Sự khác nhau giữa một cô gái 20 tuổi đã có một trăm lần kinh nghiệm MAKE LOVE và một người phụ nữ 30 tuổi cũng với một trăm lần kinh nghiệm MAKE LOVE chẳng qua chỉ là sự thẹn thùng e ấp mà Chúa

trời đã ban tặng cho cô gái 20 tuổi vẫn còn lưu giữ được. Thậm chí đã trải qua một trăm lần phẫu thuật, đáng hiên về thể xác, thì cô gái 20 tuổi đầy ắp sức sống này vẫn có thể pha trò và vô tư nói về cảm nhận của mình, thậm chí nói về tâm trạng lúc đó như chưa có gì xảy ra.

Là một cô gái 20 tuổi, tôi không có tư cách gì để hoa chân múa tay nói chuyện giới tính. Tôi nghĩ viết ra những điều này đã đủ muối mặt lắm rồi. Có lẽ khi đối diện với hoàn cảnh này, những quan điểm này của tôi quá bảo thủ, quá lạc hậu. Nhưng, tôi vẫn nghĩ rằng nên miêu tả chi tiết những gì diễn ra lúc đó để có chỗ dựa cho những gì tôi viết, thật sự rất khó để bắt đầu.

Do đó, liên quan tới tất cả những điều này, tôi không viết về quan hệ tình dục, chỉ viết về tâm tư tình cảm mà thôi. MAKE LOVE là sự cảm nhận về thể xác. Mà sự cảm nhận thể xác suy cho cùng vẫn là sự cảm nhận của trái tim chứ không phải là cảm nhận đơn thuần của các giác quan.

Tôi rất mơ hồ, mơ hồ từ khi bắt đầu cho đến khi kết thúc.

Giống như hai người chung sức chung lòng làm một công việc gian khổ mà vĩ đại. Vượt qua tầng tầng cách trở, cách trở của tâm hồn và cách trở của thể xác, từ lạ lẫm đến thành thục chỉ để hoàn thành một nghi thức nào đó. Những kết quả này phải chăng có ý nghĩa gì đó, phải chăng đã đem lại cảm giác hân hoan về thể xác, tôi không biết, tôi hoàn toàn mơ hồ.

Tâm hồn tôi, thể xác tôi bối rối lặng lẽ nằm xuống đó, ở đó chờ đợi, chờ đợi một thử thách, thay đổi một chút, kết thúc nhẹ nhàng. Dường như đó là thủ thuật của thể xác và tâm hồn, lúng túng bối rối, nơm nớp lo sợ. Không muốn tháo chạy nhưng cũng không muốn đón nhận.

Có lẽ là vì trưởng thành, vì một khát vọng trưởng thành vội vã, vội vàng mong muốn để lại một điều gì đó mình chứng cho dấu vết trưởng thành, từ lúc còn là bé con cho tới khi trở thành một cô gái, mặc dù trong thâm tâm đã hiểu rõ, trưởng thành là một việc chẳng bao giờ xảy ra trong tích tắc.

Vào lúc đó không có tình dục. Lần đầu tiên của người con gái thường không liên quan gì đến tình dục cả.

Bởi vì khi đó, cơ thể của chúng ta vẫn chưa hiểu thế nào là dục vọng. Dục vọng trong chúng ta vẫn chưa bắt đầu. Mặc dù nếu có dục vọng thì mới chỉ ở trạng thái manh nha thôi. Lần đầu tiên là một cửa ngõ, sự bắt đầu của dục vọng thường chính thức bắt đầu từ lần đầu tiên để tiến lên mức cao hơn. Trước lần đầu tiên, dục vọng chỉ là một dòng chảy ngầm, mơ màng khó hiểu, đến mức tôi và bạn rất có thể đã lơ là không chú ý, ít nhất là đối với các bé gái. Một khi cánh cửa đã được mở ra, những cơn sóng sẽ ào ạt trào dâng không có gì ngăn cản nổi.

Có những thứ do không có thời gian, bạn không cảm thấy nó quan trọng, chỉ khi nếm thử mới phát hiện ra mình không thể bỏ nó được. Dục vọng của nam giới lại không phải như thế.

Nó giống như một mật thất, có một cửa. Được an ủi vỗ về, được nâng niu, được mang dấu vết của một người khác, cứ như từng chút từng chút một tan ra, cho đến khi da thịt hoàn toàn mất hết cảm giác.

Cho nên, vẫn chỉ là mơ hồ.

Ngoài sự mơ hồ, không còn sự trợ giúp nào cả. Không có sự trợ giúp về tâm hồn, về thể xác. Cả tâm hồn và thể xác đều như bị quăng vào một nơi hoang dại. Hoang dại về thời gian, khôn cùng về không gian, hieu quạnh đường nào. Mệnh mông hù ảo mà cô độc, chỉ có sự gần gũi giữa da thịt, chỉ có sự dựa dẫm về thể xác, mới có thể sưởi ấm lòng người, mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của những vật quanh mình, mới thấy mình không cô đơn đến vậy, mới biết cảm giác suýt rơi xuống vực thẳm là như thế nào.

Hai bên bối rối cảm nhận sự tồn tại của người còn lại, bối rối để lại dấu vết của mình trên cơ thể người mình yêu, rồi tan vào nhau một cách khó khăn.

Như vậy mới có thể vượt qua giới hạn về thể xác. Vượt qua một giới hạn lúc nào cũng là một việc làm khó khăn. MAKE LOVE cũng vậy.

Giống như một con dao sắc nhọn vạch thành một vết thương trên mặt đất. Trong chớp mắt, cả thế giới như đang quặn quại, đau đớn, nổi đau cứ lặng lẽ lan ra.

Vì vậy cơ thể bắt giác run lên không kìm nén được. Dường như rất lạnh. Dường như đang để mình trần trong một đêm đông buốt giá. Cảm giác bắt lực lại một lần nữa nổi dậy. Chỉ có sự ấm áp đó mới có thể

gieo từng chút từng chút một vào da thịt.

Không biết tôi đang làm gì. Tôi thực sự không biết lúc đó mình đang làm gì.

Nước mắt long lanh, trái tim mềm nhũn.

Tôi cuộn tấm thảm lại. Ngược lên nhìn trần nhà. Ánh mắt tôi cũng trống rỗng, vô hồn như trần nhà kia vậy. Nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, ngoài trời là một màn đêm vô định, đen như trong đen trong mắt tôi.

Trong lòng tôi chưa bao giờ trải qua cảm giác trống rỗng và mơ hồ như thế. Thậm chí chẳng biết mình phải nghĩ gì, chẳng biết phải biện hộ gì cho bản thân.

Bởi vì, tôi thực sự không biết vì sao, như thế nào, làm sao tôi lại như thế, tôi đã làm một việc mà từ trước tôi nghĩ là một việc nghiêm túc, thiêng liêng và rất quan trọng.

Tôi đã nghĩ rằng, tôi nên dành nó cho đêm tân hôn. Hoặc giống như trong tiểu thuyết, tôi sẽ hiến dâng nó cho người tôi yêu thương nhất nhưng tôi lại không thể yêu được người ta. Nhưng chẳng còn gì cả, không còn tình yêu cháy bỏng không thể kìm nén, không còn những ham muốn cuộn cuộn dâng trào không gì ngăn cản được, không còn những hứa hẹn nghiêm túc và suy nghĩ thận trọng trước kia, thậm chí không còn một sự lựa chọn cho một ngày đặc biệt nào đó để hoàn thành nghi thức này. Tất cả đều rất mơ hồ, mông lung. Chỉ có cảm giác mình đang phát triển không cưỡng lại được. Giống như cây mọc nơi đồng nội, phải ra hoa, giống như người con gái phải trở thành thiếu phụ. Chẳng qua cũng chỉ là khát khao trưởng thành.

Ngoài mơ hồ ra, vẫn lại là mơ hồ, mơ hồ, mơ hồ.

Chúng ta khát khao trưởng thành vội vã như thế này, chúng ta đã lựa chọn một cách thức như thế này, không còn lo trước lo sau, không còn suy tính kỹ càng, chúng ta đã trao cho nhau hơi ấm cơ thể mình, đã minh chứng cho sự trưởng thành bằng thể xác.

Bởi vì đã lớn, cho nên cần phải yêu. Nguyên nhân của lần đầu tiên đơn giản như vậy. Nói về lần đầu tiên quá phức tạp là sự dẫn dắt thiếu chính xác của các phương tiện truyền thông.

Thực ra đã có biết bao nhiêu người suy tính kỹ càng cho lần đầu tiên của họ, chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng và hiểu rõ mình đang làm gì. Đặc biệt là thế hệ chúng ta, lần đầu tiên đã không còn là cam kết nghiêm túc của tình yêu, không phải là sự buông thả tự nhiên về tình dục, không phải là vì tiếng tăm, vì kỷ niệm, hay vì để minh chứng, mà chỉ là: khát khao làm người lớn.

Lần đầu tiên đã trở thành một dấu hiệu không ẩn chứa ý nghĩa, cứ đứng mãi ở đầu con đường dẫn tới sự trưởng thành.

Khi yêu lần đầu chúng ta không hiểu về tình yêu. Trong đêm đầu tiên, chúng ta cũng không hiểu nổi mình đang làm gì.

Đêm đầu tiên, ngoài mơ hồ không hiểu ra vẫn chỉ là mơ hồ, mơ hồ và mơ hồ. Thương cảm vô hạn.

73. Hạnh phúc trôi buồm

Ban ngày, hai chúng tôi ai nấy mải mê với công việc của mình. Hết đợt thực tập này lại đến đợt thực tập khác, hết đi làm rồi lại đi làm. Buổi tối, sau khi trở về, anh ấy nấu cơm cho tôi, mua những thứ tôi thích ăn, rồi tỉ mỉ rửa, thái, và cho vào nồi nấu, tôi nhìn anh ấy bận rộn trong cái nóng 40 độ của nhà bếp, những giọt mồ hôi lấp lánh trên trán, lăn dài trên khuôn mặt, tôi nghĩ, anh ấy rất yêu tôi. Mặc dù chúng tôi sống cùng nhau mà không có quan hệ giới tính. Sau khi ăn xong, tôi nhận rửa bát. Mặc dù lúc ở nhà tôi ghét việc rửa bát nhất trên đời.

Sau đó chúng tôi cùng nhau xem tivi, hoặc cùng nhau lên mạng, cùng xem những tấm thiệp, cùng chat. Vào những buổi tối trời quang đãng, chúng tôi đi dạo bên bờ sông, cùng ngắm đom đóm nh sao giăng ở bờ sông bên kia. Cuối tuần chúng tôi cùng nhau đi dạo, đi shopping, giống như những cặp vợ chồng vừa mới kết hôn khác đang bắt đầu cho một cuộc sống chung. Nhiều lúc quên mất mình vẫn đang còn là sinh viên.

Sau khi cảm giác mới lạ, lung linh của những ngày đầu sống chung đi qua, tôi bắt đầu bình tĩnh suy nghĩ, và rút ra một kết luận, tôi và anh ấy sống chung có lẽ là một sự khởi đầu sai lầm.

Thỉnh thoảng vì vài chuyện vặt vãnh chúng tôi đã cãi nhau. Chẳng hạn như tôi không bao giờ ăn gừng, nhưng nhiều khi nấu nướng anh ấy hay vô ý thái gừng vào thức ăn, không may tôi ăn phải, thế là cãi nhau, mỗi lần như thế tôi chạy thẳng vào nhà vệ sinh, vừa nôn vừa móc máy mắng anh ta muốn đầu độc tôi chết hay sao. Anh ấy một tay vỗ lưng cho tôi, một tay bê nước cho tôi súc miệng, rồi nói: “Anh vừa chăm sóc em cẩn thận, lại còn nấu cơm cho em ăn, sao lại còn mắng anh”. Tôi nôn hết ra, cơn giận rồi cũng nguôi, và mọi chuyện lại kết thúc.

Một ví dụ nữa là khi tôi lên mạng mãi mê quá mà quên hết mọi việc, anh ấy nấu cơm xong xuôi rồi, tôi vẫn một mình dán mắt vào màn hình, mãi mê cười nói ngô nghê, anh ấy tức khí lôi tôi xềnh xệch khỏi bàn vi tính. Lúc đó tôi thật lòng nghĩ, sống một mình vẫn thích, tôi thích lên mạng lúc nào và đến khi nào cũng được.

Điều may mắn là anh ấy còn biết giữ vệ sinh. Tôi không thể tưởng tượng nổi, một người con trai và một người con gái sống chung, mà người con trai đó có lẽ một tuần rồi không tắm, không rửa chân trước khi đi ngủ, quần cởi ra vứt luôn vào tủ, để cho chuột, gián, ruồi muỗi xông tới, vậy thì làm sao mà sống nổi!

Hai người sống chung với nhau không đơn giản như chúng ta tưởng tượng. Ví dụ về chuyện tiền nong thôi chẳng hạn. Tiền thuê phòng sẽ trả như thế nào, tiền tiêu hằng ngày sẽ tính toán ra sao, tiền tiêu riêng hay là tiêu chung. Cuộc sống chung cần tiêu rất nhiều tiền, nếu tiêu hết tiền rồi ai sẽ chịu về nhà bịa ra lý do để tiếp tục có tiền. Vì tôi là sinh viên, còn anh ấy đã đi làm rồi, nên về cơ bản chúng tôi không gặp khó khăn về vấn đề tài chính, do đó cũng không nảy sinh mâu thuẫn về phương diện này.

Còn một điều quan trọng nữa, nếu có thai thì phải làm thế nào. Trong trường học, phần lớn các nữ sinh mang bầu đều do sống chung với bạn trai. Tỷ lệ sống chung càng cao thì mức độ lầm lỡ càng nhiều. Nếu không sống chung, thì sẽ lại tìm cơ hội để được gần gũi nhau, có bao nhiêu sinh viên đủ tiền để một tuần có bảy ngày thì bốn ngày đi thuê phòng để sống với nhau.

Họ đa phần là những thiếu niên hồ đồ, dễ dãi phiến phứ, để tìm khoái cảm, do thiếu hiểu biết, thậm chí là để tiết kiệm tiền, đều có thể làm cho hai người lỡ một bước ân hận cả đời. Không, mà nên nói là một người lỡ bước ân hận cả đời. Gặp phải chuyện này, thực sự người bị tổn thương, bị ảnh hưởng chỉ là người con gái. Người con gái phải nhận thức tốt hơn một chút về bản thân mình. Nếu sống chung với bạn trai mà còn không biết sẽ ảnh hưởng gì nghiêm trọng tới cả cuộc đời bạn, thiệt hại cả về tâm hồn lẫn thể xác. Đừng vì ham muốn của nam giới và sự mơ hồ mông lung của bản thân mà phải trả giá bằng cả cuộc đời mình.

Tôi cũng lo sẽ xảy ra chuyện. Điều này làm tôi không an tâm và có lúc tôi cự tuyệt sự gần gũi về thể xác.

Điều làm tôi cảm thấy sợ hãi nhất khi sống chung là...

Trong cuộc sống chung này tôi nhìn thấy tương lai của mình. Tuy chúng rất ngọt ngào, ấm áp, nhưng một cô gái như tôi trong lòng vẫn không cam chịu. Tôi sợ cứ nhanh như thế này thì cuộc sống của tôi sẽ sớm bị trói buộc, tôi sợ sẽ đánh mất khoảng không gian rộng lớn, sợ tầm nhìn của mình sẽ bị bó hẹp trong cái gia đình tạm thời này.

Đối với một cô gái trẻ, sự ấm áp bao vây xung quanh cuộc sống chung cũng rất đáng sợ.

Tôi là một cô gái không an phận. Có tư tưởng bất kham, khó trị.

Tôi ngày càng buồn bực không yên, bởi vì tôi phát hiện ra cuộc sống của mình thật mất tự do. Tôi đã hi vọng tình yêu cũng sẽ có tự do, nhưng dường như đó là điều không thể. Tôi không thể thích ngủ lúc nào thì ngủ nữa, hoặc muốn ăn cơm lúc nào thì ăn. Tôi cũng không thể tự do lướt net, không thể tự do gửi thiệp, bởi vì tôi không muốn để anh ấy nhìn thấy con người mình.

Tôi cũng không thể gọi điện thoại tán gẫu với một người bạn chat khác giới trong đêm hôm khuya khoắt. Bởi vì tôi phải giữ đạo làm người phụ nữ, mà theo quan niệm đạo đức thì ít nhất tôi phải quan tâm đến cảm nhận của người khác, không được nói những suy nghĩ của mình về một người con trai khác trước mặt người yêu mình, mặc dù chỉ là nói lên suy nghĩ của mình thôi.

Cuộc sống chung như thế này làm tôi cảm thấy ngột thở.

Tất cả những sinh viên đã từng trải qua cuộc sống chung đều sẽ dần dần phát hiện ra cái vòng bó buộc bản thân ngày càng hẹp lại, giao lưu với bạn bè ngày càng ít, cuộc sống của bản thân và đôi phương ngày

càng dựa vào nhau, và ngày càng cách xa đến mức hình thành một giới hạn rõ ràng với cuộc sống trước đây. Tan học phải về nhà, sau khi về nhà phải nấu cơm, hoặc đợi anh ấy cùng đi ăn cơm, sau đó hai người sẽ cùng nhau lên mạng hoặc xem tivi. Mặc dù bạn không chủ động cách xa cuộc sống trước đây, cách xa trường học, cách xa những người bạn, thì họ cũng sẽ tự nhiên rời xa bạn. Trường học dần dần sẽ trở nên lạ lẫm với bạn. Thậm chí, trường học vừa xây mới bao nhiêu toà nhà đẹp bạn cũng chẳng biết rõ.

Bạn bắt đầu thấy nhớ những ngày ngồi trong phòng tự học, vừa đọc cuốn tiểu thuyết vừa cắn hạt dưa, để cho bao nhiêu con mắt không quen liếc nhìn.

Sống chung đối với sinh viên, không lãng mạn, không lung linh như trong tưởng tượng, không còn chút thi vị nào nữa.

35. Chương 74- 76

1024x768

```
Normal 0 false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}
```

74. Trở về trường

Chương trình học của năm thứ tư rất ít, chỉ có thực tập với thực tập, tìm việc và tìm việc, thi tốt nghiệp rồi lại thi nghiên cứu sinh, vẫn chưa tốt nghiệp mà cả trường học vắng tanh vắng ngắt. Tôi rất ít khi đến trường, mặc dù lúc đó cả ngày tôi ở Hàn Khẩu chỉ có ngủ mà thôi, nhưng vẫn không muốn đi học.

Cho đến hôm nay, tôi cảm thấy phát ngán lên rồi. Chán chương cảnh sống chung, chán việc ở nhà ngủ nướng, cho nên tôi quyết định đi học. Vì trước 8h phải có mặt ở trường học nên tôi dậy từ 6h30. Tìm mấy quyển giáo trình từ lâu đã bị bụi phủ, tôi xốt xa phủ hết lớp bụi đó đi rồi lên đường.

Trên đường tới trường, những gánh hàng rong bán đồ ăn sáng vẫn rao đều đều như cũ. Những quán bánh bao trong ngõ nhỏ vẫn xếp hàng dài như vậy. Những xe ba bánh bán đồ ăn sáng ở cổng trường vây xung quanh không theo trật tự nào, rõ ràng quán ăn trong trường không còn đủ sức cạnh tranh với họ.

Nhưng tôi vẫn quyết định đến nhà ăn ăn sáng, món mì khô ở lầu một là món tủ của nhà ăn trường tôi. Đến nhà ăn đã là 7h40, đây là giờ nhà ăn đông khách nhất. Ở mỗi cửa bán đều chật ních các sinh viên trên tay vừa cầm thẻ ăn vừa cầm sách, cái cách mắng sinh viên bằng tiếng địa phương khi họ không ngừng gây ồn vì sốt ruột, gõ thìa leng keng để đợi được bán bánh bao và mì khô vẫn y nguyên như cũ. Trước cửa nhà ăn, sinh viên mua bánh bao và sữa đậu nành đi lại như mắc cửi.

Tôi bất chợt cảm thấy xót xa. Đã bao lâu rồi tôi không ăn cơm ở trường? Tại sao bây giờ những điều này lại trở nên lạ lẫm đến vậy, lạ lẫm đến mức trong lòng cảm thấy hụt hẫng và tiếc nuối?

Ăn xong, tôi vội vã đến phòng học ở tầng 7. Thang máy vẫn cứ chật ních sinh viên, có người chen nhau chạy lên trước, có người lại thông thả đi đằng sau. Có một nữ sinh lưng đeo ba lô, đi một mình, đầu cứ cúi gầm xuống nhìn lớp bụi bám vào chân cũng đi vào thang máy, cô bé làm tôi bất giác nhớ lại mình. Một hình ảnh cũng như thế này - cô đọc và vô kỉ luật. Cô bé có lẽ rất ương bướng.

Điều làm tôi ngạc nhiên là trong phòng học dường như chẳng có ai. Gần như chỉ có khoảng một phần sáu học sinh trong lớp có mặt.

Khi tôi xuất hiện trước cửa lớp, rõ ràng đã làm mọi người kinh ngạc. Tôi nhìn thấy Tô Tiêu, còn nhìn thấy cả La Nghệ Lâm nữa. Nhìn thấy tôi Tô Tiêu chào rất niềm nở, vẫn dùng cái cách chào như ngày xưa “chào vị khách ít lui tới”.

Bắt đầu từ năm thứ hai, mỗi lần tôi xuất hiện ở giảng đường đã có người dùng những từ như thế này để chào tôi. Tôi nghe mãi đã thành quen. Không lấy làm ngại ngùng. Nhưng lần này, nó lại làm tôi cảm thấy xấu hổ.

Bốn năm học đại học, thời gian tôi ngủ còn nhiều hơn cả thời gian ngồi trên ghế nhà trường. Ở nơi đây có ánh mặt trời rực rỡ, có không khí trong lành, có những gương mặt tràn đầy sức sống.

Tôi nhận thấy rằng thời gian ở trường của tôi ngày càng ít, mỗi ngày qua đi lại mất thêm một ngày, buồn bã thất vọng. Cảm giác xót xa. Bất lực.

Hôm đó tôi ở lại trường cả ngày, khi trở về nhà tôi nói với anh ấy, tôi phải quay trở lại chỗ cũ. Tôi biết anh ấy rất yêu tôi, nhưng anh ấy tôn trọng và hiểu cho sự lựa chọn của tôi.

75. Một ngày đáng xấu hổ

Viết đến đây, kỉ thực cũng đã đi đến phần cuối của cuốn tiểu thuyết.

Tôi không muốn viết về năm thứ tư. Bởi vì, viết về năm thứ tư khiến tôi cảm nhận sâu sắc cuộc sống sinh viên của mình thực sự đã kết thúc, đến bây giờ tôi mới phát hiện ra tôi vẫn còn lưu luyến lắm với trường học, với cuộc đời sinh viên của mình. Tôi không nỡ nghĩ về một trang kết.

Năm thứ tư có rất nhiều chuyện. Rực rỡ sắc màu. Các bạn vẫn đang đợi tôi kể, phải không?

Vậy trước tiên tôi sẽ kể cho các bạn về lối thoát của chính tôi.

Khi mà tôi bận tối mắt với lí lịch, thì Ban tuyên giáo của Đảng uỷ trường tìm tôi, bởi vì Ban tuyên giáo cần tuyển một người ở lại trường, khoa đã tiến cử tôi. Lúc đó tôi vui sướng quá chừng, những sinh viên năm thứ tư đã từng đi tìm việc sẽ hiểu được cảm giác của tôi lúc đó. Đương nhiên, khoa cũng tiến cử cả một người khác nữa. Một nữ sinh có tiếng tăm về lĩnh vực viết tin văn.

Như vậy, các thầy ở khoa đã nói với tôi chuyện này, và hẹn thời gian, địa điểm thử sức. Nhưng sự việc tiếp theo ngoài sức tưởng tượng của tôi. Trước khi đi thử bút, một thầy trong khoa đã gọi tôi đến phòng làm việc của ông.

Sau khi vị thầy giáo đó hoà nhã thân mật mời tôi ngồi xuống, hỏi tôi một chút về những vấn đề chính, chẳng hạn như tình hình công việc học tập bốn năm qua, về số lượng bài viết của tôi, cuối cùng, ông hỏi tôi một câu: “Khi thực tập, em ở Hàn Khẩu phải không? Khi đó em ở ngoài à?”

Tôi im lặng, giả vờ bình tĩnh, nhưng tim trong lồng ngực đã đập hơn 100 lần một phút. Lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Tôi không biết nhà trường sẽ xử lý việc này như thế nào. Tôi muốn chối bay, nhưng lại sợ trường học có chứng cứ xác thực, chẳng hạn như có một vài bức ảnh tôi chụp ở phòng mình, mặc dù biết rõ rằng là không thể, nhưng khi con người ta lo lắng thì trí tưởng tượng thường rất phong phú, thậm chí tôi đã nghĩ có người muốn hại tôi nên đã thuê thám tử theo dõi tôi.

Vậy coi như là đi tong cơ hội ở lại Ban tuyên giáo của Đảng uỷ trường, nhất định nhà trường sẽ truy cứu đến chuyện sống chung của tôi, theo quy định của trường thì có thể sẽ bị đuổi. Tôi chợt nhớ lại bản quy định về giáo dục đạo đức của nhà trường hồi tháng 4 năm 2003...

Tôi vẫn giữ thái độ im lặng, nhịp tim đã lên tới 120 lần một phút. Tôi không rõ thái độ của ông thầy này là thế nào. Rốt cuộc ông ấy muốn tôi nhượng lại cơ hội này cho người khác, hay là muốn ép tôi vào đường cùng? Vào lúc tôi sắp tốt nghiệp lại chụp lên đầu tôi cái tội sống thử để xoá bỏ tư cách sinh viên của tôi hay sao?

Tôi nổi hết da gà.

Sợ run lên.

Ông ấy cười cười, đúng là tiếng cười độc hữu của giai cấp quan liêu, từ trong lồng ngực phát ra, khắc khắc trong cổ họng, đến là chói tai.

Ông ấy tiếp tục nói: “Nghe nói bốn năm đại học em chưa từng tham gia lớp bồi dưỡng tại trường Đảng?”

Nghe ông ấy nói câu này, tôi đã hiểu được ý của ông ta. Để vào được Ban tuyên giáo, đặc biệt là Ban tuyên giáo của Đảng uỷ, nếu bạn chưa từng tham gia lớp bồi dưỡng tại trường Đảng, thì muốn vào đó chỉ là mơ ước hảo huyền, đũa mốc chôi mâm son. Cho nên ông ta đã ngầm ý bảo với tôi, dù gì tôi cũng không thể chen chân vào được Ban tuyên giáo của Đảng uỷ trường, cũng như cơ hội thử bút coi như đã đi tong.

Tôi đã hiểu. Tôi đã hiểu hết. Kể thức thời là người tuần kiệt. Có người đã thay thế vị trí này của tôi. Chỉ khổ nỗi số bài viết của tôi cũng không nhiều, không đạt được một số yêu cầu của Ban tuyên giáo Đảng uỷ trường. Cho nên tôi phải chủ động rút lui, vậy kẻ giấu mặt kia mới có thể đảng hoàng lộ diện.

Tôi nói rất bình tĩnh: “Thưa thầy, những người giỏi trong lớp em rất nhiều, mấy đợt tổ chức lớp bồi dưỡng của trường Đảng em đều không tham dự, đây là lỗi của em, không tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của nhà trường, không theo kịp bước đi của Đảng, nhưng có điều không phải em không muốn vào Đảng, thực sự em rất muốn tham gia lớp bồi dưỡng để sớm có thể vào Đảng. Bây giờ em rất hối hận, nhưng em biết hối hận cũng không kịp nữa. Phải không ạ?”

Nói đến đây, tôi ngừng lại một chút, làm ra vẻ hối hận. Ông ta cười, rồi lại thở dài một cái.

Tôi biết ông ta có ý để tôi tiếp tục nói. Tôi nuốt nước bọt, thật sự lúc đó tôi muốn nhổ thẳng nó vào mặt cái lão hói đầu, béo phị này, tôi tiếp tục nói: “Cho nên, em bỏ lỡ cơ hội tiến cử này.”

Suốt buổi nói chuyện tôi hết sức bình tĩnh. Còn vị “ân sư” này chỉ có hai việc làm là cười và thở dài.

Nói xong tất cả những điều này, tôi ngoan ngoãn đứng ở đó. Hi vọng ông ta không tiếp tục vặn hỏi, thời gian thực tập có phải tôi đã ra sống ở bên ngoài không.

Trong bụng tôi liên tục niệm, nam mô A Di Đà Phật, nam mô A Di Đà Phật.

Ông ta cười chán rồi lại thở dài nói: “Được rồi. Vậy em hãy về trước đi! Nhưng em phải rõ một điều là, em đến làm việc ở bất kì cơ quan truyền thông nào, tư cách đảng viên cũng rất quan trọng, cô bạn trẻ ạ!”

Ông ấy không truy cứu chuyện sống chung của tôi! Ông ấy vốn dĩ đã không truy cứu chuyện này! Tôi biết rồi, đây là một âm mưu. Không phải muốn tôi chết, mà muốn tôi cuốn xéo đi.

Một tuần sau, tôi nghe sinh viên trong lớp nói, La Nghệ Lâm có thể sẽ ở lại Ban tuyên giáo của Đảng uỷ trường. Mọi người bàn luận xôn xao, đoán lí do của chuyện này là vì, La Nghệ Lâm đã tham gia lớp thử bút của Ban tuyên giáo Đảng uỷ. Khoa của tôi được hai người, một là nó và người còn lại là người viết tin văn giỏi hất. Đúng rồi, đúng rồi, không là nó thì còn ai vào đây nữa. Người ta dốc hết tâm trí, cần cù tận tụy, kiên nhẫn miệt mài, hết sức nỗ lực, ra sức nịnh nọt, người ta dễ dàng thế đấy! Còn mày không phải đã lại để cơ hội ở lại trường cho người ta sao, mày có thể bì được với kiểu cười tươi như hoa, ngọt như mật của nó sao?

Cho nên, tôi phải lo lắng thay cho người khác, tôi nói cho bạn biết, bạn có giỏi giang đến mức nào, có cạnh tranh đến cùng hay không thì bạn vẫn chết thảm hại. Đây là bài học thất bại của tôi.

La Nghệ Lâm, tôi mãi mãi sẽ không quên cái tên này. Tôi không độ lượng như tôi tưởng tượng. Xem cuốn tiểu thuyết này thì các bạn có thể hiểu tôi ác cảm với nó sâu sắc đến mức nào.

La Nghệ Lâm, cô có tài có đức gì? Tôi nhớ lại lúc kết thúc việc phân phòng ngủ, cô ta khóc chạy ra khỏi phòng ngủ nói, chúng tôi quá hẹp hòi với cô ta. Có lẽ, sự thật là chúng tôi không bì được với cô ta. Cô ta lợi hại hơn chúng tôi rất nhiều. Cô ta rất có bản lĩnh, so với những kẻ sống thông dong như chúng tôi thì cuộc sống của cô ta rất có quy củ. Cho nên, cô ta khác với chúng tôi, cho nên chúng tôi sợ cô ta và chèn ép cô ta. Sự nhiệt tình của cô ta đối với chúng tôi thực tế chỉ là một nỗ lực uống công vô ích. Cô ta càng gần gũi thì chúng tôi lại càng xa lánh.

Sau đây, tôi sẽ nói cho bạn biết bí mật thật sự của việc La Nghệ Lâm ở lại trường. Cô ta đã lên giường cùng một nhân vật quan trọng! Tôi muốn viết thật chi tiết chương này. Bởi vì nhất định sẽ rất thú vị. Không phải tình yêu thầy trò, mà là một sự trao đổi. Trao đổi thể xác. Trên lớp đã bàn luận xôn xao. Mọi người ai nấy đều coi khinh La Nghệ Lâm, cười nhạo La Nghệ Lâm đã bán rẻ linh hồn và thể xác của mình. Ai cũng vạch rõ một giới hạn rõ ràng với La Nghệ Lâm. Tất cả bạn học trông ai cũng lơ về thánh thiện.

Vậy là, La Nghệ Lâm trở thành một cô gái danh như tiếng xấu. Cô ta sẽ mãi mãi không thể rửa sạch vết nhơ, cả đời cũng không ngẩng mặt lên được.

Ha ha...! Viết đến đây tôi bỗng cười lên một tiếng.

Tôi lại tiếp tục nói với bạn chân tướng sự việc. Thực sự việc đoán được kẻ giấu mặt đó là tôi đã tự an ủi mình. La Nghệ Lâm lợi không bù hại vừa nhục vừa đáng thương. Cho nên, có lẽ các bạn cũng đoán được tôi đã tức giận như thế nào khi bị mất cơ hội này. Tôi không muốn đánh cô ta, cũng không muốn mắng chửi cô ta, tôi đã chọn cách viết thành truyện để làm nhục cô ta. Điều này giúp tôi hả giận hơn là cho cô ta một cái bạt tai hay đá cho cô ta một cái. Tôi cũng đáng thương như cô ta nhưng không nhục nhã giống cô ta. Tôi cũng đã nhìn thấy người đi tìm việc đông như kiến. Tôi cũng biết, những nữ sinh quanh tôi dễ tìm được một công việc tốt cũng chẳng từ thủ đoạn nào. Tôi rất sợ ra trường bị thất nghiệp. Nếu không tìm được việc làm thì ai sẽ nuôi tôi. Nhưng, tôi lại để tuột mất cơ hội này, tôi phải tỏ ra mình vẫn thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra, như thế mới thể hiện sự độ lượng và cao thượng của tôi, mới phù hợp với tiêu chuẩn hành vi đạo đức của tôi từ trước tới giờ.

Sự khó chịu trong lòng tôi chỉ có thể cởi bỏ thông qua việc nói xấu người khác trong cuốn tiểu thuyết này. Chẳng hạn như miêu tả về quan hệ tình ái giữa La Nghệ Lâm với một vị có quyền chức nào đó.

Tôi vẫn giữ thái độ im lặng cho đến bây giờ. Bởi vì tôi là Dịch Phần Hàn, mọi người luôn coi tôi là người vượt ra khỏi cuộc sống của khuôn viên trường học. Thực ra tôi không phải là đồ bỏ đi, cho đến bây giờ khi nghĩ lại việc này tôi vẫn rất rất căm hận.

76. Bức người ngay thẳng làm điều xấu xa

Nếu bảo vệ luận văn là lợi, thi nghiên cứu sinh là chó thì tìm việc làm còn không bằng chó lợn.

Sau khi vị trí ở Ban tuyên giáo Đảng uỷ bị hành vi đen tối của La Nghệ Lâm cướp đi mất, tôi bắt đầu bước vào cuộc sống không bằng chó lợn.

Tôi muốn làm cô giáo. Tôi cũng muốn làm trong ngành truyền thông. Tôi từ bỏ cái dáng vẻ và sự thanh cao vốn có, tôi học cách viết lên những bản sơ yếu lý lịch đẹp đẽ nhất giống như họ, khoác lác đến tận mây xanh. Hồng tạo cho những đơn vị tuyển dụng một ảo giác là, nếu ông bà không dùng tôi, ôi cha mẹ ơi, như vậy là ông bà đã thiệt lớn rồi, đơn vị của ông bà cũng sẽ sụp đổ thôi. Nếu như ông bà dùng tôi, bảo đảm rằng ông bà như được hồi sinh, như chuyển lỗ thành lãi, lợi nhuận hằng năm sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Cuộc sống vốn đã dồn con người ta trở thành nô lệ cả. Tìm việc làm đã bắt tất cả sinh viên mới tốt nghiệp sử dụng mọi ngón nghề vốn có để tạo nên cơ hội. Tất cả đều là những hình thái biến tướng của quá trình “bức người ngay thẳng làm điều xấu xa”. Học cách tính toán, học cách nịnh bợ, học cách tìm một ông chủ thích hợp, tìm kiếm tất cả những cơ hội có được việc làm. Còn các loại chứng chỉ tư cách cấp bốn, cấp sáu chính là những chứng từ bảo hiểm, chỉ khi nào tìm việc làm mới lấy ra dùng, sau đó không một ai muốn nhặt nó lên, lau rửa sạch sẽ rồi dùng lại lần thứ hai. Đi tìm việc làm sau khi tốt nghiệp cũng giống như việc mang một bào thai, cho dù bạn cho rằng khi mang thai, sẽ có khả năng bào thai đó bị dị dạng, nhưng dù là dị dạng thì cũng phải chín tháng mười ngày hay là bốn năm sau mới có thể biết được.

Bước vào xã hội chính là quá trình “bức người ngay thẳng làm điều xấu xa”. Bỏ lại tất cả những sự tôn nghiêm, tự hào, quy củ, chỉ mong tìm được một người mua, có người mua, chỉ cần giá cả không quá tệ, tôi sẽ bán cho các anh.

Điều đáng buồn hơn là hình thức tìm việc làm khắc nghiệt đến mức cứ cho là bạn đồng ý bán rẻ đi chẳng nữa thì vẫn cần phải cạnh tranh vào vị trí tuyển dụng. Cạnh tranh như thế nào? Phải học một vài bậc đàn chị trong việc lấy ảnh chân dung nghệ thuật đặt lên trên sơ yếu lý lịch làm trang bìa. Phải học những bậc đàn chị đã viết vào mục sở trường là hút thuốc, uống rượu, làm bạn nhảy. Phải học những bậc đàn chị đã viết rõ cả số đo ba vòng trong sơ yếu lý lịch, làm cho người ta phải chú ý đến số đo vòng ngực của mình là 90. Phải học những bậc đàn chị đã vì tranh giành một vị trí công việc mà không từ thủ đoạn...

Muốn khóc mà không khóc được. Lấy gì để cứu giúp chúng tôi đây, hỡi những chị em thân yêu!

36. Chương 77- 78

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

77. Những bản sơ yếu lí lịch bị vứt bỏ

Mùa đông năm đó, tôi bắt đầu tìm đến những buổi tuyển dụng. Có lẽ là bắt đầu từ mùa thu cơ, tôi cũng không nhớ rõ nữa, tôi chỉ còn nhớ đến cái giá lạnh của Vũ Hán những ngày đó, lạnh giá hơn bất cứ cái lạnh buốt và giá rét của mùa đông năm nào. Hai mươi hai năm qua tôi chưa từng trải qua một sự lạnh lẽo nào. Từ những buổi tuyển dụng ở trong trường mình cho đến những buổi tuyển dụng ở các trường khác, từ những buổi tuyển dụng theo khu vực cho đến những buổi tuyển dụng theo nghề nghiệp. Đâu đâu cũng đều là biển người mênh mông, đâu đâu cũng là những sinh viên ôm hàng chồng sơ yếu lí lịch, đâu cũng là những tốp người lo lắng đứng ngồi không yên. Hàng ngàn hàng vạn người cùng có một vẻ mặt mơ hồ như nhau. Hàng ngàn hàng vạn người cùng có một ánh mắt đầy kì vọng như nhau. Hàng ngàn hàng vạn người cùng có một dáng vẻ tuyệt vọng như nhau. Hết đợt này đến đợt khác tìm kiếm một bến bờ, một kết cục nhưng mỗi lần lại thất vọng hơn.

Trong buổi tuyển dụng tại trường tôi, tại địa điểm tuyển dụng của một công ty có ba người xếp hàng trước tôi để nộp hồ sơ, khi bọn họ nói chuyện với những người phụ trách, tôi nghe được có ai người trong số họ đều tự xưng là đã từng đảm nhiệm vị trí chủ tịch hội sinh viên khoa Văn học của chúng tôi. Ôi, tự đáy lòng, tôi khẽ cười nhạt mấy tiếng. Đúng vậy, có gì đáng cười, đáng hổ thẹn cơ chứ, chính tôi cũng vậy, chỉ làm việc ở trung tâm thông tin có nửa năm mà tôi còn nói khoác rằng mình là tổng biên tập trung tâm phát thanh tin tức của trường. Ai tốt hơn ai đây? Chẳng có cách nào, mọi người đều muốn có một công việc để làm thôi mà. Tôi lạnh lùng nhìn họ mang về mặt nói cười nịnh hót, cử chỉ cẩn thận từng li từng tí, thân thiết ngưỡng ngừng khi bắt chuyện với người phụ nữ trung niên phụ trách tuyển dụng có vẻ mặt vô cảm. Đợi đến khi đến lượt mình lên nộp hồ sơ, tôi cũng sẽ như họ, phải mang một vẻ mặt tươi cười nịnh hót, phải mang một dáng vẻ tư thế đẹp đẽ, khiêm tốn nhũn nhặn, bước lên phía trước, kề sát vào khuôn mặt cứng nhắc, lạnh lùng của người phụ nữ đó. May mà tôi sớm đã biết được rằng, rồi có một ngày nào đó sẽ có một sự việc nào đó làm cho tôi phải từ bỏ cái dáng vẻ ngông nghênh của mình. Ngông nghênh có ích lợi gì cơ chứ, ngông nghênh nếu không thể giống như cái thang đưa chúng ta lên cao thì chỉ có thể làm những chướng ngại vật cản trở con đường dẫn đến thành công của chúng ta.

Thế là da mặt cứ như vậy, ngày một dày hơn, trong lòng ngày một mờ mịt. Trong phòng mọi người sớm đã không còn ngồi yên được nữa. Trần Thuỷ và Trịnh Thuần Ngôn vốn có dự định thi nghiên cứu sinh thì đến lúc này dường như cũng đã bắt đầu dao động, hằng ngày mỗi khi vừa từ phòng tự học trở về đã vội vã hỏi han chúng tôi về quá trình tìm việc làm. Sau dăm ba lần hỏi han, cuối cùng, Trần Thuỷ cũng bước vào công cuộc tìm việc. Theo như lời cô ấy nói thì là cô ấy không thể tĩnh tâm để học bài được nữa. Trịnh Thuần Ngôn do dự một hồi sau đó đã bắt đầu chuyên tâm ôn tập, không còn vướng bận gì. Cô ấy sắp thi nghiên cứu sinh ở Đại học Bắc Kinh. Quá trình tìm việc của Tô Tiêu cũng vô cùng gian nan. Xinh đẹp thì có ích lợi gì chứ, tôi thật tình cảm thấy rằng sự xinh đẹp của cô ấy chưa bao giờ đem lại cho cô ấy điều gì tốt đẹp cả.

Những lời hỏi thăm của mọi người mỗi khi gặp nhau hằng ngày đều đồng loạt đổi thành: “Đã kí chưa? Đã bán được chưa? Bán giá bao nhiêu?”

Cuộc sống chỉ còn lại một điều quan trọng. Tìm việc làm. Cuộc sống đi tìm một chút sức sống chỉ để tiếp tục sinh tồn, do vậy nó đích thực là những táng hàng ngày không bằng chớ lộn.

Tháng Một, cả cuộc đời tôi khó mà quên được buổi tuyển dụng của Công ty Hồng Sơn ngày hôm đó.

Tháng 1 năm 2004, mùa đông ở Vũ Hán lạnh một cách lạ thường. Đó đã là buổi tuyển dụng cuối cùng trước Tết, có rất nhiều sinh viên quyết định sẽ tham gia nốt buổi tuyển dụng này rồi về quê ăn Tết. Bất luận thế nào, về nhà mình vẫn luôn ấm áp.

Buổi tuyển dụng hôm đó đông đến lạ thường, mặc dù trước khi đến tôi đã dự liệu được sự đông đúc này, nhưng khi đến nơi nhìn thấy tình cảnh lúc bấy giờ, tôi vẫn thấy giật bắn người. Một cái sân vận động lớn như vậy mà chật ních người, mỗi một tấc đất đều có một đôi chân, trước mỗi bàn tuyển dụng chật như nêm cối. Đến khi tôi đến nơi thì hầu như không còn cách nào để vào được bên trong nữa, bởi vì đã quá đông người rồi, chen cũng không chen nổi nữa!

Tôi ăn mặc phong phanh đứng ở ngoài. Vì cái được gọi là “hình tượng”, tôi đành phải cởi bỏ những chiếc áo lông vũ, áo bông công kênh trong thời tiết lạnh giá nhất ở Vũ Hán này, để tạo một dáng vẻ với mũ áo chỉnh tề và đẹp thướt tha. Từ bên ngoài cửa kính nhìn thấy cảnh tượng đông đến mức không còn một khe hở ở bên trong nhà thi đấu, toàn thấy người là người, tôi cảm thấy cả cuộc đời mình sẽ không bao giờ gặp được một đám người đông đúc hơn lúc này, và cũng sẽ không bao giờ rõ hơn lúc này rằng số lượng tuyển dụng lớn rồi cuộc là tuyển vào được bao nhiêu sinh viên!

Những sinh viên không đến kịp đứng ở ngoài dán mắt vào tấm cửa kính, thứ ánh sáng vô cùng lạnh lẽo tỏa ra từ kính đã làm méo mó khuôn mặt của họ, nhưng sự lo lắng và hi vọng vẫn cứ hiện rõ trên từng nét mặt!

Tôi rất sợ cánh cửa kính đó bất ngờ đổ sập xuống. Một năm, ngay trước thềm năm mới, cũng là năm mà sinh viên khoá 98 tốt nghiệp rồi tìm việc làm, năm đó là lớp đầu tiên sinh viên tốt nghiệp ra trường tìm việc làm sau khi tham gia tuyển dụng, cánh cửa này đã từng bị chen chúc đến vỡ tung. Các tờ báo ở Vũ Hán hầu như đều có đăng tin này. Khi ấy tôi mới đang học năm thứ hai đại học, lúc đọc mẩu tin tôi cảm thấy đó là một sự việc sao mà xa xôi và hoang đường đến vậy, nhưng đến hôm nay, khi tới sân vận động này, tôi mới biết được rằng, tất cả những điều tôi vốn cho rằng là xa xôi và hoang đường đó đang hiện ra trước mắt tôi chân thực và đột ngột đến vậy, tôi không thể né tránh, ngoài đối mặt ra thì tôi không còn sự lựa chọn nào khác! Tôi nhìn ngấm biết bao gương mặt trẻ trung, sôi nổi, tôi muốn khóc quá. Nhưng một giọt nước mắt cũng không thể chảy ra. Như vậy có được gì đâu cơ chứ, khóc rồi thì sẽ ra sao chứ? Ngoài đối mặt, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác.

Cho đến hết buổi trưa, người ở nơi tuyển dụng mới ít đi một chút. Cái gọi là ít đi một chút chẳng qua là khi chui qua luồn lại ở trong hội trường đã dễ dàng hơn chút xíu. Mà lúc này cũng đã có một số đơn vị tuyển dụng thu dọn bàn ra về rồi. Những đơn vị tuyển dụng còn lại, chỉ cần chen được vào bên trong là tôi sẽ đặt ngay một bộ hồ sơ xuống trước mặt họ. Tôi cần rất nhiều cơ hội, bởi tôi hiểu rằng tôi phải đợi người ta chọn mình.

Khó khăn lắm tôi mới chen vào được đến trước mặt một người phụ trách tuyển dụng của một đơn vị, hồ sơ vừa mới đưa ra chưa kịp nói vài câu với ông ấy, người đó đã lạnh lùng nói, không cần nữ sinh, không cần phải nộp hồ sơ nữa, nộp cũng chỉ làm chúng tôi nhiều việc hơn mà cũng phí hồ sơ của mọi người.

“Không cần nữ sinh!”, lại là bốn chữ đó. Tôi đã có vô số lần nghe được bốn chữ đó, có khi họ nói là không cần nữ sinh, có khi họ nói là nữ sinh không cần. Khi họ nói xong câu đó thường thì họ không nhìn lại chúng tôi một cái, liền đuổi chúng tôi đi giống như là xua đuổi lũ súc vật vậy. Thái độ xem thường mà cũng không bình tĩnh đó dường như coi nữ sinh giống như đồ bỏ đi, giống như là rác rưởi, là vật sở hữu... nói chung không phải là người đáng được tôn trọng như nhau và có được những cơ hội ngang nhau.

Tôi nhận lại hồ sơ của mình một cách suy sụp, buồn bã chen ra ngoài. Ông ta không muốn phí lời với tôi, tôi cũng không muốn phí lời với ông ta, việc làm vẫn cứ có, cuộc sống vẫn có những bước chuyển mới. Tuy rằng mỗi một đợt tuyển dụng đã làm cho cái tính cách ương ngạnh cáu bẳn của tôi bị tiêu diệt gần như là không còn dấu tích gì, nhưng sự tự tôn bước bình mà mẫn cảm của tôi thì vẫn còn giữ được một chút. Không phải là tôi chưa từng nghĩ rằng cần phải hoàn toàn vứt bỏ chúng đi, nhưng tôi không làm được. Dù có thấp kém đến đâu đi chăng nữa tôi cũng không làm được cái việc mặt dạn mày dày, cứ cho là bị dồn ép làm những việc xấu xa, tôi cũng sẽ chỉ bán nụ cười không bán thân.

Buổi chiều hôm đó, trong vòng hai giờ đồng hồ tôi đã nộp đi hai mươi bản sơ yếu lý lịch. Tôi không nhớ nổi rốt cuộc là mình đã nộp cho những đơn vị nào và vào những vị trí nào nữa. Tôi chỉ còn biết dờ dẫm làm những động tác giống nhau, chen vào, đến trước bàn, xếp hàng đợi, mỉm cười, nói một vài câu đơn giản,

nộp hồ sơ, lại chen ra khỏi đám đông. Đi đi lại lại, gắng gượng, mệt mỏi, tuyệt vọng, chờ đợi.

Đến tầm ba bốn giờ chiều, trong hội trường hầu như là không còn ai nữa, chỉ còn lại vài đơn vị cũng đã bắt đầu thu dọn. Khi một công ty dọn bàn và những tấm bảng lướt qua người tôi, tôi đã nhìn thấy rõ ràng một tập hồ sơ từ trên mặt bàn trượt rơi xuống đất, “bịch” một tiếng nặng nề.

Anh ta nhìn thấy, đồng nghiệp của anh ta cũng nhìn thấy, vậy mà, cả hai người đều làm như là chẳng có chuyện gì xảy ra, vẫn cứ tiếp tục thu dọn bàn ghế và biển quảng cáo. Sau khi chuyển những tấm bảng ra khỏi hội trường, hai người liền lên xe và đi mất. Đồng hồ sơ ở trên mặt đất lặng lẽ nằm đó, như là những đứa trẻ bị bỏ rơi ở nơi thâm sơn cùng cốc, đã bị chết, không một ai nghe thấy tiếng chúng khóc nữa.

Tôi đi tới nhặt đồng hồ sơ lên, đếm từng bản một, một, hai... tổng cộng là mười bốn bản. Mười bốn bản sơ yếu lý lịch đã bị mưu sát, mười bốn cơ hội đã bị ám sát, mười bốn công việc đã bị bóp chết từ trong nôi, mười bốn sinh viên mới tốt nghiệp bị bỏ rơi, bị coi thường, bị quên lãng, những trái tim còn non trẻ nhưng đã đầy lo nghĩ.

Tôi ôm mười bốn bản lý lịch đó vào lòng, đứng ở giữa hội trường. Lúc này tôi mới phát hiện ra bốn phía quanh tôi, dưới chân tôi, cũng có vô số những bản lý lịch lặng lẽ nằm đó. Những tờ giấy trắng, những tờ bìa in hoa nằm rải rác ở mọi nơi, mọi góc ngách trong hội trường. Giống như là lúc còn nhỏ nhìn thấy tiền âm phủ được rải khi có người chết, khi ấy gọi là tiền âm phủ, sau này tôi mới biết là tiền giấy cho người chết dùng, suốt dọc đường vừa rải vừa khóc. Một màu trắng xoá, một không khí tang thương.

Còn tôi giờ đây vừa nhặt từng tập từng tập giấy trắng, vừa lặng lẽ rơi lệ khóc cho họ, cho chính mình, và cho cả một thế hệ sinh viên chúng ta. Không một ai nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi, khi mà nước mắt đã mang đầy mùi tanh của máu thì nó chỉ có thể chảy ngược vào trong tim, mà không thể trượt dài trên má được nữa.

Có người đến nói chuyện với tôi, anh ta nói là phóng viên của một tờ báo nào đó ở Vũ Hán, anh ta nhìn thấy tôi ngồi xổm trên sàn nhặt những bản lý lịch và cảm thấy rất hiếu kỳ, anh ta hỏi tôi đang làm gì.

Tôi nói là nhặt sơ yếu lý lịch.

Anh ta hỏi tôi nhặt sơ yếu lý lịch để làm gì, tôi nói, nhặt về để bán giấy vụn lấy tiền tiêu. Tôi không được việc làm nên chuẩn bị đi bán đồng nát.

Anh ta cười, sau đó muốn chụp ảnh tôi. Tôi ngăn anh ta lại, bảo anh ta rằng, anh nên chụp mặt sàn của cái hội trường này, anh không thấy ở đây rất giống một đám tang hay sao?

Ngày hôm sau, mẩu tin này đã lên trang văn hoá khoa học giáo dục của một tờ báo ở Vũ Hán. Tấm ảnh nhỏ bé trên báo là ảnh chụp những bản sơ yếu lý lịch nằm ở trên sàn hội trường, làm cho mọi người hết sức kinh ngạc. Nhất định là có độc giả đã từng đọc được mẩu tin đó vào đầu năm 2004, đó là tờ báo có lượng phá thành rất lớn ở Vũ Hán, bây giờ thì chắc là bạn đã biết, người nhặt sơ yếu lý lịch đó là tôi.

Chúng tôi chỉ là một lớp sinh viên được xã hội này sản xuất ra hàng loạt, không có liên quan gì đến nhân tài cả. Do vậy, tôn trọng và coi trọng đối với chúng tôi mà nói đều là những điều xa vời, là những suy nghĩ viển vông. Rồi có một ngày, những sinh viên hệ chính quy sẽ quen với việc sơ yếu lý lịch của mình bị vứt đi ngay khi vừa mới nộp. Rồi có một ngày, tất cả chúng tôi sẽ đều hiểu rằng chúng tôi chẳng là cái gì cả, chúng tôi vốn cho rằng mình là những nhân tài, nhưng thực ra bất cứ công ty nào thiếu chúng tôi thì cũng vẫn cứ hoạt động bình thường, vẫn cứ có lợi nhuận, vẫn cứ tồn thất, có liên quan gì đến chúng tôi đâu cơ chứ, mọi người đều vì kiếm bát cơm manh áo mà thôi. Có ai coi trọng những sinh viên chính quy chúng tôi đâu.

78. Đứt từng khúc ruột

Sau khi ăn Tết xong và trở lại trường, công việc của tôi vẫn chưa có nơi để dừng chân. Tinh thần tôi đã sắp suy sụp rồi. Bây giờ nghĩ lại những ngày đó, chỉ còn nhớ được bầu trời u ám của những ngày đông giá lạnh.

Tháng Ba, rốt cuộc cũng có một công ty mà tôi đã ưng ý từ lâu gọi tôi đến phỏng vấn. Tôi cho rằng biểu hiện của mình khi phỏng vấn là không tồi. Nhưng sau cùng thì công ty đó cũng vẫn lấy lý do là “ưu tiên nam sinh” để loại tôi. Đó là một buổi chiều thứ Tư khi tôi gọi điện hỏi và biết được thông tin này, cuối cùng thì tôi cũng không chịu đựng nổi nữa, tôi đóng cửa trở về giường và oà khóc.

Khóc vì cái gì cơ chứ? Rốt cuộc là vì sao tôi lại khóc? Tôi cũng không biết là tôi khóc vì cái gì nữa? Khóc vì mất đi một cơ hội chẳng? Khóc vì tương lai con đường phía trước chưa chọn được? Khóc vì mình đã sống uổng phí mất bốn năm đại học? Khóc vì sự hèn yếu nhu nhược của mình? Khóc vì hai mươi hai năm ngậm đắng nuốt cay của cha mẹ? Tôi không còn hiểu gì nữa, tôi chỉ cảm thấy trong lòng mình đã quá mức kìm nén rồi, bao nhiêu ngày tìm việc làm như vậy, tất cả những bức xúc về tinh thần đã làm tôi không chịu đựng thêm được nữa, nếu như không khóc lên thì chắc chắn tôi sẽ phát điên lên mất, đúng rồi, phát điên lên. Bao nhiêu những uất khí ức nghẹn trong ngực, nếu như nước mắt không thể làm một lối thoát, tôi sẽ tức mà chết.

Tôi không biết hôm đó mình đã khóc bao lâu. Tôi vẫn luôn cho rằng, không có chuyện gì có thể làm cho tôi quá vui sướng hay quá đau buồn, tôi luôn cho rằng bản thân mình là một người rất thần nhiên, rất lạnh lùng với tất cả mọi thứ. Tôi luôn cho rằng mình là một sinh viên xuất sắc, một nhân tài ưu tú, mỗi năm tôi đều giành được ít nhất là một loại học bổng, tôi có hàng trăm bài được đăng trên các loại báo và tạp chí trên toàn quốc, bên ngoài của tôi cũng được, trường của tôi học cũng không phải là hạng đại trà, tuy là không thể so sánh được với Đại học Bắc Kinh, Đại học Thanh Hoa nhưng ở thành phố Vũ Hán thì cũng có thể coi là trường đại học hàng đầu. Tôi có đầy lòng tự tin về bản thân mình, đã từng tràn đầy ý chí, phấn chấn, hiên ngang. Nhưng ngày hôm đó, khi tôi nằm trên giường khóc đến mức không thể kìm lại được, tôi mới hiểu rằng tôi đã luôn đề cao mình quá mức, đã luôn nghĩ mình quá kiên cường rồi. Phải đối mặt với áp lực sinh tồn, đối mặt với tiền đồ còn chưa sáng tỏ, ai mà chưa từng sợ hãi? Ai mà chưa từng thất vọng! Ai mà chưa từng do dự! Ai mà chưa từng đau khổ...

Cứ khóc mãi, khóc mãi như vậy rồi ngủ lúc nào không hay. Đúng vào khoảnh khắc khi tôi mới thiếp đi, tôi rất muốn rất muốn rằng, đi vào giấc ngủ này rồi thì sẽ không tỉnh dậy nữa. Cứ như thế ngủ mãi ngủ mãi, nhất định là trong giấc mơ mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn nhiều.

Nhưng tôi lại vẫn tỉnh dậy, khi tỉnh dậy thì trời đã tối mịt, tôi đã ngủ cả một buổi chiều. Căngmắt ra để nhìn cái màu xanh thẫm ở bên ngoài cửa sổ, tâm hồn trống rỗng, hư vô và không một chút sức lực. Gọi một cuộc điện thoại về nhà, muốn báo cho mọi người biết hôm nay tôi lại bị loại. Tôi hiểu là không nên mang đến cho cha mẹ nỗi buồn và sự phiền muộn này, nhưng mà tôi đã quá yếu ớt rồi, tôi rất cần một chút an ủi và động viên.

Điện thoại đã kết nối, tôi báo cho cha mẹ biết là tôi vẫn chưa tìm được việc làm. Tôi cố gắng tỏ ra thật bình thản, cố làm ra vẻ qua loa hơi hợt. Có thể là tôi giả vờ quá giống, cha mẹ cũng quá hiểu tôi rồi, từ trước đến giờ tôi không phải là người dễ dàng kể khổ với người khác. Họ bắt đầu hỏi han không thôi, giọng dòn dập căng thẳng. Tôi nghe thấy ở đầu dây bên kia họ đang giành nhau ống nghe để nói chuyện với tôi, đột nhiên tôi cảm thấy mình thật vô liêm sỉ, thật chẳng hiểu biết gì, tại sao lại phải báo chuyện đó cho cha mẹ biết kia chứ? Đã biết rõ là họ sẽ lo lắng, đã biết rõ trên đời này chỉ có cha mẹ là thương yêu con gái nhất, đã biết rõ là họ cũng sẽ buồn như tôi, tại sao lại còn cho họ biết cơ chứ? Tôi sợ mình sẽ bật khóc lên mất, cố nén chịu rồi nói với họ vài câu an ủi họ, tôi nói rằng tôi rất có lòng tin vào chính mình, rồi gác máy.

Vừa đặt máy bàn xuống, thì điện thoại di động của tôi lại không ngừng đổ chuông. Đều là điện thoại từ nhà gọi đến. Tôi không nghe, bởi tôi còn đang khóc, tôi lại khóc mất rồi. Tôi không dám, không đành, cũng không muốn để cho họ biết tôi đang khóc, không muốn để cho họ biết rằng cô con gái luôn vô cùng tự tin vô cùng kiên cường trong mắt họ lại đang khóc vì không tìm được việc làm.

Tiếng chuông cũng dần dần lắng xuống, nhưng nước mắt cứ rơi mãi không thôi. Một lúc lâu sau, tiếng chuông báo có tin nhắn từ điện thoại di động lại vang lên. Lại là tin nhắn mà bố gửi tới. Hai cái tin nhắn rất dài.

Ông nói: “Bố và mẹ biết rằng bây giờ trong lòng con đang rất buồn, bố mẹ cũng rất buồn, làm bố làm mẹ mà không giúp được gì khi con tìm việc, cũng chẳng có mối quan hệ hay ”đầu ra” nào ở bên ngoài, điều này làm cho bố mẹ khổ tâm lắm. Bố mẹ thật là vô dụng! Nhưng không sao, con luôn là người xuất sắc nhất, từ nhỏ bố mẹ đã luôn tin tưởng vào con! Phấn chấn lên nhé, nhất định con sẽ tìm được việc làm!”. 119 kí tự.

Tôi thật không tưởng tượng nổi, cha mẹ tuổi già sức yếu mắt mờ đã phải tốn công tốn sức như thế nào để bấm được 119 kí tự đó.

Tôi không tưởng tượng nổi dáng vẻ của cha mẹ, những người đã một nắng hai sương để nuôi dạy tôi, hôm

nay đã vì tôi không tìm được việc làm mà tự trách mắng mình là “cũng chẳng có mối quan hệ hay ” cửa ra” nào ở bên ngoài”, tôi không tưởng tượng nổi tâm tư của họ, chỉ vì không giúp được gì cho con gái mà đã tự trách mình là vô dụng.

Tôi không tưởng tượng nổi sự lo âu và nỗi buồn tự đáy lòng của cha mẹ khi đó.

Trong tôi như đứt từng khúc ruột. Nước mắt giống như con nước vỡ bờ, cứ ồ ạt chảy ra, tôi không dám khóc thành tiếng, tôi sợ rằng cha mẹ có ở cách tôi cả con sông Trường Giang cũng cảm nhận được, tôi ôm mặt để mặc cho nước mắt chảy ướt đầm cả hai lòng bàn tay.

Chúng ta đều không kiên cường giống như trong tưởng tượng. Đối diện với cuộc sống, chúng ta đều là những kẻ yếu đuối, đối diện với tình cảm, chúng ta càng yếu đuối hơn.

Cuối cùng thì tôi cũng “bán” được mình, với một cái giá mà tự tôi cho là phải chăng. Một tờ tạp chí ở Vũ Hán, lương 1.200 tệ. Từ đó về sau vì 1.200 tệ này mà tận tâm phục vụ.

Viết đến đây, cuốn tiểu thuyết tiến gần đến phần kết.

Ngôi trường trong năm học thứ tư giống như là một vở kịch tàn sớm, mọi người đều thờ ơ đi đi lại lại trên sân khấu. Những loại quả có vẻ ngoài tươi ngon kia xem ra ngày càng không thể chịu nổi nữa. Những gì tôi viết cũng đã cạn.

Tôi chợt nghĩ tới một câu nói của người bạn trên mạng đã từng bị tôi mắng, cậu ấy nói, bạn có một cuộc sống đại học thật tẻ tẻ.

Tôi nghĩ, đúng vậy.

Tôi tẻ đến mức, tôi viết mà muốn khóc. Tôi đang mơ tưởng rằng, có thể dùng một cuốn tiểu thuyết bé nhỏ và tỉ mỉ để kết thúc cuộc sống đại học của tôi.

Khi cuốn tiểu thuyết kết thúc, bên đầu của mọi người cũng đã rõ ràng. Trịnh Thuần Ngôn thi đỗ nghiên cứu sinh của Đại học Bắc Kinh. Anh người yêu đẹp trai của cô ấy cho đến tận tháng Chín vẫn chưa tìm được việc làm. Hai người đã chia tay nhau một cách tự nhiên. Trần Thủy làm việc cho một công ty liên doanh ven biển Chiết Giang. Tô Tiêu đến một thành phố lớn ở miền Nam. Tôi nghĩ cô ấy sẽ lấy một người chồng giàu có, ba năm sau sẽ lái BMW hùng dũng hiên ngang quay về Vũ Hán, nếu quả là như vậy thật thì tôi quyết định sẽ không đến gặp cô ấy.

Tôi ở đây viết những dòng chữ vô vị này, mà cũng có thể là tôi sẽ gắn bó cả đời với văn chương.

La Nghệ Lâm ở lại trường. Tôi nghĩ rằng con đường danh vọng của cô ấy sẽ rộng mở, dù cho không bán thân xác.

Chương Hàm Yên bắt vô âm tín. Diệp Ly thì mãi mãi không biết cô ấy đi đâu. Chúng tôi đều để cô ấy vào quên lãng. Còn một người nữa cũng bị lãng quên là Lưu Sa Sa.

Lâm Lập Thuần quả là đã trở thành một phóng viên nổi tiếng. Cô ấy đến làm việc tại một toà soạn báo rất có tên tuổi ở Bắc Kinh.

Tất cả lại trở lại yên tĩnh, kết cục cũng dần dần được sáng tỏ, tuy nhiên không một ai có được niềm hân hoan hay nỗi bi sầu giống như trong tưởng tượng.

Chúng tôi lại trở thành không hề quen biết như trước đây.

Cũng chỉ như là qua đường mà thôi.

Gặp nhau, quen biết nhau, rồi sau đó chia tay.

(Bản tin đầu tiên hoàn thành vào thứ Năm ngày 5 tháng 2 năm 2004).

37. Hậu Ký

1024x768

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Hậu kí

Viết xong cuốn tiểu thuyết này, trở lại con đường rợp bóng cây trong vườn trường, trong lòng tôi chỉ có một nỗi niềm thương cảm.

Lướt qua trước mặt tôi, những nữ sinh xinh đẹp, những thầy giáo tóc bạc trắng, những nam sinh trên mặt đầy mụn đi xe đạp một mình, những đôi lứa tay trong tay, những bạn gái kết thành nhóm... Bất giác tất cả như vụt hiện hiện trước mắt tôi, chớp mắt đã qua đi không trở lại, tôi cũng không thể nào níu giữ.

Tất cả đều mang hơi thở mà chỉ ở vườn trường mới có, hơi thở của màu xanh vì đó là màu xanh của cây, màu xanh của cỏ.

Tuổi thanh xuân của chúng ta cũng là màu xanh.

Nếu có thể quay trở lại, các bạn có giống như tôi hay không, muốn được học đại học một lần nữa. Bạn có muốn học tập chăm chỉ, chịu khó nắm bắt kiến thức, được một lần yêu cuồng nhiệt, quen biết với một vài người bạn rồi trở thành tri kỉ của nhau suốt cả cuộc đời?

Thời gian không bao giờ trở lại nữa.

Do vậy, quay lại thời đại học chỉ là mơ tưởng, mơ tưởng chỉ có thể là tưởng tượng ở trong giấc mơ mà thôi.

Các bạn sinh viên, hãy vừa sống vừa biết quý trọng nhé!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bon-nam-phan-hong>